

Trên Đời Về Sau

TWENTINE

Trọn Đời Về Sau

Twentine

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Ngôn Tình

Nguyên Tác: Hữu Sinh Chi Niên / 有生之年

Số chương: 58 + 3 Ngoại Truyện

Nhân vật chính: Vạn Côn, Hà Lệ Chân

Bìa: idlehouse + Kỳ Anh

Truyện không có văn án dành lấy mấy mẫu trích đoạn cho bạn đọc xem vậy.

Trích đoạn ngắn trong truyện:

" Em biết không.... Hà Lệ Chân có thể suốt cuộc đời em từ nay về sau, có thể em sẽ không còn có thể yêu người đàn ông nào khác được nữa"

----- trích đoạn -----

Y như rằng, một phút sau, tin nhắn gửi đến.

"Hãy nhìn."

Hai con chữ tựa như ngầm chứa một ý nghĩa khác trong nội dung của chúng, Hà Lệ Chân nhìn rồi lại nhìn cho đến khi không nhận ra chúng nữa. Khi cơn gió mát thoảng qua, cô ngửi thấy mùi nhựa của đường đua, lảng lảng ngược đầu, trông theo bóng lưng cường tráng của cậu thiếu niên đang trong tư thế chạy đua.

Hãy nhìn.

Hãy nhìn.

Hà Lệ Chân tự nhủ mình đừng nghĩ nhiều quá, nhưng ý nghĩ của cô vẫn không khỏi phiêu diêu, cô luôn mang một cảm giác rất rõ rệt, dường như hai con chữ ấy không chỉ đang nói về một cuộc đua này.

Trong vài lần Q&A giữa Twentine và bạn đọc, Twentine đã từng chia sẻ nhiều nhất về nhân vật nữ "Hà Lệ Chân." Có thể nói, "Trọn Đời Về Sau" khởi đầu bằng một ý niệm muốn viết về Hà Lệ Chân. Twentine nói, cô muốn viết về một nhân vật nữ chính mà chúng ta sẽ tìm được bóng dáng của người quen (hoặc của bản thân) trong đó- một cô gái không có gì nổi trội, tính tình nhút nhát nhún nhường, dễ bị thiên hạ bắt nạt, tức chết xong lại chả học khôn lên được bao nhiêu, học không giỏi, dạy học cũng chả xuất sắc, suốt đời ngoan ngoãn lo làm mọi người hài lòng, chỉ là, điều quan trọng nhất, Hà Lệ Chân rất chân thành trong những gì cô làm, dù biết bản thân chẳng hơn ai, dù biết quyết định của mình nhiều khi là vì nể ai đó hoặc vì hoàn cảnh bắt buộc, nhưng cô vẫn ôm lý tưởng tâm thường, trái tim tâm thường của mình, làm hết lòng với những gì bản thân có thể. Trong quá trình đó, lòng chân thành của cô đã cứu rỗi được một con người, một linh hồn.

Tôi nghĩ sở dĩ truyện này thành truyện chị-em cũng là vì tính cách của nhân vật nữ chính. Cô bị quá nhiều người coi thường, quá nhiều người lướt qua, nên độ chênh lệch của tuổi tác mới cho cô được bình đẳng trong mối quan hệ giữa hai người. Thường thì phụ nữ có quan niệm tìm đàn ông chín chắn để dựa dẫm vào, hoặc tìm một người đàn ông "vĩ đại" để kính trọng v.v.. Một Hà Lệ Chân suốt đời luôn hiểu rất rõ thế nào là kính trọng và nể nang người khác thì cũng cần có một ai đó dựa dẫm vào cô, và kính trọng cô. Bởi vậy mới ra một em trai Côn-kun. Vì chênh lệch tuổi tác và địa vị, ban đầu Hà Lệ Chân mới dám làm dữ với Vạn Côn để chinh cậu, và vì cô làm dữ với cậu trong khi cậu biết tổng cô là cộp giấy, thành thử cậu mới trêu cô bằng cách giả bộ nể mặt, nhưng cứ vờn cô như thú tiêu

khiến, riết rồi ngã vào vũng tình lúc nào không hay.

Vạn Côn là một trái xanh bị ép chín, bên ngoài có đầy đủ khôn lỏi và mảnh lới để lẩn lộn trên giang hồ, nhưng ở bên trong luôn luôn có phần sợng sợng, có vị nhần nhần của một cậu thiếu niên chưa kịp có đủ năm tháng để được làm một đứa trẻ. Nơi Hà Lệ Chân cậu tìm được một người đấu tranh cho cậu thiếu niên không được thấy ánh mặt trời đó, để rồi cậu cam lòng chịu thua vì cô, nhiều lúc không phải vì cậu khuất phục, mà là bởi vì cậu khao khát có ai đó rầy la cậu, lo lắng cho cậu, thắp đèn chờ cậu trở về. Cậu khao khát một bóng hình phụ nữ bình dị nhất, bởi vì cuộc đời cậu quá thiếu thốn những thứ gọi là "bình thường."

Tựa đề của truyện này trong nguyên tác, là lấy từ câu nói của Vạn Côn với Hà Lệ Chân, "Hà Lệ Chân.... em biết không, trọn đời về sau, em sẽ không yêu được người đàn ông nào khác nữa."

- idlehouse 21/1/2017

Mục lục

- [Chương 1](#)
- [Chương 2](#)
- [Chương 3](#)
- [Chương 4](#)
- [Chương 5](#)
- [Chương 6](#)
- [Chương 7](#)
- [Chương 8](#)
- [Chương 9](#)
- [Chương 10](#)
- [Chương 11](#)
- [Chương 12](#)
- [Chương 13](#)
- [Chương 14](#)
- [Chương 15](#)
- [Chương 16](#)
- [Chương 17](#)
- [Chương 18](#)
- [Chương 19](#)
- [Chương 20](#)
- [Chương 21](#)
- [Chương 22](#)
- [Chương 23](#)
- [Chương 24](#)
- [Chương 25](#)
- [Chương 26](#)
- [Chương 27](#)
- [Chương 28](#)
- [Chương 29](#)
- [Chương 30](#)
- [Chương 31](#)
- [Chương 32](#)

- [Chương 33](#)
- [Chương 34](#)
- [Chương 35](#)
- [Chương 36](#)
- [Chương 37](#)
- [Chương 38](#)
- [Chương 39](#)
- [Chương 40](#)
- [Chương 41](#)
- [Chương 42](#)
- [Chương 43](#)
- [Chương 44](#)
- [Chương 45](#)
- [Chương 46](#)

Chương 1

Tám rưỡi tối.

Hà Lệ Chân bước xuống xe buýt ngó đồng hồ đeo tay, thấy mình tới không sớm cũng không trễ. Đang trong tháng Tám, khí trời oi oi. Hà Lệ Chân đeo túi xách đứng đợi ở ngã tư đường Tây Kinh. Cô đứng một hồi, dần dần thờ người. Ánh mắt dờ dãi rơi trên ngã tư đường, xe cộ giăng như mắc cửi, đèn xanh đèn đỏ thay nhau chuyển màu, người đến người đi dáng vẻ hối hả.

Đang lúc cô vẫn còn thờ người ra, bỗng nghe có tiếng còi xe, sau đó là một tiếng gọi—

"Lệ Chân!" Hà Lệ Chân giật mình ngoái đầu, một chiếc xe hơi màu đỏ đang đỗ bên lề đường kể cô. Cửa sổ xe mở xuống phân nửa, bên trong hiện ra vẻ mặt tươi cười của Thương Khiết.

"Tới đây mau!" Cô ấy nói, "Chỗ này không đậu xe được đâu."

Hà Lệ Chân nghe xong, vội vàng chạy tới, đi vòng qua bên kia, ngồi vào vị trí phó lái. Thương Khiết rồ ga cho kịp vài giây của lượt đèn xanh này để băng qua ngã tư trước mặt.

"Đợi lâu rồi hả, xin lỗi, chỗ tớ ngay trước khi ra khỏi cửa lại vướng một chút việc."

"Không có." Hà Lệ Chân nói, "Cũng không đợi lâu lắm, tớ cũng chỉ mới vừa tới."

Thương Khiết vừa trông chừng xe vừa quay qua đánh giá Hà Lệ Chân một cách hơi khoa trương, Hà Lệ Chân bị cô ấy nhìn đến phát ngượng, nói: "Cậu lo lái xe đi kìa, nhìn tớ làm gì."

"Tớ nhìn xem tình trạng của cậu ra sao." Thương Khiết nói, rồi gật gù, "Cũng còn được, trông không đến nỗi bị đả kích lớn lao gì."

Hà Lệ Chân cười nói, "Có thể xảy ra chuyện gì chứ."

Thương Khiết một tay cầm vô lăng, mò trong túi xách bên mình ra một hộp thuốc lá, ngậm lấy một điếu thuốc rút ra, rồi lại dùng một tay mò bật lửa mồi thuốc, lúc nhả khói thì hơi mở hé cửa sổ xuống một chút. Hà Lệ Chân quay đầu qua nhìn cô ấy, dù biết là vô hiệu nhưng cũng không khỏi khuyên một câu:

"Cậu bớt hút thuốc đi."

Thương Khiết cười cười, nói: "Bớt không được, nghiện rồi."

Hà Lệ Chân cũng biết là khuyên cô ấy không xong, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Tớ cũng không biết cậu sợ cái gì." Thương Khiết ngó kính chiếu hậu, dáng người của Hà Lệ Chân hơi gầy đi. Cô không trả lời, Thương Khiết búng tàn thuốc ra ngoài cửa sổ, nói: "Tự mình đi làm chuyện đời bại bị bắt quả tang, chẳng chả còn chột dạ hơn cả cậu, một cơ hội tốt như vậy mà cậu cũng không biết lợi dụng."

Hà Lệ Chân vẫn không nói gì, nhìn ánh đèn neon chớp qua ngoài cửa sổ.

Thương Khiết nói một hồi, giọng điệu lạnh đi, dáng vẻ nói chuyện làm ăn chỉ huy công việc hàng ngày bắt đầu lộ ra.

"Chẳng chả chỉ hù dọa cậu một chút, coi xem phản ứng của cậu ra sao, nào ngờ ngay cú đầu tiên cậu đã đỡ không nổi. Không đúng,

không phải là cậu không đỡ nổi, cậu cần bản chẳng hề đỡ, tớ thiệt là phục cậu luôn." Thương Khiết cau mày, đầu mày xuất hiện lằn rãnh rõ sâu.

"Vụ này nếu mà để lọt vào tay tớ, trong ba ngày là có thể làm thẳng chó lãnh đạo nhà cậu quỳ mọp, ít nhất cũng phải để nó tìm người đưa cậu tới một trường trọng điểm, giờ thì hay rồi, nhét cậu vào cái xó khỉ ho cò gáy, Dương Thành là thành phố cấp huyện đúng không, cậu ——"

"Được rồi." Hà Lệ Chân ngắt lời cô ấy, "Thôi mà."

"Thôi?" Thương Khiết hơi rít lên, "Nếu cậu thích chạy tới cái xó đó làm cô giáo thì cứ việc! Tớ bất bình giùm cho cậu cậu còn kêu tớ thôi!"

Hà Lệ Chân thấy cô ấy sắp nổi nóng, vội vàng dỗ dành, "Được rồi được rồi, cậu đừng nóng. Cậu cũng biết tớ nhất gan, không giống cậu."

Thương Khiết vẫn còn cau có, ngón tay kẹp điều thuốc quơ lung tung, hung hăng nói: "Cái mặt này của cậu, sau này thế nào cũng bị thiên hạ đè đầu đè cổ đến chết!"

Hà Lệ Chân kiên nhẫn dỗ dành thêm một hồi, tính khí của Thương Khiết bao năm nay, cô đã quen rồi. Bọn họ là bạn từ thời cấp 3, nhưng Thương Khiết chưa học hết trung học đã nghỉ, ra ngoài làm mướn, cả mười năm nay một mình lặn lội, mở được một xưởng quần áo, coi như là một thương nhân thành công. Hà Lệ Chân làm bạn với Thương Khiết từ thời cấp 3, cũng là người bạn duy nhất từ thời còn là học sinh.

Đầu đuôi của câu chuyện hôm nay rất đơn giản. Cách đây không lâu Hà Lệ Chân vô tình bắt gặp một thầy giáo chủ nhiệm có quan hệ mờ ám với một nữ giáo viên thực tập từ nơi khác tới, cô vốn định làm như không nhìn thấy gì, đáng lẽ không có gì, nhưng lão chủ nhiệm

kia lại trông thấy cô lúc ấy. Sau đó, bọn họ cũng đều không nói gì với nhau, Hà Lệ Chân tưởng là chuyện coi như là xong, kết quả hôm qua nhận được tin, cô đã bị lão chủ nhiệm ém tới làm giáo viên ở một trường trung học hạng bét của một thành phố cấp huyện.

"Đừng đi." Thương Khiết nói, "Tự mình tìm chỗ."

"Tớ không có chút bối cảnh nào, muốn tìm một chỗ tốt để dạy rất khó khăn." Hà Lệ Chân nói, "Chỗ kia, dẫu thế nào đi nữa, cũng là một trường học chính quy. Tớ cũng đang cần việc gấp....."

Giọng Hà Lệ Chân càng nói càng nhỏ đi, Thương Khiết không khỏi liếc trắng mắt cô một cái. Hà Lệ Chân không muốn nói về chuyện này nữa, đổi đề tài: "Phải rồi, cậu hẹn tớ đi đâu đây?"

Nghe câu hỏi này của cô, Thương Khiết cười, liếc Hà Lệ Chân một cái, nói: "Đương nhiên là đi mua vui, giúp cậu giải sầu."

Hà Lệ Chân: "Tớ cũng đâu có sầu gì."

"Vậy thì để tớ giải sầu."

"Cậu sầu cái gì?"

Thương Khiết thở dài một tiếng u oán: "Già đâu không ai lấy."

Hà Lệ Chân bật cười, nói, "Cậu chỉ hơn tớ có mỗi một tuổi, năm nay cũng chỉ mới hăm bảy."

"Không phải "mới," là "đã!" Thương Khiết nhấn mạnh, cười bảo: "Không lo vui chơi thì sẽ không còn kịp nữa."

Nói rồi vừa khéo hút hết điếu thuốc, Thương Khiết giụi tắt mẩu thuốc, hai tay đảo vô lăng chuyển hướng.

"Tới rồi." Cô ấy nói.

Hà Lệ Chân ngoảnh đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, Thương Khiết đang de xe vào một bãi đậu xe nhỏ, cả một bãi chỉ có một chiếc đèn điện, trông khá tối. Phía cuối của bãi đậu xe có một dãy hộp đèn neon, toả ánh sáng xanh xanh đỏ đỏ.

Thương Khiết đậu xe xong, cầm lấy túi xách nói, "Đi thôi, xuống xe."

Hà Lệ Chân đi theo cô ấy xuống xe, gió ngoài xe thổi lạnh hết cả người. "Đây là chỗ nào thế hả?" Hà Lệ Chân hỏi.

"Đi theo tớ là được." Thương Khiết khoác túi xách, đổi qua giày cao gót rồi tiến về phía trước.

Hà Lệ Chân đi về phía cuối bãi đậu xe theo cô ấy, một cửa tiệm, cô ngước đầu nhìn, bảng hiệu rất tối, không biết là cố tình làm vậy hay là sao, thấy vẽ rất nhiều hoa văn lộn xộn, rồi còn bị xịt sơn lên, Hà Lệ Chân miễn cưỡng lắm mới nhận ra được hai chữ loằng ngoằng trên bảng hiệu — "Tú Quý".

Lúc hai người bọn họ tới trước cửa, bên trong có một người bước ra. Vừa đẩy cửa vào trong, Hà Lệ Chân ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, cô không khỏi lùi lại một bước, níu lấy Thương Khiết, nói: "Đây là đâu thế, chúng ta đi đi thôi."

Thương Khiết ăn uống dinh dưỡng đầy đủ, thể trạng bằng gấp hai Hà Lệ Chân, nhẹ nhàng kéo một phát đã lôi được cô về, "Mấy tháng tớ mới quay về một lần, cậu có ngồi với tớ hay không?"

"Nhưng mà —"

"Đi nào!"

Thương Khiết không đợi cho Hà Lệ Chân trả lời, kéo luôn cô vào trong.

Vào bên trong, Hà Lệ Chân bắt đầu thấy choáng, nhạc trong quán bật đình tai nhức óc, từng hồi từng hồi như đang đánh thẳng vào tim phổi người ta, nếu không có cánh tay của Thương Khiết nắm giữ lấy cô, Hà Lệ Chân đứng cũng không vững nổi. Trong không khí là mùi cồn, mồ hôi, và nước hoa trộn lẫn, xộc vào mũi, Hà Lệ Chân lấy bàn tay còn lại bác loa la lên với Thương Khiết: "Thương Khiết—! Chỗ này ồn quá đấy—!"

Thương Khiết nghe thấy giọng của cô, ngoái đầu la đáp lời: "Không sao—! Tổ đưa cậu vào trong sẽ tốt thôi—!"

Hà Lệ Chân bị cô ấy kéo thẳng vào tuốt bên trong, xuyên qua đám người đang điên cuồng, khó khăn lắm mới thấy thoải mái hơn được một tí. Bên trong có hai cánh cửa lớn, Thương Khiết buông tay Hà Lệ Chân ra, rút từ trong túi xách ra một tấm thẻ, đưa cho nhân viên phục vụ ở cửa. Hai người nhân viên đều khá trẻ, trang điểm rất loè loẹt, đầu tóc nhuộm vàng hoe. Xét thẻ xong, nhân viên phục vụ đẩy cửa mở ra, đưa Thương Khiết và Hà Lệ Chân vào trong. Đóng cửa lại, bớt ồn được một chút. Hà Lệ Chân vẫn còn đang hoang mang.

"Lệ Chân, Hà Lệ Chân?"

Thương Khiết gọi cô hai lần, nhìn cô một cách khó tin, "Làm gì thế hả, sao lại ngây ngốc ra rồi?"

Đợi Hà Lệ Chân hoàn hồn lại, thì đã thấy mình ngồi vào một phòng bao. Căn phòng bao không lớn, nhưng hai người ngồi cũng rộng rãi. Ghế sofa mềm mại, trên trần nhà có một chiếc đèn disco phát nhiều sắc màu, trước sofa có một chiếc bàn dài bằng kính, trên đó có đặt một đĩa trái cây và đơn rượu. Trên tường treo một chiếc tv plasma, hai bên là loa, giờ đây trên màn ảnh chỉ có hình ảnh sóng nước dập dờn, cặp loa đang mở nhạc êm dịu. Thương Khiết thoải mái ngả người ra sau trên ghế sofa, thuận tay lấy một miếng dưa gang đưa cho Hà Lệ Chân.

"Ăn trái cây?"

Hà Lệ Chân vẫn còn chưa tỉnh lại hoàn toàn, "Có thể ăn tùy ý vậy à? Đĩa trái cây này bao nhiêu tiền đây...."

"Chậc." Thương Khiết bị cô làm mắc cười, "Cái mụ nhà quê này, có phải là trừ trường học và căng tin ra, cậu chưa từng đi đâu khác không hả."

Hà Lệ Chân bị cô ấy nói chỉ biết trợn trừng mắt, Thương Khiết: "Không sao không sao, cậu muốn ăn gì thì ăn, đã nói là hôm nay tớ mời cậu, thoải mái chút đi."

Cô ấy nói xong thì cửa bị đẩy mở, có một người phục vụ bước vào, tay để sau lưng lễ phép hỏi han Thương Khiết.

"Xin hỏi quý cô....."

Cậu ta mới hỏi được một nửa, Thương Khiết đã phất tay ngắt lời, cô ấy vừa ăn dưa gang vừa bảo: "Gọi người tới gọi người tới."

Nhân viên phục vụ khom mình, "Vâng, xin chờ một chút."

Hà Lệ Chân chả hiểu gì, khẽ hỏi Thương Khiết, "Làm gì vậy? Gọi ai thế?"

Thương Khiết quay đầu qua, cười một cách bí mật, cặp chân mày được gọt tỉa cẩn thận hơi nhếch lên, nói: "Chọn gì mình thích, đừng khách sáo."

Hà Lệ Chân vẫn chưa hiểu gì, chưa kịp hỏi thêm, cửa lại được đẩy ra.

Một nhóm 6,7 người đàn ông tuấn vào, sau khi vào rồi thì cũng không làm gì khác, chỉ đứng giàn hàng ngang trước chiếc bàn kính, tay chắp sau lưng, xong xuôi đầu đó đồng loạt cúi chào Thương Khiết và Hà Lệ Chân:

"Xin chào quý khách—!"

Những người đàn ông này ăn mặc không giống nhau, có người mặc đồ thoải mái, cũng có người đóng bộ âu phục. Đa số đầu tóc bọn họ đều được tạo hình, xúc keo, nhuộm màu.

Hà Lệ Chân bị hết hồn, nói không nên lời, Thương Khiết cười vô cùng vui vẻ, cô ấy vắt chéo chân, mắt nhìn tới nhìn lui giữa những người đàn ông này. Những người đàn ông cũng không nói gì thêm, trên mặt đều mang nụ cười chuyên nghiệp, để mặc cho cô ấy nhìn.

Thương Khiết nhìn đến nhập thần, lúc cúi đầu gảy tàn thuốc mới phát hiện ra Hà Lệ Chân vẫn còn đang cúi gằm, mặt mũi đỏ gay. Cô ấy huých huých vào đùi Hà Lệ Chân, Hà Lệ Chân liền như bị giật điện, run bắn người.

Thương Khiết nói: "Làm gì thế, cúi đầu làm cái gì."

Hà Lệ Chân liếc cô ấy một cái, lí nhí hoảng sợ nói với cô ấy: "Cậu đang làm gì vậy, mau ra khỏi đây ngay!"

"Ra cái gì." Thương Khiết nhích người đến gần chỗ của Hà Lệ Chân, khoác vai để cho cô ngồi thẳng dậy, sau đó vừa hút thuốc vừa cười với những người đàn ông: "Bạn tôi tới đây lần đầu, đang căng thẳng, trong các cậu có ai dịu dàng thì ngồi nói chuyện với cô ấy một chút."

Mấy người đàn ông cũng cười, trong đó có một người nói: "Thật khéo, trong chúng tôi cũng có một người hôm nay ngày đầu tiên đi làm, rất thích hợp."

Anh ta vừa nói xong, mấy người xung quanh cũng phụ họa theo.

Thương Khiết cười hỏi: "Ai thế?"

"Tôi."

Sau một tiếng tôi đơn giản ấy, có một người bước ra khỏi hàng ngũ.

hết chương 1

tác giả: Twentine

người dịch: idlehouse

Chương 2

Giọng nói ấy rất trẻ trung, mang chút hoang dại bất cần, Hà Lệ Chân nghe xong càng cúi gằm đầu xuống hơn. Cậu đứng cuối cùng trong hàng, trước đó vốn ẩn trong khu vực kế cửa ra vào, không nhìn rõ mặt, giờ đây đứng ra khỏi hàng, Thương Khiết nhìn xong mắt sáng rỡ. "Nào nào, cậu nhích qua đây một chút." Cô ấy vẫy gọi mấy lần, người kia nhích đến gần giữa phòng.

Tuổi của cậu ta không lớn, tóc đen nhánh, không nhuộm cũng không để kiểu, hơi dài một chút, che khuất hàng lông mày, tóc hai bên mang tai hơi rối. Có thể là do ngày đầu tiên nhận việc, còn chưa kịp lãnh quần áo làm việc, cậu chỉ mặc một chiếc quần tây dài màu đen đơn giản, bên trên thì mặc một chiếc áo sơ mi màu xám ngắn tay. Loại quần áo này trông vừa rẻ tiền vừa kém chất lượng, nhưng nếu khoác trên người một cậu con trai dáng vóc không tồi, cũng có một nét độc đáo. Thương Khiết đánh giá cậu ta, cậu ta không nói tiếng nào, thoải mái để mặc cho cô ấy nhìn. Thương Khiết cười, nói: "Cậu ở lại!" Rồi cô ấy đảo mắt nói với người lúc nãy vừa đề nghị cậu con trai này, "Cậu cũng lưu lại." Người được điểm danh đứng ra khỏi hàng, những người còn lại đều gập người 90 độ chào: "Chúc quý khách vui vẻ." Nói xong ra khỏi phòng.

Sau khi cửa đã được đóng lại, cậu con trai được chọn sau cùng mở máy karaoke lên, chọn một bài hát, âm nhạc du dương trong máy ngừng bật, sau đó là tiếng nhạc dạo ồn ào bùng lên, âm bass rung chuyển, anh ta cười cười đứng phía trước, cầm micro lên bắt đầu hát—

Bài anh ta hát, là một bài hát cũ của Trương Học Hữu, "Truyền

thuyết sỏi đôi"

Bài hát này xưa lắm rồi, từ hồi thập niên 90 lận, nhưng anh ta hát rất hay, giọng hát trầm khàn đa tình, Thương Khiết hát theo vài câu với anh ta, sau đó không cầm lòng được, vút đồ qua một bên cầm micro lên bắt đầu đứng dậy hát chung với anh ta. Hai người gào thét phía trước, Hà Lệ Chân chợt cảm thấy chỗ sofa bên cạnh mình lún xuống, người kia đã ngồi xuống bên cạnh cô.

Phản ứng đầu tiên của Hà Lệ Chân là nhích qua đầu bên kia, người nọ nhận ra động tác của cô, cũng không nhích đến gần hơn, cậu cúi đầu nói với cô: "Cô muốn hát không?"

Hà Lệ Chân lắc đầu nguầy nguậy, người kia nói: "Vậy cô muốn nghe bài gì." Nói xong, cậu liếc nhìn hai người đứng phía trước, cười rồi nói thêm một câu, "Tôi hát hay hơn bọn họ."

Hà Lệ Chân không nói nên lời, chỉ biết lắc đầu nguầy nguậy. Từ nãy tới giờ coi như cô đã hiểu ra "mua vui" và "thư giãn" trong lời của Thương Khiết có nghĩa là gì. Con người như cô, đừng nói gọi trai tới uống bia ôm, ngay cả quán rượu cô cũng chưa từng đặt chân tới, giờ đây ngồi ở chỗ này, ngoài căng thẳng cũng chỉ có căng thẳng.

Thương Khiết hát xong bài hát, quay về chỗ ngồi. Do hát rất kích động, trên trán lấm tấm mồ hôi. Cô ấy xé một gói giấy lau tay, lau lau xong, nói với Hà Lệ Chân: "Cậu có đói không, hay là gọi một chút đồ ăn?" Hà Lệ Chân cảm thấy căn phòng này có một bầu không khí khiến người ta cảm thấy bị đè nén, làm khắp người cô khó chịu vô cùng, cô lắc đầu, vội vàng nói với Thương Khiết một câu: "Tớ đi trước đây." Rồi không buồn ngẩng đầu lên, chạy mất ra ngoài.

"Aizzz—!" Thương Khiết đứng dậy, nói với hai cậu con trai kia: "Các cậu cứ đợi đây đã, tôi ra ngoài xem sao." Sau đó rượt theo Hà Lệ Chân ra ngoài.

Cậu con trai ngồi trên ghế sofa nhìn theo cánh cửa phòng đã

đóng lại, tự găm một miếng trái cây bỏ vào miệng, sau đó ngả người ra sau. Người con trai cầm micro vẫn còn đang tìm bài hát, vừa ngó danh sách bài hát vừa nói: "Sao rồi? Dễ không xong?"

Cậu con trai ngồi trên ghế sofa ngó lên trần nhà, tùy tiện đáp: "Chắc bị lòi tới, coi bộ có vẻ như không muốn chơi, vụ này có bị trừ lương không?"

"Không sao." Người con trai phía trước thờ ơ trả lời, "Người móc tiền cũng không phải cô ta, chỉ cần tiếp đãi người còn lại cho tốt là được."

Cậu con trai ngồi trên ghế sofa không nói gì, ngáp một cái.

"Cậu buồn ngủ rồi à," Người đứng phía trước chọn xong bài hát, ngồi xuống đợi, "Giờ này mới mấy giờ, sức chơi khuya của thanh niên bây giờ tệ đến thế à? Ngày đầu tiên cậu vô làm, mau vực tinh thần lên đi, đừng để cấp trên bắt gặp."

Người kia thở dài một hơi, đứng lên duỗi thắt lưng, nói, "Có thuốc không?"

"Không, khách thì chắc là có, nhưng mà tốt nhất nên đợi người ta quay lại, đừng đụng vào túi xách của họ."

"Thôi khỏi." Cậu nói, "Tôi ra ngoài mua gói thuốc, tiện thể hóng chút gió, thật là muốn ngủ mẹ nó một giấc."

"Mau mau quay về."

Hà Lệ Chân ra khỏi phòng bao liên bưng tai chạy ra ngoài, Thương Khiết rượt theo sát gót, cuối cùng mới tóm được cô ở ngay trước cửa quán.

"Cậu chạy làm cái gì cơ chứ?" Thương Khiết hơi mập, lại còn mang giày cao gót, chạy mấy bước xong đã hụt hơi.

Hà Lệ Chân trừng mắt với Thương Khiết, "Sao cậu lại có thể đến một nơi như thế này chứ!"

Thương Khiết: "Nơi này thì sao?"

Hà Lệ Chân mím môi, do bị kích thích quá nặng, nói năng hơi lộn xộn: "Cậu tìm, cậu tìm mấy cái người..... tóm lại chúng ta cứ hãy đi trước đi đã."

Thương Khiết vất tay Hà Lệ Chân ra, khoanh tay đứng trước mặt cô, "Tìm mấy cái người gì hả? " Tướng của cô ấy cao, đầu lại lớn, đứng như thế này, bóng của cô ấy bao trùm lên Hà Lệ Chân. "Cậu cứ sợ cái gì thế? Tớ gọi bọn họ tới hát mấy bài, uống mấy ly, đâu phải là mua bọn họ lên giường, có sao đâu chứ." Thương Khiết nhìn Hà Lệ Chân, "Tiền tớ tự kiếm về, tớ đi mua vui thì có gì không ổn, cậu nói xem sao cậu nhiều đây tuổi đầu rồi mà vẫn còn chết nhát như thế hả."

Trước nay vẫn vậy, hễ Thương Khiết nổi giận, Hà Lệ Chân liền không dám hó hé, chỉ có thể cúi đầu để mặc cho cô ấy la.

"Theo tớ trở vào, cậu không thích thì để tớ kêu bọn họ đi là được." Thương Khiết nắm lấy tay của Hà Lệ Chân, Hà Lệ Chân giãy ra, nói: "Tớ không đi đâu, tớ ngửi thấy mùi trong đó là váng đầu."

"Cậu——"

"Cậu chơi đi, tớ đợi cậu ở bên ngoài." Hà Lệ Chân quay đầu qua nhìn nhìn, chỉ một tiệm tạp hoá, nói: "Tớ qua bên đó đợi."

Thương Khiết nhìn cô, tức đến độ cánh mũi phập hồng, cuối cùng giậm chân, "Thôi thôi, không chơi nữa! Chịu cậu rồi, cậu cứ đợi tớ ở đây, để tớ vào trong thanh toán hoá đơn."

Thương Khiết đi vào bên trong, dọc đường còn lâu bầu: "Thiệt là

đáng kiếp cậu một đời bị ức hiếp, gan còn nhỏ hơn lỗ kim." Hà Lê Chân cười cười với cô ấy, vuốt vuốt quần áo, đeo túi xách vào, rồi bước qua bên tiệm tạp hoá định mua một chai nước.

Tiệm tạp hoá không lớn, cô lấy một chai nước từ trong tủ lạnh, sau đó ra quầy tính tiền. Người bán hàng là một cô gái, tuổi tác không lớn, vừa scan chai nước vừa ngó di động đặt trên bàn, trên màn ảnh đang chiếu một bộ phim. Cửa vang lên một tiếng "chào mừng quý khách," có người bước vào, Hà Lê Chân đang còn cúi đầu lục ví tìm tiền, nghe thấy tiếng động, ngược mắt nhìn lên theo phản xạ.

Người bước vào thuộc phái nam, tuổi còn rất trẻ, cậu ta nhìn thấy Hà Lê Chân, cũng thoáng khựng lại, sau đó bước tới quầy tính tiền, rút xuống tờ 10 đồng. "Hong Tháp bao mềm."

Hà Lê Chân vừa nghe giọng này, bàn tay đang moi tiền khựng lại.

Vừa rồi ở trong căn phòng kia, cô luôn cúi gằm đầu chả nhìn ai, nhưng cô đã nghe thấy giọng nói của người vừa lên tiếng. Ngay sau đó Hà Lê Chân càng cúi gằm đầu xuống hơn, vội vàng đổ hết những đồng tiền cắc lên quầy mong sao tính tiền lẹ lẹ rồi đi cho mau.

"Không quay vào nữa?"

Hà Lê Chân nghe cậu ta hỏi.

Giọng của cậu rất tùy ý, so với cô, cậu thoải mái hơn nhiều.

Hà Lê Chân ừ rất khẽ một tiếng theo phép lịch sự, sau đó cầm chai nước uống, cầm mặt đẩy cửa tiệm, gần như là bỏ chạy ra khỏi đó.

Vạn Côn nhìn theo bóng lưng của cô, quay qua cô bé thu ngân nhận lấy bao thuốc lá của mình, bóc giấy bọc, lắc ra một điếu.

"Mượn chút lửa."

Cô bé phục vụ cuối cùng cũng hoàn hồn lại từ bộ phim đang chiếu trên di động, ngẩng đầu lên nhìn cậu một cái, sau đó lấy một chiếc bật lửa đưa cho cậu. Vạn Côn đốt thuốc, hít sâu vào một hơi, sau đó chậm rãi phả ra.

Cậu trả lại bật lửa cho cô bé thu ngân, cô bé nhìn cậu, nói: "Cho anh đây."

Vạn Côn cười cười, "Cảm ơn."

Hà Lệ Chân bỏ chạy ra ngoài, đứng đợi ở bên cạnh chiếc xe của Thương Khiết, không lâu sau, Thương Khiết ra, nhìn thấy cô lại cắn nhả, "Đứng xa lắc nhìn chả thấy bóng người đâu, cậu trốn ở trong bóng tối chỗ này định giả làm quỷ à."

Hà Lệ Chân biết Thương Khiết đang bực mình, vuốt đuôi theo cô ấy, "Giả làm quỷ cũng đâu dọa được cậu nè."

Thương Khiết hừ một tiếng, mở cửa xe ra, "Lên xe, tìm chỗ khác ăn cơm, đói chết tới nơi rồi."

Hà Lệ Chân đi vòng qua bên kia, lúc đang đi, cô lơ đãng ngó về phía cửa tiệm tạp hoá. Dưới ánh đèn trắng trước cửa tiệm, có một bóng người ngồi xổm, đang còn hút thuốc. Đêm nay không có gió, khói chậm rãi lan toả, lững lờ bay lên cao, cuối cùng hoà vào với ánh đèn neon màu trắng xanh xao, biến mất trong bóng đêm. Bóng người của cậu dưới ánh đèn neon trông mờ mờ ảo ảo, tựa như chỉ trong một giây kế tiếp sẽ biến mất không vết tích.

Hà Lệ Chân chỉ liếc mắt nhìn, rồi quay đầu leo lên xe.

Trên xe, Hà Lệ Chân hỏi Thương Khiết: "Trước đây cậu cũng ghé chỗ này sao?"

Thương Khiết ừ một tiếng, "Không nhiều lần lắm."

Hà Lệ Chân gật gù.

Thương Khiết lái xe, rồi bất chợt cười một tiếng, nói: "Đáng tiếc."

Hà Lệ Chân: "Đáng tiếc gì?"

"Cái em vừa rồi í."

Thương Khiết vừa cười vừa quay qua, nhìn Hà Lệ Chân, nói, "Cậu không chịu nhìn cho tử tế, cái em trai mà tớ chọn í, mới nhiều đó tuổi đầu mà thật thú vị." Cô ấy vừa nói vừa chặc chặc mấy tiếng, vẫn còn đang ôn lại lưu luyến.

"Huống hồ là cặp đùi dài kia, còn trẻ như thế, sao lại đã sẵn chắc đến vậy."

Hà Lệ Chân nghe đến há hốc miệng không biết nói sao: "Thương Khiết!"

"Ôi trời, được rồi được rồi, không nói nữa." Thương Khiết lắc lắc cổ, nhìn hai bên đường, "Muốn ăn gì?"

Hà Lệ Chân hơi tức giận, ngồi thu mình trong ghế, "Ăn gì cũng được."

Thương Khiết quay qua nhìn cô, đẩy vai cô một cái, "Đã bảo không nói nữa rồi mà, nào, vui lên đi, mai tớ đi rồi, đừng hăm hăm nữa."

Hà Lệ Chân ngồi thẳng dậy, "Mai đi rồi sao?"

"Ờ." Thương Khiết nói: "Về lại dưới quê có chút chuyện cần thu xếp, cậu á, khi nào thì đi."

"Đợi thủ tục và tài liệu được thu xếp ổn thoả thì sẽ đi, đại khái chắc khoảng một tuần, tớ muốn thu xếp sao cho thật lẹ." Cô nói, "Có thể kịp với ngày khai giảng đầu thu là được."

Thương Khiết nói: "Nói với gia đình xong xuôi rồi?"

"Nói rồi."

"Tới đó ở đâu, tìm được chỗ chưa?"

"Chưa." Hà Lệ Chân nói, "Tớ đã đặt vé xe ngày mai, tới xem trước đã, tớ định thuê nhà ở khu vực quanh trường học."

"Tìm một tấm bạn trai đi."

"Ừ..... Hà—?"

Hà Lệ Chân quay đầu qua nhìn Thương Khiết, Thương Khiết trêu cô: "Tìm một tấm bạn trai trị giùm cậu cái bệnh quê mùa, coi cái mặt gái quê của cậu kìa." Hà Lệ Chân không phải mới bị cô ấy nói lần đầu, bĩu môi, coi như chưa nghe.

"Cần tiền không?" Thương Khiết bất chợt hỏi.

"Cái gì?" Hà Lệ Chân nhìn Thương Khiết đang chăm chú lo lái xe, hiểu ý của cô ấy, lắc đầu nói, "Không sao, chưa cần."

Thương Khiết đậu xe lại trước một tiệm lẩu, nói: "Gặp khó khăn gì thì nói, đừng khách sáo với tớ."

"Biết mà, phú bà." Hà Lệ Chân nói đùa.

Đậu xe xong xuôi, hai người cùng nhau bước vào trong tiệm lẩu, vừa ăn vừa trò chuyện mãi đến khuya.

hết chương 2

tác giả: Twentine

người dịch: idlehouse

Chương 3

Vé xe của Hà Lệ Chân là vào giữa trưa ngày hôm sau, cô thức dậy sớm, thu dọn hết mọi thứ ở ký túc rồi sau đó đặt bánh mì nhân xúc xích đã mua sẵn từ hôm qua vào trong ba lô, chuẩn bị để ăn dọc đường.

Dương Thành là một thị xã cấp huyện thuộc khu vực quản lý của thành phố P, diện tích không tính là rộng lớn, đại khái quãng 70 vạn nhân khẩu. Lần đầu tiên Hà Lệ Chân tới đây đã có tra ra một số thông tin trên mạng, nhưng những thông tin đọc được đem so với tận mắt chứng kiến bao giờ cũng có những khác biệt. Đầu tiên là cô ngồi xe khách, sau đó thì gọi taxi, dọc đường luôn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Dương Thành vào những năm 0x phát triển rất nhanh chóng, nhưng nhìn vào thì chỉ toàn là bất động sản và công trường kiến thiết, dọc đường xe chạy ngang, ngó đâu cũng có thể thấy những công trường đang được được rào lại. Công trường nhiều lên thì môi trường khó tránh bị ảnh hưởng. Trong xe taxi không có điều hoà, nhưng Hà Lệ Chân cũng không dám mở cửa sổ ra để ăn bụi vào mặt. Tuy nhiên, cho dù đã thấy dọc đường, tâm lý cũng đã có sẵn chút chuẩn bị, đến lúc Hà Lệ Chân ngồi xe tới được trường cấp 3 Trung Nhị của Dương Thành, vẫn không khỏi bị sốc một phen. Trong trí nhớ của cô, cô chưa từng gặp một trường học nào te tua như vậy.

Lúc đứng nhìn nó từ khoảng cách năm, sáu chục mét, Hà Lệ Chân đã có thể cảm nhận được bầu không khí đậm vẻ đổ nát, tựa như căn nhà cũ kỹ 18 năm trời chưa có ai vào ở, tự nó cũng sẽ có mùi như vậy. Hà Lệ Chân bước tới trước cổng trường, không một bóng

người. Trong căn phòng của bảo vệ, căn bản là chả có ai. Cổng trường cũng không đóng, cứ để mở toang, như đang hoan nghênh quan khách bốn phương. Trước cổng là một tấm biển, trên đó sơn bốn chữ "Dương Thành Trung Nhị." Chữ vốn phải là màu đen, nhưng do đóng một lớp bụi rở dày, giờ đây toàn bộ nhìn xám xịt. Hà Lệ Chân đứng trước cổng trường, đắn đo không biết có nên tiến vào trong.

Lúc này, từ phía trong trường có vài người bước ra, Hà Lệ Chân nhìn bọn họ, cảm giác có vẻ như là học sinh, nhưng bọn họ không mặc đồng phục của trường, có một cô bé trong nhóm còn mặc váy mini và trang điểm. Mấy người đó bá vai bá cổ nhau bước ra khỏi cổng rồi lướt ngang qua Hà Lệ Chân, Hà Lệ Chân nhìn theo bóng bọn họ đi xa dần, một hồi lâu sau mới quay người, bước vào trường.

Khuôn viên của trường được bố trí tương đối đơn giản, nằm sâu trong rừng là dãy lầu các lớp học, bên trái là căng tin, bên phải là sân vận động, sân vận động gồm có hai sân bóng rổ, một sân bóng chuyền, hiện giờ một sân bóng rổ đang được chiếm dụng, vài học sinh đang còn chơi banh. Hà Lệ Chân quan sát cẩn thận, phát hiện mấy nam sinh có lẽ chơi một hồi bị nóng, toàn mặc áo may-ô chơi.

"....."

Cô nhìn rồi quay đầu đi, máy móc sai bước tiến vào trong dãy lầu học.

Vào tới dãy lầu học mới coi như có chút mùi vị của sách vở. Hiện giờ đang còn trong kỳ nghỉ hè, trường không có nhiều người, Hà Lệ Chân lên tới lầu ba, tìm tới được văn phòng của khối lớp 12, gõ cửa, bên trong có người bảo cô vào.

Văn phòng rất nhỏ, nhét 6,7 chiếc bàn làm việc, trên bàn đặt từng chồng từng chồng sách giáo khoa và tập vở. Hiện giờ trong văn phòng chỉ có hai người, một nam một nữ, người phụ nữ đang còn chơi game trên mạng, người đàn ông ngẩng đầu lên nhìn cô.

"Cô là....."

"À, chào thầy, tôi là Hà Lệ Chân." Hà Lệ Chân vội vàng gật đầu với anh ta tự giới thiệu: "Tôi là giáo viên mới tới, trước đó đã gặp mặt thầy chủ nhiệm Tường chào hỏi rồi, hôm nay tới nhìn một chút."

"Giáo viên mới tới?" Người đàn ông đó lật cuốn sổ trong tay, rồi lại nhìn cuốn lịch ở trên bàn, Hà Lệ Chân phát hiện là cả trong sổ lẫn lịch đều không ghi chú gì, cô cũng không biết người đàn ông này rốt cuộc đang còn nhìn cái gì.

Giáo viên nam vẫn còn đang lật sổ tay, người giáo viên nữ đã lên tiếng.

"Trước đây ông Tường có nhắc tới một lần."

Hà Lệ Chân và giáo viên nam nào đồng loạt ngó qua, giáo viên nữ buông chuột ra, quay đầu lại nói: "Tổ ngữ văn đúng không."

Hà Lệ Chân gật đầu, "Đúng vậy."

Giáo viên nam cũng tỉnh ngộ, "À, tôi nhớ ra rồi." Anh ta vỗ tay một cái, nói với Hà Lệ Chân: "Vậy là đúng rồi, cô là được điều vào trong lớp của chúng tôi."

"Vậy à? Thầy là——"

Giáo viên nam đứng dậy, vuốt vuốt chiếc áo sơ mi đã nhăn nhúm, nói: "Tôi họ Hồ, tên là Hồ Phi, tôi là thầy chủ nhiệm của lớp 12/6, dạy môn toán. Cô tới chắc là để thay thế cho thầy Triệu, phụ trách tiết ngữ văn cho ba lớp 12/4, 12/5 và 12/6."

Anh ta nói rồi giơ tay ra, Hà Lệ Chân vội nắm lấy bắt một cái.

"Hôm nay chủ nhiệm Tường không có đây." Hồ Phi nói.

"À, không sao, tôi chỉ tới nhìn một chút." Hà Lệ Chân nói, "Tới đây để chính thức nhận việc thì còn tới 1 tuần nữa lận."

"Ừ, vậy thì cô đi một vòng quanh trường cũng được, làm quen với hoàn cảnh một chút."

Hà Lệ Chân gật đầu. Sau đó nói thêm vài câu khách sáo, rồi cáo từ.

Lúc đi ra, tâm trạng của Hà Lệ Chân không tệ, văn phòng làm việc tuy cũ một chút nhỏ một chút, nhưng có cảm giác hai giáo viên kia rất dễ gần. Bước ra khỏi văn phòng, cô trông thấy một hàng các lớp học dọc theo hành lang. Đây là khối lớp 12. Khối lớp 12 à..... cho dù đang còn trong kỳ nghỉ, đáng lẽ cũng phải đang ôn tập chứ. Hà Lệ Chân nghĩ vậy, bước về phía đó. Kết quả là từ đầu tới cuối dãy, ngoại trừ vài học sinh đang còn ngủ trong lớp, chả thấy một ai học hành gì. Hà Lệ Chân đi một vòng, rồi lạng lẽ xuống lầu, ra về.

Ra khỏi trường, cô gọi một cú điện thoại liên lạc với người môi giới nhà, một lát sau, người môi giới lái xe gắn máy tới, đưa cô đi coi 3,4 căn hộ.

Trung Nhị của Dương Thành tạm coi như nằm ở vị trí gần trung tâm thành phố, không dễ tìm nhà, hơn nữa giá nhà ở đây cũng không rẻ, một chỗ mà bao gồm điện nước gộp lại, đại khái phải đầu đó một ngàn đồng. Hà Lệ Chân ưng một căn hộ khá gần trường học, 1 phòng khách 1 phòng ngủ 1 phòng tắm, khoảng 40 m², mới được tu sửa lại, trông khá sạch sẽ, chỉ là nằm ở tầng trệt, hơn nữa lại không phải căn hộ biệt lập, mà xây theo kiểu chung cư, một dãy nhà chung cư gồm có 5,6 căn hộ, đều là tầng trệt.

"Ở ngay tầng trệt liệu có gặp ruồi bọ không?" Hà Lệ Chân hơi lo lắng hỏi.

"Ruồi bọ ở đâu chả có." Người môi giới nói, "Quét dọn nhà sạch sẽ một chút, đừng để thức ăn thừa nằm quanh nhà là được. Hoàn cảnh

nơi này rất tốt, hơn nữa rất yên tĩnh, mấy người ở trong mấy căn hộ kia đều là người già, đã ở đây mười mấy năm rồi."

Hà Lệ Chân gật gù, nói: "Để tôi suy nghĩ thêm một chút, trễ lắm là ngày mai sẽ trả lời cho anh."

"Vậ cô mau mau lên nhé." Người trung gian nói, "Kiểu căn hộ này rất đắt khách, hơn nữa lại mới được tân trang, tôi không giữ được lâu cho cô đâu."

"Được rồi, cảm phiền anh vậy."

Hà Lệ Chân lại đi coi thêm mấy căn nữa, cuối cùng vẫn cảm thấy căn đầu là tốt nhất, giao tiền đặt cọc, ba ngày sau sẽ ký hợp đồng.

Hành lý của Hà Lệ Chân thực sự rất ít, dọn nhà khá tiện lợi, một chiếc va li lớn có thể chứa được hết cả, lúc xách vào tới trong sân, có một thím nọ trông thấy, lên tiếng chào hỏi cô.

"Mới dọn tới à?"

Hà Lệ Chân gật đầu, "Dạ, chào thím."

"Ờ." Bà thím già kia mặc bộ đồ ngủ in hoa, tay đang cầm chiếc quạt phe phẩy, "Mới tu sửa lại thì nhớ để cửa sổ mở, cho mùi bay đi bớt."

"Dạ vâng, cháu cảm ơn."

Hà Lệ Chân quét dọn căn hộ mới hết một ngày, cuối cùng mệt đến nỗi lưng nhức hông, nằm sõng soài trên giường phản cứng, chân cũng không buồn đắp đã ngủ mất. Hôm sau tỉnh dậy cả người rã rời. Hai hôm sau nữa, Hà Lệ Chân nhận được điện thoại từ trường học, hết cả mọi thủ tục và tài liệu đã được xử lý xong xuôi, ngày mai cô phải tới trường nhận việc. Hà Lệ Chân gác điện thoại, ngồi trên chiếc ghế trong phòng khách, nhìn ánh nắng rực rỡ ở bên ngoài, trong lòng cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm.

Tất cả mọi việc đều rất thuận lợi, Hà Lệ Chân nghĩ, những gì nghe nói về "cuộc sống mới" chắc có lẽ chính là như thế này, khiến cho ta vạn phần mong đợi.

Ngày Hà Lệ Chân tới nhận việc chỉ còn cách ngày khai giảng 3 hôm, trong trường đã lục tục có học sinh quay về.

Dương Thành Trung Nhị là một trường trung học hạng bét, không ngừng cố gắng thể hiện bản chất "tệ hại" của mình ở mọi khía cạnh. Tài nguyên trong trường khan hiếm, nguyên khối lớp mười hai tổng cộng có sáu lớp, thầy cô dạy ba môn chính Toán-Văn-Anh gộp lại chưa tới mười người, mà tổ dạy ngữ văn tổng cộng gồm hai người, cô giáo dạy lớp 12/1, 12/2, 12/3 là một người có kinh nghiệm dày dặn, quãng ngoài bốn mươi, tên là Lưu Dĩnh.

"Đã chuẩn bị chưa." Bàn làm việc của Lưu Dĩnh ngay kế bên bàn làm việc của Hà Lệ Chân, cô ta đưa lịch trình dạy học cho Hà Lệ Chân.

Hà Lệ Chân nói: "Dạ, em đã chuẩn bị từ rất nhiều ngày nay rồi."

Lưu Dĩnh ngẩng đầu nhìn cô một cái, trên khuôn mặt một người phụ nữ bốn mươi mấy tuổi, khó giấu được nét phong sương, cô ta đeo một cặp kính mắt rất lớn gọng thô, cũng không che được hết những nếp nhăn trên mặt.

"Vậy thì được, tiết đầu tiên của em là lớp 12/6 đấy." Lưu Dĩnh nói, "Ráng thích ứng một chút đi."

"Dạ vâng."

Hôm khai giảng, Hà Lệ Chân dậy rất sớm, hứng khởi chạy tới trường.

Không biết có phải là do vẻ lạnh lẽo tiêu điều ban đầu của ngôi trường này đã để lại ấn tượng quá sâu trong cô hay không, hôm nay

giữa một đám đông học sinh kéo nhau tới, lại còn mặc đồng phục, khiến cho Hà Lệ Chân mang cảm giác rưng rưng. Cô theo học sinh bước qua cổng trường. Lễ khai giảng được cử hành ở sân vận động, tuy đã vào tháng Chín, nhưng hôm ấy trời vẫn còn nóng lạ thường, học sinh bị đứng dưới ánh nắng thiêu đốt, chẳng mấy chốc bắt đầu lơ đãng, nghiêng bên này ngả bên kia, sau đó tới giữa chừng, hơn nửa số học sinh đều ngồi luôn xuống đất, có mấy cô nữ sinh sợ cháy nắng, cởi luôn áo đồng phục ra đắp lên đầu. Các thầy cô chủ nhiệm lớp và vài giáo viên khác lúc đầu nhắc nhở cho có vẻ, sau đó cũng mặc kệ.

Hiệu trưởng của trường là một người đàn ông năm mươi mấy tuổi, trước đây lúc họp giáo viên trong trường, Hà Lệ Chân đã từng gặp một lần, trong buổi họp đó lời phát ngôn của ông ta rất yếu ớt tẻ nhạt, hiện giờ trong một buổi lễ khai giảng kiểu này, ngay cả đến Hà Lệ Chân cũng cảm thấy buồn ngủ rũ người.

Cuối cùng lết được đến kết thúc, Hà Lệ Chân vội vàng chạy vào nhà vệ sinh rửa mặt cho tỉnh táo lại để còn lo đi dạy tiết đầu tiên.

Làm cô giáo chính là ước mơ từ bé của Hà Lệ Chân, cô rất yêu thích trẻ em. Hà Lệ Chân nhìn người trong gương, mấp máy miệng, khẽ nói một tiếng "cố lên," sau đó ôm sách đi về phía lớp 12/6.

Đi trong hành lang, ý nghĩ của Hà Lệ Chân bay nhảy trong đầu. Trước đó Hà Lệ Chân có đụng mặt cái cô giáo ngồi chơi máy vi tính tên là Bành Thiến, cô ấy đã nói với Hà Lệ Chân, trường này chia lớp theo điểm thành tích, thành tích càng tệ thì càng nằm ở trong mấy lớp cuối.

"Nhưng mà thật ra thì giữa lớp 12/5 và 12/6 không khác nhau mấy." Bành Thiến nói, "Dù sao thì số điểm vốn cũng chỉ quyết định vị trí, chả ai coi thường được ai."

Hà Lệ Chân vừa đi vừa thắc mắc lung tung cho đến khi tới lớp 12/6, vừa định gõ cửa, mới nhận ra mình đã là giáo viên rồi, hơi ưỡn

ngực, sai bước tiến vào. Đứng trên bục giảng, Hà Lệ Chân thu toàn bộ học sinh trong lớp vào trong mắt.

Ngày đầu đấy mà, học sinh vẫn còn rất nề mặt, không nói chuyện, sau khi Hà Lệ Chân bước vào đều đồng loạt quay lên nhìn cô. Hà Lệ Chân hơi cảm thấy căng thẳng, cô như trốn tránh, cúi đầu xuống, mở danh bạ ra, sau đó phát hiện bản thân còn chưa tự giới thiệu gì cả, lại cố tỏ vẻ chần chừ, ngẩng đầu lên. Cô dang hắng một tiếng, nói với học sinh ở phía dưới: "Chào các em, cô tên là Hà Lệ Chân." Cô nói rồi xoay người tự viết tên mình lên bảng đen. "Là ba chữ này, cô là giáo viên ngữ văn mới của các em, trước đó....." Hà Lệ Chân vốn định nói trước đó thầy Triệu có chút việc phải rời đi, nói giữa chừng rồi mới phát hiện học sinh đều đang nhìn cô một cách rất thờ ơ, cô liền cảm thấy điều này cũng không cần phải nói tiếp làm gì.

"Ừm, một năm tới đây, cô sẽ là người dạy môn ngữ văn cho các em."

hết chương 3

tác giả: Twentine

người dịch: idlehouse

Chương 4

Học sinh vẫn không hề có chút phản ứng, Hà Lệ Chân nói: "Vậy các em tự giới thiệu bản thân một chút đi nhé, ngắn gọn thôi, để cho cô biết mặt các em."

"Aizzz...." Học sinh cuối cùng cũng coi như có phản ứng, than một tiếng chán chường, vài nam sinh ngồi hàng chót còn la lên: "Đừng mà, làm đi làm lại hoài rồi, điểm danh phát là biết mặt liền."

Cậu ta vừa nói xong, cả lớp nhao nhao hòa theo, Hà Lệ Chân cảm thấy tình hình có vẻ như đang thoát khỏi tầm kiểm soát của mình, vội vàng vỗ tay mấy cái, cả lớp lấy lại trật tự.

"Đều không muốn tự giới thiệu một chút sao?" Cô hỏi.

"Không — muốn—" Học sinh đồng loạt đáp lời.

"Thế thì điểm danh vậy." Hà Lệ Chân thấy đám học sinh phản đối dữ quá, mở danh bạ ra bắt đầu điểm danh, "Cô gọi tên em nào thì em đó đứng lên, để cô biết mặt nhé.""Khương Hân."

"Có mặt—"

"Tống Gia Lập."

"Có mặt—"

"....."

Mỗi lần Hà Lệ Chân gọi tên xong thì ngẩng đầu lên nhìn.

"Ngô Nhạc Minh."

"Văng mắt!" Một nam sinh lớn tiếng trả lời, những học sinh khác cười ồ.

Hà Lệ Chân thoáng sửng sốt, ngẩng đầu lên, "Văng mắt?"

Một nữ sinh đang nằm bò trên chiếc bàn ở hàng đầu biếng nhác lên tiếng: "Anh Côn không tới thì anh cũng sẽ không tới đâu."

Anh Côn?

Hà Lệ Chân cúi đầu, trong danh bạ chỉ còn lại một cái tên cuối cùng, xếp sau tên của Ngô Nhạc Minh.

"Vạn Côn."

"Cũng văng mắt luôn." Nam sinh kia lại nói.

Hà Lệ Chân ngẩng đầu nhìn cậu ta, "Vì sao văng mắt?"

"Ai biết được." Một học sinh khác nói, "Ngày đầu thôi mà, dù sao thì cũng chả có gì."

Hà Lệ Chân nhú mày, không hỏi thêm nữa, "Bắt đầu học thôi."

Giảng bài, Hà Lệ Chân tiến vào trạng thái, càng giảng càng suông. Học sinh phía dưới cũng tiến vào trạng thái, càng nghe càng buồn ngủ.

Đến nửa sau của tiết học, học sinh ai ngủ lo ngủ, ai ăn vụng cứ ăn vụng. Nhưng Hà Lệ Chân không phê bình gì cả. Thứ nhất, đây là lần đầu tiên cô đứng lớp, trong lòng mang áp lực, không muốn gây với học sinh để đôi bên không vui. Thứ hai, bởi vì Hà Lệ Chân không

muốn dạy lố giờ, cho nên trước đó khi cô soạn giáo án, đã phân chia tất cả thời gian một cách rất tỉ mỉ, vốn là không còn một phút dư nào để đi phê bình học sinh.

Lúc chuông cuối giờ học vang lên, có vài chiếc di động trong lớp cũng đổ chuông theo, khá nhiều học sinh đã để đồng hồ báo thức cho kịp tan lớp. Trong tiếng nói cười rôm rả của học sinh, Hà Lệ Chân ôm sách vở rời đi.

Tiết học đầu tiên, cảm tưởng của Hà Lệ Chân không biết nói làm sao.

Về tới văn phòng, chạm mặt Hồ Phi đang chuẩn bị đi dạy, cô tranh thủ chút thì giờ nói với anh ta: "Thầy Hồ, có hai học sinh vắng mặt."

Hồ Phi chả buồn ngẩng đầu lên, nói: "Ngô Nhạc Minh và Vạn Côn?"

"Thầy biết rồi ạ?"

"Ừ." Hồ Phi tốt bụng giải thích cho cô nghe, "Hai đứa này đều ở lại lớp 1 năm, dù sao cũng không định học hành cho đảng hoàng, phụ huynh thì tìm không ra, xưa nay vốn là trốn học nhiều hơn tới lớp."

Hà Lệ Chân nói: "Vậy thì làm sao tìm được hai em ấy?"

Hồ Phi nhìn cô một cái, nói: "Tìm bọn nó làm gì?"

Hà Lệ Chân chợt ý thức được Hồ Phi mới là thầy giáo chủ nhiệm, cô nghi là cách hỏi han này của mình đã vượt quá giới hạn, khiến cho anh ta cảm thấy phản cảm, nhưng cô còn chưa kịp xin lỗi, Hồ Phi đã rút ra một cuốn sổ tay nhỏ trong ngăn bàn, đặt lên bàn làm việc của Hà Lệ Chân, nói: "Trong đây có số điện thoại liên lạc của học sinh trong lớp, nhưng mà hai đứa đó toàn không có số điện thoại trong nhà, đều là số di động, nếu cô muốn tìm thì thử tìm xem sao, tôi đi dạy học đây." Sau khi Hồ Phi đi rồi, Hà Lệ Chân cầm cuốn sổ nhỏ trong tay, mở ra.

"Tớ khuyên cậu cứ để kệ đi."

Sau lưng vang lên một giọng nói, Hà Lệ Chân ngoái đầu, Bành Thiến đang ngồi ở chiếc bàn gần đó soi gương. Bành Thiến là cô giáo dạy môn Sinh, mỗi lần Hà Lệ Chân gặp cô ấy, nếu không phải đang dạo trên mạng thì là đang soi gương.

Do bởi Bành Thiến cùng tuổi với Hà Lệ Chân, cho nên Hà Lệ Chân nói chuyện với cô ấy cảm thấy khá thoải mái, hiện giờ đã vào giờ học, trong văn phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, Hà Lệ Chân bước đến gần, hỏi Bành Thiến, "Ý cậu là gì, tại sao không nên đi lo?"

Bành Thiến nhìn gương day day mắt, nói: "Cậu mới tới, thừa tình lực thì có thể hiểu được, nhưng mà có một số học sinh, thực sự không nên quản lý." Cô ấy day mắt xong, quay đầu lại nói với Hà Lệ Chân: "Cậu mới tới nên không biết rõ tình hình, hai tên này vắng mặt chính là điều tốt, có mặt trái lại mới phiền, nhất là Vạn Côn."

Hà Lệ Chân nói, "Chỉ là học sinh mà thôi, phiền cái gì chứ." "Mà thôi?" Bành Thiến trợn mắt thật to, cảm thấy cô giáo mới tới này đúng là thiếu thông tin, cô ấy liền giúp Hà Lệ Chân cập nhật tin tức cho thật đầy đủ một phen.

"Năm ngoái trong kỳ thi cuối học kỳ, nó gây sự với thầy Diêm trong ban giáo vụ, bị bắt ra ngoài lớp rắn dạy cả nửa buổi, sau đó nó vào trong lớp đặt tay xuống bàn một cái, kết quả cậu đoán xem chuyện gì xảy ra."

Hà Lệ Chân lắc đầu, "Chuyện gì xảy ra."

Bành Thiến mở hai tay, "Cả lớp bỏ thi."

"Hà?" Hà Lệ Chân lần đầu tiên nghe có chuyện như thế này, ngạc nhiên hỏi: "Bỏ thi?"

"Đúng vậy, mà không thể nào ghi gì xuống sổ về nó được, tại con người ta vốn đâu có nói gì đâu, đặt tay lên bàn không được sao."

Hà Lệ Chân đang ôn lại những phim truyện đã từng xem qua, nói: "Em đó là thủ lĩnh trong trường? Ai cũng đều nghe lời em ấy?"

"Cũng không tính thế, kiểu trường của chúng ta, những băng nhóm nho nhỏ của học sinh thì chắc chắn là có, nhưng thật sự thì Vạn Côn không dính gì tới mấy trò này."

"Vì sao?"

"Bởi vì nó cũng không có mặt ở trường được mấy ngày." Bành Thiến nói, "Cái tên Ngô Nhạc Minh luôn luôn đi theo nó, hai đứa đó cũng không biết làm trò gì ở bên ngoài nữa. Trong đám học sinh thì lưu truyền rất nhiều tin đồn về Vạn Côn."

"Tin đồn gì vậy?"

"Nói nhà nó rất giàu á, trong nhà làm ăn buôn bán lớn sao sao đó."

Hà Lệ Chân nhún vai một cách khoa trương, "Ồ."

"Dù sao không có mặt ở trường để gây sự là được, trường cũng nhắm một mắt mở một mắt với tên đó." Bành Thiến lại quay qua soi gương tiếp, "Cho nên mới bảo cậu, tốt nhất để kệ đi."

Hà Lệ Chân vẫn còn bận tâm về một điểm khác. "Nhưng mà em ấy cứ không đi học thì điểm đánh giá về giáo viên và thành tích của giáo viên cũng sẽ bị ảnh hưởng thì sao."

"Cái đó đành chịu thôi." Bành Thiến nói, "Chỉ có thể trách cậu xui xẻo, bị đẩy vào trong lớp đó, cậu nhìn thầy Hồ xem, thầy ấy đã thích ứng được rồi."

Hà Lệ Chân quay về chỗ ngồi của mình, mở cuốn sổ ra, tên của Vạn

Côn nằm sau chót, phía trên có một hàng sổ di động. Cô ngồi nghỉ nửa buổi, nghỉ lâu đến độ nhớ nằm lòng dãy sổ, cuối cùng cô đóng cuốn sổ lại, cất trở về chỗ cũ. Giờ làm việc của giáo viên khá ổn định, hơn nữa Dương Thành Trung Nhị là một trong những trường cấp 3 hiếm hoi có tiết tự học buổi tối hoàn toàn do tự nguyện. Loại trường như thế này, "tự nguyện" tự học vốn đồng nghĩa với miễn học.

Năm rưỡi chiều tan trường, học sinh đều chạy mất hút, tới sáu giờ, giáo viên cũng ra về hết sạch.

Hà Lệ Chân đeo túi xách đi bộ về nhà, dọc đường đầu toàn là dãy sổ kia.

Thật ra Hà Lệ Chân biết, mình chỉ là cố bám theo nguyên tắc, không biết tùy cơ ứng biến.

Nhưng mà cũng không còn cách nào khác, cô là giáo viên mới, rất sợ thành tích của lớp mình không tốt, hai học sinh mà không đi học không thi kiểm tra, thành tích trung bình sẽ chịu ảnh hưởng lớn. Về tới nhà, Hà Lệ Chân ăn cơm tới giữa chừng liền buông đũa, quyết định vẫn nên thử một phen. Cô lấy di động ra, gọi một cú điện thoại cho Vạn Côn.

Điện thoại rất nhanh có người bắt.

"Ai đó?"

Đầu dây bên kia hơi ồn ào nhốn nháo, giọng nói trong máy nghe như hơi bị nén xuống. Hà Lệ Chân: "Xin chào, có phải Vạn Côn không?"

"Ừ." Bên kia đáp một tiếng, "Ai đây?"

Hà Lệ Chân nói: "Tôi là giáo viên ngữ văn của em."

"....."

Đầu dây bên kia yên lặng hồi lâu, Hà Lệ Chân tưởng là cậu chưa nghe rõ, "A lô? A lô? Có nghe tôi nói không?" Âm thanh tạp nhạp trong máy chột giảm bớt đi rất nhiều, hình như đối phương đã tới chỗ yên tĩnh hơn.

"Giáo viên ngữ văn?" Giọng của Vạn Côn nghe có vẻ như đang buồn cười. "Giáo viên ngữ văn ở đâu ra?"

Hà Lệ Chân nói: "Tôi là giáo viên ngữ văn của lớp 12/6, không phải em là học sinh của lớp 12/6 sao?"

Vạn Côn ngồi xổm chỗ bậc thềm trước cửa của Tú Quý hút thuốc, không nhanh không chậm nói: "Giáo viên ngữ văn của em là đàn ông mà"

"À....." Hà Lệ Chân vội vàng nói, "Là thế này, thầy Triệu có việc nên không thể tiếp tục dạy lớp các em nữa, tôi là giáo viên ngữ văn mới tới, tôi họ Hà."

Vạn Côn không nói gì, Hà Lệ Chân lại nói: "Ừhm, hôm nay là ngày khai giảng, tại sao em không đến trường vậy?"

Vạn Côn cười một tiếng, nói: "Hôm nay khai giảng sao? Em quên mất."

Hà Lệ Chân nhú mày, cô cảm nhận được rõ ràng Vạn Côn không thật sự quên, chỉ là đang ứng phó với cô mà thôi. Giọng của cô trở nên nghiêm túc, "Ngày mai em có thể đến trường đi học được không, còn có Ngô Nhạc Minh nữa."

Vạn Côn nói: "Không biết đâu à."

Hà Lệ Chân âm thầm nghĩ rằng, nói: "Tôi không cần biết yêu cầu của giáo viên trước đây đối với các em là gì, nhưng tiết học của tôi

thì bắt buộc phải có mặt, không thì——"

Vạn Côn ngược đầu nhìn bóng đêm xám xịt, nói rất hờ hững:
"Không thì thế nào."

Hà Lệ Chân nghĩ hồi lâu, cuối cùng do kinh nghiệm quá hạn chế, chỉ có thể dọa nạt như đang dọa học sinh cấp 1: "Không thì tôi sẽ báo cho phụ huynh của em biết."

Đầu dây bên kia im lặng rất lâu, Hà Lệ Chân chỉ có thể nghe từng tiếng thở truyền lại. Sau cùng, cô nghiêm túc đợi xong xuôi thì Vạn Côn lạnh lùng cười khẩy một tiếng, giục tắt điều thuốc, cúp điện thoại.

"....." Hà Lệ Chân buông di động xuống, bất lực ngồi trên ghế.
"Sao cứ có cảm giác mình không có chút uy nghiêm nào cả....." Hà Lệ Chân tự lẩm bẩm, "Có phải là do giọng nói quá nhỏ nhẹ...."

Kết quả, ba ngày sau đó, Vạn Côn và Ngô Nhạc Minh vắng mặt liên tiếp, Hà Lệ Chân cảm nhận được sâu sắc thế nào là năng lực hữu hạn, cũng không gọi điện thoại nữa.

Cuối tuần, Hà Lệ Chân tới tiệm chuyên bán đồ gia dụng, do nhà mới thuê, trong nhà còn thiếu rất nhiều đồ, Hà Lệ Chân mua một chiếc giá sách, một chiếc bàn máy tính, một chiếc ghế sofa, và nhiều món linh tinh khác. Tiệm bán đồ thu xếp cho một công ty giúp cô vận chuyển đồ về, may là ở tầng trệt, chuyển đồ vào rất tiện.

Cuối tuần hiếm hoi lắm mới rảnh rỗi, Hà Lệ Chân vốn định ngủ nướng, kết quả bắt đầu từ bảy giờ sáng phía ngoài sân đã có người nói chuyện.

Căn hộ của Hà Lệ Chân tầng trệt, hơn nửa năm kẹt ở giữa, bên trái nhà cô là gia đình thím Trương, bên phải là gia đình thím Lý, mới sớm tinh mơ hai bà thím này chia nhau ra đứng ngay trước cửa nhà, người thì vo đồ, người thì nhặt rau, sau đó gọi với qua nhau nói

chuyện trên trời dưới đất.

Hà Lệ Chân bị kẹt ở giữa sống không bằng chết.

Cô lẫn lộn trên giường một hồi, thật không cách nào nhắm mắt ngủ được giữa những tiếng nói quang quác đặc chất miệt vườn nữa, dứt khoát ra khỏi giường soạn giáo án.

Thứ Hai đi làm, Hà Lệ Chân quen đường quen nước tới văn phòng, trước tiên là chỉnh lý lại đồ đạc của mình, sau đó xuống lầu tham dự nghi thức chào cờ.

Đã lâu lắm rồi không tham dự nghi lễ này, Hà Lệ Chân đứng trong hàng ngũ giáo viên, từ xa đã trông thấy trên khán đài có hai tay kéo cờ đang đứng ngáp. Nghi thức này cũng đồng nhất với phong cách nửa vờ của Trung Nhị — qua loa cho có. Giáo viên, học sinh muốn tới lúc nào thì tới, lá cờ nhìn giống như cả nửa năm chưa được giặt, nắng chiếu lên liền thành màu thối ôi nằm trên thớt. Lá cờ được hai tay kéo cờ mặc sức lo kéo phần mình, kéo lên tới trên ngọn, mọi người lí nhí hát bài quốc ca xong, OVER.

Hà Lệ Chân nhìn phát chán, không nhìn được ngáp một cái.

Ngay lúc này, có một nam sinh đứng ở lớp phía sau lưng bất chợt la lớn: "Anh Côn!"

Hà Lệ Chân âm thầm giật mình, quay phắt ra sau, trông thấy từ phía xa thật xa có hai người đã bước qua cổng trường, đang còn đi về dãy phòng học.

Khoảng cách quá xa, không nhìn rõ mặt mũi, Hà Lệ Chân chỉ thấy hai bóng người đó vừa cao vừa lớn, chả ai mặc đồng phục. Cũng chưa đợi cô kịp nhìn thêm vài lần, hai người đó đã khuất dạng trong dãy lầu học.

hết chương 4

tác giả: Twentine

người dịch: idlehouse

Chương 5

Vạn Côn và Ngô Nhạc Minh?

Trong đầu Hà Lệ Chân xuất hiện hai cái tên này. Cô còn đang định nhìn kỹ hai bóng người kia lần nữa, giáo viên đứng sau lưng vỗ vỗ cô, "Làm gì thế hả? Đội ngũ đã giải tán rồi."

"À..... à....." Hà Lệ Chân cười cười với giáo viên đó, rồi theo đám người tiến về dãy phòng học.

Hà Lệ Chân quay về văn phòng, mở thời khoá biểu của mình ra, chiều nay có tiết ngữ văn của lớp 12/6.

Cô ngồi ở chỗ của mình soạn giáo án, chuông của tiết đầu tiên vang lên, thầy chủ nhiệm lớp 12/6 cau mày bước vào. Bành Thiến ngược lên từ gương, cười nói với anh ta: "Sao rồi thầy Hồ, sút đầu mẻ trán hả?"

Hồ Phi xua xua tay, "Thôi đừng nhắc, tôi thật không biết thứ học sinh này tới trường còn có ý nghĩa gì nữa."

Hà Lệ Chân xen vào hỏi một câu: "Thầy Hồ, sao thế?"

Hồ Phi ngồi ở bàn mình uống nước, Bành Thiến nói với cô: "Vạn Côn và Ngô Nhạc Minh tới lớp, đã biết chưa?"

Hà Lệ Chân nghĩ thầm, quả nhiên là hai người đó.

Bành Thiến ngó bộ dạng của cô như vậy, nói: "Đừng vội, cậu sẽ gặp

chúng nó rất nhanh thôi."

Hồ Phi ngồi bên dẫn ly nước thật mạnh xuống bàn, hai cô giáo trong văn phòng giật bắn mình.

"Làm cái gì vậy hả thầy Hồ." Bành Thiến nói, "Tức giận đến thế sao."

Hồ Phi quay đầu, chỉ tay ra ngoài cửa nói, "Đợi chút nữa cô đi mà nhìn."

"Nhìn gì?"

Hồ Phi nhắc tay chỉ ra phía ngoài, "Nhìn cổng trường!"

Văn phòng của khối lớp 12 quay về hướng Nam, cửa sổ thông ra sân vận động, đứng ở hành lang bên ngoài có thể trực tiếp nhìn thấy cổng trường.

Hà Lệ Chân hỏi một cách hồ nghi: "Cổng trường sao cơ?" Cô hơi tò mò, tự đứng dậy đi ra ngoài cửa. Cô vừa đi thì Hồ Phi vừa giận dữ nói phía sau lưng: "Không muốn thì đừng tới! Tới rồi là toàn đem theo chuyện xấu, trường là chỗ để cho chúng nó quậy à!?"

Trong tiếng oán trách của Hồ Phi, Hà Lệ Chân đi ra ngoài hành lang, ngó qua cánh cửa sổ gần nhất, nhìn ra ngoài.

Trước cổng trường có một đám 5,6 người, bởi khoảng cách quá xa, Hà Lệ Chân nhìn không rõ mặt mũi bọn họ, nhưng có thể thấy rằng tuổi tác của bọn họ không lớn, ăn mặc toàn kiểu du côn, đầu tóc nhuộm loạn xạ, có mấy tên còn đang dựa vào cổng, có mấy tên thì ngồi xổm, giống như đang đợi người. Dương Thành Trung Nhị không có bảo vệ, đôi khi sẽ có vài trận ẩu đả trong khuôn viên, đối với sự hiện diện đám người này cũng coi như không.

Hà Lệ Chân quay về lại văn phòng, hỏi Hồ Phi: "Thầy Hồ, mấy người

đó là ai vậy?"

Hồ Phi vẫn còn đang bực, Bành Thiến giải thích cho cô nghe: "Chắc là tới gây sự. Đều thuộc thành phần bất hảo, trước đây đã từng đánh lộn với đám Vạn Côn."

Hồ Phi ngồi một bên cười lạnh, "Một lũ rác rưởi học mãi cũng không ra gì, sớm muộn thế nào cũng quậy thành chuyện lớn, nhốt hết bọn chúng lại!"

Hà Lệ Chân nín thinh.

Nghề nhà giáo này, thời bây giờ càng ngày càng khó làm, hai chữ "trách nhiệm" quá đổi nặng nề, cho dù là trường tốt hay trường tồi, đều sợ trông coi bọn trẻ một hồi sẽ lòi ra đủ thứ vấn đề. Cho nên cũng khó trách được Hồ Phi vì sao giận dữ như vậy, nói sao đi nữa, anh ta vẫn là thầy chủ nhiệm của lớp Vạn Côn, nếu như thật sự xảy ra chuyện gì, trách nhiệm chắc chắn rơi vào đầu anh ta trước tiên.

"Chắc cũng sẽ không có chuyện gì đâu." Bành Thiến an ủi Hồ Phi, "Đã quậy không biết bao nhiêu lần rồi, đều chưa sao đúng không." Hồ Phi hừ lạnh một tiếng, ngay lúc đó chuông vào lớp lại vang lên, Hồ Phi cầm sách vở đi dạy học.

Sau khi anh ta đi rồi, Bành Thiến le lưỡi, nói: "Tính tình của thầy Hồ cũng càng ngày càng nóng nảy."

Hà Lệ Chân nói: "Không trách thầy ấy được."

Bành Thiến nhìn Hà Lệ Chân chăm chú, nói: "Mới rồi không phải là tớ an ủi anh ta, thật sự là không sao đâu." Cô ấy xoay ghế qua, khẽ thì thầm với Hà Lệ Chân, "Nói cậu nghe, tớ đã từng chính mắt thấy bọn nó đánh lộn, tay nghề cũng không phải là chỉ chênh nhau một chín một mười."

Bành Thiến nói xong thì ngồi đợi Hà Lệ Chân hỏi thêm chi tiết, kết

quả điều Hà Lê Chân quan tâm rõ ràng không giống với cô ấy, cô trợn trừng mắt, "Cậu đã từng thấy? Sao cậu lại không đi can các em ấy chứ!"

"Chắc." Bành Thiến khinh, "Tớ đâu có rỗi hơi."

Hà Lê Chân lẳng lặng nhìn cô ấy, tay vô thức lật lật hồ sơ liên quan đến học sinh trong lớp. Bành Thiến nhún vai, nói: "Cái lũ ranh con đó, chắc là coi phim hơi nhiều, dư thừa hoóc-môn mới kéo nhau đi sinh sự uýnh lộn."

"....."

Hà Lê Chân bình tĩnh liếc xấp hồ sơ trong tay, trông thấy một trang, bất chợt sững người, sau đó hỏi Bành Thiến: "Vạn Côn những 20 tuổi lận à?"

"Đúng vậy, nó nghỉ học một năm, rồi lại ở lại lớp 1 năm, thêm vào đó nhập học muộn." Bành Thiến nói xong, cảm khái một câu, "Nói ra thì chả biết lớp 12/6 có tính là rất chững chạc không đây, dù gì cũng có nhiều học sinh ở lại lớp."

"....."

Hà Lê Chân không lán la nói chuyện thêm nữa, đặt hồ sơ của học sinh qua một bên, ngồi đọc sách. Còn tới hai tiết học nữa, Hà Lê Chân nghĩ lan man, cô cũng sẽ có thể đi gặp mặt cậu học sinh khiến cho thầy Hồ tức giận đến đau cả đầu.

Nói thật ra thì lúc ấy Hà Lê Chân không để tâm gì đến Vạn Côn lắm, dù sao thì cũng là một học sinh trung học trẻ trung sung sức mang thêm chút nông nổi do tính tình ấu trĩ, cô cảm thấy những điều này đều có thể hiểu được.

Tiết đầu tiên buổi chiều, Hà Lê Chân bước vào lớp theo tiếng chuông. Lớp 12/6 nằm ở cuối hành lang. Bức tường dọc theo hành

lang được sơn màu xanh lá tông nhạt, phía dưới đã bị in đầy dấu giày, phía trên cũng không chịu thua, bị dính từng vệt banh đập vô. Lúc đi đến trước cửa lớp 12/5, Hà Lệ Chân đã nghe thấy tiếng ồn ào từ lớp 12/6 vọng tới. Hôm nay thật sự nhộn nhịp hơn ngày thường một chút, đến độ khi Hà Lệ Chân bước vào trong lớp rồi mà tiếng ồn vẫn không lắng xuống.

Bao nhiêu nam sinh trong lớp đều vây quanh một chỗ cuối lớp chuyện trò, giọng nói oang oang, nữ sinh cũng ngồi túm năm tụm ba, hào hứng thảo luận về son phấn của những mình tinh.

Một khắc Hà Lệ Chân bước vào lớp, ánh mắt không nhìn được mà nhìn về chiếc bàn học cuối lớp.

Qua khe hở giữa thân hình của hai nam sinh, Hà Lệ Chân trông thấy một chiếc áo sơ mi trắng. Hoặc có lẽ do số tuổi, vóc dáng của cậu trông cao lớn hơn nhiều so với những nam sinh khác. Lúc bấy giờ Vạn Côn đang quay đầu qua, không biết đang nói chuyện gì đó với một bạn học. Bất chợt, cậu tựa như có linh tính, quay đầu lại.

Hai nam sinh đứng trước mặt Vạn Côn vẫn còn đang đùa giỡn ầm ĩ, nường theo bóng dáng lay động của hai người bạn họ, ánh mắt của Hà Lệ Chân và Vạn Côn lúc chạm lúc khuất. Có lẽ chỉ trong một khắc ngắn ngủi, cũng có lẽ là một hồi khá lâu sau, Hà Lệ Chân cảm thấy như thời gian và không gian đang đứng lại.

Vạn Côn ngồi trên ghế, hai tay đút túi, cánh cửa sổ kế bên cậu để ngỏ, ánh nắng ngoài song chiếu lên tấm áo sơ mi màu trắng học trò, sáng đến gần như phản chiếu. Gió lùa qua rèm cửa hơi cũ kỹ, gấu rèm phớt nhẹ qua quai hàm của Vạn Côn, cậu vẫn ngồi yên bất động.

Trong đầu Hà Lệ Chân không khỏi hiện lên một hình ảnh. Khi ấy, lần cuối cùng cô ngoái đầu lại. Người nọ ngồi xổm trước cửa của tiệm tạp hoá, trên đầu là ánh đèn neon trắng loá, đêm ấy không có gió, cậu hút thuốc, khói thuốc chầm chậm bay lên.

Sau khi Vạn Côn nhìn cô vài giây thì cup mắt. Hà Lệ Chân cũng quay đi, nhưng bàn tay ôm chồng sách vở thì càng lúc càng vô thức siết chặt, bước đi của cô cứng ngắc bước lên bục giảng, mỗi một bước chân đi, tai càng cảm thấy nóng hơn. Lúc cô lên được đến trên bục giảng, cô đã không ngẩng đầu lên nổi.

Học sinh dưới lớp vẫn còn đang đùa giỡn. Ngô Nhạc Minh chuyện gẫu với người kế bên xong xuôi, quay qua tươi cười với Vạn Côn, "Hay là đợi tí nữa mình đi luôn? Đừng để bọn nó đợi quá lâu."

Vạn Côn không nói gì, ngón tay dài thô ráp kẹp một cây bút bi khế lắc lắc, không biết đang còn nghĩ gì.

"Ờ?" Ngô Nhạc Minh huých huých cậu, "Nghĩ gì thế?"

Đầu bút gỗ nhẹ lên bàn, Vạn Côn liếc qua, nói: "Mày nói gì?"

"Em nói, hay là bọn mình ra sớm một chút, bọn Trình Nguyên lại kéo một lũ rác rưởi tới trước cổng trường kia."

Vạn Côn cười cười, nói: "Sớm gì, hôm nay nực, tối tới hẵng nói đi."

"Được, vậy thì cứ để bọn nó đợi đi."

Hà Lệ Chân đứng trên bục giảng vỗ tay, lòng bàn tay mềm nhũn, cô nói: "Các em im lặng, vào học rồi." Học sinh coi như ý thức được sự tồn tại của Hà Lệ Chân, tiếng nói chuyện dần dần lắng xuống. Đợi đến lúc trong lớp im lặng lại, học sinh đều đã trở về chỗ, ngồi nhìn cô. Hà Lệ Chân quét mắt một vòng, vô ý hoặc cố ý tránh một chiếc bàn học ở trong góc, sau đó cúi đầu lật danh bạ.

Những lớp khác không cần phải điểm danh hàng ngày, nhưng lớp 12/5 và 12/6 thì không được. Hai lớp này, số học sinh trốn học hàng ngày quá nhiều, cần phải điểm danh trong mỗi tiết học.

Hà Lệ Chân xuôi theo danh sách, đọc từng cái tên lên, lúc đọc tên Ngô Nhạc Minh, cô nghe một tiếng "Có mặt—!" vang dội.

Hà Lệ Chân không nhin được ngẩng đầu lên, một học sinh cô chưa từng gặp mặt, dáng vóc cũng không thấp, nhưng trông yếu hơn một chút so với cái vị ngồi bên cạnh. Cậu ta mặc quần đồng phục của trường, phía trên là áo của mình, không chỉ nói "có mặt" mà còn vẫy tay với Hà Lệ Chân, nói: "Cô, hôm nay em mới gặp cô lần đầu đấy!"

Không ít học sinh bật cười. Thật ra cô cũng không biết tại sao mình lại cúi đầu xuống, chỉ còn lại mỗi một cái tên, cần gì phải đi nhìn thêm lần nữa.

"Vạn Côn."

"Có mặt."

Giọng của cậu, so với bề ngoài, càng không giống như của một học sinh trung học. Trầm thấp, hờ hững, nghe không ra tâm trạng. Hà Lệ Chân nhớ đến cái đêm hôm đó, cậu cũng đã từng dùng cái giọng thế này, đứng ra khỏi hàng ngũ, rồi lại ngồi xuống bên cô, hỏi cô có muốn hát không. Hà Lệ Chân bắt đầu cảm thấy tai mình lại nóng rực lên, một loại cảm giác hồ thẹn khó nói thành lời giày vò cô. Cô không nhìn Vạn Côn, mà như tránh né, xoay người đi chỗ khác, đổi mặt với tấm bảng đen, nói: "Vậy chúng ta bắt đầu học nhé. Các em mở sách ra, trang....." Cô viết chữ lên bảng đen, nghe tiếng sách loạt soạt lật phía sau lưng.

Vạn Côn nhìn theo bóng lưng có vẻ mảnh mai đang đứng trên bục giảng, bộ quần áo Hà Lệ Chân mặc hoàn toàn giống y như bộ cô mặc hôm cô tới Tú Quý, một chiếc áo sơ mi tẻ nhạt màu ngà, cùng với một chiếc quần tây màu nâu nhạt.

Vạn Côn nhìn xong cúi đầu, không nặng không nhẹ vút chiếc bút bi trong tay lên bàn, sau đó duỗi chân một cái, đạp chiếc bàn thật xa ra khỏi ghế.

Ngô Nhạc Minh trông thấy vậy, thì thào hỏi cậu: "Sao vậy?"

Vạn Côn không trả lời, nhìn ra sân vận động đầy bụi đất ngoài cửa sổ lớp. Nặng lung linh khiến cho cậu hơi cau mày, lặng lẽ chửi một câu: "..... Đệt." Ngô Nhạc Minh cảm thấy hơi lạ, nhân lúc Hà Lệ Chân đang cúi đầu nói gì đó, thò tay kéo Vạn Côn một cái, "Này, sao thế hả?"

Vạn Côn quay đầu qua, nói với cậu ta: "Tối tới tan học xong anh bận chút chuyện."

"Chuyện gì nữa?"

Vạn Côn không đáp lời, Ngô Nhạc Minh nói: "Đi tìm bọn Trình Nguyên?"

Vạn Côn cau mày, trên mặt hiện lên vẻ mất kiên nhẫn. Ngô Nhạc Minh nói: "Cái nhóm đó vừa nghe anh đã về liền kéo nhau tới, nếu anh thấy phiền thì chúng ta tránh tụi nó? Tuy hơi mất mặt, nếu mà để truyền ra——"

"Minh."

Ngô Nhạc Minh ngưng bật, nhìn sắc mặt của Vạn Côn, nói: "Rốt cuộc là sao thế?"

Vạn Côn ngoắc ngoắc đầu ngón tay, Ngô Nhạc Minh ghé tai lại, Vạn Côn nói vài câu vào tai cậu ta.

"Cái gì——?" Ngô Nhạc Minh nén giọng thật thấp, trợn trừng mắt lên nhìn Vạn Côn, "Thật hả?"

Vạn Côn dựa vào lưng ghế, Ngô Nhạc Minh nhìn lên Hà Lệ Chân đang giảng bài, nét mặt rất quái lạ.

hết chương 5

tác giả: Twentine

người dịch: idlehouse

Chương 6

Chuông tan học vang lên, Hà Lệ Chân ôm tâm trạng phức tạp, không dạy lẫn bất cứ một giây nào, thuận lợi giảng xong bài. Cô không nhìn học sinh dưới lớp, không nói một lời chào, liền ôm sách vở rời đi.

Về đến văn phòng, bên trong không một bóng người. Hà Lệ Chân buông sách vở xuống bàn, còn chưa kịp ngồi xuống đã vội vàng đăng nhập mạng lưới nội bộ của trường để tìm tư liệu về học sinh. "Mật mã....." Hà Lệ Chân lẩm bẩm một mình, "Mật mã là gì nhỉ....."

Lúc Bành Thiến bước vào văn phòng thì trông thấy Hà Lệ Chân đang chống đít trước máy tính, chăm chú nhìn màn ảnh. Cô ấy cười, bảo: "Đứng làm cái gì chứ, ghế ngay bên tay đây thôi, cậu đang muốn giảm béo à?"

Hà Lệ Chân giật bắn mình, quay đầu lại, nhìn thấy Bành Thiến đã quay về, liền hỏi cô ấy: "Bành Thiến, cậu có biết mật mã để vào mạng lưới nội bộ của trường chúng ta là gì không?"

"Mạng lưới nội bộ?" Bành Thiến nhìn Hà Lệ Chân đăm chiêu, nói: "Hình như là sáu số cuối của chứng minh thư thì phải. Nhưng mà cái thứ đó trăm năm qua chưa ai vào, chỉ được dựng lên đạo trước để ứng phó với ban thanh tra từ trên xuống mà thôi, cậu vào đó làm gì?"

Hà Lệ Chân bỏ sáu số cuối của chứng minh thư của mình vào, quả nhiên là được chứng nhận, cô nói đại: "Không có gì, mình chỉ thử

một chút thôi."

Hà Lệ Chân chiếu theo sổ báo danh của học sinh, rất nhanh chóng tìm được tới Vạn Côn.

Trên hồ sơ hiện ra tấm hình lúc cậu mới nhập học, nam sinh ngồi trước tấm màn đỏ, mặt mũi ngây ngô nghiêm trang, không mang một biểu cảm nào, tóc húi cua, lúc chụp hình đầu hơi nghiêng qua một bên. Vạn Côn vào học hai năm, nghỉ một năm, rồi lại ở lại lớp một năm, nghĩ kỹ thì tấm ảnh này đã gần bốn năm rồi. Tấm hình này so với cậu ta bây giờ trông non nớt hơn nhiều.

Theo như năm Vạn Côn vào trường, lẽ ra cậu đã phải tốt nghiệp từ hai năm trước. Hà Lệ Chân lật về phần sau, thành tích thi kiểm tra của Vạn Côn có thể dùng "thảm không thể tưởng" để hình dung. Ngoài môn thể dục ra, rất ít có môn nào khác đạt tiêu chuẩn tối thiểu.

Hà Lệ Chân nhanh chóng xem xong phần cuối, tắt trang mạng đó đi. Từ sau khi gặp Vạn Côn xong, Hà Lệ Chân đúng là nguyên một buổi chiều đứng ngồi không yên, cứ mang cảm giác lòng dạ bồn chồn, làm gì cũng không tập trung được. Chiều đến, tan học, Hà Lệ Chân ở nán lại thêm một chút, đến khi cô chỉnh lý xong hết thầy những tài liệu cần dùng cho tiết học ngày hôm sau, trời đã tối đen. Lúc ra khỏi dãy lớp học, cô đặc biệt nghe ngóng cẩn thận, đám người trước cửa đã không còn đó.

Hà Lệ Chân không biết có phải là bọn họ đã hẹn nhau tới đâu khác để đánh lộn, cô vừa đi trên đường vừa cầm di động trong tay, ngẫm nghĩ không biết có nên gọi một cú điện thoại báo với Hồ Phi một tiếng hay không.

Ngay trong lúc cô đang đắn đo không quyết định được, bỗng nghe đằng sau lưng có người gọi. "Này."

Hà Lệ Chân không để ý, quẹo vào một con hẻm nhỏ, tiếng bước

chân sau lưng càng lúc càng gần, Hà Lệ Chân vẫn đang còn nghĩ ngợi lung tung, cánh tay đã bị nắm lấy.

Cô hết hồn, há miệng định la to.

"Gọi cô đó, không nghe à?"

Hà Lệ Chân chợt thấy cái giọng này nghe quen quen, ngược đầu lên, con hẻm tối thui, chỉ có một ngọn đèn từ ngoài đường cái chiếu vào mang lại chút ánh sáng. Vạn Côn bước tới đứng trước mặt Hà Lệ Chân, ánh sáng phía sau bị cậu chặn hết lại.

Vài chiếc xe phóng ngang qua, đèn xe vẽ một đường cong phía sau lưng Vạn Côn, từ trái sang phải, sau đó lại là bóng đêm.

Hà Lệ Chân giăng cánh tay ra, đứng thẳng trước mặt cậu chất vấn: "Em làm gì đó?" Vạn Côn đứng ngược sáng, khuôn mặt rất tối, tóc che khuất lông mày, mắt cũng không thấy rõ. Chút mơ hồ này khiến cho cả người Vạn Côn như nhòa đi, chỉ còn lại một bàn tay to lớn đang khoá cánh tay của cô.

Không biết vì sao, Hà Lệ Chân bỗng cảm thấy rất căng thẳng.

"Buông tay." Cô nói

Vạn Côn không làm khó cô, buông tay ra, đút vào trong túi, đứng thẳng người nhìn cô.

"Cô vẫn còn nhớ tôi chứ." Vạn Côn mở miệng.

Lời cậu nói, tuy là câu hỏi, nhưng giọng điệu rất chắc chắn.

"Tôi không ngờ, cô lại là giáo viên của tôi."

Hà Lệ Chân ôm chặt lấy túi xách, càng lúc càng siết chặt. Cô nhìn Vạn Côn, nói: "Em định làm gì?" Vạn Côn đút hai tay trong túi, khom

người, thấp giọng khế bảo với Hà Lệ Chân: "Đừng có chạy vòng quanh trường mà lẩm lời, nghe rõ chưa?" Giọng của cậu rất mất dạy, hơi thở phả lên chóp mũi của Hà Lệ Chân, mang chút ẩm ướt của đầu thu.

Hà Lệ Chân mím môi, nói: "Đây là thái độ em nói chuyện với giáo viên?"

Vạn Côn thờ ơ nhìn cô.

Hà Lệ Chân đành giọng: "Trước đây tôi không biết tình huống, bây giờ tôi hiểu ra rồi thì không thể coi như chưa từng xảy ra."

Vạn Côn bẻ bẻ cổ.

Hà Lệ Chân nói: "Những chỗ kiểu đó, sau này em không được tới nữa." Cô nói xong, thấy Vạn Côn không tỏ ý gì, lại thêm: "Trong nhà em có biết là em tới những quán đêm kiểu đó..... làm việc không?"

Vạn Côn bất chợt cười hừ một tiếng, vẫn không trả lời.

Trong bóng đêm, Hà Lệ Chân cảm thấy sau lưng mình mươn mướt mồ hôi. Chủ yếu là vì cuộc gặp gỡ ngăn ngủi trước đây, và vì vóc dáng của cậu. Cậu ta cao bao nhiêu? Hà Lệ Chân âm thầm ước đoán, 182? 185? Ở lứa tuổi này, vóc dáng này của cậu không thể gọi là không đặc biệt. Vạn Côn đứng gần sát trước mặt cô như vậy, cô gần như có thể ngược đầu là có thể nhìn thấy mặt của cậu.

Hà Lệ Chân không cho phép những ý nghĩ trong đầu mình hiện lên mặt, cô bình tĩnh nói: "Tóm lại nơi đó không phải là nơi một học sinh nên tới, nếu như tôi mà biết được em còn tới đó nữa, tôi sẽ báo cho thầy——"

Hà Lệ Chân đang nói thì bả vai trĩu xuống, một bàn tay của Vạn Côn đã tóm lấy cô. Hà Lệ Chân tựa như chạm phải điện, rồi rít hất tay cậu ra.

"Làm gì vậy!?"

Hà Lệ Chân nhỏ con, đối đầu với Vạn Côn rõ ràng thua xa khí thế, Vạn Côn tiến lên hai bước, Hà Lệ Chân lùi ra sau theo phản xạ.

Cậu cúi đầu, nhẹ nhàng nói với Hà Lệ Chân: "Sao bỗng dưng nói nhiều lên rồi, hôm bữa không phải cô nhút nhát lắm sao?"

Trong đầu Hà Lệ Chân nổ "ầm" một tiếng, đỏ mặt tía tai, cũng không biết bóng tối liệu có che dấu được không.

"Em——"

Vạn Côn đứng thẳng người, nói: "Không cần nói lại làm gì, nghe rồi. Nhớ là về trường đừng có nhiều lời."

Hà Lệ Chân há miệng, Vạn Côn đã xoay lưng, đi ra phía đầu ngõ. Cô muốn nói vài câu yêu cầu nữa, nhưng nhìn theo bóng lưng của cậu, cổ họng như bị bóp nghẹt, không thốt ra được lời nào. Vạn Côn vừa đi vừa giơ tay lên tùy tiện phất một cái về phía sau, biếng nhác nói: "Cô giáo, hẹn gặp lại——"

Người đã mất hút ở đầu ngõ, Hà Lệ Chân mới dần dần sống lại, cô đứng yên tại chỗ ngơ ngàng quay một vòng, cảm thấy cái vai trò cô giáo vừa bị mình đóng một cách hết sức vớ vẩn.

Cuộc nói chuyện đầu tiên, không, là cuộc nói chuyện đầu tiên mang ý nghĩa.

Cậu ta tướng sĩ lão luyện, cô thì binh ngũ tan hàng.

Bên kia, Vạn Côn đi ra khỏi ngõ hẻm, quẹo vào một tiệm internet. Tiệm internet có tên là "Tiểu Đức," hộp đèn quảng cáo trước cửa bị hỏng, bóng điện bên trong chớp chớp. Ngô Nhạc Minh đang chơi game với vài nam sinh khác rất hào hứng. Vạn Côn đi tới sau lưng

Ngô Nhạc Minh, vỗ lên vai cậu ta một cái, sau đó đi ra ngoài. Ngô Nhạc Minh thấy Vạn Côn tới, nhường đồ điều khiển game trong tay cho nam sinh kế bên, theo Vạn Côn ra khỏi quán net.

Vạn Côn đứng ngay trước chiếc hộp quảng cáo bị hỏng, móc ra một điều thuốc, Ngô Nhạc Minh nhìn cậu, hỏi: "Thế nào?"

"Hử?" Vạn Côn nhét điều thuốc lên miệng, vừa mời lửa vừa lúng búng: "Thế nào cái gì?"

Ngô Nhạc Minh nói: "Chặn được người không, bà nói gì?"

Vạn Côn đốt xong điều thuốc, hút một hơi, nhả khói ra, nói qua loa: "Không biết."

"Không biết?"

"Ừ."

"Vậy liệu bà có nói ra bên ngoài không?"

"Không biết." Vạn Côn gảy điều thuốc.

"Sao lại cái gì cũng không biết, anh không hỏi ra được chút gì sao?"

"Chả buồn hỏi."

"....."

Vạn Côn phe phẩy tay, cảm thấy hơi nực, mở hai cúc áo ra, nói: "Thôi, hôm khác tính tiếp."

Ngô Nhạc Minh chặc một tiếng, cũng móc ra một điều thuốc để hút, vừa hút vừa nói: "Cũng không biết lúc nào mới có thể quay về làm việc."

Vạn Côn tựa người vào hộp đèn quảng cáo, nhìn điều thuốc trong tay: "Không phải trước đó mày còn gào thét không muốn làm, muốn quay lại trường cho thành thoi sao."

"Nhưng mà em về mới có một ngày đã chán chết bỏ rồi, đi làm tuy mệt, nhưng mà kiếm ra tiền."

Vạn Côn gạt tàn thuốc, giọng bình đạm: "Cấp trên nói hiện giờ đang khám xét gắt gao, trong tiệm không giữ được nhiều người đến vậy, đợi qua đợt này rồi sẽ thông báo cho biết."

Hôm sau đi làm, Hà Lệ Chân bước vào văn phòng đã bị Lưu Dĩnh nhét cho một chồng vở.

Hà Lệ Chân hỏi: "Cái này để làm gì ạ?"

Lưu Dĩnh lau mồ hôi trên trán, nói: "Hôm qua đi họp trên thành phố, đây là thành quả của buổi họp."

Nguyên xấp vở toàn là giấy trắng, Hà Lệ Chân lật lật nhìn. Lưu Dĩnh vẫn tiếp tục nói: "Họp hết hai tiếng đồng hồ, chả nói được gì có ích. Trước đó không phải trên tin tức báo ở thành phố A có hai học sinh lớp 12 không chịu được áp lực đã nhảy lầu đó sao, chủ yếu là bàn bạc về vấn đề này, coi xem có cách nào có thể trao đổi tâm tình với học sinh hòng xoa dịu áp lực đi không."

Hà Lệ Chân vẫn còn chưa hiểu ra, nhìn chồng vở trong tay, hỏi: "Thế cái này để làm gì ạ?"

Lưu Dĩnh nói: "Để chị nhớ xem, thay vì họp lớp rồi cử hành hoạt động lung tung gì gì đó, chỉ bằng cho ghi chép hàng tuần thì đỡ mệt hơn." Cô ta xoay ghế qua, vỗ vai Hà Lệ Chân, nói: "Thầy Hồ của bọn em chịu trách nhiệm cho cả lớp, quá lu bu, nên giao cho em làm. Em chịu cực một chút nhé."

"Không sao, được mà." Hà Lệ Chân nói.

"Chỉ nhắc một chút là được." Lưu Dĩnh nói, "Lãnh đạo mới lãnh chức, cứ thích vẽ chuyện."

Đợi đến lúc cô đem tin tức này truyền lại cho cả lớp, quả nhiên tiếng rên la ngập trời.

"Lớn nhiều đây rồi còn phải viết bài tập làm văn hả trời——"

"Thế học kỳ sau chẳng lẽ sẽ phải viết nhật ký?"

Thật ra Hà Lệ Chân cũng cảm thấy chuyện này không cần thiết một chút nào, nhưng cấp trên bảo phải viết, cô cũng bó tay. "À...." Hà Lệ Chân nói, "Cô không quy định phải viết bao nhiêu chữ, cũng không quy định nội dung, các em viết chút đỉnh gì đó xuống là được."

"Có phải là viết một câu thôi cũng được không cô——" Dưới lớp có học sinh la, cả lớp cười ồ. Hà Lệ Chân cũng cười, nói: "Một câu chắc hơi ít quá, viết sao cho được 4,5 câu rồi hẵng nộp."

Tìm một học sinh giao việc phát những cuốn vở ra, cả lớp thay phiên nhau nói này nói kia, Hà Lệ Chân mỉm cười đứng nhìn. Cô cười cười một hồi, ánh mắt bắt gặp Vạn Côn ở phía cuối lớp. Vạn Côn lẳng lẳng ngồi đó, hai tay đặt dưới bàn, ánh mắt không chút lảng tránh, đang còn nhìn thẳng lại cô. Ánh mắt của Hà Lệ Chân lướt qua cậu, rồi quay trở lại bảng đen, bắt đầu giảng bài.

Cả tuần sau đó, Vạn Côn thế mà ngày nào cũng đến trường. Chiều thứ Sáu, Hồ Phi pha ly trà trong văn phòng, cầm trong tay, chuyện vãn với mấy cô giáo.

"Ngoan ngoãn nhiều ngày như vậy, không phải là một dấu hiệu tốt." Hồ Phi bảo.

Bành Thiển nói: "Người ta quậy thì không ưng, không quậy cũng không ưng, thầy Hồ, thầy thật là khó hầu hạ rồi."

"Tôi thật sự không hy vọng nó tới trường." Vẻ mặt của thầy Phi nhìn Bành Thiển rất chân thành, "Cứ như một trái bom nổ chậm, không biết được giờ nào nó sẽ nổ tung."

Hà Lệ Chân cầm bút, đang còn cúi đầu chấm những cuốn vở ghi chép của tuần đầu tiên.

Tổng cộng có 30 cuốn vở được nộp lại, chỉ có 6 cuốn là viết trên 50 chữ, chỉ có 1 cuốn là viết trên 100 chữ, Hà Lệ Chân để riêng học sinh này qua một bên. Học sinh đó tên là Ngô Uy, Hà Lệ Chân ráng nhớ, là một em mập mập, rất chăm chỉ, trong giờ ngữ văn còn chịu khó ghi sổ tay. Trong môi trường tệ hại của lớp 12/6, thế mà còn có một học sinh gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn như thế. Trong cuốn vở ghi chép hàng tuần, cậu bé tỉ mỉ viết xuống kế hoạch học tập của mình, Hà Lệ Chân vô cùng cảm kích, nghiêm túc phê xuống một lời phê cả mấy trăm chữ, khuyến khích cậu bé cứ tiếp tục chăm chỉ học tập.

Nhìn tiếp những cuốn vở phía dưới, Hà Lệ Chân ngạc nhiên khi thấy trong đám vở được nộp cũng có cuốn của Vạn Côn và Ngô Nhạc Minh. Cuốn vở của Ngô Nhạc Minh nằm phía trên, Hà Lệ Chân mở ra, phát hiện cậu ta vẽ một cái mặt cười to tướng ở trang đầu.

"....."

Hà Lệ Chân cầm cuốn vở, trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng viết một dòng chữ ở chỗ lời phê — Vẽ khá lắm, lần sau xin em nộp bài bằng chữ.

Đổi sang cuốn vở của Vạn Côn, Hà Lệ Chân nhìn cái tên ở trên bìa — đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy chữ của Vạn Côn, vừa to vừa ngoáy, một chữ ký trông như gương nanh múa vuốt. Có Ngô Nhạc Minh mở màn, Hà Lệ Chân đã chuẩn bị tâm lý rất sẵn sàng, đến lúc cô mở cuốn vở ra, mới ngạc nhiên phát hiện, Vạn Côn chẳng viết gì cả.

Hà Lệ Chân lật tới lật lui cuốn vở cả mấy lần, cũng không phát hiện ra bất cứ vết tích nào. Trống không?

Sau lưng Hà Lệ Chân, Hồ Phi đang còn thảo luận sôi nổi với Bành Thiển về cách làm sao để cho Vạn Côn có thể thuận lợi tốt nghiệp. Dĩ nhiên Hà Lệ Chân biết, "thuận lợi tốt nghiệp" đối với bọn họ là làm sao cho Vạn Côn mau chóng rời khỏi trường. Cô cảm thấy mình rất thông cảm với cảm giác của bọn họ.

Hà Lệ Chân cúi đầu, vừa nghe những lời đối thoại của giáo viên khác, vừa dần dần ngẩn người. Trang giấy trắng phau trong mắt cô cũng dần dần biến ảo thành một cảnh tượng.

Dưới ánh đèn neon màu trắng trước cửa tiệm tạp hoá, Vạn Côn ngồi hút thuốc đối mặt với bóng đêm.

hết chương 6

tác giả: Twentine

người dịch: idlehouse

Chương 7

Nhưng cô nghĩ một hồi, cảnh tượng tĩnh lặng ấy lại bị thay thế bằng bộ dạng cậu nông nghênh chặn đường cô trong ngõ hẻm mấy hôm trước.

Hà Lệ Chân thở dài, nghĩ ngợi, rồi viết xuống ba chữ "hãy cố gắng" vào cuốn vở.

Hy vọng cậu ta sẽ học khá hơn đi, Hà Lệ Chân nghĩ.

Dương Thành Trung Nhị có một ước định ngầm, đây là vào thứ Sáu sẽ phải tan học sớm hơn ngày thường một chút. Đối với ngôi trường cấp ba xưa giờ chưa từng học thêm hoặc ôn bài vào cuối tuần, bất kể là học sinh hay giáo viên, ai cũng đều hy vọng có thể đón chào cuối tuần sớm hơn một chút. Hà Lệ Chân vừa khéo lại là giáo viên dạy tiết cuối cùng ngày thứ Sáu, dạy được nửa chừng đã cảm thấy dưới lớp bắt đầu xôn xao.

Hà Lệ Chân liếc về phía cuối lớp, từ đầu tiết Vạn Côn đã chạy mất rồi, Ngô Nhạc Minh thì vẫn còn đó, nằm bò trên bàn ngủ từ đầu tiết tới giờ. Hà Lệ Chân ra bài tập về nhà xong, lại phát trả lại những cuốn vở ghi chép hàng tuần, rồi cho tan lớp.

Cô quay về văn phòng, thấy Bành Thiến đang còn ngó ra ngoài cửa sổ.

"Cậu nhìn gì thế?" Hà Lệ Chân hỏi cô ấy.

"Chơi banh." Bành Thiến hất hất hàm, nói.

Hà Lệ Chân bước tới, nhìn xuống dưới theo hướng cô ấy đang nhìn, đúng lúc có người nhảy lên đội banh vô rổ. Cô gần như nhận ra Vạn Côn ngay tức khắc.

Năm rưỡi chiều, sắc trời đã chập choạng tối. Thời tiết hôm nay không được tốt lắm, gió rất to, cuốn tung bụi đất màu vàng trong sân vận động, khiến cho không khí giống như trở nên nặng nề. Vạn Côn cứ thế mà chơi banh một mình giữa một sân vận động trống vắng.

Bành Thiến bỗng cười một tiếng, nói: "Cậu nói xem lá gan của tên học sinh này lớn cỡ nào mới dám ngang nhiên trốn học như vậy." Hà Lệ Chân định thần lại, Bành Thiến đã thu dọn xong đồ đạc chuẩn bị tan ca.

"Cậu có đi không?"

"À....." Hà Lệ Chân nói, "Mình, mình chờ thêm chút nữa."

"Vậy tớ đi trước đây."

Bành Thiến đi rồi, trong văn phòng chỉ còn lại mỗi mình Hà Lệ Chân. Cô xoay người thu dọn đồ đạc, lúc đi ngang qua cửa sổ, cô lại nhìn ra ngoài lần nữa.

Hình như cậu ta đã thấm mệt, ôm banh trong tay, đứng giữ sân bóng nghỉ ngơi.

Gió lùa qua mái tóc rối của cậu.

Bỗng nhiên, Vạn Côn quay đầu. Hà Lệ Chân lùi ra sau một bước. Sau đó mới để ý thấy cậu hoàn toàn không nhìn về phía dãy lầu học, mà chỉ nhin về phía lối vào sân vận động. Chẳng bao lâu sau, có một bóng người khác đang đi về phía cậu, Hà Lệ Chân nhận ra đó là Ngô Nhạc Minh. Vẫn còn cách nhau 5,6 mét, Vạn Côn ném banh qua,

Ngô Nhạc Minh đón lấy, hai người cùng bước về phía khán đài.

Hà Lệ Chân không tiếp tục nhìn nữa, quay lưng, đeo túi xách lên, ra về.

Trên sân vận động, Ngô Nhạc Minh và Vạn Côn leo lên khán đài, lấy chân gạt gạt bụi, rồi ngồi xuống. Ngô Nhạc Minh nhét một thứ gì đó vào lòng Vạn Côn, Vạn Côn cầm lên, "Gì đây?"

"Vở ghi chép." Ngô Nhạc Minh nói, "Em lấy nó về giùm anh."

Vạn Côn nhú mào lật ra, trang đầu hoàn toàn bỏ trống, cậu lật tiếp qua trang sau, ngay hàng đầu tiên của mặt sau của trang đầu, Hà Lệ Chân ghi ba chữ.

Hãy cố gắng.

Nét bút nhả nhận, chữ viết mảnh dẻ, tựa như con người của cô.

Vạn Côn trông thấy ba con chữ này liền khựng lại hai giây, sau đó cười khẩy một tiếng, cười đến suýt sặc. Ngô Nhạc Minh cũng không nhìn được, hai người cùng cười nghiêng ngả.

"Cái..... Cái cô giáo này từ đâu đến thế không biết?" Ngô Nhạc Minh ôm bụng cười, "Không xong rồi, cho em điều thuốc, để em bình tĩnh lại."

Vạn Côn móc ra một gói thuốc từ trong túi quần, vút lên người Ngô Nhạc Minh, Ngô Nhạc Minh chụp lấy rút ra một điếu.

"Anh thật sự cảm thấy rằng bà sẽ không nói gì à?" Ngô Nhạc Minh cười đã đời xong, hỏi Vạn Côn.

"Không biết."

"Thật ra thì em nghĩ á," Ngô Nhạc Minh kẹp điếu thuốc trong tay,

ngả người qua bên phía của Vạn Côn, khuỷu tay huých huých vào cậu, bỏ nhỏ: "Bất kể là tuổi bao lớn, muốn để cho phụ nữ ngoan ngoãn vâng lời, thì chỉ có một cách."

Vạn Côn hờ hững liếc nhìn cậu ta, Ngô Nhạc Minh giơ một ngón tay ra, chỉ chỉ lên trời một cách sâu xa khó lường, Vạn Côn nhếch mép cười cười, tổng kết ngắn gọn cho cậu ta—

"Nhích."

Ngô Nhạc Minh lại cười rộ lên.

Mọi việc đã đi vào quỹ đạo, hai ngày cuối tuần, Hà Lệ Chân hiếm khi được rảnh rỗi. Dọn dẹp nhà cửa xong, lúc ra ngoài tản bộ phát hiện có một cái chợ trời chuyên bán chim, cá, côn trùng và cây hoa. Cô đi dạo một hồi lâu, cuối cùng mua về một con cá vàng. Cá vàng có hai màu trắng đỏ giao nhau, mập ú ụ, bụng tròn như cái bong bóng. Hà Lệ Chân mua cho nó một hồ cá nho nhỏ, lại mua vài cọng rong, đặt trên bàn làm việc của mình.

Cá rất lười biếng, dáng vẻ kiêu như "cứ để mặc ta," nổi lênh bênh trên mặt nước chả buồn bơi.

Thứ Hai tới lớp, Vạn Côn vắng mặt, Ngô Nhạc Minh thì có mặt. Hà Lệ Chân hơi ngạc nhiên, nhưng cũng không để tâm cho lắm. Chiều tối tan học, Hà Lệ Chân chạm mặt Ngô Nhạc Minh ở trước cửa văn phòng.

"Sao em lại tới đây? Tìm thầy Hồ hả?"

"Không," Ngô Nhạc Minh lắc đầu, "Cô, em tìm cô."

Hà Lệ Chân lấy làm lạ: "Tìm cô? Tìm cô có chuyện gì?"

Ngô Nhạc Minh rầu rĩ nói: "Cô Hà, em muốn xin cô giúp em một việc."

"Giúp việc gì?"

Ngô Nhạc Minh rút ra một chiếc di động từ trong túi, nói với Hà Lệ Chân: "Mới vừa rồi em nhận được một cú điện thoại từ Vạn Côn, do một nhân viên từ quán cơm gọi tới, họ nói là Vạn Côn uống say, đang còn nằm trong quán, gọi mãi không dậy."

"Cái gì?"

"Nhà ảnh xa lắm, thường ngày ảnh ở có một mình, lúc em nhận được điện thoại thì mấy người khác đã về hết rồi. Em sợ một mình em không lo nổi."

Hà Lệ Chân vội vàng lấy di động của mình ra, nói: "Cô giúp em tìm thầy Hồ, thầy ấy cũng chỉ mới đi không—"

"Đừng cô ơi." Ngô Nhạc Minh nín ngay lấy túi xách của cô, nói: "Nếu cô mà tìm ổng thì chi bằng mình em đi cho rồi."

Hà Lệ Chân chậm rãi ngẩng đầu lên, nói: "Vì sao không tìm thầy Hồ được? Thầy ấy là chủ nhiệm của lớp các em."

"Vạn Côn sẽ xé xác em." Ngô Nhạc Minh nhún vai, nói một cách lạnh lùng: "Thôi để em đi một mình." Lúc cậu ta xoay đi còn lăm bằm, "VẬY mà cô còn bảo ảnh hãy cố gắng."

Hà Lệ Chân không biết cậu ta đã làm cách nào nhìn thấy vở của Vạn Côn, cô cũng không biết có phải là cậu ta cố tình nói câu đó không, nhưng sau khi cô nghe xong thì trong lòng cảm thấy rất ấm ức, giống như là sự quan tâm của mình đối với học sinh, trong mắt người khác, chỉ là hư ngụy.

Cô gọi Ngô Nhạc Minh lại.

"Đang ở đâu?"

Chỗ Vạn Côn uống rượu cách trường học không xa lắm, ngay đầu ngõ một con phố trên đường về nhà của Hà Lệ Chân. Đây là một quán ăn nhỏ chuyên bán lẩu canh và các loại xiên. Hiện giờ thời tiết vẫn còn hơi nóng, nhưng quán vẫn buôn bán rất khá, ngoài cửa bày rất nhiều bàn ăn. Vạn Côn ngồi bên ngoài, Hà Lệ Chân vừa nhìn đã thấy cậu.

Một khắc khi cô trông thấy cậu, Hà Lệ Chân bỗng cảm thấy rất sao sao đó. Trong chút thời gian ngắn ngủi, cô lần tìm nguyên do, mới phát hiện ra, là bởi vì quần áo Vạn Côn đang mặc. Cậu mặc bộ quần áo của cái đêm đó, mà còn ở một nơi say sưa bí tỉ như thế này, cứ như là cái đêm đó lại đang tái diễn.

"Vạn Côn!" Ngô Nhạc Minh chạy tới xốc cậu lên, trên bàn là một đồng hồ vỏ bia. Ngô Nhạc Minh gọi hai tiếng xong, kinh ngạc phát hiện ra Vạn Côn đã thật sự say. Cậu ta tranh thủ lúc Hà Lệ Chân chưa kịp bước tới, cúi đầu thì thầm vào tai cậu: "Này! Vạn Côn? Tỉnh cái coi, em gọi người tới rồi kìa!"

"Hai vị đến đón cậu ta hả?" Người phục vụ vừa ghi xuống món ăn cho bàn kế bên xong, chạy qua hỏi họ.

Ngô Nhạc Minh à lên một tiếng, "Đúng vậy."

Người phục vụ nói, "Vậy thì thanh toán hoá đơn trước nhé, tổng cộng là 86 đồng."

Ngô Nhạc Minh cau mày, Hà Lệ Chân bước tới, móc ví ra, lấy tờ một trăm đưa cho người nhân viên, người nhân viên lấy tiền đếm đếm, thối lại tiền lẻ. Hà Lệ Chân ngó Vạn Côn đang còn nằm bò ra trên bàn, hỏi Ngô Nhạc Minh: "Em có biết bạn ấy ở đâu không?"

Ngô Nhạc Minh nói: "Không biết ạ."

Hà Lệ Chân khom người, vươn tay đẩy đẩy Vạn Côn.

"Vạn Côn? Vạn Côn?"

Người đang nằm vẫn không hề nhúc nhích, Hà Lệ Chân nhíu mày đứng thẳng lên, nói: "Vậy bây giờ phải làm sao, đưa bạn ấy đến đâu đây?"

Ngô Nhạc Minh nói: "Em cũng không biết cô ời." Cậu ta ngẩng đầu cẩn thận quét mắt về hướng Hà Lệ Chân một cái. Hà Lệ Chân vẫn còn đang lo lắng nhìn Vạn Côn, không để ý thấy. Ngô Nhạc Minh thử ướn lời: "Cô, nhà em xa lắm, không tiện mang anh ấy về. Hay là tìm một phòng trọ nào đó cho anh ngủ qua đêm đi."

"Phòng trọ?" Hà Lệ Chân lắc đầu, "Không được, em ấy đã say thế này, làm sao vớt em ấy một thân một mình trong quán trọ được."

Ngô Nhạc Minh âm thầm nhướn mày, miệng thì nói một cách khó xử: "Vậy phải làm sao bây giờ, quanh đây em không biết một ai cả."

Hà Lệ Chân ngó Vạn Côn nằm đó, không nhìn được, nói: "Em nói xem bọn em cả ngày làm mấy trò gì vậy hả? Học không lo học cho đằng hoàng, bài giảng không lo nghe, tối tới còn chạy đi uống rượu, đây là những điều học sinh nên làm sao?"

Ngô Nhạc Minh âm thầm khinh ở trong lòng, miệng vẫn nói: "Dạ dạ, em cũng cảm thấy hành vi này của anh rất đáng hổ thẹn, vậy bây giờ phải làm sao hả cô?"

Hà Lệ Chân nói: "Em đỡ bạn ấy, cô đi gọi xe."

Ngô Nhạc Minh gọi với theo sau lưng cô, "Đi đâu cô—?"

Hà Lệ Chân không trả lời, Ngô Nhạc Minh bấu môi, quay qua đỡ Vạn Côn.

"Em nói này, thật sự xin quắc cần câu rồi à?" Ngô Nhạc Minh đẩy

cậu một cái, Vạn Côn coi như có chút phản ứng, mơ màng khó nhọc mở mắt ra. "Tỉnh rồi?" Ngô Nhạc Minh vỗ vỗ mặt cậu, giúp cậu tỉnh táo chút, rồi rí tai cậu: "Cô Hà tới rồi, em thấy có thể là bà sẽ đưa anh về nhà đây." Cậu ta vừa nói vừa ngó dáo dác, móc trong túi ra một chiếc hộp nhỏ, nhét vào trong túi quần Vạn Côn, cười ranh mãnh, nói: "Anh ráng vực tinh thần lên đi, đừng để toi công em."

Đầu óc của Vạn Côn chậm chạp, hồi lâu sau mới chống bàn đứng lên, đầu vẫn cúi, tóc tai rũ rượi. Cậu mở mắt, trong mắt đầy tơ máu, hỏi một câu bằng giọng rất khàn:

".....Người đâu."

"Đi gọi xe rồi."

Lúc Hà Lệ Chân quay về, Ngô Nhạc Minh đã đỡ được Vạn Côn dậy. "Để cô giúp em." Hà Lệ Chân thấy Ngô Nhạc Minh vất vả với Vạn Côn, chạy tới tiếp tay. Vạn Côn uống quá nhiều, người lại ra đầy mồ hôi, tới gần liền có thể cảm nhận được cơ thể đang phả ra hơi nóng. Cánh tay trần đã rịn mồ hôi, đụng thấy nhơm nhớp.

Hà Lệ Chân và Ngô Nhạc Minh lôi Vạn Côn vào trong xe taxi xong, Ngô Nhạc Minh hỏi Hà Lệ Chân: "Cô, cô định đưa anh đi đâu vậy?"

Hà Lệ Chân nói: "Em ấy thế này không thể để bên ngoài được, quá nguy hiểm, căn hộ cô thuê ở gần trường, sẽ đưa em ấy tới chỗ của cô. Đúng rồi, em có biết làm cách nào để liên lạc với cha mẹ của Vạn Côn không?"

Ngô Nhạc Minh lắc đầu lia lịa: "Không biết cô ơi."

Hà Lệ Chân nói, "Vây thôi, mai cô sẽ đi tìm thầy Hồ."

Ngô Nhạc Minh không nói gì, Hà Lệ Chân nhìn cậu ta, dặn dò: "Em cũng mau mau về nhà đi."

"Dạ, em về liền bây giờ." Ngô Nhạc Minh vẫy vẫy tay với Hà Lệ Chân, "Cám ơn cô nhé."

Hà Lệ Chân nhìn theo bóng lưng của cậu ta biến mất ở cuối con đường, bác tài ngồi đợi bắt đầu mất kiên nhẫn. "Có đi không đây?" "Đi." Hà Lệ Chân đóng cửa xe lại, "Tới cổng sau của Trung Nhị."

Xe nổ máy, Hà Lệ Chân và Vạn Côn cùng ngồi hàng ghế sau. Vạn Côn dựa lưng vào nệm ghế, đầu ngửa ra sau, hai chân dạng ra, vật vờ nhắm nghiền mắt, không có chút động tĩnh. Chỉ thỉnh thoảng cậu sẽ nấc lên, yết hầu khẽ lặn một cái.

Mùi rượu trong xe nồng nặc, Hà Lệ Chân quay cửa kính xuống, gió lùa vào, Hà Lệ Chân dựa lưng ra sau. Ngọn gió kia vượt qua tất cả chương ngại, thổi lên người Vạn Côn, tóc hai bên mang tai của cậu khẽ phất phơ.

Hà Lệ Chân lặng lẽ quay đầu đi, nhìn ánh đèn neon chói mắt từng chớp từng chớp lướt qua, chờ gió thổi khô mồ hôi trên mặt.

hết chương 7

tác giả: Twentine

người dịch: idlehouse

Chương 8

Nhà rất gần, xe chỉ quẹo vài cú, 7-8 phút sau đã tới. Tiểu khu Hà Lệ Chân ở không lái xe vào trong được, chỉ có thể dừng lại ở đầu ngõ. Cô trả tiền, kéo Vạn Côn ra khỏi xe.

"Em đi xuống....." Hà Lệ Chân nhỏ con, Vạn Côn say thế này, phải vất vả lắm mới đỡ được cậu cho vững. "Vạn Côn, em đừng có ngủ!" Hà Lệ Chân vừa nói vừa dìu cậu vào trong nhà.

Vạn Côn uống không ít rượu, nghiêng ngả lão đảo, Hà Lệ Chân cảm thấy mình giống y như đang phải tha một con gấu, vô cùng chật vật. Cái con gấu này còn rất nóng tính. Do quá nặng, Hà Lệ Chân bắt đầu không đỡ nổi, lúc cậu xuống xe bị loạng choạng, lập tức chụp ngay lấy vai của Hà Lệ Chân. Tay của cậu to lớn, chụp một cú là nắm trọn nguyên cả vai cô. Cậu bực bội nạt cô: "Đi cho vững vào!"

Hà Lệ Chân bị cậu rống vào mặt, cổ bị cậu phun cho một hơi toàn mùi rượu, cô muốn phê bình vài câu, lại cảm thấy đi cãi với một con ma men thật chả ra đâu vào đâu, nhíu chặt lông mày lôi cậu vào trong nhà.

Thím Trương đang còn rửa rau trước cửa, trông thấy Hà Lệ Chân về nhà mà đỡ theo một người đàn ông, không nói gì, nhưng cũng không nhin được len lén quan sát. Hà Lệ Chân nhận thấy vậy, mặt hơi nóng lên, phân bua với bà: "Đây là một học sinh trong trường, uống say xong không liên lạc được với người nhà, cháu sợ xảy ra chuyện gì nên dắt về nhà."

Thím Trương vội vàng cười cười, "À à, ra là vậy."

Hà Lệ Chân bỗng hơi hồi hận, nhìn vẻ mặt của thím Trương, cảm thấy không giải thích thì hơn.

Cô mau mau lo đưa Vạn Côn vào trong nhà, đóng cửa lại. Hà Lệ Chân để cậu ngồi trên chiếc ghế sofa đơn, mình thì đi tới tủ lạnh lấy một hộp sữa chua mang tới.

"Vạn Côn, Vạn Côn?" Hà Lệ Chân mang sữa chua qua, cầm sẵn ống hút vào trong hộp. "Em uống chút sữa chua cho tỉnh rượu, này!"

Vạn Côn cuộn mình trên ghế, say nhũn như bùn, Hà Lệ Chân gọi hoài cậu vẫn không có động tĩnh, giọng cô không khỏi cao lên hơn một chút.

"Tỉnh dậy đi, đừng ngủ nữa." Hà Lệ Chân đẩy cậu, Vạn Côn bực bội nhíu mày, vung tay, Hà Lệ Chân vội né. Cậu lại nằm lật người qua bên kia.

"Em——"

Hà Lệ Chân không còn cách nào khác, chỉ đành đặt sữa chua qua một bên. Cô chưa ăn bữa tối, bụng rỗng giờ bây giờ mới rảnh tay, bụng đói sôi ùng ục.

Hà Lệ Chân vào bếp nấu một tô mì. Đây chỉ là một căn hộ nhỏ, phòng khách và phòng bếp gộp chung lại, sofa đặt ngay cạnh bếp trong bếp. Hà Lệ Chân canh nước nấu mì đang từ từ sôi, nhìn đến gần như thất thần. Khi cô hoàn hồn lại, quay đầu tùy tiện quét mắt nhìn, ngạc nhiên phát hiện ra Vạn Côn không biết đã tỉnh dậy từ lúc nào, hai tay gác trên đùi, khom người cúi đầu nhìn sàn nhà. Hộp sữa chua kia đang bị cậu dùng ba ngón tay nhẹ nhàng giữ lấy, lúc lắc đung đưa trước người cậu.

Hà Lệ Chân nhìn cậu, "Em tỉnh rồi à?"

Vạn Côn không trả lời, Hà Lệ Chân nói: "Uống hết sữa chua chưa?"

Vạn Côn chậm rãi ngẩng đầu, nét mặt hơi cứng đờ chút men say, mắt đầy tơ máu. Ngón tay thô dài của cậu dốc ngược hộp sữa chua lên, còn lắc lắc mấy cái, hộp sữa trong tay cậu như một món đồ chơi.

Hà Lệ Chân thấy bộ dạng của cậu như thế, không nhịn được nói: "Muộn thế này rồi em còn ở bên ngoài uống rượu một mình cái nỗi gì? Người nhà của em đâu?"

Vạn Côn chẳng nói chẳng rằng, đặt hộp sữa chua qua một bên, ánh mắt không biết đang rơi trên chỗ nào, lảng lạng ngồi đó. Hà Lệ Chân xoay người, cầm túi xách của mình lên, nói: "Để cô gọi điện thoại cho thầy Hồ."

Cô bước tới trước bàn, tay cầm di động, đang còn mở danh bạ ra, cổ tay chợt bị bắt lấy. Vạn Côn cao lớn, nhất là lại còn đang ở trong một căn phòng nhỏ như thế này, lúc chỉ có hai người, trông Hà Lệ Chân đặc biệt nhỏ nhoi.

"Cô đừng tìm ông."

Vạn Côn cuối cùng cũng lên tiếng, giọng nói trầm thấp. Hà Lệ Chân gần như có thể cảm giác được lồng ngực mình âm vang khi cậu nói, mang theo hơi nóng của rượu phả lên đầu cô, khiến cho cô nổi gai ốc khắp mình. Cô lùi ra sau một bước, vặn cổ tay, nhưng không thoát ra được.

"Em buông tay." Hà Lệ Chân nói.

Vạn Côn không những không buông tay mà còn kéo mạnh một cái xoay người Hà Lệ Chân lại, để cô đứng đối diện với cậu.

Hà Lệ Chân hơi nổi nóng.

"Tôi bảo em buông tay!"

Mắt của cậu ẩn sau tóc mái loà xoà, lim dim nhìn Hà Lệ Chân. Bất chợt khoé miệng nhếch lên cười tà ác, bàn tay siết mạnh, Hà Lệ Chân liền cảm thấy cổ tay đau buốt vào đến tim, cô khom người rụt vai vì đau. Vạn Côn tận dụng khoảnh khắc trước khi cô kịp khom người, dồn cô vào bệ của nhà bếp, cúi đầu hôn cô.

Hà Lệ Chân cuối cùng nhận thức được hành động của cậu, bỗng chốc không biết lấy đâu ra sức, xô mạnh Vạn Côn ra. Vạn Côn không đề phòng, bị cô đẩy lùi. Hà Lệ Chân ngay lập tức cầm xoong mì vẫn còn đang được đặt trên bên bếp lửa đổ ụp lên người Vạn Côn— Vạn Côn xoay người tránh theo phản xạ, nhưng không tránh kịp. Một xoong mì vừa được nấu chín đổ ụp lên lưng Vạn Côn. Cậu nén đau, cau mày cắn chặt răng không kêu lên một tiếng nào.

"Cút." Hà Lệ Chân vẫn chưa buông cái xoong, tay kia chỉ ra cửa, tiếng của cô không lớn, nhưng vô cùng lạnh lẽo kiên định, "Em cút ngay cho tôi."

Vạn Côn đứng yên một chỗ, chậm rãi quay đầu lại nhìn Hà Lệ Chân.

Đầu của cậu hơi cúi, tóc rũ xuống che khuất đi mắt và lông mày, môi mím chặt, trông không ra sắc mặt. Nhưng mà Hà Lệ Chân vẫn nhìn ra được, hiện giờ cậu đã thật sự hoàn toàn tỉnh rượu. "Thầy Hồ nói rất đúng." Hà Lệ Chân nói, "Em đúng là một quân khốn kiếp."

Vạn Côn nghe xong câu này, cũng không trả lời, chỉ đứng đó bật cười. Mới đầu chỉ hơi khùng khục, sau nữa thì ngoác miệng cười ồm lên. Hà Lệ Chân cẩn thận quan sát cậu. Vạn Côn cười đã rồi, thở lấy hơi, nhắc tay tùy tiện hất tóc mái của mình ra sau mấy cái, rồi đứng nhìn thẳng vào mặt Hà Lệ Chân.

Đây là lần đầu tiên Hà Lệ Chân trông thấy mặt của Vạn Côn trong khoảng cách gần và rõ ràng như thế. Do sau rượu và mệt, sau đó bị

nguyên một xoong mì làm bỏng rát, hốc mắt của Vạn Côn rất đen, trông như trứng hằn vào. Khoé mắt của cậu đỏ quạch, ánh mắt nguy hiểm. Nhưng khoé miệng của cậu lại hơi nhếch lên một bên, cứ thế nhìn Hà Lệ Chân, tựa như đang cười. Dáng vẻ bất cần đời này của cậu, giống y hệt cái đêm hôm đó.

Vạn Côn nhìn Hà Lệ Chân, cười một cách hơi uể oải, nói: "..... Vậy sao." Giọng của cậu rất bình đạm, nghe không ra là đang thừa nhận lời đánh giá của Hồ Phi, hay là đang phủ nhận.

Trống ngực của Hà Lệ Chân đánh thành thịch. Rõ ràng là cô đang nổi nóng, rõ ràng là Vạn Côn đã sai, nhưng giờ đây, Hà Lệ Chân lại cảm thấy như mình đang ở thế hạ phong. Vạn Côn đứng trước mặt cô, mặc sức phán đoán cô.

Ngoài cửa sổ nổi lên một trận gió lớn, thổi lá cây vang lên xào xạc, không biết có ai mới la to một tiếng, "Mưa rồi!" ngay sau đó là tiếng mưa rơi lộp độp. Hà Lệ Chân ở tầng trệt, mưa rơi trên mái hiên, âm thanh nghe thanh khiết lạ thường.

"Cô giáo....." Vạn Côn chợt nói. Xoong mì trong tay Hà Lệ Chân vẫn còn lại ít nước canh, xuôi theo miệng xoong, nhỏ tũng tũng xuống dưới sàn. Hà Lệ Chân cuối cùng mới có thể duy trì được giọng điệu lạnh lùng và bình tĩnh, "Em còn biết tôi là cô giáo của em."

Vạn Côn cúi đầu, xong lại đột ngột ngẩng phắt lên, cười một tiếng, nói: "Cảm ơn hộp sữa chua của cô."

Hà Lệ Chân hí mắt lại.

"Em đi đây."

Hà Lệ Chân sững sốt, Vạn Côn đã xoay người. Cậu vừa xoay lưng, Hà Lệ Chân liền trông thấy lưng áo cậu ướt sũng, còn có vài cọng mì dính trên đó. Cô nhìn chếch lên, phát hiện chỗ gáy và cổ của cậu đã đỏ tấy. Là chỗ nước sôi vừa rồi.

Vạn Côn mở cửa, bên ngoài mưa gió quện nhau thổi thốc vào bên trong. Vạn Côn nheo nheo mắt, dợm bước ra. "Em đợi chút!" Hà Lệ Chân gọi giật cậu lại.

Vạn Côn đứng bên ngưỡng cửa, ngoái đầu nhìn cô. Hà Lệ Chân nhìn vào ánh mắt của cậu, lẳng lặng quay đầu, đi vào trong phòng ngủ, một chốc sau bước ra, trong tay là một cây dù. Cô đưa dù cho Vạn Côn, Vạn Côn đứng từ xa đón lấy, là một cây dù gấp màu hồng nhạt. Vạn Côn nhìn nhìn cây dù, quay đầu nhìn Hà Lệ Chân, biếng nhác nói: "Cô giáo, hẹn gặp lại."

Cậu giương dù lên, bước vào trong mưa. Hà Lệ Chân đóng cửa lại, xoay người ra đứng sau rèm cửa sổ nhìn thấy bóng cậu xẹt qua. Mưa lúc mới bắt đầu rơi, ào ào xối xả, gió rất lớn, chiếc dù bị gió quật nghiêng ngả, Vạn Côn che một chốc rồi gấp luôn cây dù lại, cầm trong tay, cứ thế đội mưa mà rời đi.

Rất lâu sau khi cậu đã khuất dạng, Hà Lệ Chân mới xoay người, lẳng lẽ không một tiếng động quét dọn mì nằm trên sàn, rồi lau chùi sạch sẽ. Lúc cô làm việc, đã ngừng tay rất nhiều lần, nhưng ánh nhìn tìm không ra chỗ để làm tiêu điểm, đôi lúc sẽ nhìn con cá vàng đang được đặt trên bàn đang chậm rãi quẫy đuôi lúc lắc, nhả ra những bọt bong bóng.

Lúc Vạn Côn đi cũng chưa trễ lắm, nhưng do trời mưa, nên ngoài trông vừa tối vừa nặng nề. Vạn Côn đội mưa đứng bên đường một hồi lâu mới đón được một chiếc taxi.

Nơi cậu ở cách trường học phải đến 20 phút đi xe, sau khi lên xe, tài xế dặn cậu đừng dựa lưng vào nệm ghế phía sau, Vạn Côn chẳng thèm đoái hoài, cuộn mình làm tổ trên nguyên hàng ghế. Tài xế trông có vẻ bất mãn hết mấy phút, hai người thoáng nhìn nhau trong kính chiếu hậu xong tài xế quay đầu đi, không nói gì nữa.

Sau lưng của Vạn Côn đang rất đau, nhưng cậu hoàn toàn không

quan tâm. Cậu ngồi nhìn cơn mưa ngoài cửa sổ đang gột rửa đất trời trong màn nước mênh mang.

Cậu thuê nhà ở tầng trên cùng trong một cư xá 21 tầng. Căn hộ trên đó còn xây thêm 2 tầng nữa, tạo nên tổng cộng 6 căn phòng, 10 người chung sống. Vạn Côn ở trong một căn phòng đơn, cách vách là Ngô Nhạc Minh. Loại cư xá giống vậy, mọi người đều dùng chung một nhà vệ sinh tập thể, lúc Vạn Côn về gặp Ngô Nhạc Minh vừa mới tắm ra, đang xỏ dép lê cầm khăn lau tóc. Trông thấy Vạn Côn bước vào, mắt Ngô Nhạc Minh gần như trợn trừng lên.

"Vạn——" Ngô Nhạc Minh buột miệng nói một tiếng rồi không nói nữa. Cậu ta đã quen biết Vạn Côn lâu năm, giữa hai người cũng có một sự ăn ý, cậu ta chỉ cần liếc Vạn Côn một cái liền biết tâm trạng của cậu hiện giờ rất tồi tệ. Ngô Nhạc Minh không nói thêm gì nữa, ngó Vạn Côn bước từ dưới lên đến trên lầu, đi lướt qua người cậu ta, tiến vào trong nhà vệ sinh.

Ngô Nhạc Minh đứng phía sau bữu môi, quay về phòng của mình.

Vạn Côn đứng trước bồn rửa mặt, ngược mắt nhìn mình trong gương. Người cậu ướt sũng, áo quần dính chặt lấy thân. Vạn Côn lùi ra sau nửa bước, tay nắm lấy áo lột thẳng ra, nhún nhún cơn đau đang sau lưng, vo chiếc áo lại thành một cục. Máy giặt bên cạnh đang hoạt động, không biết ai đang giặt đồ, Vạn Côn mở nắp ra, hung hăng ném áo của mình vào trong đó, xoay người bỏ đi ra ngoài.

Khi Hà Lệ Chân tới trường làm việc, trong văn phòng đang còn thảo luận tương chừng chuyện gì đó. Cô tiến vào, Bành Thiến gọi cô, "Lại đây lại đây, cô Hà, mới có công văn được gửi xuống."

"Công văn gì vậy?"

"Đi tham quan thực tế." Bành Thiến nói, "Tuần sau. Tổ coi giùm cậu rồi, tổ ngũ vẫn là ——" Bành Thiến lật mấy trang, nói, "Đây rồi, nè,

chúng ta cùng tới chung một trường."

Hà Lệ Chân buông túi xách xuống, chạy tới nhìn.

"Trường nào thế?"

"Dục Anh"

"Trường trung học Dục Anh?" Hà Lệ Chân nói, "Không phải trường đó rất gần chúng ta sao."

Đúng là trường cấp 3 Dục Anh chỉ cách Trung Nhị có hai con phố, nhưng ngôi trường kia rất oách, cách đây mấy năm vừa mới thay hiệu trưởng, thành tích đột ngột tăng vọt, năm ngoái trong kỳ thi đại học thế mà còn lộ ra một người là trạng nguyên toàn tỉnh."

"Hôm nào?"

"Thứ Tư thứ Năm."

Hà Lệ Chân gật đầu, nói: "Để đi nghe xem người ta dạy học ra sao."

Bành Thiến cười bảo: "Nghe họ dạy cũng vô ích, phải xem hạt mầm được gieo ở đâu cơ."

Hà Lệ Chân cầm giấy trong tay, do dự nói: "Thật ra ——" Hà Lệ Chân đang còn định nói tiếp thì Lưu Dĩnh đã bước vào.

"Cô Hà, đã nhìn thấy tin tức chưa?"

"Dạ, thấy rồi, thứ Tư thứ Năm tới trường cấp 3 Dục Anh dự thính."

"Ừ."

Bành Thiến không hỏi gì nữa, Hà Lệ Chân cũng đã ngừng bàn về đề tài mới. Vốn là cô định nói, thật ra, cũng không phải bất cứ đứa trẻ

nào không học giỏi thì mai đây sẽ không có tiền đồ. Nhưng cô lại nghĩ, mình hiện giờ là một giáo viên, đương nhiên sẽ phải phụ thuộc vào thành tích của học sinh.

Trước giờ học, Hà Lệ Chân đứng tần ngần trước cửa lớp một hồi. Cô phải ép buộc bản thân quên hết chuyện đêm hôm đấy đi.

Vạn Côn và Ngô Nhạc Minh đều có mặt trong lớp, chỉ có điều bắt đầu từ lúc Hà Lệ Chân bước vào lớp, Vạn Côn liền nằm bò ra bàn. Hà Lệ Chân liếc cậu một cái, mở sổ bắt đầu điểm danh. Lúc gọi đến tên của Vạn Côn, Vạn Côn không trả lời.

Hà Lệ Chân giống như đang đo sức, ngẩng đầu lên, nhìn bóng người đang còn nằm bò ra bàn, gọi tên cậu một lần nữa.

Vạn Côn vẫn không lên tiếng, Ngô Nhạc Minh ngồi kế bên giơ tay, không nóng không lạnh nói với Hà Lệ Chân:

"Cô, anh bình rồi."

hết chương 8

tác giả: Twentine

người dịch: idlehouse

Chương 9

Bình rồi? Phản ứng đầu tiên của Hà Lệ Chân: chắc do trận mưa kia, sau đó lại nghĩ đến cái lưng bị phỏng đỏ tấy của Vạn Côn.

Ngô Nhạc Minh nói: "Ảnh dầm mưa xong hôm nay hơi sốt."

Lúc Ngô Nhạc Minh nói, toàn nhìn thẳng vào mặt Hà Lệ Chân, Hà Lệ Chân đại khái có thể đoán được cậu ta đang nghĩ gì. Oán cô, trách cô, cảm thấy cô vô trách nhiệm, đã nói là sẽ cho cậu ở lại mà sau đó lại đuổi cậu đi.

Em thì biết cái gì. Hà Lệ Chân nghĩ. Cô không nói gì, đặt danh bạ xuống, xoay người bắt đầu giảng bài. Ngô Nhạc Minh ở phía sau hừ lạnh một tiếng, không to không nhỏ, có lẽ những bạn học khác không để ý, nhưng Hà Lệ Chân nghe rõ mồn một. Cô nắm chặt viên phấn, hít sâu một hơi, làm như không nghe.

Tan học, Hà Lệ Chân về văn phòng, không biết vì sao, luôn cảm thấy trong bụng rất buồn bực. Cô nhìn chăm chăm cuốn sách trên bàn, vỗ rất mạnh vào mặt mình, khiến cho Bành Thiến ngồi kế bên hết hồn.

"Làm cái gì thế hả?" Bành Thiến nói, "Điên à?"

Hà Lệ Chân lắc đầu, lăm băm nói: "Không sao."

Hà Lệ Chân chống cằm ngồi trước bàn làm việc, cuốn sách trong tay đọc hoài không vô.

"Cô giáo Hà, tới đây giúp tớ chọn đồ tí, cậu nhìn hai chiếc này, chiếc nào đẹp?" Bành Thiến gọi Hà Lệ Chân, Hà Lệ Chân bước qua, nhìn thấy cô ấy đang chọn váy đầm trên mạng. Cả hai chiếc váy đều là loại váy đầm dài, một chiếc màu xanh lá, một chiếc màu vàng.

"Mình cảm thấy đều rất đẹp." Hà Lệ Chân nói.

"Chắc, bảo cậu cho chút ý kiến đi mà."

Hà Lệ Chân nhìn kỹ một hồi, nói: "Vậy thì chọn chiếc màu xanh lá đi vậy."

"Cái này hả, cậu cảm thấy cái này đẹp?"

Hà Lệ Chân nói: "Chiếc màu vàng hở lưng quá nhiều."

"....." Mặt của Bành Thiến rất quái gở, nhìn Hà Lệ Chân, "Vây mà gọi là hở nhiều? Cậu đừng có trêu tớ được không hả. Lúc cậu đi chơi với bạn trai, chẳng lẽ cậu quần mình kín mít như cái xác ướp?"

Hà Lệ Chân "ồ" một tiếng, nói: "Mình đâu có bạn trai đâu....."

Bành Thiến nhìn Hà Lệ Chân, ra vẻ thần bí nhếch một bên mày, kéo cô lại gần, nói: "Có muốn tớ giới thiệu cho cậu một người không? Nguồn trong tay tớ cũng không ít đâu, thích loại nào?"

Hà Lệ Chân rồi rít đứng dậy, đẩy cô ấy ra, nói: "Đừng mà."

"Nói thật đấy, thích loại nào thế?"

Thích loại nào?

"Thích chín chắn trầm ổn, hay là trẻ trung trai tráng một chút?" Bành Thiến vừa nói vừa giải thích với Hà Lệ Chân, "Nói cậu nghe, bạn trai tớ mới tốt nghiệp đại học cách đây không lâu, quanh hẵn toàn là một đám thanh niên trai tráng, cậu nói ra điều kiện đi, tớ tìm

cho cậu."

"Bạn trai của cậu trẻ vậy sao?"

"Đúng vậy, bọn tớ được người khác giới thiệu nên quen nhau. Trẻ trung một chút mới tốt, ai lại đi thích một lão già."

Hà Lệ Chân run lên trong lòng, ngẩng đầu lên, Bành Thiến vẫn đang còn hào hứng nhìn cô, Hà Lệ Chân nói: "Cậu mau mau lo chọn váy đi, không phải là mấy thứ này đang tạm thời được giảm giá sao."

"Ồi!" Bành Thiến la to lên một tiếng, "Tớ suýt nữa quên mất!"

Cô ấy vội vàng đặt mua, Hà Lệ Chân quay về bàn làm việc của mình. Bành Thiến đặt mua hàng như điên, bất chợt nghe Hà Lệ Chân hỏi một câu nhẹ như gió thoảng từ phía sau lưng: "Cô giáo Bành, cậu có thuốc cảm không?"

"Có chứ." Bành Thiến đang nhìn chăm chăm vào máy tính, nói, "Trong tủ bên kia, ngăn thứ hai, sao thế, cậu khó chịu trong người?"

"Không có gì." Hà Lệ Chân bước tới, sau đó phát hiện nguyên nhân kéo toàn là thuốc, thuốc cảm, thuốc ho, rồi thuốc xoa bóp ngoại thương, đủ cả.

"Sao....." Hà Lệ Chân hơi kinh ngạc, "Sao lại nhiều thuốc đến thế."

"À, đều là của giáo viên tự mang vào để phòng hờ, để cho tiện, cứ người này người kia mỗi người một hộp, tích cóp một hồi ra vậy đó."

"Dùng được không?"

"Đương nhiên rồi." Bành Thiến cười bảo, "Cậu mới tới không lâu, còn chưa biết. Nói cậu nghe, trường chúng ta tuy nghèo nàn, nhưng vẫn có phúc lợi."

Hà Lệ Chân bị cô ấy chọc cho cười, chọn ra một hộp thuốc cảm cúm.

Giữa trưa, Hà Lệ Chân lại ghé tiệm thuốc gần trường mua một hộp thuốc mỡ trị vết phỏng, tiện thể mua thuốc cảm bù lại cho ngân thuốc trong văn phòng luôn.

Mua xong xuôi, Hà Lệ Chân nhìn hai hộp thuốc trên bàn làm việc hết 10 phút đồng hồ, rồi mới đứng lên. Giống như sắp sửa ra trận, vung cánh tay, dứt khoát cầm hai hộp thuốc lên.

Ba giờ chiều là tiết thể dục của lớp 12/6, tiết thể dục ở Dương Thành Trung Nhị trên cơ bản là hoạt động tự do, phần lớn những nam sinh đều xuống sân vận động chơi banh. Hà lệ Chân nhìn ra ngoài cửa sổ văn phòng một hồi, phát hiện trong đám nam sinh chơi banh, không có bóng dáng của Vạn Côn, lại ghé phòng học ngó vào cửa. Trong lớp chỉ còn lưa thưa vài ba mống. Một nhóm 4,5 nữ sinh đang trò chuyện, rồi thêm Ngô Uy, cậu học trò đã từng viết hơn 100 chữ vào trong vở ghi chép hàng tuần, đang ngồi ở hàng đầu học bài, còn lại là Vạn Côn đang nằm bò ra trên bàn học nơi cuối lớp.

Mấy nữ sinh kia là người đầu tiên phát hiện ra Hà Lệ Chân.

"Cô Hà?" — Một nữ sinh nói, "Sao cô tới đây ạ?"

Hà Lệ Chân cười nói: "Không có gì, các em tiếp tục nói chuyện đi."

Cô bước vào lớp, đi xuống hàng ghế cuối cùng.

"Vạn Côn."

Cô gọi cậu một tiếng, Vạn Côn không nhúc nhích.

Hà Lệ Chân nhìn một hồi, sau đó hơi cúi đầu, thì thầm bên tai cậu: "Em đừng có làm bộ, lúc vừa rồi khi Đàm Hiểu Lan chào tôi, không phải là em đã nghe rồi sao." Đàm Hiểu Lan là tên của nữ sinh vừa chào cô lúc nãy, cô đã nhìn thấy lúc Đàm Hiểu Lan lên tiếng, người

của Vạn Côn hơi rục rịch.

Hà Lệ Chân nói: "Em ra ngoài."

Nói xong, cô đi về phía cửa lớp. Lúc đi ngang qua Ngô Uy, Hà Lệ Chân cười bảo cậu ta: "Học bài hả?"

Ngô Uy vội vàng chào cô giáo, Hà Lệ Chân gật gù, nói: "Có gì không hiểu cứ tới văn phòng hỏi, đừng tự hành hạ mình."

"Dạ!"

Ngô Uy là một cậu bé mập và lùn, mắt đeo kính dày cui, nhìn không giống như một đứa trẻ thông minh, nhưng cậu ta rất chăm chỉ học hành, Hà Lệ Chân rất thích cậu bé.

"Hơ." Sau lưng vang lên một tiếng cười lạnh nhạt, Hà Lệ Chân ngoái đầu, liền trông thấy một bóng người cao lớn xẹt ngang qua, cô nhìn lại lần nữa, Vạn Côn đã ra khỏi phòng học. Hà Lệ Chân lại dấn dò Ngô Uy vài câu, rồi cũng bước ra.

Vạn Côn đứng ở cuối hành lang, Hà Lệ Chân đến bên cậu, nói một câu: "Đi qua đây." Sau đó quẹo vào trong một kho chứa đồ nhỏ ngay kế bên gian phòng thí nghiệm.

Gian phòng mang mùi thuốc sát trùng, sau khi Vạn Côn tiến vào, Hà Lệ Chân đóng cửa lại, sau đó lấy thuốc trong túi ra.

"Cho em."

Vạn Côn nhìn hai hộp thuốc trong tay Hà Lệ Chân, không đón lấy.

Hà Lệ Chân nói: "Cầm lấy, em dầm mưa nên mới bệnh đúng không. Còn nữa, sau lưng em....." Hà Lệ Chân nhìn vào mắt của Vạn Côn, không nói hết câu, chỉ dí dí tay về phía cậu.

Thế là Vạn Côn lên tiếng.

"..... Sau lưng em thế nào?"

Giọng của Vạn Côn rất khàn, hoặc có lẽ đang bị bệnh, nghe hơi yếu.

Hà Lệ Chân thở hắt ra một hơi, nói: "Sau lưng bị bỏng phải không, em đã bôi thuốc chưa?"

Vạn Côn nhìn Hà Lệ Chân. Hà Lệ Chân nói: "Cầm lấy những thứ này, bảo Ngô Nhạc Minh hay ai đó giúp em thoa thuốc, sẽ mau lành hơn."

Vạn Côn vẫn không nói gì, trong phòng rất yên tĩnh. Hà Lệ Chân không nhìn vào mắt của Vạn Côn, lại cảm thấy sự yên tĩnh ấy hơi khó nhai. Lúc này, tiếng chuông vào học đã cứu cô. Hà Lệ Chân đặt thuốc lên mặt bàn đầy bụi bặm kế bên, xoay người rời đi.

"Cô đang sợ người khác biết được cô làm học sinh bị thương à?"

Cánh tay đang cầm nắm cửa của Hà Lệ Chân khựng lại, người phía sau bước đến gần, giọng của Vạn Côn khẽ phủ xuống từ trên đỉnh đầu cô, nghe không ra thái độ.

"Cô không cần phải lo, không ai biết cả."

Tay của cô bị phủ lên, nắm cửa được ấn xuống, Vạn Côn đi vòng qua cô, bước ra khỏi căn phòng. Hà Lệ Chân ngoái đầu, hai hộp thuốc vẫn nằm y nguyên chỗ cũ chưa hề được rở tới.

Cô bỏ lại hai hộp thuốc vào trong túi, quay về văn phòng.

Rất nhanh đã đến thứ Tư.

Trước đó một ngày, Trung Nhị họp giáo viên, chủ nhiệm Tưởng đại khái giảng giải những hoạt động trong chuyến tham quan thực tế

trong hai ngày kế tiếp. Nói trắng ra thì là tham quan để rút kinh nghiệm học tập, người ta dạy thì mình lo ghi chép, không khác gì học sinh. Chủ nhiệm Trường năm nay 48 tuổi, trước đây cũng là giáo viên ngữ văn, tác phong bảo thủ, rất chú trọng đến mặt mũi.

"Lần hoạt động tham quan thực tế này không chỉ có riêng trường của chúng ta, tổng cộng còn có giáo viên của 7,8 trường khác cũng tham gia, cho nên mọi người phải chú ý đến tác phong và kỷ cương của trường chúng ta, ngày mai mỗi một giáo viên phải mặc lễ phục."

Bành Thiến vừa họp vừa bĩu môi, bị Hà Lệ Chân bắt gắp, liền làm mặt hề với cô.

"Ngày mai bọn mình tập họp ở trước cổng trường nha." Kết thúc buổi họp, Bành Thiến nói với Hà Lệ Chân, "Nhà của cô giáo Lưu khá xa, chị ấy sẽ đi thẳng từ nhà tới."

"Được."

Hẹn giờ giã xong xuôi, Hà Lệ Chân và Bành Thiến gặp mặt nhau ngày hôm sau vào lúc tám rưỡi sáng ở trước cổng trường Trung Nhị, cùng nhau đi tới trường Dục Anh. Trước cổng trường Dục Anh họ tìm được đội ngũ giáo viên tới cùng tham gia hoạt động. Tiết học Hà Lệ Chân cần dự thính là tiết ngữ văn của lớp 12, vào học sớm nhất trong ngày.

Người đứng lớp là một thầy giáo tên Lý Thường Gia. Tuổi không lớn, cũng tầm 30, vóc dáng hơi gầy, đeo kính, đậm chất thư hương. Bài giảng hôm đó là phân tích những câu thơ văn cổ thường gặp trong cuộc thi đại học. Thật ra tới học kỳ cuối của lớp 12, giáo trình cơ bản đều gần như đã học xong hết, còn lại chỉ là ôn tập luyện thi mà thôi. Nhưng mà Lý Thường Gia vẫn giảng bài tựa như mọi người mới gặp những câu văn thơ ấy lần đầu, vô cùng sinh động và thú vị, ngay đến Hà Lệ Chân cũng ngồi nghe say sưa.

Tan lớp, Lý Thường Gia thân là giáo viên hướng dẫn, ngồi lại mở

cuộc họp thảo luận với 6,7 giáo viên ngữ văn khác. Trong buổi thảo luận, Hà Lệ Chân hỏi Lý Thường Gia khá nhiều câu hỏi, Lý Thường Gia đều kiên nhẫn giải đáp. Mãi đến 12 giờ trưa, hoạt động tham quan thực tế của tổ ngữ văn mới kết thúc một cách mỹ mãn. Hà Lệ Chân đi qua chào Bành Thiến một tiếng xong ra về trước. Trên đường về, cô nhận được một cú điện thoại từ Thương Khiết.

"A lô? Lệ Chân, đang ở đâu thế?!" Phong cách của Thương Khiết vẫn như cũ, nói chuyện trên điện thoại vô cùng sôi nổi.

Hà Lệ Chân nói: "Tớ vừa tham gia xong một hoạt động, bây giờ đang trên đường về nhà, hoạt động kéo dài hai ngày, đều vào buổi sáng, coi như là buổi chiều được nghỉ."

"Thế thì khéo thật!" Thương Khiết nói, "Tớ vừa về lại thành phố, hôm nay không có việc, ghé thăm cậu nhé."

Hà Lệ Chân: "Tốt thôi, khi nào thì cậu tới?"

"Chắc phải hai tiếng nữa đi."

"Ừ, cậu tìm được trường của tớ không, tớ đợi cậu ở trường."

"Sẽ tìm ra, cậu cứ đợi đó đi!"

Hà Lệ Chân buông điện thoại, quay người đi về phía trường học. Do có hoạt động tham quan, chương trình của khối lớp 12 được điều chỉnh đôi chút, tiết học của thứ Tư và thứ Năm dời qua thứ Hai và thứ Ba tuần sau. Tức là có thể nói, tuần sau Hà Lệ Chân sẽ phải dạy 4 tiết liền trong hai ngày đó. Hà Lệ Chân về đến văn phòng đợi Thương Khiết. Trong văn phòng vắng vẻ, chỉ có mỗi mình cô.

Hà Lệ Chân nghe tiếng đùa giỡn vang lại từ dưới sân vận động. Cô bước tới, đứng bên cửa sổ nhìn xuống, có hai lớp đang còn trong tiết thể dục, nam sinh đang chơi banh ở sân banh, nữ sinh vẫn như cũ, túm năm tùm ba lại tám chuyện.

Trong sân banh chợt truyền đến một tiếng hoan hô, Hà Lệ Chân ngó qua, có một nam sinh vừa nhảy lên thật cao, giành được trái banh đang bay trong không trung. Là Ngô Nhạc Minh. Cậu ta thì ở đó, vậy Vạn Côn đâu?

Hà Lệ Chân đảo mắt một vòng quanh sân vận động theo phản xạ, cuối cùng tìm thấy một người đang ngồi trên khán đài. Vạn Côn ngồi đó hút thuốc rất yên tĩnh, xung quanh không có lấy một bóng người. Quy định cấm hút thuốc ở trong trường này cứ như một trò hề.

Hà Lệ Chân nhìn theo bóng cậu, trong đầu không khỏi liên tưởng, cậu ta không chơi banh, có phải là do vết phồng堂堂 sau lưng chưa lành. Nghĩ đến đây, bên tai cô lại văng vẳng tiếng của Vạn Côn—

Cô đang sợ người khác biết được cô làm học sinh bị thương à? Cô không cần phải lo, không ai biết cả.

Hà Lệ Chân hít vào một hơi, cảm thấy trong lồng ngực lại dấy lên một cơn buồn bực, không có lý do cũng không có duyên cớ, càng không có nơi nào để trút ra.

hết chương 9

tác giả: Twentine

người dịch: idlehouse

Chương 10

Không dễ gì mới đợi được tới lúc Thương Khiết gọi điện thoại, Hà Lệ Chân đeo ba lô chạy ra cổng trường. Thương Khiết vẫy vẫy tay với cô từ trong xe, "Lệ Chân! Bên đây—"

"Cái trường này của cậu sao tồi tàn thế này." Vừa lên xe xong, Thương Khiết đã nói, "Trường mà cũng muốn lở hết."

Hà Lệ Chân nói: "Đâu đến nỗi, làm gì mà khoa trương đến thế."

"Xì." Thương Khiết nói, "Có quán ăn nào ngon để cử một chỗ đi, tớ còn chưa ăn nữa đấy, đói sắp chết rồi."

Hà Lệ Chân lắc đầu, thành thực nói: "Không biết....."

"Rồi, biết ngay mà." Thương Khiết không hề ngạc nhiên, "Căn bản là chưa ra quán ăn bữa nào đúng không."

Hà Lệ Chân nói: "Dạo này mới bắt đầu việc mới, quá nhiều việc bận rộn."

Thương Khiết tắt xe vào lề, hí hoáy với máy định vị một hồi, cuối cùng xác định được một khu thương nghiệp. Hai người tìm tới một quán nướng, Thương Khiết gọi bốn đĩa thịt. Lúc đang ngồi ăn, hai người trò chuyện tình hình gần đây. Hà Lệ Chân có tâm sự, cứ ghen nấy giờ, cơm cũng ăn không được bao nhiêu.

"Cậu ăn đi chứ, không đói à?" Thương Khiết hỏi.

"Cũng bình thường." Hà Lệ Chân uống ngụm nước, cuối cùng mới lên tiếng.

"Thương Khiết."

"Ừ?"

"Cậu....." Hà Lệ Chân nhìn cô ấy, nói, "Cậu có còn đi tới chỗ đó nữa không?"

"Chỗ nào?" Thương Khiết phun một cục xương ra.

Hà Lệ Chân nói: "Thì cái chỗ lần trước cậu dắt tớ tới đó."

"Chỗ nào nữa?" Thương Khiết nhú mào, lại nuốt một miếng thịt, rồi mới hiểu ra: "À, cậu đang nói cái quán rượu á hả?"

"Phải rồi."

"Tú Quý." Thương Khiết coi như đã hoàn toàn hiểu, "Chưa quay lại, tớ vừa mới về đây thôi, mà đã chạy thẳng tới tìm cậu rồi, sao thế?"

Hà Lệ Chân lắc đầu, "Không có gì."

Thương Khiết nhìn vào mặt của Hà Lệ Chân, nhai nhai vài miếng, rồi buông đũa. "Có chuyện." Cô ấy khẳng định một cách đơn giản, "Nói đi."

Hà Lệ Chân cũng không phải cố ý muốn giấu, cô nói với Thương Khiết: "Tớ muốn biết, Vạn..... chính là cái người con trai lần trước cậu gọi á, hiện giờ có còn làm việc ở đó nữa không."

Thương Khiết trợn mắt há hốc mồm nhìn Hà Lệ Chân, "Ngoan nào, đến bây giờ cậu mới nhớ thương người ta? Tốc độ phản xạ của cậu chậm thật."

Hà Lệ Chân biết cô ấy đã hiểu lầm, tai đỏ bừng lên.

"Không phải, không phải như cậu nghĩ."

Thương Khiết nở nụ cười tỏ vẻ đã hiểu, nói: "Không sao, nếu cậu thật sự muốn gặp, tớ sẽ tìm thời gian đưa cậu đi xem sao."

Hà Lệ Chân lắc đầu, nói: "Chúng ta đang nói hai chuyện khác nhau, Thương Khiết—" Cô ngược mặt nhìn đối phương, chậm rãi nói, "Người đó, là học sinh của tớ."

Ban đầu Thương Khiết còn chưa kịp có phản ứng gì.

"Ai? Người nào là học sinh của cậu?"

Hà Lệ Chân nói: "Thì cái người mà cậu chọn đó, cái người mà cậu nói, cậu nói..... cậu ta rất thú vị....."

Thương Khiết phì cười, "Câu đó mà cậu còn nhớ?"

Hà Lệ Chân nhú chặt lông mày, "Thương Khiết!"

"Được được được, nói chuyện nghiêm chỉnh." Thương Khiết lấy một miếng giấy lau miệng, chùi sạch miệng, nói: "Học sinh của cậu là thế nào?"

Hà Lệ Chân nói: "Đương nhiên là học trong lớp tớ rồi."

Thương Khiết hơi lấy làm khó tin: "Cậu ta mới học lớp 12? Trời ạ, nhìn thật không giống."

Hà Lệ Chân nói: "Năm nay cậu ta đã 20 tuổi, từng nghỉ học, rồi còn ở lại lớp."

"Thảo nào." Thương Khiết nói, "Tớ đã bảo là trông không giống 17,18 tuổi, đúng rồi, tên gì?"

"Vạn Côn."

Thương Khiết lại ăn thêm một miếng thịt, "Vậy thì cậu ta dùng tên giả ở Tú Quý."

Hà Lệ Chân hơi ngời thẳng lên, nói: "Cái gì?"

"Lúc tớ quay vào thanh toán hoá đơn có trông thấy bảng tên, để tớ nhớ xem....." Thương Khiết bóp bóp trán, "Hình như là dùng cái tên Lý Phong."

"Lý Phong....."

Thương Khiết nói: "Dù sao thì cũng phải, những chỗ như thế, rất nhiều người dùng tên giả."

Quán đêm, hầu rượu, tên giả..... Hà Lệ Chân thật sự cảm thấy hơi nhức đầu.

"Bọn cậu cũng thật khéo." Thương Khiết nói.

Hà Lệ Chân không biết sự trùng hợp này là điều đáng mừng hay đáng buồn, cười cười nói: "Tớ đã nói chuyện với cậu ta, bảo cậu ta sau này không được tiếp tục đến những nơi như thế làm việc nữa."

Thương Khiết bật cười, "Cậu ta nghe lời?"

Hà Lệ Chân nói: "Tớ không biết....." Nói rồi cô nhìn Thương Khiết một cái, Thương Khiết hiểu ý, nói: "Muốn tớ giúp cậu đi nhìn xem?"

"Ừ."

"Khỏi cần nhìn." Thương Khiết nói, "Tớ cá với cậu 1 vạn đồng, bảo đảm cậu ta không nghe."

"Tại sao?"

Thương Khiết cầm đĩa trong tay, gõ nhẹ lên thành của một chiếc đĩa không, liếc nhìn Hà Lệ Chân một cái, Hà Lệ Chân cảm thấy cô ấy lại dường như biến thành một thương nhân sắc sảo.

"Cụ thể tại sao thì tớ không nói rõ được, nhưng cậu nên tin vào ánh mắt nhìn người của tớ." Thương Khiết nhướn một bên chân mày lên, nói: "Thằng nhỏ đó, trên người mang một khí chất hoang dã, không kềm hãm được."

Hà Lệ Chân nhìn Thương Khiết, nét mặt nghiêm túc: "Nếu như vậy thì tớ phải báo cho thầy chủ nhiệm của cậu ta biết."

"Đó là chuyện riêng của cậu." Thương Khiết nói, "Nhưng mà tớ khuyên cậu tốt nhất là đừng làm gay. Thầy chủ nhiệm của cậu ta không thể nào không biết một chút gì về tình cảnh của cậu ta, một cô giáo ngữ văn nhỏ nhoi như cậu đi quan tâm làm quái gì."

Hà Lệ Chân sững người. Đúng vậy. Cô chả phải là cô giáo chủ nhiệm, vì sao lại quan tâm đến thế.

Hà Lệ Chân cúi đầu, nhìn chiếc đĩa đầy gia vị của mình. Sau đó trở đi, Hà Lệ Chân không đả động gì đến chuyện của Vạn Côn với Thương Khiết nữa, đổi đề tài khác, trò chuyện rất vui vẻ. Sắp tối, cô tiễn Thương Khiết rồi ra về một mình.

Hà Lệ Chân tự nhủ phải bớt quan tâm đi, hoặc là, đừng quan tâm nữa. Thật ra cô cũng không cần phải tự nhắc nhở bản thân nhiều như vậy, bởi vì từ đầu tuần sau đó, Vạn Côn không đến trường nữa. Hà Lệ Chân nhìn cái tên trong danh bạ đã ba ngày để trống, cuối cùng thở dài một tiếng, đóng danh bạ lại.

Công việc của cô dần dần trở nên bận rộn, kỳ thi kiểm tra đầu tiên đã đến nơi.

Kỳ thi kiểm tra này cũng chỉ là một trong hằng hà đa số những kỳ thi kiểm tra mà lớp 12 phải trải qua, nhưng đây đúng là lần đầu tiên Hà Lệ Chân tham gia ra đề thi. Cô và cô giáo Lưu cùng nhau ra đề và soạn nội dung kiểm tra, Hà Lệ Chân còn tự mình đem cuốn vở thi tới phòng copy, in ra mấy trăm bản. Hôm thi kiểm tra, Vạn Côn và Ngô Nhạc Minh đều không có mặt. Hà Lệ Chân phát hiện liên tiếp mấy trường hợp quay cóp khi cô canh thi, cô cũng không bắt phạt, chỉ đi tới gõ gõ lên mặt bàn cảnh cáo mà thôi.

Tâm trạng làm giáo viên thật là phức tạp, Hà Lệ Chân thu bài thi rồi quay về văn phòng. Để mình khổ công viết cho đã, học sinh chả có mấy người làm được cho tới cuối. Hà Lệ Chân thậm chí còn bắt gặp một bức tranh phong cảnh trong một cuốn vở thi.

"Cô Hà." Cửa văn phòng có người gõ, Ngô Uy bước vào, trong tay là một chồng vở, "Đây là ghi chép hàng tuần."

Bởi Hà Lệ Chân rất ưng cậu bé yêu thích học tập hiếm hoi này, cho nên để cậu ta làm lớp phó học tập.

"Để xuống đi, em vất vả rồi. Thi kiểm tra thế nào?"

Hà Lệ Chân cũng chỉ hỏi tượng trưng thôi, lúc này cô vừa thấy cuốn vở thi của Ngô Uy, viết rất nắn nót nghiêm túc, chỉ là trả lời trật đề, viết tràn giang đại hải nhưng không có ý chính nào cả.

"Em cảm thấy không tốt chút nào....."Ngô Uy có vẻ hoang mang.

"Không sao." Hà Lệ Chân an ủi cậu bé, "Chịu khó suy nghĩ một chút, đừng cứ chăm chăm làm đề mẫu suốt ngày, thành tích nhất định sẽ tiến bộ."

"Cám ơn cô ạ."

Hà Lệ Chân lấy chồng vở ghi chép tới, cúi đầu liếc thoáng qua. Lúc cô nhìn thấy một chữ ký rồng bay phượng múa ấy nằm ngay ở cuốn

vở trên cùng, cô kinh ngạc đến nỗi nói không nên lời.

Vạn Côn?

Ngô Uy nhìn cô giáo mình mở cuốn vở trên cùng ra, sau đó như nhìn thấy quỷ lập tức đóng ngay lại. Ngô Uy hơi lấy làm lạ, nói: "Vậy, nếu cô không cần gì nữa, em đi trước đây ạ." Hà Lệ Chân cúi đầu, khẽ ừ một tiếng. Ngô Uy rời đi.

Ngón tay của Hà Lệ Chân run run, lại mở cuốn vở kia ra, ngay trang đầu, vốn chỉ là mặt trắng giấy tinh, giờ đây đã có thêm một hàng chữ.

"Cô giáo Hà ơi." Hồ Phi bước vào, cũng đang ôm một chồng vở kiểm tra, "Vở thi kiểm tra môn ngữ văn đã chia xong chưa?"

"Hả? À....." Hà Lệ Chân giật mình tay run bắn lên, xé trang giấy đó đi, vo lại thành một cục nhét vào trong túi. "Chia, chia xong rồi, tôi đang định đưa cho thầy nhìn."

Hồ Phi hơi lấy làm lạ: "Cô đưa cho tôi nhìn làm cái gì? Chia xong rồi thì bỏ lên bàn của cô giáo Lưu ấy."

"Vâng." Hà Lệ Chân cúi thấp đầu, lấy chồng bài thi kiểm tra đã được sắp xếp xong xuôi chia ra làm hai, đặt một nửa lên bàn của Lưu Dĩnh, sau đó không ngoái đầu lại, đi thẳng ra khỏi văn phòng. Hồ Phi quay đầu nhìn theo bóng lưng đã đi khá xa, hơi nhú mào.

Hà Lệ Chân bước đi càng lúc càng nhanh, cuối cùng bắt đầu chạy, xông vào trong phòng vệ sinh, đóng cửa lại, móc tờ giấy trong túi ra. Trên mặt giấy đã bị vò nhàu nhĩ, vài con chữ ngay ngắn xếp thành một hàng.

Cô ơi, em hơi thích cô mất rồi.

Xung quanh gần như lặng ngắt. Trong gian buồng vệ sinh được quây

lại bởi 4 bức tường, Hà Lệ Chân cầm tờ giấy kia, ngón tay đều run hết cả lên. Có mấy nữ sinh từ bên ngoài bước vào, nói nói cười cười chuyện trò rôm rả. Sau khi đi vệ sinh xong thì tiếng nước ở bồn rửa tay mở lên rào rào, người này người kia kêu đợi nhau í ới, cuối cùng lại cùng nhau rời đi.

Hà Lệ Chân vẫn cứ đứng trong buồng vệ sinh, đầu óc hỗn loạn. Tiếng chuông vào học vang lên gọi hồn cô trở về. Cô xé nát tờ giấy ra, vứt vào trong bồn cầu rồi chặt nước. Cô nhìn cho đến khi những vụn giấy xoáy xuống lỗ biển mất sạch sẽ, rồi mới đi ra.

Cô sai từng bước dài về lại văn phòng, rõ ràng là mang giày đế bằng, nhưng mỗi bước chân lại vang vọng lạ thường. Về đến văn phòng, cô đi thẳng đến bàn làm việc, ngồi xuống, mở cuốn vở của Vạn Côn ra. Cô đã xé giấy rất vội vã, trang đầu vẫn còn sót lại non nửa, Hà Lệ Chân cắn răng, xé miếng giấy còn lại đó ra luôn, sau đó cầm di động lên. Hà Lệ Chân nhớ số điện thoại của Vạn Côn, ngón tay của cô lướt nhanh, bấm một hơi 11 số, cuối cùng thoáng ngưng một chút, nhìn cái ký hiệu "gọi đi" màu xanh trên màn ảnh, nhìn rất lâu, sau chót lại bấm vào ký hiệu màu đỏ. Di động nằm trở lại trên mặt bàn, Hà Lệ Chân mở tin nhắn ra, soạn một tin —

Khi nào thì em có thời gian, cô có chuyện muốn nói với em.

Cô gửi tin nhắn đi xong, liền nhét di động vào trong túi áo, rồi chấm bài thi kiểm tra. Lúc mới bắt đầu, cô chấm bài hơi bị mất tập trung, nhưng di động trong túi áo không hề đổ chuông. Sau đó chấm bài bắt đầu chấm rất nhập thần, Hà Lệ Chân dần dần quên mất vụ tin nhắn trong di động. Mãi đến lúc tan học, di động của cô mới đổ chuông, Vạn Côn gửi lại một tin nhắn, nội dung của tin nhắn rất ngắn gọn:

Mười giờ thứ Bảy, quảng trường Võ Minh. Hà Lệ Chân cau mày, nhắn lại một tin.

Không cần phải xa vậy, cô chỉ có vài câu muốn nói.

Vạn Côn không trả lời. Hà Lệ Chân về nhà nấu cơm, di động đặt trên bàn sách. Đến khi cô lu bu làm xong hết mọi việc trong ngày, tắt đèn đi ngủ, Vạn Côn vẫn không nhắn lại tin nào.

Hà Lệ Chân nằm trong căn phòng tối, cảm thấy trong một số vấn đề, Vạn Côn có vẻ như là người chiếm vị trí chủ đạo.

Tuy giáo viên là cô. Tuy học trò là cậu.

hết chương 10

tác giả: Twentine

người dịch: idlehouse

Chương 11

Quảng trường Vũ Minh nằm trong trung tâm thành phố, là khu thương nghiệp lớn nhất của Dương Thành. Lần trước lúc Thương Khiết đến tìm Hà Lệ Chân, bọn họ đã từng tới đây ăn cơm. Hà Lệ Chân ngồi xe, tầm 9:40 đã có mặt ở quảng trường.

Kiến trúc tiêu biểu của quảng trường Vũ Minh là một công trình điêu khắc được hoàn thành hồi năm 2002, mang một cái tên rất văn nghệ — "thời gian lắng đọng," tạo hình theo phong cách hiện đại, gồm những phiến đá hình cánh quạt màu xanh lam khổng lồ chồng lên nhau, đứng gần nhìn không ra hình thù gì, đứng xa xa nhìn thì bức điêu khắc ấy giống như những đợt sóng nối đuôi nhau. Lúc Hà Lệ Chân theo Thương Khiết đến đây ăn cơm, cô đã ngồi trên lầu 3 của một toà nhà, nhìn công trình điêu khắc ấy từ xa, cảm thấy bản thân có vẻ như hiểu được tâm tình của tác giả. Những con sóng, ngay từ khởi đầu của nhân sinh, đã chủ định có trước có sau. Chỉ cần vẫn dập dờn vỗ, chỉ cần vẫn còn tồn tại, lớp sóng sau nhất định sẽ không sao chạm được đến được lớp sóng trước.

Hà Lệ Chân ngược đầu nghĩ ngợi vẫn vơ. Vì là cuối tuần, người qua lại trên quảng trường rất đông, xung quanh đông vui tấp nập. Nhìn lâu một hồi cổ bị mỏi, Hà Lệ Chân vừa vặn cổ vừa nhìn quanh, liền trông thấy Vạn Côn. Cô cảm thấy Vạn Côn cũng đã nhìn thấy cô, tuy lúc đi đường cậu vẫn luôn cúi đầu, nhưng hướng cậu đi không lệch một chút nào, đang thẳng tiến ngay đến trước mặt cô.

Trông cậu có vẻ như đã khỏi bệnh rồi, mặc một bộ quần áo vận động màu đen, gọn gàng linh hoạt, càng làm nổi bật vai rộng eo thon chân dài, hơi thở của thanh xuân giống như một ngọn thông xanh

mướt. Chỉ có điều ngọn cây này mọc hơi lệch một chút. Hà Lệ Chân nhìn Vạn Côn đang nghênh ngang tiến đến gần, giống y như một tên du côn, lưng thì chả bao giờ thẳng được lên, uống cho một thân hình đẹp. Lúc cậu đã đến gần, Hà Lệ Chân nghiêm nét mặt, đợi cho cậu đi đến trước mặt, cô hít sâu vào một hơi, chuẩn bị lên tiếng.

"Em——"

"Đi theo em, đứng đây làm gì." Vạn Côn thuận tay tóm lấy cánh tay của Hà Lệ Chân, đi qua bên kia.

Hà Lệ Chân vùng tay, lùi ra sau mấy bước, nghiêm túc nói: "Vạn Côn, em đứng yên!"

Vạn Côn cười cười với cô, hai tay đút túi, còn thật sự đứng yên trước mặt cô.

"Hử?"

Hà Lệ Chân sa sầm nét mặt, nói: "Em đã viết cái gì trong vở ghi chép!"

Vạn Côn nói: "À, cái đó hả, không phải là cô đã thấy rồi sao."

Hà Lệ Chân nói: "Em không nên đùa giỡn kiểu này, cô cảnh cáo em, em mà như thế nữa, cô sẽ——"

"Cô sẽ thế nào?" Vạn Côn hơi khom người ghé trước mặt Hà Lệ Chân, nói: "Mách với Hồ Phi? Hay là sẽ nói ra chuyện em đi làm?"

Cậu nói đến đây, mạch đề tài của Hà Lệ Chân liền xoay chuyển, hỏi cậu: "Có phải em vẫn còn làm việc ở chỗ đó?"

Vạn Côn đứng thẳng người, nhìn bãi cỏ bên đường như chẳng có chuyện gì xảy ra. Bãi cỏ không được sạch sẽ cho lắm rất nhiều người qua đường xả rác đầy lên.

Hà Lệ Chân âm thầm công nhận lời nói của Thương Khiết, bảo: "Em vẫn còn làm ở đó, vậy thì em đừng trách cô báo cho nhà trường biết."

"Được thôi." Vạn Côn nói với vẻ bất cần.

Hà Lệ Chân thoáng sửng sốt, Vạn Côn gần như biết chắc rằng Hà Lệ Chân sẽ không nói chuyện này ra. Cậu lại nắm lấy cánh tay của cô, "Không phải là cô muốn em đừng đùa giỡn sao, vậy cô đi coi phim với em."

"Cái gì?" Hà Lệ Chân chả hiểu đầu cua tai nheo.

Vạn Côn cười xấu xa, nói: "Coi phim thì em không viết lung tung trong vở ghi chép nữa."

Hà Lệ Chân hơi hoảng loạn, "Vạn Côn em đừng có gây chuyện nữa!" Cô vùng vẩy giằng ra, Vạn Côn chợt hít mạnh vào một hơi, vịn vào cây cột kế bên, khom người xuống.

"....." Hà Lệ Chân nhìn cậu, "Em sao thế?"

Vạn Côn nhú chặt mày, trên trán đổ mồ hôi lạnh, cậu quay đầu qua nhìn cô, mắng một tiếng: "Mẹ kiếp, lưng tôi còn chưa lành, cô định cho bố đây đau chết à!"

Hà Lệ Chân nắm chặt túi xách trong tay đứng chết trân. Do chợt dạ, cô không đi so đo với chuyện Vạn Côn nói năng vô lễ với mình. Vạn Côn mặc quần áo vận động, cổ kéo cao, Hà Lệ Chân nhìn không ra tình hình vết thương, nhưng vẫn lầm bầm một câu: ".....Xin lỗi."

Vạn Côn đợi cho đỡ đau, đứng thẳng người lên lại, nói với Hà Lệ Chân: "Chỉ coi một bộ phim thôi, giao lưu tìm cảm giữa cô trò, có gì ghê gớm đâu."

Hà Lệ Chân vẫn còn đang lo nghĩ đến vết thương của Vạn Côn, thì đã bị cậu lôi vào rạp.

"Cô đợi chút, em đi mua vé." Vạn Côn để Hà Lệ Chân đứng yên một chỗ, Hà Lệ Chân gọi cậu hai tiếng, cậu không trả lời. Lúc Vạn Côn quay lại, trong tay là một ống bóng ngô, đặt lên bàn.

"Vạn Côn....." Hà Lệ Chân gạt ống bóng ngô cậu mới đặt xuống qua một bên, nói: "Cô cảm thấy chúng ta thật sự phải nói chuyện một chút."

Vạn Côn ngồi vào ghế, cậu không thể dựa lưng ra sau được, ngồi chúi người ra phía trước, khuỷu tay gác lên đùi, ngẩng đầu nhìn cô, uest oải hỏi: "Muốn nói chuyện gì?"

Hà Lệ Chân: "Chuyện hôm đó, cô xin lỗi em. Cô không nên tạt nước sôi vào em."

Vạn Côn cười một tiếng, nói: "Không sao, nếu em là đàn bà, em cũng sẽ tạt."

"....." Hà Lệ Chân lại nói: "Nhưng mà em là người sai trước tiên, rồi còn chuyện trong vở ghi chép nữa." Hà Lệ Chân nghĩ đến tờ giấy bị cô xé nát, nói: "Cô là cô giáo của em, cô không cần biết em đang cố tình gây rối hay là có tâm tư gì khác, tóm lại em dẹp hết ngay đi, em là học sinh, học sinh thì phải lo học hành cho đảng hoàng."

Vạn Côn cúi đầu, tựa như toàn bộ sức chú ý của cậu đang bị hấp dẫn bởi đôi bàn tay của mình. Tay của cậu rất to, lòng bàn tay rộng lớn, chính giữa hơi trắng. "Cô nói chuyện với em, em có nghe không?" Hà Lệ Chân gõ xuống xuống bàn kính chỗ trước mặt Vạn Côn.

"Nghe rồi mà." Vạn Côn ngẩng đầu. Hà Lệ Chân lập tức đứng lên. Vạn Côn nhìn theo, hơi mím môi cười.

Hà Lệ Chân nhìn thấy nụ cười đó của cậu, bỗng nhớ đến lời Thương Khiết đã từng nói.

Thằng nhỏ đó, trên người mang một khí chất hoang dã, không kiềm hãm được.

Hà Lệ Chân tiu ngửi ngửi xuống lại trên chiếc ghế đối diện với Vạn Côn, bốc một nắm bông ngô nhét vào miệng.

Vé phim Vạn Côn mua cũng chẳng phải kén chọn gì, chỉ lấy vé xem suất phim sớm nhất, thế là ra một bộ phim chiến tranh. Hà Lệ Chân ngồi trong ghế rạp phim, tâm tư không màng gì đến phim ảnh, chỉ nghe tiếng súng đạn bom pháo trên màn ảnh, nổ ầm ỉ làm cô đinh tai nhức óc. Vạn Côn ngồi bên cô, mắt nhìn lên màn ảnh, mặt không mang biểu cảm, cũng chả biết có coi vô được bao nhiêu.

Hà Lệ Chân nghĩ không biết bộ phim này khi nào mới kết thúc, mau mau về cho lạ, không để ý thấy Vạn Côn đang quay qua nhìn cô. Đến lúc cô ý thức ra được, bàn tay của Vạn Côn đã nắm lấy tay của cô. Trong bóng tối, xúc giác rất nhạy bén. Hà Lệ Chân như bị điện giật, lập tức muốn giăng ra, nhưng sức của Vạn Côn quá mạnh, Hà Lệ Chân ráng giăng hai lần, không giăng ra được. Cô hơi cuống lên, nhưng không dám la to giữa rạp, nén tiếng xuống thật thấp: "Buông tay!"

Vạn Côn không những không buông mà còn sáp tới gần, bàn tay kia đỡ lấy đầu của Hà Lệ Chân đang còn ngửa về phía sau. Hà Lệ Chân chỉ cảm nhận được một bàn tay to lớn úp lên phía sau đầu cô, cô vừa cuống vừa giận dữ, dùng luôn cả chân đá mạnh vào đầu gối của Vạn Côn. Vạn Côn bị đau, tay thoáng buông lỏng, Hà Lệ Chân thừa dịp vội vàng ôm túi xách chạy đi.

Cô không ngoái lại nhìn xem Vạn Côn có rượt theo hay không, chạy thẳng một mạch, không dừng đến cả thang máy, chạy luôn xuống cầu thang, xông ra cửa chính, trông thấy đám đông tấp nập, mới thở phào nhẹ nhõm. Tim đập thình thịch trong lồng ngực, hơi giống

lúc thi kiểm tra thể lực.

"Cô giáo Hà?"

Tay Hà Lệ Chân thoáng run lên, túi xách suýt rớt xuống đất. Cô ngoái đầu, trông thấy một người vừa mới bước ra từ trong toà nhà, gọng kính bạc nho nhả, là Lý Thường Gia của trường trung học Dục Anh.

"Thầy Lý." Hà Lệ Chân đeo túi xách rồi chào hỏi Lý Thường Gia.

"Thật khéo." Lý Thường Gia bước tới, nói, "Gặp được nhau ở chỗ này, cô đang dạo phố?"

"Vâng." Hà Lệ Chân gật đầu, "Thầy cũng vậy?"

"Tôi tới mua hai bộ đồ." Lý Thường Gia cười cười, nhìn quanh quất chỗ Hà Lệ Chân đang đứng, hỏi: "Cô đi một mình?"

Hà Lệ Chân hơi khựng lại, sau đó nói: "..... Vâng." Lúc cô đang nói vâng thì chợt thấy Vạn Côn ngay sau lưng Lý Thường Gia.

Vạn Côn vẫn trong tư thế kia, hai tay đút túi, đứng trước cánh cửa quay của toà nhà thương mại như một tên du côn, nhìn họ với nét mặt đầy hứng thú.

Hà Lệ Chân đảo mắt đi chỗ khác, nói rất chắc: "Vâng, tôi đi một mình."

"Tôi cũng đi một mình, vừa khéo giữa trưa rồi, hay là chúng ta cùng đi ăn đi." Lý Thường Gia nói, "Tôi mời, thế nào?"

Hà Lệ Chân cười nói: "Thầy quá khách sáo rồi, đi thôi."

Cô sánh vai cùng đi với Lý Thường Gia, Lý Thường Gia hỏi cô: "Muốn ăn gì?"

"Gì cũng được."

Lý Thường Gia vừa đi vừa đề cử quán cơm với cô, Hà Lệ Chân nghe câu được câu mất, mãi đến khi đi đến cuối con đường, queo qua con phố khác, để lại khu thương mại ở tít sau lưng, cô mới thật sự nghe rõ được tên của mấy quán cơm. Cuối cùng Lý Thường Gia chọn một nhà hàng Thái, nhà hàng nằm trên tầng cao nhất của một toà nhà khác, diện tích không lớn, khách cũng không đông lắm, Lý Thường Gia gọi món ăn xong, hai người ngồi thong thả chuyện trò. Hà Lệ Chân nói: "Lần trước tôi dự thính một tiết học của thầy, cảm xúc rất sâu sắc."

"VẬY À?"

"Vâng, tôi mới chính thức làm giáo viên hồi tháng 9 vừa qua, là một người mới."

"Nhìn không giống đấy." Lý Thường Gia cười cười.

Hà Lệ Chân hỏi: "Không giống thế nào?"

Lý Thường Gia nói: "Tôi thấy cô Hà rất trầm ổn, khí chất của cô phù hợp nhất với vai trò giáo viên, trông rất uy nghiêm."

Uy nghiêm gì chứ..... Hà Lệ Chân nhớ đến Vạn Côn, xoắn hết cả ruột.

"Thầy nói đùa rồi." Hà Lệ Chân nói.

"Đừng xưng hô với tôi như thế, năm nay tôi mới 29 tuổi, chúng ta là đồng trang lứa, cô cứ xưng tên với tôi đi." Lý Thường Gia nói.

"À, được."

Lý Thường Gia còn đang định nói gì nữa, bỗng chợt nhúu mày, quay

đầu đi ho một tràng. Anh ta che miệng, ho rũ rượi. Hà Lệ Chân rót một ly nước đưa cho anh ta, nói: "Thầy Lý, anh không sao chứ."

Lý Thường Gia ho đến đỏ cả mặt, đón lấy ly nước từ tay của Hà Lệ Chân, nói: "Không, không sao, khụ khụ." Anh ta uống hai hớp nước mới tạm ép được cơn ho đó xuống. "Ngại quá, bệnh nghề nghiệp."

Hà Lệ Chân chớp chớp mắt, Lý Thường Gia cười bảo: "Đừng sợ, khí quản của tôi vốn có chút vấn đề, sau đó cứ hít bụi phấn suốt ngày, thế là bệnh nặng lên."

Hà Lệ Chân hơi lo lắng, "Có cần uống thuốc không?"

"Không sao không sao." Lý Thường Gia đổi đề tài, nói: "Cô Hà, đối với công việc hiện giờ, cô có kế hoạch ra sao?"

Hà Lệ Chân thoáng sửng sốt, "Kế hoạch? Ý anh nói là kế hoạch như thế nào?"

"Không giấu gì cô, hiện giờ tôi và mấy giáo viên khác đang định mở một khoá dạy thêm. Đại khái là 1,2 tháng nữa sẽ bắt đầu dạy học, địa điểm đã tìm xong xuôi rồi, hiện giờ vẫn còn đang thiếu vài giáo viên." Lý Thường Gia nhìn Hà Lệ Chân, nói, "Không biết cô Hà có hứng thú không?"

"Dạy thêm?"

"Đúng." Lý Thường Gia nói, "Coi như là dạy thêm bán thời gian."

"Nhưng mà nhà trường chỗ chúng tôi nói, hình như không cho giáo viên dạy thêm ở bên ngoài....."

"Ha." Lý Thường Gia cười thoải mái, "Cái này cô chưa biết rồi, có giáo viên nào không đi dạy thêm chứ, khối lớp 12 của cô có phải có một thầy giáo dạy Toán, tên Hồ Phi?"

"À, đúng vậy, là thầy chủ nhiệm lớp 12."

"Anh ta cũng tham gia."

Hà Lệ Trân tròn tròn mắt.

Lý Thường Gia nói: "Chúng tôi đã giữ liên lạc từ trước rồi, cô Hà có muốn tham gia không?"

"Việc này....." Hà Lệ Chân nói, "Quá đột ngột đi, tôi có thể suy nghĩ thêm được không?"

"Đương nhiên có thể."

"Vâng, tôi sẽ ráng nhanh chóng trả lời anh." Hà Lệ Chân nói rồi còn cảm ơn Lý Thường Gia: "Nhưng mà thầy đã chịu tìm đến tôi, tôi rất cảm ơn thầy. Tôi dạy chưa được bao lâu, nếu như muốn làm, không biết có thể làm tốt được hay không."

"Không sao đâu." Lý Thường Gia có vẻ rất tin tưởng vào Hà Lệ Chân, "Khi tổ chức tham quan thực tế, tôi đã cảm thấy cô Hà rất khá, cô yên tâm, nhất định sẽ làm được."

Ăn xong bữa cơm, ấn tượng của Hà Lệ Chân dành cho Lý Thường Gia không tệ. Sau khi cô về nhà, cũng rất nghiêm túc suy nghĩ về lời đề nghị của Lý Thường Gia. Thật ra anh ta nói không sai, giáo viên dạy thêm chút đỉnh bên ngoài, kiếm chút lương phụ trội, rất đổi bình thường, nhà trường cũng không có cách nào đi lo cho hết được.

Thứ Hai vào lớp, Vạn Côn và Ngô Nhạc Minh bất ngờ đều vắng mặt. Hà Lệ Chân trả lại bài thi đã được chấm điểm, rồi giảng giải đề thi một lượt.

Mấy ngày rồi? Bốn ngày, hay là năm ngày?

Nguyên một tuần lễ, Hà Lệ Chân không hề thấy mặt Vạn Côn, mà

khi thu vở ghi chép hàng tuần lại, cũng không còn thấy tên của cậu. Hà Lệ Chân cảm thấy những chuyện trước đây, tựa như đều đã qua hết rồi. Mỗi đến một buổi tối nọ, Hà Lệ Chân lại bị Ngô Nhạc Minh chặn đường.

Đương nhiên, lần này Hà Lệ Chân đã học được bài học, dựng nên cho mình một hàng rào kiên cố, cô đứng ở khúc quẹo của hành lang, cầu thang ngay bên cạnh đây học sinh đang tan học. "Có chuyện gì?" Hà Lệ Chân khoanh tay hỏi.

"Cô ơi....." Giọng điệu của Ngô Nhạc Minh thoáng ngập ngừng. Hà Lệ Chân hí mắt lại, hỏi: "Có phải là chuyện của Vạn Côn?"

Ngô Nhạc Minh ngẩng đầu lên: "Cô biết?"

"Cô biết cái gì?"

Ngô Nhạc Minh mím môi, nói: "Cô, cô có thể cho em mượn chút tiền được không?"

Hà Lệ Chân tưởng mình nghe lầm.

"Em nói lại lần nữa xem."

Ngô Nhạc Minh nói: "Em mượn một chút tiền của cô được không?"

Hà Lệ Chân: "Mượn tiền làm gì?"

Ngô Nhạc Minh không nói gì.

"Sao không có động tĩnh gì nữa, mượn tiền làm gì?" Hà Lệ Chân nói, "Bọn em lại gây chuyện nữa rồi?"

Ngô Nhạc Minh cau mày, nói: "Không phải em."

Im lặng hồi lâu, học sinh trong dãy lâu đã ra về hết sạch, Hà Lệ

Chân lên tiếng, "Vạn Côn sao rồi?" Ngô Nhạc Minh nói: "Cô cho em mượn chút tiền được không, sẽ trả lại cô rất nhanh thôi."

Hà Lệ Chân khoanh tay, tiến lên một bước, nói rành rọt từng chữ một: "Em nghe không hiểu lời cô nói sao, cô hỏi em, Vạn Côn bị sao rồi, hai đứa vì sao lại cần mượn tiền."

Ngô Nhạc Minh lùi ra sau nửa bước, lăm bằm một câu "thôi khỏi", sau đó xoay người bước xuống lầu. Hà Lệ Chân cũng không biết mình ăn phải giống gì, bám theo sát gót túm lấy cặp của cậu ta, lôi cậu ta về lại.

"Em nói rõ ràng cho tôi!" Hà Lệ Chân nổi nóng, "Nếu không thì đến văn phòng ngay bây giờ, tìm thầy Hồ nói chuyện!"

Ngô Nhạc Minh vùng ra, nói: "Không có gì."

"Ngô Nhạc Minh!"

Hà Lệ Chân rốt cuộc vẫn là cô giáo, Ngô Nhạc Minh chưa từng nghe cô lớn tiếng bao giờ, nhất thời đứng ngoan ngoãn một chỗ, không chạy đi nữa.

"Em với Vạn Côn cả tuần này không đi học, là đi đâu?"

"Em đi làm."

"Vạn Côn thì sao? Em ấy cũng đi làm?" Nơi đầu tiên Hà Lệ Chân nghĩ đến là quán rượu Tú Quý kia.

"Không." Ngô Nhạc Minh khẽ nói, "Ảnh về nhà."

Hà Lệ Chân ngẩn ra, "Về nhà?"

"Ừm."

"VẬY em mượn tiền làm cái gì." Hà Lệ Chân nói, "Vạn Côn có chuyện gì phải cần đến tiền."

"Haizzz cô đừng hỏi nữa được không hả." Ngô Nhạc Minh hơi mất kiên nhẫn, "Cô có cho mượn hay không, không cho thì thôi."

Hà Lệ Chân không nói thêm lời nào, nắm lấy cánh tay cậu ta lôi về phía văn phòng, "Đi, cô không hỏi, có người sẽ hỏi em!"

Ngô Nhạc Minh nhận ra được cô định làm gì, dường như cậu ta không muốn phải phí sức đi ứng phó với Hồ Phi, giằng mạnh tay, nhưng Hà Lệ Chân sao cũng không chịu buông tay, giống như đang độ sức với cậu ta. Ngô Nhạc Minh chịu hết nổi, cuối cùng rống lên một tiếng: "— Là nhà ảnh cần!" Hà Lệ Chân ngoái đầu lại: "Nhà em ấy?"

Có hai học sinh đi ngang qua, nhìn thấy giáo viên đang túm lấy một người, bu lại hóng hớt. Ngô Nhạc Minh đi giật lùi, nói: "Qua bên này nói."

Hà Lệ Chân đi theo cậu ta, quay trở lại khúc quẹo ban nãy.

hết chương 11

tác giả: twentine

người dịch: idlehouse

Chương 12

"Nhà em ấy bị gì?"

Ngô Nhạc Minh có vẻ rất không muốn nói, nhưng đã lỡ rồi, Hà Lệ Chân lại cứ khẳng khẳng, cậu ta vô cùng hối hận, vốn không nên nóng đầu mà chạy đi tìm cô ta.

"Anh Côn cuối tuần trước đã về nhà."

Cuối tuần trước. Thế thì chính là ngay sau khi chia tay với cô, Hà Lệ Chân nghĩ.

"Gần như mỗi tháng anh sẽ về nhà một chuyến, nhưng đi quãng 2,3 ngày đã quay lại, chứ ở lì dưới đó hết một tuần, rất ít khi nào xảy ra." Ngô Nhạc Minh nói, "Hôm qua....."

"Hôm qua thế nào?"

"Đêm qua anh gọi cho em một cú điện thoại....." Giọng của Ngô Nhạc Minh nhỏ lại.

Hà Lệ Chân nói: "Nói gì?"

"Anh muốn mượn em 4 ngàn."

Hà Lệ Chân hơi nhú mào, bốn ngàn tệ, nói nhiều không nhiều, nói ít không ít, mấu chốt là để xem dùng vào việc gì.

"Em ấy có nói là mượn tiền để làm gì không?"

Ánh mắt của Ngô Nhạc Minh lảng đi chỗ khác, chăm chú dán chặt vào một chiếc chổi cùn bị vứt ở trong góc, "Em chỉ có thể nói cho cô biết là ảnh muốn lấy đem về nhà, cái khác em không nói được."

"Em đừng có giở cái trò ấu trĩ này ra." Hà Lệ Chân nhướn mày, lạnh giọng, "Lứa tuổi các em cứ chuyên môn thích những trò này, cái này không nói được, cái kia không nói được, làm như cái gì cũng là bí mật vậy."

Ngô Nhạc Minh chợt quay phắt đầu, trừng mắt với Hà Lệ Chân.

"Cô biết gì?" Giọng của cậu ta không cao, nhưng mang một sự kiềm nén. "Cái gì cô cũng không biết, đừng tự cho mình là đúng."

"Vậy thì em nói đi." Hà Lệ Chân đốp ngay lại, "Em không nói thì làm sao cô biết?"

Ngô Nhạc Minh khoác cặp lên một bên vai xong, xoay người đi, "Thôi khỏi."

"Cô có thể cho vay tiền." Hà Lệ Chân nói.

Ngô Nhạc Minh đang dậm bước đi lại dừng bước.

"Thuật lại sự việc cho rõ ràng. Nếu như em thật sự cảm thấy không nói ra được, em có thể tóm lược." Hà Lệ Chân nói với bóng lưng của cậu ta, "Nhưng cho vay tiền thì có một điều kiện."

Ngô Nhạc Minh quay người lại, nói: "Điều kiện gì."

Hà Lệ Chân: "Tiền sẽ do cô đích thân đưa em ấy."

Ngô Nhạc Minh do dự một chút, nhíu mày, lẩm bẩm: "Ảnh không cho em nói ra địa chỉ của nhà ảnh với bất cứ ai."

Chỉ trong một chút thời gian ngắn ngủi, từ nét mặt của Ngô Nhạc Minh Hà Lệ Chân đã suy ra được là cậu ta đã thực sự cùng đường bí lối. Cậu ta đang cần tiền gấp, nhưng không sao tìm được ai có thể cho cậu ta vay 4 ngàn tệ một lúc. Đương nhiên, Hà Lệ Chân cũng có chút băn khoăn đối với chuyện vì sao cậu ta lại chọn cô để vay tiền, nhưng điều đó hiện giờ không nên đi suy xét.

Hà Lệ Chân nhìn Ngô Nhạc Minh, không nói gì. Cô đang hoàn toàn trong cương vị của một người lớn, ra điều kiện với một đứa nhỏ. Ngô Nhạc Minh nhanh chóng đầu hàng.

"Vây để em nói cho cô biết, cô nhất định phải đưa tiền đến cho ảnh. Ảnh..... ảnh thật sự đang cần tiền rất gấp, hơn nữa cô tuyệt đối không được nói ra địa chỉ của nhà ảnh với bất cứ ai!" Ngô Nhạc Minh lải nhải một hồi rõ lâu, "Ảnh sẽ giết em đấy!"

Sáu giờ chiều, Hà Lệ Chân ra khỏi ngân hàng, trong túi xách là một cọc tiền. Bốn ngàn, gần như hai tháng lương của cô. Cô nắm chặt túi xách trong tay, sau đó gọi một chiếc taxi, leo lên rồi nói ra một địa chỉ, tài xế nghe xong chau mày.

"Xa đến thế à."

"Có tiện không?"

"Aizz, cũng được."

Xe chuyển bánh, Hà Lệ Chân ngồi hàng ghế sau, lấy ra một tờ giấy từ trong túi xách. Chữ viết của Ngô Nhạc Minh rất ngoáy, liêu xiêu như gà bới. Trên mặt giấy là địa chỉ của nhà Vạn Côn.

Xe chạy bon bon trên đường, mới đầu là phố xá của trung tâm thành phố, sau đó ra đến ngoại ô, chạy hết một tiếng đồng hồ, trời bắt đầu nhá nhem tối. Dần dần, không thấy cao ốc ngoài cửa sổ nữa, cây cối bắt đầu nhiều lên. Rồi sau đó xuống khỏi đường lớn, lần theo bảng chỉ đường, quẹo vào một con đường nhỏ, đường nhỏ

lỗi lổm, Hà Lệ Chân ngồi phía sau bị xóc đến buồn nôn.

"Tôi không đi tiếp được nữa." Bác tài đỗ xe lại ở đầu đường, nói: "Tí nữa quay về sẽ rất muộn."

"Được." Hà Lệ Chân cũng không có gì để nói, trực tiếp móc tiền ra trả. Bình thường cả nửa năm cô đi xe gộp lại, tiền cũng không phải trả nhiều như lần này.

Xuống khỏi xe, không khí bên ngoài rất trong lành, gió mát thổi qua, Hà Lệ Chân cảm thấy đầu óc tỉnh táo hơn lúc ngồi trong xe nhiều.

Theo như bản đồ chỉ đường, thì đây là xã Ổ Vọng. Trên bản đồ cho thấy, nơi đây là một xã nhỏ thuộc vùng ngoại ô cách Dương Thành 40km. Hà Lệ Chân nhớ lại những tin đồn Bành Thiến đã từng nói với cô trước đây liên quan đến gia cảnh của Vạn Côn, hơi cảm thấy buồn cười. Chắc là không ai biết nhà của Vạn Côn lại ở một nơi như thế này. Cậu ta sống chết muốn che giấu, chắc là phát xuất từ lòng hư vinh của một thiếu niên.

Nơi đây chưa có đường nhựa, toàn là đường đất. Hà Lệ Chân vừa đi vừa ngó quanh, có một chiếc xe ôm đang chờ khách. Hà Lệ Chân bước đến gần, đưa tờ giấy trong tay cho người ta xem.

"Bác tài, cậu có biết chỗ này không, có xa lắm không?"

Tài xế xe ôm độ hăm mấy tuổi, cũng còn trẻ, trên người bám một lớp bụi đất y chang như chiếc xe gắn máy của anh ta, do trời nóng, áo vén hết nửa, lộ ra phần bụng.

"À, biết chứ." Anh chàng đó giọng quê đặc sệt, cũng không nói gì dư thừa, trực tiếp ra giá: "50 tệ, có đi không?"

Hà Lệ Chân đã mò được tới đây, cũng không muốn hao tổn thêm thời gian nữa, đáp: "Đi, nhưng cậu phải đưa tôi tới tận nơi cơ."

"Được được, lên xe."

Hà Lệ Chân ngồi sau xe gắn máy, tài xế vặn tay lái rẽ ga. Lần này Hà Lệ Chân chân chính được trải nghiệm thế nào gọi là "chỉ để lại sau lưng một đám bụi" (1). Cô bịt miệng mình, cảm thấy khắp người toàn đất là đất.

(1)nguyên văn: "nhất lộ điểm trần" là hình ảnh ngựa phi như bay, nhìn không thấy bóng, chỉ để lại sau lưng một đám bụi mịn mù, gọi là nhất lộ điểm trần, ý chỉ tốc độ cực nhanh. Câu này đang nửa đùa - xe gắn máy tốc độ ra sao không biết, nhưng đám bụi mịn mù thì bảo đảm có.

Xe ra khỏi đoạn đường nọ xong, tình hình khá hơn, đường quê nhỏ không có đèn đường, Hà Lệ Chân chỉ nắm hờ chiếc áo của người tài xế, đôi lúc ngẩng đầu nhìn lên, thấy vầng trăng chênh chếch cuối trời.

Đến lúc ấy cô mới nhận ra, mình thật sự đã cứ vậy mà chạy tới đây. Chỉ vì một học sinh như thế.

"Chỗ cô muốn tới là căn nhà phía trước mặt." Xóc nảy hết 20 phút đồng hồ, tài xế dừng xe lại.

"Ái chà, bên bên đang làm gì thế?"

Hà Lệ Chân đang đưa tiền cho tài xế thì anh ta nói một câu, cô ngoái đầu nhìn về phía đó. Bởi vì không có đèn đường, cho nên sắc trời trông càng tối mịn hơn. Bên phải của con đường nhỏ là một mảnh ruộng bắp, bên trái phía trước mặt có thể thấp thoáng thấy một căn nhà nhỏ, trước nhà có một mảnh sân, muốn nhìn nhiều hơn nữa, cũng không thấy rõ.

Tuy không nhìn thấy được, nhưng Hà Lệ Chân đã nghe ra. Phía đó đang có tiếng cãi cọ. Hà Lệ Chân nhét 50 tệ vào tay anh chàng tài xế, xách túi xách đi về hướng đó. Đường là đường đất, Hà Lệ Chân

ngồi xe quá lâu, chân hơi nhũn ra. Cô bước nhanh vài bước, cuối cùng đã nhìn thấy bóng người.

Trước sân nhà có mấy chiếc xe gắn máy đang đỗ, trước xe có bốn người đang đứng, chắn ngang lối vào trong sân. Trong sân có ánh đèn, do một thanh gỗ được đóng vào nóc nhà nhô ra, trên đó có dây điện quấn quanh, đầu thanh gỗ treo một chiếc bóng đèn, đang toả ra ánh sáng màu vàng tù mù. Quanh bóng đèn là vô số những con thiêu thân. Dưới bóng đèn, có một người đang đứng. Là Vạn Côn.

Ánh đèn vàng ảm đạm chiếu lên mái tóc của cậu, khiến cho bóng tối trên khuôn mặt của cậu khuất phía dưới càng thêm nặng nề. Bước chân của Hà Lệ Chân bất chợt dừng lại, cô vẫn còn cách cậu một quãng, nhưng cô đã cảm thấy, có một khoảnh khắc, cô đã nhìn thấy cậu vô cùng rõ rệt. Cậu nhất định vẫn trong bộ dạng đó, mái tóc hơi loà xoà trước mắt, hốc mắt trũng sâu, đầu hơi cúi, không mang biểu cảm, cũng không nói năng gì.

"Đã mấy ngày rồi----!?" Bỗng có người quát lên một tiếng, Hà Lệ Chân vội vàng hoàn hồn. "Không phải là bọn tao làm khó mày! Thiếu nợ phải trả tiền-----! Bây giờ thì ai đang chướng -----!?"

Hình như Vạn Côn cãi lại, nhưng vì khoảng cách quá xa, Hà Lệ Chân không nghe rõ. Cô cầm túi xách bước từ ngoài đường vào, tiến đến trước lối vào sân. Cô càng lúc càng đến gần, nhưng đám người kia đang quá chuyên chú, không ai nhìn thấy cô.

"Nếu mày không đem được tiền đưa ra đây, sau này đừng ra khỏi cửa nữa!" Một gã thủ lĩnh đầu trọc bên này chỉ vào Vạn Côn, nói: "Chuyện này đã kéo dài hết mất ngày rồi!? Mẹ kiếp, một nhà toàn rác rưởi! Một nhà rác rưởi----! Chả trách con mụ lẳng lơ kia bệnh mà chết, đáng-----!"

Gã vừa nói vừa lấy chân đá mạnh vào phía kế bên một cú, đồng đồ phể thối bị đá kêu loảng xoảng lăn lóc đầy đất. Toàn thân Vạn Côn

nặng nề u ám, nghe gã đầu trọc đó mắng nhiếc, cậu dường như
nghiến muốn nát cả răng mới có thể kèm chế không xông lên.

"Cũng không phải sẽ không trả tiền, cho khát thêm vài bữa không
được sao?" Có tiếng một người đàn ông truyền đến từ trong căn
nhà, sau đó cửa mở, một ông già gầy nhom từ trong bước ra. Ông
ta co ro khép nép sau lưng Vạn Côn, cặp mắt đục ngầu hăm tài.
"Suốt ngày cứ ép hoài, đúng là ức hiếp người ta."

"Ức hiếp?" Gã đầu trọc cười lạnh, "Lúc vay tiền sao không nhắc đến
chuyện ức hiếp? Hả? Cái thằng già nhà ông lúc đó chỉ thiếu điều quỳ
xuống đất cầu bố mày đây! Bây giờ thì biết là ức hiếp người rồi? Mẹ
kiếp, tao đã cho nhà mày khát mấy ngày rồi hả-----" Gã chửi bới
hăng tiết, thậm chí còn lượm một cục gạch lên, toan ném về phía
ông già.

Vạn Côn bất chợt có động tĩnh.

Lúc gã đầu trọc còn đang lượm gạch, Vạn Côn đã sai bước, Trọc Đầu
đứng thẳng, gạch còn chưa kịp ra khỏi tay, đã bị Vạn Côn tóm lấy cổ
tay. Vạn Côn cũng không tấn công, chỉ vứt gạch đi, sau đó đẩy Đầu
Trọc một cái. Gã đầu trọc bị đẩy lui mấy bước, rồi được người đứng
sau đỡ cho đứng vững.

Vạn Côn đứng giữa sân, thấp giọng nói: "Hiện giờ không có tiền, cho
tôi thêm một tuần. Năm ngày cũng được."

"Một tuần? Mày năm mơ đi-----!" Gã đầu trọc phất tay, đám đàn ông
phía sau xông lên.

Vạn Côn nghiêng rằng, nhanh như cắt nhặt một cây gậy gỗ gần đó,
quát ra sau: "Đi vào nhà-----!" Ông già đứng phía sau giật nảy
người, vội vàng vào trong, khoá cửa lại.

Vũ khí của phe của gã đầu trọc cao cấp hơn thấy rõ, mấy tên đàn
ông lấy gậy sắt rút gọn (2) từ bên hông ra lao về phía Vạn Côn.

Hai bên chuẩn bị bùng nổ ---- hoặc có thể nói, lúc đó họ đã bùng nổ rồi, bỗng có một tiếng hô hoán xen ngang.

"Đừng đánh-----!!"

Tiếng la bắt chợt này khiến cho cả hai bên cùng sửng sốt. Mọi người đều nhìn về phía lối vào.

Hà Lệ Chân thiếu điều đứng không vững, cố làm bộ bình tĩnh nhìn gã đầu trọc, nói: "Anh đòi tiền thì đòi tiền, đánh cái gì."

Giây phút Vạn Côn nhìn thấy Hà Lệ Chân, cậu liền đứng hình. Mãi đến khi gã đầu trọc bực bội tiến về phía Hà Lệ Chân, Vạn Côn mới có phản ứng, xông lên mấy bước, đứng chặn trước mặt Hà Lệ Chân. Hà Lệ Chân nhích qua một bên, gã đầu trọc liếc Vạn Côn một cái, quay qua nhìn Hà Lệ Chân, "Cô là ai?"

Hà Lệ Chân mặt lạnh tanh, "Còn thiếu bao nhiêu tiền?"

Gã đầu trọc bật cười, "Sao, muốn trả tiền?" Gã hất hàm về phía Vạn Côn: "Cô hỏi nó, còn thiếu nhiều."

Hà Lệ Chân liếc Vạn Côn một cái, không thấy rõ mặt mũi, chỉ có thể cảm giác được nét mặt của cậu u ám nặng nề.

"Không nói? Không nói tao nói giùm mày, thiếu 18 vạn, cô trả đi."

Hà Lệ Chân vừa nghe một cái, suýt nữa đứng không vững. Cô siết chặt túi xách, gắng sức để cho giọng mình ổn định lại: "Anh nói gì?"

"18 vạn! Nghe không rõ à? Mười --- tám --- vạn ----!"

Đầu Trọc gân cổ gào lên, Hà Lệ Chân chợt cảm thấy Vạn Côn ở kế bên nhích người, cô lập tức hiểu ra Vạn Côn muốn xông lên đánh, vội vàng giơ tay ra níu lấy cậu. Hà Lệ Chân nắm cánh tay cậu, cảm

thấy y như đang nắm một thanh thép.

"Vạn Côn, đừng đánh!"

Chút sức đó của cô nào níu giữ được Vạn Côn, Hà Lệ Chân ra sức lôi kéo cũng không sao ngăn được, trước mắt không còn cách nào khác, cô giơ tay tát cho cậu một cái bạt tai. Hà Lệ Chân cảm thấy mình đã điên rồi, cô hét lên với cậu: "Cái đồ khốn này, tôi bảo em ngừng tay em có nghe tôi nói không hả!?"

Hà Lệ Chân cả đời chưa bao giờ bạt tai ai, Vạn Côn cả đời này chắc cũng chưa bao giờ bị ai bạt tai. Tiếp theo sau đó, hai người đều yên lặng. Hà Lệ Chân thở phì phò, quay đầu qua, hung hăng nhìn gã đầu trọc.

"Tôi nói chuyện nghiêm chỉnh với anh, hiện giờ em ấy cần phải trả anh bao nhiêu?!"

Đầu Trọc ngó bộ dạng cô có vẻ như thật sự đến để trả tiền, liền đáp: "Mỗi tháng trả 3 ngàn, sao, cô muốn trả?"

Hà Lệ Chân âm thầm thở phào, lấy túi xách ra, đếm đủ 3 ngàn đưa cho gã.

"Cầm tiền rồi mau đi đi, còn không tôi sẽ gọi cảnh sát!"

Đầu Trọc cầm tiền trong tay, đếm đi đếm lại cả mấy lần, lại còn kêu người phía sau tới kiểm tra thêm một phen. Tiền không thiếu được, gã làm như thế chỉ vì muốn chọc tức Hà Lệ Chân và Vạn Côn. Hà Lệ Chân thì không sao, nhưng cô vẫn luôn âm thầm quan sát Vạn Côn, sợ cậu sẽ lại không nhịn được, nóng máu lên lại sinh sự. Nhưng Vạn Côn không hề nhúc nhích. Bắt đầu từ sau khi cậu bị ăn một cái bạt tai, cậu liền đứng một bên rất yên lặng.

Sau cùng, đám người của Đầu Trọc nấn ná hồi lâu, đếm đã đếm đời, rốt cuộc đã rời đi. Tiếng xe gắn máy càng lúc càng xa dần, cánh cửa

nhà trong sân lại mở ra, ông già lúc ban nãy bước ra.

"Ơ, vị này là....." Ông già nhìn Hà Lệ Chân một cách tò mò.

Hà Lệ Chân nhìn hai bọn họ ở cự li gần, từ đường nét mặt mũi có thể đoán ra, ông ta chắc là cha của Vạn Côn. Cô hít sâu một hơi, nói: "Chào chú, cháu là giáo viên ngữ văn của Vạn Côn, tên cháu là Hà Lệ Chân."

"À à, cô giáo hả." Ông già hiểu ra, "Tôi là bố Vạn Côn, Vạn Lâm. Cô Hà sao lại tìm tới đây ạ?" Vạn Lâm đây nghi ngờ, nhưng điều ông càng muốn hỏi chính là, vì sao cô lại giúp chúng tôi trả tiền? Hoặc, số tiền này của cô, chúng tôi có phải trả lại hay không?

Ông ta vừa nói vừa giơ tay ra như muốn bắt tay với Hà Lệ Chân, nhưng Hà Lệ Chân không đưa tay, Vạn Côn liền lấy tay hất tay của Vạn Lâm đi.

"Vạn Côn sao em-----" Hà Lệ Chân kinh ngạc. Vạn Côn trừng mắt với cô, "Cô ngậm miệng!"

Hà Lệ Chân liền không thốt ra được tiếng nào. Bộ dạng của Vạn Côn quá hung hãn, giống như một con dã thú nổi điên, ngay cả hơi thở cũng có thể tấn công người ta.

Cánh tay bị tóm lấy, Vạn Côn lôi cô ra ngoài.

"Em-----Em làm gì đó hả?" Vạn Côn đi quá quyết liệt, giữa đường Hà Lệ Chân suýt vấp ngã, cậu cũng không dừng lại. Vạn Lâm đứng trước cửa nhà vẫn còn chống mắt nhìn theo.

Vạn Côn lôi Hà Lệ Chân đi ra xa thật xa, rồi mới từ từ dừng bước. Hà Lệ Chân hất mạnh tay, "Buông ra!" cô hất tay Vạn Côn xong, một giây sau bị cậu tóm lấy hai vai xoay lại. Giọng của Vạn Côn rất thấp, mang theo sự hung hãn,

"Tại sao cô lại ở đây?"

"-----Cái gì?"

"Tôi hỏi cô tại sao cô lại ở đây!?" Vạn Côn rống lên, Hà Lệ Chân giật bản mình, Vạn Côn đang trong cơn giận ngút trời, sự hung tàn trên người cậu có muốn che giấu cũng không che giấu được. Bàn tay trên vai cô như gọng kìm, mỗi một lỗ chân lông trên người cậu đang gào thét.

"Ai nói cho cô biết nhà tôi ở đâu, có phải là Ngô Nhạc Minh không, có phải là nó!?"

"Tôi hỏi cô, cô có nghe không-----!?"

Cậu hỏi tới tấp, Hà Lệ Chân bị lắc đến váng đầu hoa mắt. Đầu óc tựa như một vạt keo, không hơi sức đâu đi quan tâm đến bả vai đang đau nhức, trong đầu cô không ngừng xẹt ngang câu nhận xét của Thương Khiết.

Thằng nhỏ đó, trên người mang một khí chất hoang dã.

Câu nói ấy như có ma lực, không ngừng trỗi dậy trong đầu, Hà Lệ Chân cảm thấy dần dần trái tim đang đập thành thịch cũng ổn định lại.

Cuối cùng cô mới có can đảm nhìn Vạn Côn, cô nói với cậu: "Vạn Côn, em bình tĩnh một chút."

Vạn Côn nhìn cô, trong bóng đêm, ánh mắt của cậu như đóng một lớp băng, rất lạnh, cũng rất sáng, trong suốt, không có chỗ cho một lời nói dối nào. Nhưng dần dần, cơn giận của cậu như bị gió thổi bay đi mất một phần lớn. Cậu đứng thẳng người, quay đi, bình tĩnh bảo: "Tiền, tôi sẽ trả cho cô, cô cho tôi một tháng."

Nói xong, cậu liền băng qua bên kia con đường nhỏ.

"Em lấy gì để trả?" Hà Lệ Chân nói với bóng lưng của cậu, "Vẫn đi làm công việc kia? Cô đã nói với em rồi hay chưa, nếu em mà còn tiếp-----"

Sau khi Vạn Côn dừng bước rồi, bất chợt quay trở lại, đứng trước mặt Hà Lệ Chân.

"Trước đây hình như tôi chưa nói rõ ràng, bây giờ tôi nói cho cô biết." Cậu gằn từng chữ một, giọng nói trầm thấp và rõ ràng. "Cô đừng đi nói mấy chuyện đạo lý cao siêu với tôi, ông đây đích cần biết, tiền ở đâu nhiều, tôi đi làm ở đó. Chỗ thiếu cô, tôi sẽ không trả thiếu một xu." Cậu nói mà ánh mắt như có thứ gì đó đang muốn dâng lên, sau đó cậu lại nói: "Hôm nay, cảm ơn cô, sau này, cô cứ coi như không có đứa học trò này."

Cậu xoay đi dứt khoát như thế, khiến cho trái tim Hà Lệ Chân run lên.

Cậu đi rồi, nhưng cậu không đi đâu xa. Vạn Côn đi đến bên bờ ruộng bắp, ngồi lên một tảng đá to, hút hết điếu thuốc này đến điếu thuốc khác. Cậu biết Hà Lệ Chân chưa đi, nhưng cậu cũng không ngó cô thêm một lần nào nữa.

Khác với cái đêm hôm nọ, đêm nay có gió. Hình dạng nguyên bản của khói thuốc đều bị thổi bay, những thứ cùng bị thổi bay lên, còn có tóc của cậu, và góc của vạt áo cậu.

Hà lệ Chân nhìn dáng người kia dưới bóng đêm, nhìn lâu thật lâu. Nhìn cho đến lúc mắt cay sè, nhìn cho đến khi chân mỏi nhừ. Cô dựa vào một thân cây, chịu đựng những con muỗi vo ve đốt, cũng không hề dờn ánh mắt.

Không biết vì sao, dưới ánh sáng xanh xao của vầng trăng, bóng lưng vừa trầm lặng cô độc vừa kiên trì và rộng lớn của cậu thiếu niên, lại lặng lẽ làm cho tim cô rung động.

hết chương 12

tác giả: twentine

người dịch: idlehouse

Chương 13

Vạn Côn ngồi trên tảng đá một đêm, Hà Lệ Chân cứ nhìn cậu một đêm. Nửa đêm về sau, Hà Lệ Chân buồn ngủ chịu hết nổi, đầu cứ thế mà gật gù, ý thức cũng hơi mơ hồ, đã bắt đầu không nhìn thấy bóng người của Vạn Côn nữa, chỉ có thể thấy được đốm lửa của điều thuốc lập lòe trong đêm.

Vạn Côn hút thuốc không nhanh không chậm, đến giữa khuya, đã hút hết nguyên bao thuốc lá.

Hà Lệ Chân xuôi theo đốm lửa tàn lụi, cuối cùng cũng rũ đầu say ngủ.

Giấc ngủ này của Hà Lệ Chân rất không yên ổn, thoáng cái đã tỉnh. Khi cô tỉnh dậy, liền phát hiện mình đang nằm ngủ trên một chiếc giường phản cứng. Đầu hơi nhức, cô chậm rãi ngồi lên. Bên cạnh chiếc giường có một chiếc ghế sofa cũ, lúc Hà Lệ Chân ngồi dậy, liền nhìn thấy Vạn Côn đang ngủ vùi trên sofa. Hà Lệ Chân ngó trái ngó phải, căn phòng này rất nhỏ, nhìn ngoài cửa sổ, mảnh sân chính là mảnh sân đêm qua, vậy đây chắc là nhà của Vạn Côn.

Cô xuống đất, tìm thấy túi xách của mình, xem mấy giờ. Sau đó cô lấy di động, rón rén ra khỏi cửa, đứng ngoài cửa gọi một cú điện thoại. Sáu giờ sáng, chủ nhiệm Tường còn chưa thức giấc, điện thoại reng hồi lâu mới có người bắt, giọng nói bên kia rất ngái ngủ.

".....A lô? Cô Hà?"

Hà Lệ Chân khẽ giọng nói: "Xin lỗi, thầy chủ nhiệm, mới sáng sớm

đã đánh thức thầy, tôi là Hà Lệ Chân."

"Ừ, không sao, có chuyện gì thế?"

Hà Lệ Chân: "Hôm nay, hôm nay tôi không được khoẻ, có thể xin nghỉ nửa ngày được không ạ."

"Không khoẻ? Bệnh rồi à?"

Hà Lệ Chân dầy mặt nói dối, "Có lẽ vậy....."

"Không sao, đến lúc đó chuyển lớp là được. Cô ráng nghỉ ngơi, sức khoẻ quan trọng."

"Vâng, cảm phiền thầy."

Bỏ điện thoại xuống, Hà Lệ Chân về phòng, mắt vẫn lo nhìn di động, bất chợt phát hiện một đôi giày vải xuất hiện trong tầm nhìn. Cô ngược đầu, Vạn Côn đang đứng ngay trước mặt. Hà Lệ Chân trợn mắt, nói: "Sao em không phát ra tí âm thanh nào hết vậy."

Vạn Côn cúi đầu nhìn cô, không nói gì.

Hà Lệ Chân liếc chiếc giường, nói: "Đêm qua là em đưa cô về?"

Vạn Côn nức cười, lạnh mặt nhìn cô, nói: "Đúng vậy, em đâu thể nào giống một số người, dắt về nhà xong lại đuổi đi."

Hà Lệ Chân cứng đờ, sau đó cãi. "Hai chuyện có thể đem so sánh với nhau sao! Bản thân em đã làm ra chuyện gì em không biết à?" Cô nói rồi nhìn thấy Vạn Côn đang mở miệng tính nói gì, lập tức chặn lời châm chọc của cậu, "Không nói đến chuyện đó nữa, em cũng quên nó đi."

Vạn Côn đứng bất động, nhìn thẳng vào mắt cô, Hà Lệ Chân bỗng không dám ngẩng đầu. Cô bước tới, lấy túi xách của mình, nói: "Cô

đi đây, em nhớ quay về đi học."

Hà Lệ Chân toan mở cửa ra, trên cánh cửa chột có một bàn tay, ấn cửa đóng lại. Hà Lệ Chân không ngoái đầu, nói: "Vạn Côn, buông tay, cô phải quay về."

Giọng của Vạn Côn ngay trên đỉnh đầu cô, chậm rãi trầm thấp, nghe không ra tâm trạng.

"Nhà ông nghèo, cô xem thường, có phải không."

Thoáng một khắc nào đó, trái tim của Hà Lệ Chân thắt lại, nhớ đến hết thảy những tình cảnh và phỏng đoán mà xót xa lòng. Cô im lặng một lúc rồi mới nói: "Đúng là có rất nhiều chỗ cô xem thường em, nhưng độc nhất một điều không phải, chính là nghèo khó." Vạn Côn không nói gì, hai người cứ đứng như vậy hồi lâu, Vạn Côn từ từ buông tay. Hà Lệ Chân mở cửa muốn đi ra, Vạn Côn nắm lấy cổ tay cô, lôi cô vào lại trong phòng.

"Vạn Côn ——!"

"Cô đợi ở đây, em đi gọi xe." Vạn Côn bình tĩnh để lại một câu nói, người đã rời đi.

Hà Lệ Chân nhìn theo bóng lưng cậu qua cửa sổ đang khuất dần trong sân. Cô lại trông thấy từ căn phòng kế bên xuất hiện một người. Là cha của Vạn Côn, Vạn Lâm. Sau khi Vạn Lâm bước ra, ông dọn dẹp một hồi trong sân, rồi len lén nhìn về phía phòng của Hà Lệ Chân. Có thể là ông ta không ngờ Hà Lệ Chân đã dậy, còn đang đứng nhìn thẳng vào mặt ông, nên ông ta lập tức quay đầu đi chỗ khác.

Hà Lệ Chân vừa mới định gật đầu chào ông ta một cái, ông ta đã đi ra khỏi sân. Cô nhìn mảnh sân vắng vẻ, chột có cảm giác hình như Vạn Côn đã dặn cha cậu trước đó, bảo ông đừng tới tìm cô. Còn mẹ cậu ta đâu? Hà Lệ Chân nhớ câu mắng nhiếc của gã đầu trọc đêm

qua, không khỏi phỏng đoán lung tung. Đang mãi nghĩ ngợi thì Vạn Côn đã trở về. Cậu vào trong phòng, nói với Hà Lệ Chân: "Gọi được rồi, cô đợi em một chút."

Cậu lấy ra một chiếc cặp sách đeo chéo vai, nói: "Đi thôi."

Hà Lệ Chân nhìn cậu, "Em đi chung với cô?"

Vạn Côn nói: "Ừ."

Ra khỏi nhà, Hà Lệ Chân hỏi Vạn Côn: "Có nên nói với ba em một tiếng."

Vạn Côn bảo: "Không cần."

Giữa ban ngày nhìn lại xung quanh, con đường nhỏ đã đưa Hà Lệ Chân tới đây tựa như mới thấy lần đầu tiên. Ruộng bắp bên đường rất xanh tốt, cứ cách mười mấy mét lại thấy một căn nhà của người dân. Vạn Côn vai đeo cặp táp, không biết có phải do đêm qua không ngủ được đàng hoàng, bước đi của cậu rất uể oải. Nhưng vóc dáng của cậu cao, bước sải rộng, cho dù đi uể oải, cũng còn nhanh hơn Hà Lệ Chân rất nhiều. Hà Lệ Chân phải hồi hã nổi gót mới theo kịp cậu.

Chiếc xe Vạn Côn đón được không phải là một xe taxi chính quy, mà là một chiếc xe khách nhỏ màu đen, ngoại trừ băng ghế có tài xế ra, phía sau có 6 chỗ ngồi. Lúc xe mở cửa, phía sau đã có 4 người đang ngồi, chỉ còn lại hai ghế ở hàng cuối. Hà Lệ Chân lên xe ngồi ở ghế trong cùng, Vạn Côn ngồi xuống bên cạnh cô.

Vóc dáng của Hà Lệ Chân nhỏ nhắn, ngồi chỗ đó còn tạm được. Vạn Côn ngồi vào trong đặc biệt gò bó chật chội, cậu bực mình co chân lại, đầu gối đụng ngay hàng ghế phía trước, bắp đùi nở nang. Hà Lệ Chân quay mặt đi, nhìn ra ngoài cửa sổ. Xe đã đầy người, rất nhanh đã nổ máy. Sau khi lên xe, Vạn Côn liền nhắm mắt lại. Hà Lệ Chân phát hiện tay trái của cậu vẫn luôn bám vào cây cột sắt của ghế

phía trước, cô sinh nghi, quay qua nhìn cả nửa buổi vẫn trông không ra có gì khác thường.

"Cô nhìn cái gì." Hà Lệ Chân giật thót mình, Vạn Côn ngồi bất động, mắt cũng không mở, thế mà lại bất thành linh lên tiếng. Hà Lệ Chân không muốn đi suy nghĩ xem cậu làm cách nào biết được bản thân cô đang ngó cậu, cũng không trả lời, cúi đầu nhìn di động trên tay. Ngay lúc ngẩng đầu lên rồi lại cúi đầu xuống ấy, Hà Lệ Chân bỗng để ý một điểm. Lúc cô quay qua để xác nhận thêm một lần nữa, cô liền phát hiện, y như cô nghĩ, Vạn Côn vịn vào cây cột sắt của ghế trước, là vì không muốn để cho lưng hoàn toàn dựa vào lưng ghế.

Lòng dạ cô cũng theo chiếc xe khách tròn trĩnh lắc lư này mà thấp thỏm phập phồng.

"Rốt cuộc cô nhìn cái gì....." Sau cùng, Vạn Côn mở mắt ra, có vẻ như đang lấy làm phiền.

Hà Lệ Chân nói: "Chỗ....."

"Hửm?"

Hà Lệ Chân bỗng thấy hơi khó nói ra khỏi miệng, "Chỗ lưng của em, đã khỏi chưa?"

Vạn Côn thoáng sững sốt, cuối cùng mới hiểu ra nãy giờ cô đang nhìn cái gì. Cậu buông tay, khoanh hai tay lại trước ngực, dựa lưng ra sau, làm giống như sự lo lắng của cô hoàn toàn không cần thiết, nói: "Không sao." Sau đó quay đầu đi.

Hà Lệ Chân nhìn cậu, nói: "Nếu như em thấy đau thì đừng dựa." Vạn Côn không nói gì. Hà Lệ Chân chợt cảm thấy sự quật cường này của cậu thật khiến cho lòng người ta phát phiền, cô kéo cánh tay của cậu, vừa đụng vào, cô cảm thấy như cánh tay của cậu cứng rắn như đá. Hà Lệ Chân thoáng khựng lại, cũng không hơi sức đâu lo nghĩ thêm, kéo cậu ra khỏi chỗ dựa lưng của ghế.

Cậu vừa nhồm người, Hà Lệ Chân nhìn thấy trên lưng áo của cậu có một vết màu đỏ. Vết đỏ đó chỉ là màn mở đầu, tựa như bức hoạ mở đầu cho một chương sách, không biết sau khi giở ra, thương tích ở dưới chiếc áo đã thành cái dạng gì rồi. Hà Lệ Chân hơi hoảng.

"Em....." Câu nói của cô bị lộn xộn, "Thế nào lại ra nghiêm trọng như vậy? Sau đó em không xử lý nó sao?"

Vạn Côn tình bơ nói: "Không sao."

"Sao không sao? Chỗ nước đó toàn là nước sôi, em——"

Vạn Côn bất chợt nở nụ cười, trong chiếc xe đang lắc lư trên đường dài, cậu xoay người nhìn Hà Lệ Chân, nói một cách không nóng không lạnh: "Nước sôi là do cô tạt, lúc ấy cô giận dữ như vậy, nếu mà tạt trúng mặt, đảm bảo em sẽ bị huỷ dung."

Hà Lệ Chân nghĩ lại cũng thấy sợ, nhưng miệng vẫn không buông tha. "Em đừng có để tôi lại nhớ đến cái ngày hôm đó, lần sau em mà còn dám dở trò nữa, tôi cũng sẽ cứ thế mà tạt em."

Vạn Côn không nói gì, Hà Lệ Chân nói: "Đợi chút về tới, cô đưa em đi bệnh viện."

"Không cần, không sao."

"Nếu như bác sĩ cũng nói không sao thì cô sẽ không hỏi nữa."

Xe lết hết hai tiếng đồng hồ mới về được đến Dương Thành. Hà Lệ Chân ngồi muốn say xe, lúc đứng lên đau lưng nhức vai. Cô nghĩ đến Vạn Côn, chắc cậu càng mệt hơn, chỗ ngồi vốn chật chội, lưng lại còn bị thương. Nhưng lúc cô ngó Vạn Côn, trên mặt cậu không có chút dấu hiệu khó chịu.

Xe đỗ lại ở cổng Khí Phôi Thành (kiểu như Auto Mall), nơi đây cũng

là một bến xe vận tải, vẫn còn cách Dương Thành Trung Nhị khá xa. Hà Lệ Chân nói: "Để cô đưa em đi bệnh viện trước." Hà Lệ Chân gọi một chiếc taxi, nhưng không biết bệnh viện gần nhất nằm ở đâu, hỏi Vạn Côn, Vạn Côn nhìn nhìn cô, rồi nói một cái địa chỉ với tài xế.

Hà Lệ Chân thiu thiu ngủ trên xe, lúc xe tới nơi mới mơ màng mở mắt, xuống xe rồi mới ngạc nhiên phát hiện, đây chẳng phải là con đường ngay sau nhà cô sao?

"Vạn Côn?"

Vạn Côn mặt tỉnh bơ nhìn cô, nói: "Thuốc mỡ bôi trị phỏng hôm bữa, cô vẫn còn chứ?"

Hà Lệ Chân nghĩ ngợi một chút, đây là lọ thuốc mỡ đã từng bị Vạn Côn từ chối.

"Còn." Hà Lệ Chân nói, "Ở trong nhà."

Vạn Côn gật gù, rào bước về phía nhà của Hà Lệ Chân.

"Em làm gì đó?" Hà Lệ Chân bị hành động của cậu làm cho ngây ngốc, "Em đi đâu đấy?"

Vạn Côn ngoái đầu, vẻ mặt như sao biết rồi còn hỏi, nói: "Thoa thuốc á."

"Cô muốn em đi bệnh viện, em——"

Vạn Côn có vẻ chê đàn bà lằng nhằng mất thì giờ, không đợi cho Hà Lệ Chân nói hết câu, đã xoay đầu đi mất.

Hà Lệ Chân đứng một hồi, vừa mệt vừa đói, Vạn Côn ở đằng trước đã đi mất hút, cô mới lê bước chậm chạp đuổi theo.

Đến khi Hà Lệ Chân vào đến sân của khu chung cư, Vạn Côn đã

đứng trước cửa nhà, đang còn ngược đầu ngắm giàn mướp của thím Trương nhà kế bên. Hôm nay nắng rất đẹp, xuyên qua tán lá, chiếu lên những bông mướp vàng ươm, Vạn Côn lặng lẽ đứng ở nơi ấy, nhìn chăm chú sắp lé cả mắt. Hà Lệ Chân cảm thấy bộ dạng của cậu như thế này rất thú vị, chậm rãi đến gần, rồi mới để ý bên cửa sổ của nhà hàng xóm có ánh mắt của thím Trương. Thím Trương đang ngồi chỗ sân xi măng rửa rau, vừa khéo bắt gặp cả Vạn Côn lẫn Hà Lệ Chân. Hà Lệ Chân gật đầu chào, bà thím cũng gật đầu chào lại Hà Lệ Chân, "Cô giáo Hà về rồi đấy à."

Hà Lệ Chân cảm thấy vô cùng chột dạ. Nhất là sau khi nghe thím Trương gọi cô hai tiếng "cô giáo," cứ có cảm giác như lời nói mang ẩn ý. Hà Lệ Chân quay đi.

Vạn Côn thấy Hà Lệ Chân tới, nhường lối cho cô, để cô mở cửa. Hà Lệ Chân mở cửa, Vạn Côn sai bước tiến vào.

Trong nhà đầy nắng, Hà Lệ Chân đặt túi xách xuống, nói: "Em đợi ở đây một chút, cô đi tìm thuốc." "Ừ."

Sau khi Hà Lệ Chân vào phòng, Vạn Côn đứng ở giữa phòng khách. Căn phòng này, không phải là cậu mới tới lần đầu. Phòng khách rất nhỏ, bệ bếp được dọn dẹp sạch sẽ ngăn nắp, bàn ăn trải khăn ca rô, trên đó có một hồ cá. Ánh nắng xuyên qua cửa sổ chiếu vào, rơi trên nước hồ cá, khúc xạ thành một dải ánh sáng, chú cá vàng mập ú thông thả quẫy đuôi, dải ánh sáng cũng theo đó mà tan ra.

Hà Lệ Chân bước ra khỏi phòng ngủ, trong tay là hộp thuốc mỡ, nói với Vạn Côn: "Em ngồi xuống đi."

hết chương 13

tác giả: twentine

người dịch: idlehouse

Chương 14

Thế là Vạn Côn ngồi xuống trên chiếc ghế sofa trong căn phòng nhỏ, Hà Lệ Chân lấy ra một tuýp thuốc mỡ, rửa tay ở phòng ngoài xong, quay đầu lại, Vạn Côn đã vút cặp qua một bên. Hai tay của cậu đang nắm vạt áo, kéo thẳng lên, cơ lưng hai bên giãn ra, thuận lợi cởi xong chiếc áo.

Hà Lệ Chân đột nhiên quay đầu về lại, rửa tay thêm một lần nữa.

Vạn Côn để mình trần ngồi đợi, không chút ngại ngùng. Cũng không biết là do giang nắng bên ngoài hay là sao khác, mà da dẻ của Vạn Côn ngăm đen, khiến cho cơ bắp trên người cậu trông càng thêm hoành tráng. Hơn nữa hình như Vạn Côn rất hài lòng với tướng tá của mình, cố ý vô ý giang rộng tay, để lộ từng múi từng múi cơ bụng vô cùng rõ rệt. Chiếc quần jean của cậu cặp trễ rất thấp, lông dưới rốn tụ tập lại thành một đường thẳng hẹp, kéo dài vào trong cặp quần.

Hà Lệ Chân tắt nước, nghiêm túc không ngó lung tung, đi đến sau lưng cậu.

"Khom lưng."

Vạn Côn nhích một chút, khom lưng như một con tôm lớn, Hà Lệ Chân trông thấy tấm lưng của cậu rồi, bao nhiêu ý nghĩ méo mó đều bay sạch.

"Sao lại nghiêm trọng thế này?"

Hà Lệ Chân trợn tròn mắt. Sau lưng Vạn Côn giờ đây không chỉ đỏ tấy, có mấy chỗ khá nghiêm trọng, có vẻ như là chỗ rộp nước không được xử lý đúng đắn, trực tiếp bị bể ra, vùng da xung quanh đều đỏ tấy, hành xác như vậy mà chưa bị nhiễm trùng, đúng là phép lạ.

Vạn Côn quay mặt qua một bên, đang rũ đầu thối thối mấy sợi tóc rớt xuống tay mình, nói: "Không sao mà."

Hà Lệ Chân cắn răng, đầu tiên hứng một chậu nước sạch, sau đó pha với muối, rồi chậm chậm những chỗ trông nghiêm trọng.

"Đau không?"

Vạn Côn lắc đầu.

Hà Lệ Chân ngồi phía sau, có thể miễn cưỡng nhìn thấy được sườn mặt của cậu, "Thật sự không đau?"

"Không đau mà."

Hà Lệ Chân biết, không thể nào không đau dù chỉ một chút, cô nhớ lại hết thảy những gì trước đây, lắm lắm: ".....Đúng là giỏi chịu đau."

Vạn Côn chợt thấp giọng cười mấy tiếng, mang vẻ đặc thù của một cậu bé, hơi khoe khoang, cũng đầy sự kiêu ngạo. Hà Lệ Chân nhìn cậu, cậu cũng không quay đầu. Hà Lệ Chân nhẹ nhàng thoa thuốc mỡ lên chỗ bị thương, cô chăm chú thoa, hồi lâu không nói câu nào.

"Cô giáo....." Vạn Côn bỗng lên tiếng.

Vì một tiếng "cô giáo" này mà tay của Hà Lệ Chân thoáng ngừng hai giây. Cô rất muốn hỏi cậu, hôm qua chả phải đã nói, sau này coi như cô không có một học sinh như cậu sao. Bây giờ gọi cô là "cô giáo," có phải coi như lời nói đêm qua không được tính nữa không. Nhưng cuối cùng cô vẫn không hỏi thành tiếng, lòng dạ thanh niên luôn

biến ảo khôn lường, cô không cần thiết phải quá cứng nhắc.

Vạn Côn nhìn bàn tay mình, tiếp tục nói: "Tay cô rất lạnh."

Ớ?

Hà Lệ Chân nhấc bàn tay mình ra khỏi lưng Vạn Côn theo phản xạ, cô nhìn ngón tay dính đầy thuốc mỡ của mình, nói: "Lạnh lắm sao?"

Vạn Côn "ừ" một tiếng, Hà Lệ Chân ngo trái ngo phải một chút, nói: "Vây.....Vây cô đi rửa tay bằng nước nóng rồi thoa thuốc tiếp."

Vạn Côn ngoái đầu lại, nói: "Không cần, cứ bôi tiếp là được."

Hà Lệ Chân nói: "Không phải là em nói tay lạnh sao?"

Vạn Côn lại đảo mắt cúi đầu mân mê bàn tay của mình, "Lạnh một chút rất dễ chịu."

Hà Lệ Chân nhìn cậu một hồi, sau đó lẳng lặng tiếp tục thoa thuốc. Đều tại những lời nói mới rồi của cậu..... Hà Lệ Chân hơi nhú mày nghĩ, cậu nói tay cô lạnh, cho nên cô mới cảm thấy lưng của cậu thật ấm áp.

Thoa xong thuốc, Hà Lệ Chân kêu Vạn Côn để cho yên cho ngấm rồi hăng mặc áo vào. Vạn Côn gật đầu, ngồi yên trên ghế sofa.

Hà Lệ Chân nói: "Em ngồi đây một hồi, cô đi gọi cú điện thoại."

Vạn Côn nhìn cô đi vào buồng trong, gọi một cú điện thoại. Sofa và buồng ngủ chỉ cách nhau một cánh cửa kéo, trong nhà yên tĩnh thế này, Vạn Côn có thể nghe rất rõ ràng cuộc gọi của Hà Lệ Chân.

"Phải, Bành Thiến, là mình."

"Hôm nay mình không đi dạy, ở trường có chuyện gì không?"

"À, vậy sao....."

"Thế thì tốt, à, không có gì, sức khoẻ mình không sao."

"Được, cứ vậy nhé, ngày mai mình sẽ đi làm lại. Ừ, tạm biệt."

Cuộc gọi rất ngắn, chỉ mấy câu thế thôi. Hà Lệ Chân đi từ trong buồng ngủ ra, xoay người đóng cửa lại, Vạn Côn ngồi cách chỗ cô chưa đến nửa mét, ngẩng đầu nhìn cô. Hà Lệ Chân thoáng khựng lại, sau đó khép xong cánh cửa. Một người to xác như thế, đặt ở đó, cứ cảm thấy kỳ kỳ.

Hà Lệ Chân đến trước bàn sách, nói: "Khi nào thì em đi?"

Vạn Côn thản nhiên nhìn cô, không mảy may không nhặt nói: "Nếu cô không muốn em ở đây, em có thể đi ngay giờ."

"Thuốc còn chưa ngấm hết đâu, em đi được sao?"

Vạn Côn im lặng một chập, sau đó ngoảnh mặt, cầm áo đứng dậy. Hà Lệ Chân nhận ra cậu tính làm gì, một câu nói chưa được suy xét kỹ lưỡng đã bay ra khỏi miệng —

"Ăn xong bữa trưa rồi hẵng đi."

Vạn Côn khựng lại, tay còn cầm chiếc áo, đứng giữa căn phòng nhỏ nhìn cô. Thân trên của cậu vẫn để trần, lúc ngồi xuống còn không sao, một khi đứng lên rồi, mà lại còn đứng gầy như vậy, đặc biệt mang lực sát thương rất mạnh. Hà Lệ Chân quay mặt đi, nói: "Em ngồi nghỉ ngơi một chút, cô phải làm việc."

Nói xong, cô ngồi luôn xuống trước bàn, một chốc sau, cô nghe thấy sau lưng mình có tiếng động, hình như Vạn Côn đã ngồi xuống sofa.

Mấy giờ nấu cơm? Hà Lệ Chân liếc nhìn đồng hồ. Sáu giờ sáng bọn họ đã rời khỏi nhà của Vạn Côn, bây giờ mới 10 giờ. Hà Lệ Chân thờ dài, cảm thấy như nguyên một ngày trời đã trôi qua. Trước mặt cô là sách Ngữ Văn và sổ tay của cô, trong tay đang cầm một cây bút máy, ngòi bút chạm vào mặt giấy, chậm rãi nở một vết mực đen. Hà Lệ Chân lấy lại tinh thần, bắt đầu soạn giáo án.

Sở trường của Hà Lệ Chân là tập trung tinh thần, rất nhanh chóng, cô đã rút Vạn Côn qua một bên. Giáo án được viết liền một mạch mà xong, Hà Lệ Chân thở phào, đặt nắp bút lại. Cô vẩn vẩn cố thư giãn, xoay một vòng trên chiếc ghế quay. Quay đến giữa chừng, cô liền trông thấy Vạn Côn. "....."

Hà Lệ Chân vội vàng thò chân xuống đất, thẳng không cho chiếc ghế xoay tiếp nửa vòng còn lại. Sau đó cô phát hiện, thật ra cô không cần phải lo đi giữ gìn mặt mũi nhà giáo làm gì, bởi vì Vạn Côn đã ngủ mất. Không biết tự lúc nào, cậu đã mặc áo vào lại, cởi giày ra, cuộn mình trên ghế sofa của Hà Lệ Chân. Ghế sofa của Hà Lệ Chân là ghế đơn, không gọi là lớn, cổ của cậu đang ngẹo trong góc của chỗ dựa lưng và chỗ gác tay của ghế, hai bàn chân của cậu thò ra ngoài mép nệm ghế, trên chân mang bít tất màu xám. Vạn Côn nằm ngủ cũng nom không hiền lành gì, nhưng có thể bớt đi một chút ngông nghênh của ngày thường, cằm của cậu góc cạnh, trông rất rắn rỏi, đầu nghẹo, cần cổ thô dài, dễ dàng thấy được từng đường gân mạch. Hà Lệ Chân nhìn một chốc, sau đó đứng dậy đi tới tủ lạnh. Vẫn cứ to xác như vậy, Hà Lệ Chân nghĩ thầm trong lòng.

Mở cửa tủ lạnh ra, Hà Lệ Chân máy móc thò tay vào định lấy mì. Kết quả, vì cô mang tâm lý xấu hổ nào đó, một giây trước khi tay cô chạm vào bịch mì thì quẹo qua bên cạnh, lấy ra vài trái trứng gà. Sau đó cô múc vài muỗng bột mì, khe khẽ mở vòi lấy nước. Đập trứng, đánh trứng, pha bột, khuấy bột..... Mỗi một quá trình, Hà Lệ Chân đều bất giác nhìn về phía Vạn Côn. Kết quả là Vạn Côn ngủ rất sâu, không có một chút dấu hiệu gì cho thấy là bị tiếng động làm thức giấc. Dần dà Hà Lệ Chân yên chú, cũng không ngó chừng cậu nữa, chuyên tâm nấu cơm. Cô lấy chiếc chảo đáy bằng đặt lên bếp,

mở lửa, cho dầu, sau khi dầu nóng, liền đổ bột đã được pha sẵn vào đó.

Vào lúc này, từ sau lưng cô truyền đến một giọng nói.

"..... Làm gì thế?"

Hà Lệ Chân giật nảy mình, nhũn tay ra, bát bột liền rớt khỏi tay, đập vào thành chảo tạo nên một âm thanh chói tai, Hà Lệ Chân không hơi đâu đi để ý đến phía sau, luống cuống chụp lấy bát bột, nhưng vẫn có một phần bột bị đổ ra. Hà Lệ Chân tắt lửa, xoay người, ung dung nhìn Vạn Côn.

"Lần sau em có cách nào báo trước một chút được không, tự đứng lên tiếng thế này rất dễ xảy ra tai nạn, em biết không hả?"

Vạn Côn vừa ngủ dậy, giày cũng chưa xỏ vào đàng hoàng, giày vải mà cậu xỏ như dép lê, dây giày đều chưa thắt lại. Tóc một bên ngủ dậy dựng đứng lên, mặt thì đơ đơ, bị Hà Lệ Chân lên lớp một tràng, phải một hồi lâu sau cậu mới gật gật đầu, mắt mơ màng ngái ngủ nói: "Được."

Hà Lệ Chân thấy cậu như vậy, cảm thấy như đang đắm vào gối bông, cô chau mày xoay đi, tiếp tục nấu ăn. Vạn Côn ngáp mấy cái sau lưng cô, hỏi: "Buồng vệ sinh ở đâu?"

Hà Lệ Chân quơ quơ cái sạn, nói: "Trong đó."

Vạn Côn chậm chạp đi vào trong, Hà Lệ Chân thở dài.

Cấu trúc của căn hộ Hà Lệ Chân ở là thẳng một đường, phòng khách dính liền với bếp là gian ngoài cùng, phòng tắm là ở bên trong cùng, phòng ngủ của Hà Lệ Chân nằm kẹp ở giữa. Lần đầu tiên Vạn Côn vào phòng ngủ của cô, căn phòng không lớn, bên trong thoang thoang mùi hương. Căn phòng được thu dọn gọn ghẽ đâu ra đấy, nền chần màu vàng nhạt, đồng bộ với khăn trải giường, bên trên in

hoạ tiết gấu con, Vạn Côn nhìn xong cười hừ một tiếng.

Vào trong phòng tắm, Vạn Côn đứng một hồi trước bồn rửa tay, mặt vô cảm nhìn người trong gương, sau đó cúi đầu hứng nước, rửa ráy mặt mũi và cổ một lượt. Bên cạnh treo một chiếc khăn tay màu hồng nhạt, nhưng Vạn Côn không dùng đến, cậu cúi đầu kéo vạt áo mình lên, tùy tiện lau lau lật, lúc chuẩn bị đi ra, ánh mắt của cậu bất chợt rơi trên giá phơi quần áo ở phía trong cùng. Trên đó đang phơi quần áo đã được giặt sạch, ở phía trên cùng là hai chiếc quần lót.

Hai chiếc quần lót đều là loại rất đơn giản phổ thông, màu trắng, không có hoạ tiết, cũng không có viền ren đang rất thịnh hành bây giờ. Kích cỡ của hai chiếc quần lót này rất nhỏ, đã được giặt rất sạch sẽ, phơi cạnh nhau ở đó. Vạn Côn nhìn một hồi, nhướn mày, gãi gãi bụng mình, sau đó rời đi.

Trong phòng khách đã thơm mùi thức ăn. Vạn Côn đứng sau lưng Hà Lệ Chân, không khỏi đưa mắt nhìn mông cô một cách chăm chú, thử đoán xem hiện giờ có phải cô cũng đang mặc loại quần lót nho nhỏ màu trắng kia không. Vạn Côn nghĩ một hồi, lại hừ đồn muốn đưa ra rờ mó xem thử. Hà Lệ Chân cầm cái sạn đang xúc bánh, Vạn Côn chợt hoàn hồn. Cậu thu tay về, bước đến gần, hỏi: "Nấu gì thế?" Lần này Hà Lệ Chân không bị giật mình, không buồn ngoái đầu lại, nói: "Bánh trứng gà, sắp xong rồi, em ra dọn bàn một chút đi."

Vạn Côn gật đầu, đến bên bàn, sau đó liền thấy con cá vàng béo múp nọ. Hà Lệ Chân rải thêm thịt nguội và khoai tây thái chỉ lên trên bánh trứng, rồi cuộn lại đặt lên đĩa, bất giác ngẩng đầu lên định nhìn xem Vạn Côn đã dọn bàn xong xuôi chưa, kết quả liền trông thấy cậu đang khom người chọc con cá.

"....." Hà Lệ Chân buông chiếc sạn bước tới gần, "Em đang làm gì thế?"

Vạn Côn nói: "Giúp cô cho cá ăn."

Hà Lệ Chân vừa cúi xuống nhìn, dưới đáy hồ cả quả nhiên đã có một đồng thức ăn cho cá. Hai huyết thái dương của Hà Lệ Chân giật giật, cầm hồ cá lên, bưng đến bên bồn nước, cẩn thận múc con cá bỏ qua một chiếc chậu khác, sau đó đổ hết nước trong hồ đi, thay nước mới.

Vạn Côn đứng đằng sau biếng nhác nói: "Lãng phí."

Hà Lệ Chân ngoái đầu, nói: "Không thể cho cá ăn như thế được."

"Vậy cho ăn như thế nào?"

Hà Lệ Chân thả cá lại vào trong hồ, trông nó như một cục bông tròn vo, lặn qua lặn lại trong nước.

"Em chưa nghe qua câu nói kia sao, cá chết vì ăn, hoa chết vì úng."

"Chưa nghe qua."

Hà Lệ Chân quay đầu đi.

Vạn Côn vô tội vạ nhìn cô, "Thật sự chưa nghe qua."

Hà Lệ Chân đặt hồ cá trở lại bàn, "Dọn bàn cho xong đi, làm nhanh lên một chút."

Vạn Côn dọn xong bàn, Hà Lệ Chân bưng đĩa đựng bánh trứng đã làm xong tới, hai người mỗi người một đĩa. Trong phòng không dư ghế, Hà Lệ Chân đang còn lo lắng không biết nên làm sao, Vạn Côn đã vào trong phòng ngủ lôi ra một chiếc ghế đầu. Hà Lệ Chân liếc cậu một cái, cúi đầu ăn cơm. Vạn Côn ăn ngẫu nhiên, chưa tới hai phút đã ăn sạch bánh trứng trên chiếc đĩa. Lúc Hà Lệ Chân ngẩng đầu lên, cậu đang còn ngồi trên chiếc ghế đầu, mắt hau háu nhìn cô. Hà Lệ Chân nhìn cậu một hồi, nói thẳng một câu khô khốc: "Hết rồi."

hết chương 14

tác giả: Twentine

người dịch: idlehouse

Chương 15

"Hết rồi?"

"Hết rồi."

"Em ăn chưa no."

"Ăn chưa no cũng hết rồi."

"....."

Hà Lệ Chân nhìn Vạn Côn, cảm thấy cậu có vẻ đầy hứng thú với kiểu đối thoại vô bổ này, thật tình có thể tiếp tục nói mãi đến khuya. Hà Lệ Chân vội vàng phanh lại, buông đũa, nói: "Vậy đợi lát nữa về nhà tìm chút gì ăn thêm đi."

Vạn Côn gật gù, "Được." Thế là cậu buông đũa, ngồi trên ghế ngó Hà Lệ Chân ăn.

Hà Lệ Chân bị cậu nhìn đến mất tự nhiên, nói: "Em đi về đi."

Nét mặt của Vạn Côn một khắc đó xù hết xuống, sau đó cậu thản nhiên gật đầu, nói: "Được."

Cậu đứng lên, cầm cặp từ một bên ghế sofa, Hà Lệ Chân nói: "Mang luôn chỗ thuốc còn dư theo."

Vạn Côn không nói gì, cũng không lấy thuốc, khoác cặp lên một bên vai xoay người đi ra cửa, chả buồn nói một câu tạm biệt. Cửa bị cậu

trở tay hất, sập luôn khoá xuống.

"....."

Không biết có phải do bị ảnh hưởng tâm lý, Hà Lệ Chân cứ có cảm giác như cú sập cửa đó hơi khiến người ta bị chấn động.

Hà Lệ Chân quay đầu tới quay đầu lui, lặp đi lặp lại cả mấy lần, sau cùng đập đôi đũa xoạch xuống mặt bàn.

Đây là đang làm gì?

Dộng cửa? Bày đặt làm mình làm mấy với cô?

Cô chạy ngược chạy xuôi cực như gì, thay cậu trả nợ, cứu nguy cho cậu, rồi còn tốt bụng nấu cơm cho cậu. Đối với một giáo viên có trách nhiệm đến vậy, cậu lại còn làm mình làm mấy với cô?

Hà Lệ Chân không thể nào tin được, thở phò một hơi, cảm thấy uất đến no luôn rồi.

Hôm sau đến lớp, Hà Lệ Chân ngạc nhiên phát hiện Vạn Côn và Ngô Nhạc Minh đều đi học. Nhưng họ đeo cặp theo cô vào lớp cùng một lúc, cảm giác thì như là cố tình canh me để cùng tới chung.

Ánh mắt của Vạn Côn giao với của Hà Lệ Chân ngay cửa lớp, sau đó làm như không nhìn thấy cô, đi thẳng vào trong. Hà Lệ Chân cảm thấy buồn cười, vào lớp xong ôm sách đứng lên bục giảng, mở sổ điểm danh, điểm danh xong, cô nói: "Hôm qua cô hơi khó chịu, không đi dạy, hôm nay sẽ học liên tiếp hai tiết, bù luôn cho bài của hôm qua."

"Cô khó chịu ở đâu thế ạ~." Phía cuối lớp, Ngô Nhạc Minh không đứng dậy, ngồi trong ghế, giọng thì kéo ra rõ dài. Vạn Côn ngồi bên cạnh đang khoanh tay, cứ thế nhìn Hà Lệ Chân. Hà Lệ Chân lập tức nhận ra, Ngô Nhạc Minh tới lớp quây, là theo chỉ đạo của Vạn Côn.

Hà Lệ Chân nhìn Ngô Nhạc Minh, nói: "Em quan tâm đến cô, cô rất cảm ơn em, nhưng hiện giờ đang trong giờ học, xin em chú ý đến kỷ luật một chút."

"Vâng ạ~~~" Ngô Nhạc Minh lại gân cổ gào lên.

Học sinh xung quanh muốn cười nhưng ráng nhịn, nhất thời bầu không khí trong lớp rất kỳ cục.

Hà Lệ Chân không muốn đi đôi co, cầm xấp bài thi lên nói: "Đây là bài thi từ hôm trước, những câu hỏi trong bài thi đều là những bài thơ cổ thường hay xuất hiện trong các kỳ thi đại học những năm gần đây, bài của các em cô đã chấm xong rồi, vẫn còn một số vấn đề, hôm nay sẽ giảng giải bài thi một lượt. Các em mở bài thi, trang đầu tiên, chúng ta hãy nhìn câu hỏi thứ nhất, ai có thể——"

"Àm——!"

Hà Lệ Chân nói tới giữa chừng, phía sau lớp vang lên một tiếng ồn chấn động, cả lớp đều quay xuống nhìn, chiếc ghế của một nam sinh ngồi hàng chót có vẻ như bị mất thăng bằng, đổ ngửa ra sau.

Hà Lệ Chân bước tới, kéo cậu bé lên, "Không sao chứ?"

Nam sinh đó tên là Châu Hiểu Đan, ôm đít đứng lên, liếc Ngô Nhạc Minh bên cạnh một cái, hình như nói câu gì đó. Ngô Nhạc Minh đang nhai kẹo cao su, lạnh mặt nhìn cậu ta. Châu Hiểu Đan cúi đầu, nói: "Không sao ạ."

Hà Lệ Chân cũng không ngốc, cô quay qua nhìn Ngô Nhạc Minh, Ngô Nhạc Minh mau mắn đổi thành một bộ mặt bé ngoan: "Cô ạ? Sao thế ạ?"

Hà Lệ Chân liếc nhìn Vạn Côn ngồi sau cậu ta, Vạn Côn dựa vào lưng ghế, duỗi cặp giò, chả kiêng dè gì nhìn thẳng lại vào mặt cô,

ánh mắt khiêu khích. Cô nhin cơn bực, nói với Ngô Nhạc Minh: "Nhà kẹo cao su ra! Có biết là đang trong giờ học không?"

Ngô Nhạc Minh chu mỏ, nuốt chửng miếng kẹo cao su, sau đó há miệng cho Hà Lệ Chân nhìn, còn ngo ngoe lưỡi, nói: "Cô ơi, cô nhìn lầm rồi ạ, em đâu có ăn kẹo cao su đâu."

Hà Lệ Chân muốn vặt luôn lưỡi của cậu ta đi, cô nén giận, trừng mắt với Ngô Nhạc Minh, đứng thẳng người lên quay về bục giảng, nhìn đề thi, tiếp tục giảng giải.

"Em nào đọc giùm cô khổ thơ đầu tiên."

Ngô Uy ở bàn đầu giơ tay.

Hà Lệ Chân mỉm cười với cậu bé, nói: "Ngô Uy, em đọc đi."

"Cô giáo, em cũng muốn đọc."

Hà Lệ Chân nghe giọng nói kia, chậm chạp ngẩng đầu lên.

Cô nhìn về hướng Vạn Côn, cả lớp đều ngoái đầu nhìn Vạn Côn. Mặt trời đã mọc ở hướng Tây rồi, sự kiện Vạn Côn lên tiếng trong giờ học hy hữu chẳng khác gì nhận được một cú điện thoại báo tin bạn vừa thắng năm trăm vạn. Trái lại Vạn Côn vẫn kiên dững gờ cao tay, như sợ Hà Lệ Chân không nghe thấy cậu, còn lặp lại một lần nữa—"Cô giáo, em cũng muốn đọc."

Ngô Uy đã đứng dậy sẵn sàng, trông thấy tình huống này, ngơ ngác ngoái đầu. Hà Lệ Chân biết Vạn Côn có ý quậy phá, không cho cậu có cơ hội, lạnh lùng nói: "Em đọc bài kế tiếp."

Vạn Côn thả tay xuống, nhìn Ngô Uy một cái, Ngô Uy rùng mình, cúi thấp đầu, mặt thiếu điều chôn luôn vào trong cuốn vở thi.

"Ngô Uy, em đọc đi."

Đề bài đầu tiên là điền vào chỗ trống cho một bài thơ cổ của Lý Dục, "Tương Kiến Hoan."

Ngô Uy à một tiếng, quá đỗi căng thẳng, đọc thẳng một lèo —

"L...lẳng lẳng nhô lên phía thanh lâu, m.....mảnh trăng câu."(1)

Hà Lệ Chân: "....."

*(1) nguyên văn phải là: "Lẳng lẳng nhô lên phía **Tây lâu**, mảnh trăng câu"*

Cả lớp lẳng ngắt như tờ hai giây, sau đó tiếng cười bùng nổ. Vạn Côn và Ngô Nhạc Minh dẫn đầu, cười đến chảy cả nước mắt. Ngô Uy vẫn còn chưa biết nguyên do, phải ngẫm nghĩ mãi, cuối cùng mới nhận ra vấn đề nằm ở đâu, lập tức mặt đỏ như trái cà chua, hận không tìm được một cái lỗ để chui xuống. Hà Lệ Chân cuối cùng không nhịn được nữa, cô xoay người đứng lên bực giảng, đập mạnh hai cái vào bảng. "Đừng cười nữa —!"

Học sinh phải nhịn hồi lâu, sau chót mới nén xuống được tiếng cười.

Hà Lệ Chân chỉ tay ra cửa lớp, không chớp mắt, nhìn Vạn Côn.

"Ra ngoài."

Vạn Côn lạnh mặt nhìn cô.

Những học sinh khác có lẽ đã nhận ra rằng cô giáo thật sự đã nổi giận, đều đang nín thở hóng chuyện. Giọng của Hà Lệ Chân không lớn, nhưng rất kiên quyết.

"Ra ngoài!"

Một tiếng động lớn, Vạn Côn hung hãn đập chiếc bàn trước mặt, học

sinh ngồi chiếc bàn phía trước vô tội vạ bị dính trấu, suýt nữa bị lật bàn. Vạn Côn đứng lên, xách cặp, không nói câu nào đi ra bằng cửa sau của lớp. Hà Lệ Chân nhìn Ngô Nhạc Minh.

"Em nữa."

Ngô Nhạc Minh nhún vai, theo sau Vạn Côn. Cả lớp im như thóc. Hai người bọn họ vừa đi, sau lớp lại có hai nam sinh khác đứng dậy, cũng bỏ đi.

Hà Lệ Chân tái xanh mặt, nhìn quanh lớp.

"Còn ai nữa không?" Cô nói, "Còn ai muốn theo bọn họ ra ngoài? Bây giờ đi ngay lập tức!"

Vài phút sau, lại có thêm hai nam sinh và hai nữ sinh nữa lục đục bỏ đi, Hà Lệ Chân nhìn 7,8 chỗ trống dưới lớp, sắc mặt lạnh lẽo cầm đề thi lên, nói với Ngô Uy: "Em đọc tiếp đi."

Tan tiết học, Hà Lệ Chân sai từng bước lớn đi về phía văn phòng, vừa vào bên trong liền tiến thẳng đến trước bàn làm việc của Hồ Phi. Hồ Phi đang chấm bài thi, thấy Hà Lệ Chân xăm xăm tiến vào, ngẩng đầu lên: "Sao thế hả cô Hà, gì mà sát khí đằng đằng thế?"

"Thầy Hồ, tôi có lời muốn nói với thầy."

Sắc mặt của Hà Lệ Chân rất nghiêm túc, nghiêm túc đến độ làm Hồ Phi giật mình.

"Ôi trời, chuyện gì mà nghiêm trọng vậy?"

Lưu Dĩnh và Bành Thiến ngồi quanh đó đều ngược lên, Lưu Dĩnh lo lắng nhìn cô, "Sao vậy cô Hà?"

Hà Lệ Chân hít sâu một hơi, thuật lại sự tình xảy ra trong lớp ngày hôm nay cho Hồ Phi nghe.

Hồ Phi nghe xong, quăng bút đứng dậy nói: "Thật là càng lúc càng không biết xấu hổ nữa rồi!" hai tay anh ta chống hông, nhìn quanh quất, không biết đang tìm gì, Bành Thiển bỗng nhiên nói: "Bọn nó đang ở sân vận động đấy kìa!" Hồ Phi nghe xong bắn như mũi tên ra cạnh cửa sổ, Hà Lệ Chân cũng chạy tới nhìn.

Dưới sân vận động, hết thầy những người lúc nãy bỏ ra ngoài đều đang có mặt. Ngô Nhạc Minh và những nam sinh khác đang chơi banh, Vạn Côn ngồi bên ngoài sân banh hút thuốc, hai nữ sinh đang cổ vũ cho những người đang đấu bóng.

"Láo xược, chúng nó thật láo xược!" Hồ Phi hăn học nói, "Tôi đi tìm giám hiệu Diêm!"

Hồ Phi nổi giận ùng ùng chạy đi, Bành Thiển đứng bên cạnh Hà Lệ Chân, vỗ vỗ vai cô, nói: "Không sao đâu, đừng buồn, đi so đo với đám học sinh ấy làm gì."

Hà Lệ Chân cúi thấp đầu, bất chợt Vạn Côn quay đầu nhìn về phía này, Hà Lệ Chân tưởng là cậu đang nhìn chỗ văn phòng, sau đó lại nghĩ ra, hiện giờ đang giữa ban ngày, bên ngoài sáng trưng như thế, cậu đứng bên ngoài, không cách nào nhìn thấy trong văn phòng được. Vậy thì cậu ta đang nhìn cái gì. Vạn Côn đưa mắt về phía văn phòng, nhìn rất lâu, rồi mới chậm rãi cúi đầu.

Hai mươi phút sau, mấy học sinh đó đều bị bắt về lại. Bành Thiển chạy vào trong văn phòng, nói với Hà Lệ Chân: "Thầy Diêm và thầy Hồ đều đang đứng trước văn phòng giám hiệu rầy la đấy, cậu có đi xem không?"

Hà Lệ Chân nói: "Không đi đâu."

Bành Thiển nói: "Vậy tớ đi ăn cơm đây, cậu có đi không?"

Hà Lệ Chân nói: "Hôm nay mình không muốn ăn, cậu đi trước đi."

"Vây tớ đi đây."

Buổi chiều Hà Lệ Chân không có lớp, ngồi chờ người mãi trong văn phòng. Quãng hai giờ chiều, cô đi đến phòng thu phát một chuyến, lúc đi ngang qua văn phòng giám hiệu, phát hiện cả thầy Hồ lẫn thầy Diêm vẫn còn ở đó. Hà Lệ Chân bước tới gần, đứng lại ở khúc quẹo của hành lang, nhìn thêm lần nữa.

Những học sinh khác đã đi rồi, chỉ còn lại Ngô Nhạc Minh và Vạn Côn. Đây không phải là lần đầu Hà Lệ Chân thấy thầy giám hiệu Diêm Nhuệ Bình, vị giám hiệu này vừa cao vừa to con, nhìn cũng rất dữ, ông ấy cùng với Hồ Phi đang đứng trước mặt Vạn Côn và Ngô Nhạc Minh rày la.

"Không chịu nghe lời phải không—?! Không chịu nghe lời thì đừng tới trường!" Diêm Nhuệ Bình quát khản giọng, Hà Lệ Chân đứng nghe ở xa, giọng của Diêm Nhuệ Bình như sĩ quan huấn luyện đã từng chỉ đạo mấy trăm lớp binh sĩ, khiến cho người nghe cảm thấy đình tai nhức óc.

"Ức hiếp bạn học! Bắt nạt giáo viên! Các em còn làm được trò gì nữa!?" Diêm Nhuệ Bình mắng, "Lại còn là giáo viên mới tới! Nữ giáo viên! Tổ chức các em như vậy thì đi học làm gì nữa—!?" Do bị nghe điểm danh "Nữ giáo viên" và "giáo viên mới tới," Hà Lệ Chân rụt cổ lại. Cho dù đã bị khản giọng, tiếng của Diêm Nhuệ Bình vẫn sang sảng, âm thanh vang dội từ đầu hành lang này tới cuối hành lang kia. Diêm Nhuệ Bình chỉ mặt Vạn Côn, "Em đã ăn hại ở trường hết mấy năm rồi, hả—? Tôi thấy em khỏi cần đi học nữa cho rồi, trong chiếc cặp này của em có sách học không?" Diêm Nhuệ Bình vừa mắng vừa tóm lấy chiếc cặp trên vai của Vạn Côn, kéo khoá đồ hết xuống đất. Từ trong cặp của Vạn Côn rút ra một chiếc áo khoác màu đen, hai cây bút, và một cuốn vở ghi chép. Cuốn vở văng lên giữa không trung rồi rớt xuống đất, nằm góc tường cách đó hai mươi mét, ánh mắt của Hà Lệ Chân dõi theo. Đó là vở ghi chép hàng tuần.

Diêm Nhuệ Bình đi lượm cuốn vở ghi chép lên, Vạn Côn đã nhặt nó trước ông ta, cuộn cuộn lại, cầm trong tay.

Diêm Nhuệ Bình giận dữ nói: "Chỉ có mỗi một cuốn vở! Em chỉ mang mỗi một cuốn vở đến trường—?" Ông ta càng nói càng tức giận, vơ lấy một cây lau nhà không gấn giẻ từ chiếc tủ chứa đồ linh tinh kế bên nện lên cánh tay của Vạn Côn. Vạn Côn bị ông ta đẩy một cú, tiến lên nửa bước, Diêm Nhuệ Bình nói: "Còn dám bắt nạt giáo viên nữa không!?"

Vạn Côn không nói gì, tựa như bị một cây gậy to bằng hai ngón tay nện lên người chỉ là gãi ngứa. Diêm Nhuệ Bình vẫn còn đang cáu, lại cầm gậy đánh tiếp. Hà Lệ Chân đứng phía sau, nhìn thấy rất rõ ràng cây gậy đó đánh lên lưng của Vạn Côn, cô không kịp suy nghĩ gì đã cất tiếng la lên.

"Thầy Diêm —!"

Mọi người đều xoay đầu, Diêm Nhuệ Bình trông thấy Hà Lệ Chân tới, nói: "Cô Hà, cô tới đây, để chúng nó nhận lỗi với cô!" Đáy lòng Hà Lệ Chân đang mừng thầm là Vương Nhuệ Bình không hỏi cô vì sao bất chợt ló mặt, có vẻ như là ông ta chỉ tưởng cô vừa khéo đi ngang qua. Hà Lệ Chân bước đến gần, ánh mắt của Vạn Côn rơi trên người cô, Hà Lệ Chân coi như không nhìn thấy.

"Thầy Diêm, muộn thế này rồi vẫn còn giáo huấn ạ." Hà Lệ Chân nói. Hồ Phi đứng bên cạnh đã mệt chết được, có vẻ như anh ta đứng rầy la hiệp đầu, rồi hiệp sau là do Diêm Nhuệ Bình ra tay.

"Không có gì, cô Hà cô tới đây, để chúng nó nhận lỗi với cô." Diêm Nhuệ Bình bảo Vạn Côn và Ngô Nhạc Minh đứng nghiêm, Vạn Côn đứng đưa người rồi đứng thẳng. Dáng của cậu cao hơn Diêm Nhuệ Bình nửa cái đầu, một khi đã đứng thẳng, liền làm giảm bớt hết khí thế của Diêm Nhuệ Bình.

hết chương 25

tác giả: Twentine

người dịch: idlehouse

Chương 16

"Nói xin lỗi với cô giáo!" Diêm Nhuệ Bình tức giận ra lệnh. Vạn Côn không mở miệng, ánh mắt rơi trên mặt Hà Lệ Chân, tim Hà Lệ Chân đập thình thịch. Diêm Nhuệ Bình thấy cậu không lên tiếng, không nhìn được nữa, cầm cán cây lau nhà lên chực đánh.

"Vạn Côn!" Hà Lệ Chân chột kêu lên, Diêm Nhuệ Bình ngừng tay, quay đầu qua nhìn cô.

Sắc mặt Hà Lệ Chân nghiêm khắc nhìn Vạn Côn, nói: "Em nói xem, chuyện em làm hôm nay là đúng hay sai."

Vạn Côn không nói gì, Diêm Nhuệ Bình nói: "Em ——"

"Thầy Diêm," Hà Lệ Chân nói với Diêm Nhuệ Bình, "Hãy để tôi nói với em ấy vài câu."

Bản thân Diêm Nhuệ Bình rầy la bọn họ cổ hòng đã khô khốc muốn bốc khói, gặt đầu, đến đứng cạnh Hồ Phi, Hồ Phi đưa cho ông ta một ấm trà, ông ta nốc ừng ực ừng ực cả mấy ngụm.

Hà Lệ Chân nhìn vào mắt Vạn Côn, nghiêm túc nói: "Nếu như em không muốn học, vậy thì bản thân em có thể ngủ ở phía sau lớp, cũng có thể không tới lớp. Nhưng em mà đã vào lớp rồi, thân phận của em chính là một học sinh, nhiệm vụ của em là nghe giảng cho đàng hoàng, em không có quyền làm ảnh hưởng đến các bạn khác! Lần này, cô có thể xem như chuyện chưa từng xảy ra, nhưng nếu còn có lần sau, xin em đừng bước vào lớp học của cô nữa. " Vạn Côn cứ vậy lặng lẽ cúi đầu nhìn cô. Ánh mắt cậu tựa như một ngọn lửa

màu đen, không chút sợ hãi, chỉ chứa vô vàn hứng thú, và ý cười ẩn giấu tận sâu dưới đáy. Hà Lệ Chân, tấm lòng của cô, và lời nói của cô, hai thứ nằm hai nơi. Cô đang nói giúp cho cậu. Không sai, bất kể là Hà Lệ Chân hay là Vạn Côn, đều nhận ra được điểm này. Hà Lệ Chân không bảo cậu xin lỗi, bởi vì cô ngẫm hiểu được, có Hồ Phi và Diêm Nhuệ Bình đứng ở đây, cậu sẽ tuyệt đối không mở miệng nói lời xin lỗi. Có thể rằng những giáo viên khác không hiểu rõ, nhưng cô biết. Cô biết con người này ương ngạnh như thế nào, tựa như một tảng đá ngoài công trường đã hứng chịu bao nhiêu nhất búa nện xuống, sức nhẫn nại của nó không có giới hạn.

Trong lúc Diêm Nhuệ Bình và Hồ Phi còn vừa uống trà vừa đợi, Hà Lệ Chân phê bình hai học sinh vài câu ngắn gọn, sau đó nói: "Chuyện hôm nay cô coi như cho qua, cô hy vọng các em sẽ không tái phạm, các thầy cô vẫn còn tin tưởng vào các em. Các em về đi."

Vạn Côn cười lạnh một tiếng, không nói gì, cùng với Ngô Nhạc Minh vác cặp lên vai, xoay người bỏ đi.

"Ấy ấy——" Diêm Nhuệ Bình không ngờ trước được tình huống này, Hà Lệ Chân đứng chặn trước mặt ông ta, nói: "Thầy Diêm, lần này bỏ qua đi mà."

Hồ Phi bước tới, nói: "Cô không rà soát chúng nó nhiều vào, lần sau chúng nó sẽ vẫn cứ giở cái mặt đó ra. Lỡ mà chúng nó cảm thấy cô dễ bắt nạt thì sau này lớp của cô sẽ tiêu." Hà Lệ Chân nói: "Cho thêm một cơ hội, lần sau mà còn như vậy nữa, tôi sẽ không tha cho các em ấy."

Hai thầy giáo cùng nhìn nhau, không hện mà đồng thời thở dài, Diêm Nhuệ Bình nói: "Các nữ đồng chí các cô á, cứ hay mềm lòng. Đối với cái ngữ ấy, không thể mềm lòng được. Đây vẫn mới là chút chuyện nhỏ thôi, cô còn chưa được lãnh giáo lúc bọn nó thực sự thành gấu thành ó đâu." Hà Lệ Chân hơi cúi đầu, theo hai thầy giáo bước dọc theo hành lang, ngẫm nhìn nền xi măng màu xám, nói: "..... Vậy à."

Về đến văn phòng, Hà Lệ Chân ngồi vào bàn làm việc củ mình, hơi thấm mệt. Cửa vang lên một tiếng gõ rụt rè, Hà Lệ Chân quay đầu ngó, trông thấy Ngô Uy đang nước mắt nước mũi tèm nhem đứng ngoài cửa.

"Ồi trời." Hà Lệ Chân không biết nên cười hay nên khóc, "Ngô Uy, mau vào đây, thế này là thế nào?"

"Cô Hà ơi....." Ngô Uy vừa bước vào, mặt mếu máo, mắt mũi rùng rùng nói, "Cô ơi, đều là lỗi tại em."

"Cái gì mà là lỗi tại em chứ?"

"Nếu như em không đọc đề bài sai trên lớp....."

Cơ giận ban đầu đã qua đi, giờ đây nhớ lại "nhô lên phía thanh lâu," Hà Lệ Chân cũng thấy hơi buồn cười, nhưng vì quan tâm đến cảm thụ của Ngô Uy, vẫn ráng nhin cười.

"Không sao, không phải lỗi của em."

"Nhưng mà —"

"Nào, nín đi." Hà Lệ Chân vỗ vỗ vai cậu bé, béo nung núc, "Chút chuyện nhỏ này đừng để trong lòng, con trai lớn từng này rồi mà còn hử tí lại khóc."

Ngô Uy sụt sịt mũi, ráng nuốt nước mắt ngược vào trong.

Hà Lệ Chân nói: "Được rồi, về ăn bữa cơm cho đàng hoàng, quên nó đi."

Ngô Uy dạ một tiếng, "Vậy chào cô em về ạ."

"Được..... Ồ!" Hà Lệ Chân bỗng nhớ ra một chuyện, gọi ngược Ngô

Uy lại, Ngô Uy ngoái đầu, "Sao thưa cô?"

"Em——" Cô ngẫm nghĩ, nhìn quanh quất, Hồ Phi vẫn chưa quay về, Lưu Dĩnh còn đang đọc sách, Bành Thiển đang mua sắm trên mạng. Cô đứng lên, nói với Ngô Uy: "Tới đây, ra ngoài nói."

Ngô Uy theo Hà Lệ Chân ra đến hành lang, Hà Lệ Chân thấp giọng hỏi cậu ta: "Vạn Côn có tìm em gây sự không?"

Vừa nhắc đến Vạn Côn, Ngô Uy hơi sợ, rụt cổ lại. Hà Lệ Chân chợt có một ý nghĩ không đúng lúc: hình tượng của Ngô Uy trông thật buồn cười, hệt như một chú chim béo ú, hể rụt cổ là thịt từng ngần từng ngần dưới khuôn mặt.

"Chưa..... Chưa có ạ."

Chưa có.

Hà Lệ Chân không hổ là cô giáo dạy văn, nắm được ngay trọng điểm, nói: "Trước đây Vạn Côn đã từng kiểm chuyện với em?"

Ngô Uy nói: "Cũng không tính là kiểm chuyện."

Hà Lệ Chân nhớ lại ánh mắt Vạn Côn nhìn Ngô Uy lúc ở trên lớp, y như một con sư tử trên thảo nguyên nhìn chăm chăm một chú ngựa vằn béo tốt, ăn hay không ăn, xé xác hay không xé xác, đều tùy theo tâm trạng.

"Ngô Uy, nếu Vạn Côn kiểm chuyện với em, em mách ngay với cô." Hà Lệ Chân nói xong câu này, thoát chốc mang ảo giác như mình vừa hoá thân thành trùm xã hội đen. Có chuyện gì cứ nói tên tôi ra. Chỉ là không biết có được tích sự gì không..... Ngô Uy mũi dãi lòng thông gật đầu, Hà Lệ Chân lại nói: "Em có bút không?"

Ngô Uy thoáng sửng sốt, "Bút ạ?"

"Ừ."

"Dạ có." Ngô Uy móc ra một cây bút bi từ trong cặp, đưa cho Hà Lệ Chân, Hà Lệ Chân bảo: "Có giấy không?"

Ngô Uy lại móc ra một cuốn sổ, Hà Lệ Chân mở ra, viết ẹt ẹt một dãy số. Ngô Uy thấy vậy, nói: "Đây là gì ạ?"

"Số di động của cô." Hà Lệ Chân trả bút lại cho Ngô Uy, nói: "Nếu như đám Vạn Côn và Ngô Nhạc Minh kiểm chuyện với em, em gọi ngay cho cô."

Ngô Uy cảm động đến độ lại chuẩn bị khóc tiếp, Hà Lệ Chân vội vàng vỗ về cậu bé: "Em về lớp thu vở ghi chép hàng tuần đi."

"Vâng ạ!"

Ngô Uy cái gì cũng tốt, chỉ là hiệu suất làm việc của cậu bé hơi thấp, bảo cậu ta thu vở ghi chép, mãi đến lúc tan học cậu ta mới đem tới nộp. Hà Lệ Chân đã trải qua một ngày dài vò, hơi mệt, đem hết chồng vở về nhà chấm.

Hai tiếng sau.

Hà Lệ Chân ngồi trước bàn, nhìn chú cá vàng đang nhả bong bóng, rồi lại nhìn cuốn vở đang nằm trước mặt.

Cuốn vở nhìn rất quen mắt, cái tên trên bìa cũng rất quen mắt.

Chẳng phải cậu ta đã đi về mất rồi ư?

Sao lại còn quay trở lại nộp vở ghi chép?

Vì muốn viết gì đó chọc giận cô?

Hà Lệ Chân hừ lạnh một tiếng, chú cá vàng bị tiếng hừ đánh động,

quẩy mình một cái, xoay đít về phía Hà Lệ Chân. Hà Lệ Chân buồn bực mở cuốn vở ra, lại vẫn là trang đầu tiên. Phía dưới, bên phải của trang vở, chữ của Vạn Côn hiếm hoi lắm mới không viết ngoáy quá độ.

Cậu viết cho Hà Lệ Chân hai chữ —

Xin lỗi.

Hà Lệ Chân không biết phải nói gì, nhìn hai chữ đó, lâu thật lâu sau vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh. Sau đó, cô máy móc cầm bút lên, định viết lời phê, nhưng bút cầm đến cánh tay tê cứng, vẫn không nghĩ ra được nên viết gì. Cuối cùng, Hà Lệ Chân đóng sách lại, phì cười.

"Tên khốn này....." Hà Lệ Chân cười mắng một câu, viết xuống tám chữ.

Học cho đàng hoàng, phấn đấu mỗi ngày.

Lúc đi dạy trở lại, Vạn Côn không đến trường, Hà Lệ Chân gọi Ngô Uy tới, kêu cậu ta phát vở ghi chép hàng tuần ra.

Lúc Ngô Uy đến văn phòng lấy vở ghi chép, nét cười viết trên gương mặt, trông thấy Hà Lệ Chân liền như được gặp Bồ Tát, mắt sáng rỡ, nghiêm nhiên đã coi cô như kim chỉ nam cho đời mình rồi. Hà Lệ Chân hơi mắc cỡ, giao vở ghi chép cho cậu ta, Ngô Uy lôi cặp mình ra, lục lọi một hồi, cuối cùng lục ra được một chiếc hộp cơm nhỏ, đặt lên bàn của Hà Lệ Chân, sau đó ôm chồng vở, nói với Hà Lệ Chân: "Cô ơi, đây là món đặc sản quê em, mẹ em làm, bảo em đưa biếu cô một ít."

"Đặc sản?" Hà Lệ Chân nhìn chiếc hộp đựng thức ăn nhỏ trên bàn, mở nắp ra, bên trong có sáu viên con con, bên ngoài mỗi viên được bọc bằng lá xanh, bên trong lộ ra màu trắng muốt của cơm nếp, trông có vẻ như đồ ngọt.

"Cô ơi cô ăn một miếng nhé?"

Dưới ánh mắt đầy chờ mong của Ngô Uy, Hà Lệ Chân cầm một viên lên, bỏ vào miệng.

Nói thật thì mùi vị hơi kỳ. Viên đó đích thị là nếp, nhưng không phải chỉ có nếp. Trong lớp nếp, còn có nhân, Hà Lệ Chân cắn đôi ra, phát hiện bên trong nhều ra xanh lè, cô nhai nhai, có cảm giác như đang ăn cỏ.

"Thế nào ạ?" Ngô Uy nói, "Đêm qua mẹ em làm đấy."

Hà Lệ Chân quay qua nhìn Ngô Uy, nói: "Ừm, rất ngon."

"Vậy cô ăn đi nhé, tối nay em quay lại lấy hộp về."

"..... Ừ."

Ngô Uy đi rồi, Bành Thiến quay qua, "Ê ê, cô Hà nhận được món ngon gì thế?"

Hà Lệ Chân đưa hộp thức ăn về phía cô ấy, "Này, cậu nếm thử."

Bành Thiến thích nhất là ăn ngon chơi vui, lướt ghế tới, cầm một viên lên bỏ vào miệng, sau đó đầu mày liền nhú hết lại.

"Cái gì thế này? Sao tanh vậy."

Hà Lệ Chân lắc đầu, "Không biết, bảo là đặc sản."

Hồ Phi bước vào, Hà Lệ Chân cũng đưa hộp qua mời, nói: "Thầy Hồ, thầy cũng nếm thử một viên nhé."

Hồ Phi vắt áo lên ghế, "Gì đây?"

"Học sinh biếu."

Hồ Phi vừa cầm lên vừa nói: "Học sinh nào?"

"Ngô Uy trong lớp của quý vị." Hà Lệ Chân nói.

Bành Thiến ngồi bên bổ sung, "À, là cái thằng nhỏ mập mập."

Hồ Phi gật đầu, "Ừ, học sinh ngoan." Anh ta vừa ăn vừa nói, "Chỉ là đầu óc....." Anh ta mang danh là thầy, không thể dùng từ quá khó nghe để hình dung học sinh, cân nhắc lời nói: "Hơi quá chất phác."

"Pffffff." Bành Thiến phì cười, Hồ Phi cũng cười.

"Em ấy rất chịu khó học." Hà Lệ Chân nói.

"Đúng, nó là đứa chịu khó nhất trong lớp 12-6." Hồ Phi nói, "Tương lai của đứa trẻ này nhất định sẽ có tương lai."

"Đúng rồi, cô Hà." Hồ Phi nhớ ra một chuyện, hỏi Hà Lệ Chân, "Cô ra đây, có chút chuyện cần nói với cô."

Hà Lệ Chân theo Hồ Phi ra ngoài, Hồ Phi hỏi cô: "Ừm, chuyện của thầy Lý, cô đã suy nghĩ tới đâu rồi?"

"Hả?" Hà Lệ Chân nghe không hiểu, "Thầy Lý nào cơ?"

"Ờ? Cô không biết?" Hồ Phi nói một cách ngờ vực, "Lý Thường Gia đó, của trường Dục Anh đó, cậu ta không nói với cô....." Hồ Phi hạ thấp giọng xuống một chút, "Nói với cô chuyện dạy lớp bổ túc?"

Hà Lệ Chân hít vào một hơi. Gần đây quá nhiều chuyện xảy ra, cô đã vút chuyện này lên chín tầng mây mất tiêu.

"Cô quên mất rồi phải không." Hồ Phi nói.

Hà Lệ Chân ngượng ngùng nói: "Mấy hôm trước quá lu bu, không nhớ ra."

"Vậy cô có đi hay không?"

Hà Lệ Chân nói: "Đi."

Cô trả lời vô cùng dứt khoát kiên quyết, Hồ Phi ngẩn cả người, "Quyết định xong rồi?"

"Ừm."

Nếu như là mấy ngày trước, có lẽ Hà Lệ Chân còn suy đi nghĩ lại nhiều hơn, nhưng hiện giờ, cô không hơi đâu đi nghĩ nhiều chi nữa. Có trời mới biết khi nào tên Vạn Côn kia đem tiền trả lại cho cô, nếu mà không có thêm thu nhập, Hà Lệ Chân cảm thấy chất lượng đời sống của mình sẽ bị ảnh hưởng. Cứ để cô trần tục đi vậy, triệt để sà vào lòng của đồng tiền đi vậy.

"Vậy thì tốt, tôi sẽ nói với thầy Lý." Hồ Phi nói, "Nhất định cậu ta sẽ rất vui."

hết chương 16

tác giả: Twentine

người dịch: idlehouse

Chương 17

Sau khi bị Diêm Nhuệ Bình và Hồ Phi rầy la, bọn Vạn Côn và Ngô Nhạc Minh có vẻ như hiền hơn được vài ngày. Ít ra thì nguyên tuần sau đó, đều ngoan ngoãn tới lớp, hơn nữa trong giờ học cũng không quậy phá.

Có một ngày trong tuần, vào giờ học ngữ văn, Vạn Côn cứ ngồi dựa vào ghế ngăn người nhìn cái bàn học. Mặt bàn trống không, chẳng biết cậu ngồi nhìn gì nữa. Tan tiết học, Hà Lệ Chân đang đi về văn phòng, giữa đường liền nghe một tiếng gọi: "Tới đây." Sau đó có một bóng người lướt ngang qua cô, Vạn Côn đang sải bước rất rộng. Hà Lệ Chân đứng lại, nhìn thấy bóng của cậu queo vào một nơi. Là gian nhà kho chứa đồ hôm nọ. Hà Lệ Chân mím mím môi, đi tới đó.

Vạn Côn đợi cô ở trong gian phòng.

Hà Lệ Chân đóng cửa lại, xoay người nhìn cậu. Kho chứa đồ này cũng không khác hôm nọ bao nhiêu, ngoại trừ bụi bặm đã hơi dày hơn một chút. Vạn Côn hai tay đút trong túi, nhàn nhã đứng một bên.

Hà Lệ Chân nói: "Có chuyện gì?"

Vạn Côn nhìn cô, tùy tiện rút một vật từ túi sau của quần mình ra, thả lên bàn bên cạnh. Hà Lệ Chân nhìn theo, là cuốn vở ghi chép của cậu. Cuốn vở ấy bị rơi vào tay một chủ nhân như thế này cũng thật đáng thương, chữ thì chưa thấy viết được bao nhiêu, mà đã bị giày vò không còn ra hình dáng một cuốn vở nữa, nếu không bị vo thì cũng bị cuộn lại, trông rất tả tơi.

Hà Lệ Chân nói: "Em lấy vở ghi chép ra làm gì?"

Vạn Côn chỉ chỉ cuốn vở, vẻ mặt chuẩn bị bắt chẹt vì biết mình ăn chắc: "Cô làm cô giáo kiểu gì vậy."

Hà Lệ Chân thoáng sửng sốt, "Cái gì?"

"Cô cũng quá qua loa đi." Vạn Côn ngó trái ngó phải, lạnh lùng nói, "Em viết trình trọng như vậy cho cô, sao cô lại có thể trả lời em hết sức tùy tiện, có trách nhiệm hơn một chút được không?"

Hà Lệ Chân không buồn để ý đến thái độ của cậu, ôm quy tắc sống "có sai phải sửa" của mình, đang cẩn thận nhớ lại nội dung lời phê cô đã viết, "Ồ....." Cô nhớ ra xong, nói: "Cô bảo em ráng học đàn hoàng, phấn đấu mỗi ngày, sao lại gọi là hết sức tùy tiện?"

Vạn Côn bị cô làm ghen hòng, trừng mắt tiến lên một bước.

"Em xin lỗi cô mà cô viết cho em câu đó?"

Hà Lệ Chân nhìn cậu hơi lấy làm lạ, "Bằng không thì em kêu tôi nên viết gì?"

"Em....."

Vạn Côn chột bít, sau đó xây lưng lại, đá vào một cái chân bàn bên cạnh, tùy tiện nói: "Gì đi nữa cũng không phải câu như vậy."

Hà Lệ Chân nhìn cậu, cậu thiếu niên đứng ngược sáng, bóng hình của cậu là một đường cong mạnh mẽ đầy sức sống. Vạn Côn giống như đang có thù với cái bàn đó, chân cứ thế mà đá rồi lại đá, Hà Lệ Chân không nhìn được, bảo cậu: "Em đừng phá cái bàn đó nữa."

Vạn Côn quay đầu qua nhìn cô một cái.

Hà Lệ Chân: "Vở ghi chép hàng tuần chỉ là để luyện viết văn, chứ thật ra cũng không có công dụng gì khác, mà cô viết cho em câu đó, thật sự là hy vọng em có thể học hành cho tốt, trải qua một quãng thời gian thật vui vẻ. Với lại, cô cũng sẽ không ứng phó qua loa với em, bởi vì trong mắt cô, tất cả các em đều như nhau."

"Ồ?" Vạn Côn bất chợt nhướn mày, Hà Lệ Chân thản nhiên đứng đó dưới ánh mắt "ông đây đếch tin" của cậu. Tâm trạng của Vạn Côn đột biến, cứ như là đang cầm chứng cứ, rút từ trong túi ra một cuốn vở, ném lên bàn.

"Vậy em này thì sao?"

Hà Lệ Chân nhìn theo, cuốn vở ghi chép ấy được giữ gìn rất kỹ lưỡng, chỉ bị hai vệt dơ còn rất mới, trông có vẻ như là do Vạn Côn mới làm ra. Trên giấy bao tập ghi tên của chủ nhân — Ngô Uy.

Hà Lệ Chân bất chợt cảm thấy rằng mình hơi đau.

Vạn Côn nhìn Hà Lệ Chân chăm chăm, không nói câu nào, giống như đang đón xem sự hoảng loạn của Hà Lệ Chân sau khi lời "nói dối" của cô bị lật tẩy. Hà Lệ Chân hít sâu vào một hơi, nói: "Tại sao em lại đi lấy vở ghi chép của người khác." Không đúng, câu hỏi của cô nên đi vào chi tiết hơn một chút — "Vở ghi chép đã được trả về rồi, vở của Ngô Uy đáng lý ra phải nằm trong tay em ấy, em làm thế nào mà nó lại vào tay em."

Vạn Côn chẳng để ý tẹo nào đến lời chất vấn của Hà Lệ Chân, chỉ cuốn vở ấy nói: "Lời phê của cô dành cho nó rõ ràng là đến cả trăm chữ, viết cho em thì chỉ có tám chữ, cô còn dám bảo là không qua loa ứng phó với em."

Hà Lệ Chân: "Có phải là em đã bắt nạt Ngô Uy?"

Vạn Côn: "Vậy mà còn có mặt mũi nói coi mọi người đều như nhau."

Phen này Hà Lệ Chân đã nổi giận. Cô đập tay chát xuống cuốn vở trên bàn một cái.

"Tôi hỏi em có phải là đã bắt nạt Ngô Uy không!"

Vạn Côn cũng lên cơn, lấy tay dùng sức, chiếc bàn bị cậu vất văng ra cách đó một mét, hai cuốn vở trên bàn rớt xuống đất, làm bay lên một lớp bụi. Cậu bước hai bước, đến đứng trước mặt Hà Lệ Chân, sắc mặt vừa xắc lảo vừa hung hãn.

"Đúng là ông bắt nạt nó đấy, làm gì nhau?"

Hà Lệ Chân giận run lên, "Xem ra những lời giáo huấn của thầy Diêm và thầy Hồ đã không đủ nghiêm khắc, em đừng lo, một lần mà không đủ thì vẫn có lần sau!" Hà Lệ Chân xoay người chực bỏ đi, Vạn Côn lẳng lẳng nói đằng sau: "Được thôi, cô đi tìm đi, chẳng qua cũng chỉ là bị đánh mà thôi, chả có gì ghê gớm cả."

Hà Lệ Chân nhớ lại cảnh trước đây, chậm rãi dừng bước. Cô để cho mình lấy lại bình tĩnh, chậm chạp ngoái đầu, nói với Vạn Côn: "Cô cũng không muốn để em bị đánh, cô cũng không hy vọng em có thể chịu khó học hành như Ngô Uy, nhưng chí ít thì em cũng phải tuân thủ kỷ luật, không làm ảnh hưởng đến người khác."

"Vớ lại——" Hà Lệ Chân liếc hai cuốn vở ở dưới đất, nói: "Em nhìn sự việc thì đừng có chỉ nhìn từ góc độ của mỗi mình em. Cô viết nhiều như vậy trong lời phê dành cho Ngô Uy, đó là vì em ấy viết rất nhiều trong vở ghi chép. Học tập cũng giống như cuộc đời, nếu như em muốn được báo đáp, vậy bản thân phải bỏ ra hơi sức, đừng cứ đòi được ăn khi không làm gì."

Vạn Côn đứng yên tại chỗ, hơi nghiêng đầu nhìn Hà Lệ Chân, mặt không có bất cứ biểu cảm nào. Hà Lệ Chân xem như cậu đang suy nghĩ về lời của cô, đợi một lúc, vẫn không thấy cậu trả lời.

"Em nghe có hiểu không?"

Vạn Côn gật gù, chậm rãi nói: "Cũng có nghĩa là, nếu tôi viết nhiều, thì cô sẽ viết nhiều cho tôi, đúng không."

"....." Có lúc Hà Lệ Chân muốn mở đầu câu ra, nhìn xem rốt cuộc mạch não của cậu nó khác với của người bình thường chỗ nào.

Vạn Côn nói "được," rồi nhặt vở lên bỏ đi. Hà Lệ Chân bỗng nói: "Còn nữa!"

Vạn Côn chậm chạp xoay người.

"Cô nói cho em biết, em đừng có ăn hiếp bạn học." Hà Lệ Chân chăm chú nhìn thẳng vào mặt Vạn Côn, nghiêm túc bảo: "Nếu mà để cô biết được, cô sẽ tuyệt đối không nường tay với em nữa."

"Cô cứ nói thẳng với tôi là cô không muốn tôi đụng vào thẳng mặt đó là được." Vạn Côn đáp một cách biếng nhác: "Nếu muốn tôi không đụng vào nó, lần sau đừng có qua quýt như thế với tôi nữa." Nói xong, cậu như hoàng đế vừa ban đại xá cho thiên hạ, lướt qua người cô.

Hà Lệ Chân trợn mắt há mồm, cô cảm thấy cả đời này chắc cũng sẽ không gặp được học sinh kiểu này lần thứ hai. Khi tay của Vạn Côn đã đặt lên nắm cửa, Hà Lệ Chân lại nhớ ra một chuyện.

"Chỗ....."

Vạn Côn ngoái đầu, "Hà?"

Hà Lệ Chân: "Chỗ bị thương sau lưng em thế nào rồi. Cú đòn thầy Diêm đánh có bị trúng hay không?"

Vạn Côn cười cười: "Ai nói với cô là bị đánh một cú."

"Cái gì?"

Vạn Côn" "Không sao, cô không cần phải bận tâm."

"Sau khi em về nhà có thoa thuốc đang hoàng không."

"Ừ."

Chưa tới nửa giây, Hà Lệ Chân đã suy ra được là cậu đang nói dối.

"Thân thể là của em, em không quan tâm hơn được một chút sao?"

Vạn Côn xoay người lại đối diện với cô, sắc mặt nhìn có vẻ như là trời đã quang mây đã tạnh.

"Em ở một mình, không có ai thoa thuốc cho em."

Hà Lệ Chân nói: "Em không có đến một tấm bạn? Ngô Nhạc Minh thì sao?"

Vạn Côn không đáp lời, xây lưng lại nói: "Nếu cô quan tâm đến vậy, thì tôi cho em là được." Nói xong, cậu cũng không đợi Hà Lệ Chân trả lời, mở cửa đi mất.

Hà Lệ Chân đứng yên chỗ cũ, nghe tiếng chuông vào học vang lên bên ngoài, nhớ đến tấm lưng rộng lớn của cậu, cảm thấy tai hơi nóng.

Chiều hôm đó, cô ngồi trong văn phòng, Bành Thiển đứng bên cửa sổ nói với cô: "Cậu xem này, lớp 12-6 đang trong tiết thể dục." Hà Lệ Chân nghĩ bụng, đương nhiên là cô biết đám học sinh đang trong tiết thể dục. Thời khoá biểu của lớp 12-6, cô còn thuộc lòng hơn cả Hồ Phi. Hà Lệ Chân đến bên bệ cửa sổ, Bành Thiển cầm tách trà trong tay, nhìn xuống sân. Có hai lớp đang trong giờ thể dục. Ánh mắt của Hà Lệ Chân nhẹ nhàng đảo quanh, tìm được bóng dáng của thiếu niên nọ. Có lẽ là chỗ bị thương sau lưng đã đỡ hơn nhiều, cậu lại đang chơi banh với một đám người.

Hà Lệ Chân có thể nhìn ra, đội bên kia là học sinh của lớp 12-5. Cô cũng dạy ngữ văn cho lớp 12-5, nhận ra thủ lĩnh của đội kia là Phó Lập, cũng là học sinh khiến người ta đau đầu nhất trong lớp 12-5.

"Cậu đoán đội nào sẽ thắng?" Bành Thiến cũng đang nhìn trận đấu ấy.

"Mình không rành về bóng rổ." Hà Lệ Chân nói.

"Banh vào rổ thì được điểm thôi, có gì khó hiểu đâu."

Hà Lệ Chân không nói gì, Bành Thiến nói: "Tớ cảm thấy lớp 12-6 sẽ thắng."

Hà lệ Chân liếc cô ấy một cái, Bành Thiến không quay đầu, mắt vẫn dán vào trận đấu, "Cậu thấy sao?"

Hà lệ Chân đứng bên cửa sổ nhìn xuống dưới, cô muốn để cho bản thân quan sát trận đấu bóng này một cách công bình và khách quan, nhưng ánh mắt của cô lại không kèm được, luôn dừng lại trên một người.

Trong vòng mười mấy phút đồng hồ, một mình Vạn Côn đã giành được 20 điểm. Cậu nức đỏ mồ hôi, kéo áo lên lau lau mặt. Mỗi một lần cậu nhảy lên, những nữ sinh vây quanh reo hò.

Chẳng bao lâu sau, lớp 12-6 lại vào được một quả bóng, hai bên xảy ra một chút tranh cãi, lúc nam sinh ghi điểm nhảy lên, đã tông trúng một học sinh lớp 12-5. Đám học sinh lớp 12-5 này giờ vẫn luôn bị áp đảo liên trở nên như một mớ rơm khô, bị chút xô xát này mỗi lửa, lập tức bùng cháy. Phó Lập chạy tới, đẩy nam sinh kia một cái.

"Ê ê ê." Bành Thiến thì cứ như đang có kịch để xem, nói: "Gây nhau rồi."

Hà Lệ Chân hơi lo lắng thì thấy hai lớp đã chia ra thành hai phe trên sân banh, lớp 12-5 đứng bên trái, dẫn đầu là Phó Lập, lớp 12-6 đứng bên phải, dẫn đầu là — đám Ngô Nhạc Minh tìm mãi một hồi, mới trông thấy Vạn Côn đang còn dựa vào cột bóng rổ giữ giày. Có vẻ như giày của Vạn Côn bị một đồng cát bên trong, cản chân khiến cho cậu rất khó chịu, giữ một hồi mới sạch hết. Vạn Côn không lên tiếng, đám học sinh lớp 12-6 cũng không dám nói gì. Phó Lập chỉ Vạn Côn mắng: "Vạn Côn mày đừng có làm bộ làm tịch! Mày tưởng ai sợ mày chứ!"

Vạn Côn mang giày vào cột dây xong, sau đó mới tà tà đi đến trước đội ngũ. Cậu chơi banh bị nóng, áo vén lên hết nửa, để lộ nửa phần bụng, tiến đến trước đám người kia như một tên trùm lưu manh, hiền hoà mỉm cười với Phó Lập, nhướn chân mày nói: "Ngại quá, tao làm bộ làm tịch mãi thành quen rồi, mày tính sao đây?"

Phó Lập tức đến phình hết cánh mũi, vung nắm đấm.

Hà Lệ Chân kinh hãi la lên một tiếng trong văn phòng, "Thầy Hồ đâu? Mau mau đi tìm thầy Hồ!" Cô cúi đầu mở di động lên, muốn gọi điện thoại cho Hồ Phi. Bành Thiến đứng bên cạnh nhìn rất lấy làm thú vị, nói: "Hào hứng quá đi."

Hà Lệ Chân quay đầu qua nhìn, chỉ trong nháy mắt mà Phó Lập đã bị Vạn Côn hạ đo ván, đè lên mà đánh, không có cách nào để đánh trả được. Đám học sinh lớp 12-5 chịu hết nổi, không biết ai đó rống lên một tiếng, nam sinh của hai lớp liền như nấp nổi áp suất, bung vào nhau. Những học sinh xung quanh lâu lắm rồi mới được mục kích một màn đấu võ sống động như vậy, giữ khoảng cách 5 mét rồi tìm chỗ tốt, xì xào bàn tán hoặc mặc sức chụp hình.

Hà Lệ Chân sốt ruột muốn khóc tới nơi, "Bành Thiến cậu đừng nhìn nữa!"

"Chặc." Bành Thiến cuối cùng mới dời ánh mắt, an ủi Hà Lệ Chân: "Không sao đâu, cậu nhìn đi, không phải đã tới rồi sao."

Hà Lệ Chân nhìn xuống, y như rằng, lồi vào sân vận động đang có mấy người bước tới. Hồ Phi, Diêm Nhuệ Bình, và thêm vài thầy giáo khác, trong tay lăm lăm roi gậy.

Giảng co không được bao lâu sau, đám đầu tên Vạn Côn và Phó Lập bị Diêm Nhuệ Bình dẫn đi mất. Lúc Vạn Côn rời đi, dường như lại ngẩng đầu nhìn về hướng văn phòng một cái.

"Tốt đẹp biết bao." Bành Thiến bất chợt nói.

Hà lệ Chân không hiểu, "Cái gì?"

Bành Thiến nói, mặt buồn buồn: "Tuổi trẻ ấy mà, tốt đẹp biết bao."

"....." Đối với kiểu tôn thờ tuổi trẻ ấy, Hà Lệ Chân không tán thành cho lắm.

"Tớ và bạn trai tớ chia tay rồi."

Bành Thiến chợt nói một câu hết sức bất ngờ, khiến cho Hà Lệ Chân sửng ngờ. Cô nhìn về phía Bành Thiến, ánh mắt của Bạch Thiến không dời đi, vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ.

"..... Sao vậy?" Hà Lệ Chân hỏi.

"Anh ta làm việc ở bộ công thương, nhỏ hơn tớ bốn tuổi." Nét mặt Bành Thiến vẫn không mang biểu cảm gì, nói: "Mới tốt nghiệp cách đây không lâu."

Quan hệ giữa Hà Lệ Chân và Bành Thiến rất tốt, bình thường cũng cùng nhau đi ăn và dạo phố. Nhưng đây là lần đầu tiên Bành Thiến nhắc đến chuyện liên quan đến bạn trai của cô ấy.

"Cho nên mới nói." Sắc mặt của Bành Thiến trở nên thản nhiên, nhìn Hà Chân, "Tuổi trẻ, thì không lâu bền." Cô ấy bưng tách trà lên, cầm

trong tay, tựa như mùa đông đang áp lên tay mình.

"Nhất là đàn ông....." Bành Thiến nói, "Giống như mới vừa rồi, nổi hứng lên thì cái gì cũng dám làm, lời gì cũng dám nói, giống như là đặt không biết bao nhiêu tâm can vào đấy. Hứng qua rồi, liền thay đổi nhanh hơn ai hết."

Cuối cùng, cô ấy uống một ngụm nước, nói: "Tuổi còn nhỏ, thì thích chơi."

Nói đoạn, cô ấy quay người, Hà Lệ Chân không kịp nói được ngay đến một câu an ủi, cô ấy đã quay về lại chỗ ngồi của mình.

Hà Lệ Chân chậm chạp xoay đầu, đứng bên cánh cửa sổ, nhìn ra sân vận động. Một nữ sinh đuổi theo đến bên Vạn Côn, tặng cho cậu một chai nước uống. Diêm Nhuệ Bình bảo cô bé đi trước đi, cô bé cũng không dấu diếm gì, cầm chai nước nhét vào lòng Vạn Côn, chẳng sợ ai. Vạn Côn thản nhiên liếc cô bé một cái, vặn chai nước mở ra rồi uống.

Tiếng học sinh nô đùa trên sân vận động rộng lớn phía sau lưng đôi khi vẳng lại. Gió cuốn tới, mang theo cát bụi và vụn lá.

Hà Lệ Chân đứng bên bệ cửa sổ, nhìn cảnh tượng náo nhiệt phía dưới, khe khẽ cười một tiếng, sau đó xoay người rời đi.

hết chương 17

tác giả: twentine

người dịch: idlehouse

cách xưng hô trong truyện này hơi khó chọn, nhưng mình chọn để Hà Lệ Chân luôn xưng cô-em với Vạn Côn trong những chương đầu, bởi vì một con người tuân giữ quy củ như cô, một khi thấy Vạn Côn giở trò lưu manh ra, mình nghĩ cô ấy sẽ luôn vạch rõ giới hạn và

nhấn mạnh thân phận, bất cứ lúc nào cũng muốn VC hiểu cậu là ở cương vị học trò – trẻ con, cô là cô giáo – người lớn. Chỉ khi nào cô giận lắm thì mình đổi thành tôi, bởi vì lúc đó cô sẽ tạm thời quên đi những điểm này, quên đi thân phận.

về phần Vạn Côn, bởi vì cái ngoại truyện #3 nên mình quyết định cho cậu xưng em với HLC, chấp nhận thân phận học trò, chấp nhận cô là cô giáo. Trong tim cậu, cô mãi mãi là người soi đường cho cậu, cậu cam lòng vì cô, và chấp nhận vai "em" có lẽ là bước đầu tiên cậu nhượng bộ.

Chương 18

Sau khi tan học, vì Hà Lệ Chân muốn an ủi Bành Thiến tâm trạng đang sa sút vì thất tình, nên mời cô ấy đi ăn.

"Cậu muốn ăn gì?" Hà Lệ Chân hỏi.

Bành Thiến ra khỏi cổng trường, gào lên: "Ăn thịt!"

"....." Hà Lệ Chân gật đầu: "Ăn thịt nướng?"

"Đi liền!"

Hà Lệ Chân và Bành Thiến tới một quán thịt nướng kế trường học. Bà chủ quán là một người Hàn Quốc, mặt tiền của quán không lớn, nhưng mùi vị rất chính thống, buôn bán đặc biệt đắt khách.

Sau khi Hà Lệ Chân và Bành Thiến vào trong quán, thực khách đã ngồi gần như kín chỗ. May là bọn họ chỉ có hai người, tìm được một bàn trống ngồi vào. Vị trí hơi chật, bên phải là thực khách khác, bên trái là một tấm bình phong cao một mét. Hai người ngồi xuống xong, nhân viên phục vụ đem thực đơn tới, Hà Lệ Chân đưa hết cho Bành Thiến, "Cậu gọi đi nhé, muốn——"

"Rót——!!! Rót nữa rót nữa! Tiếp nào tiếp nào——!"

Vách bên cạnh chợt truyền đến một trận la hò ầm ĩ. Hà Lệ Chân ngưng nói, cảm thấy giọng nói vừa rồi có vẻ quen tai. Cô nghiêng đầu, hơi hơi thẳng lưng ra để ngó bên cạnh.

Đây là một chiếc bàn 7,8 người ngồi, Hà Lệ Chân thoáng chốc đã nhận ra là lớp 12-6 đang tụ họp. Có một người đang ngồi xây lưng về phía cô, là Vạn Côn. Hình như Vạn Côn đang cầm một ly rượu trong tay, kế bên là một nữ sinh đang còn rót rượu cho cậu, người bên kia này giờ hò hét chính là Ngô Nhạc Minh. Cô bé nữ sinh tên là Lý Oánh, người đã đưa nước cho Vạn Côn trong giờ thể dục chiều nay.

Rượu đã rót đủ rồi, Vạn Côn muốn uống, Lý Oánh nín lấy cánh tay cậu, hơi không vui: "Còn chưa nói vài lời nữa mà, vội gì chứ."

Vạn Côn đặt ly rượu xuống, cười một cách vô lại: "Vài lời gì."

Lý Oánh bị cậu cười đỏ mặt lên, "Hôm nay là sinh nhật của em í mà, anh nói vài lời chúc mừng đi."

Vạn Côn cười cười biếng nhác, nói: "Chúc em già thêm một tuổi."

"Đáng ghét." Lý Oánh giơ tay đấm cánh tay của Vạn Côn, hai bên má nở hai đoá hoa thẹn thùng, vẻ mặt hờn dỗi. Vạn Côn chau mày, xê dịch ly rượu qua chỗ khác, "Đừng làm rộn, đổ rượu bây giờ."

"Đổ thì em lại rót nữa cho anh mà."

Hà Lệ Chân quay đầu về lại, Bành Thiến cũng để ý thấy rồi, thì thào: "Lớp 12-6 à?"

Hà Lệ Chân gật đầu.

"Thật là phục tụi nó." Bành Thiến nói, "Chiều nay thì cả đám đánh nhau sôi sục ngút trời, tới tối lại kéo nhau đi ăn sinh nhật. Lấy đâu ra nhiều tinh lực thế."

Hà Lệ Chân muốn đổi đề tài, nói: "Kệ họ đi, cậu gọi xong thức ăn chưa."

"Xong rồi." Bành Thiến trả lại thực đơn cho người phục vụ, người phục vụ đi mất, Bành Thiến liền ngồi thờ vắn thờ dài.

Hà Lệ Chân: "Đừng quá để tâm, rất mau rồi sẽ qua thôi, dù sao, dù sao——." Cô tìm từ, nói: "Dù sao thì cũ không đi, làm sao mới có thể tới."

"....." Bành Thiến nín thinh nhìn cô, bảo: "Cậu an ủi tớ kiểu đó à."

Hà Lệ Chân: "Mình rất thật lòng đấy."

Nhân viên phục vụ đem mấy chai bia tới, Hà Lệ Chân ngó ra.

"Cậu gọi bia?"

"Gọi chứ, mượn rượu giải sầu cậu mà không biết thì uống công cậu làm cô giáo dạy văn."

Hà Lệ Chân nói: "Nhưng mà mượn rượu giải sầu càng thêm sầu."

"Xí!" Bành Thiến trừng mắt với cô, Hà Lệ Châu lập tức đầu hàng: "Được được, cậu cứ uống."

Cách vách bên kia, Vạn Côn đã uống xong một ly, mọi người xung quanh vỗ tay, kêu Lý Oánh rót tiếp.

Lý Oánh là một nữ sinh rất xinh đẹp, nhưng cũng chả ưa gì học hành, ăn mặc hở hang, cũng khá nổi tiếng ở trường kể bên, không ít người theo đuổi. Tiếc thay tim đã có chủ, bao nhiêu tâm tư dán chặt hết lên Vạn Côn, Vạn Côn chỉ cần đến trường, đi đâu cô bé cũng sẽ đeo theo, hận không mọc luôn trên người của cậu. Hôm nay là ngày sinh nhật của cô bé, Lý Oánh mặc một bộ đồ rất gợi cảm, trang điểm đậm, lông mi giả gắn trông vừa đậm vừa dày.

Cô bé đứng bên cạnh Vạn Côn, nhìn cậu uống hết rượu.

Một nam sinh kế đó nói: "Làm gì vậy hả, mau mau rót thêm."

"Rót rót rót!"

Mặt của Lý Oánh đỏ bừng, tựa như đang cố ra vẻ lúng túng, nói với Vạn Côn: "Anh có sao không? Còn uống được không?"

"Phì." Ngô Nhạc Minh đang cắn hạt dưa bên kia, cười phun hết ra. "Em đừng có giỡn chứ, em có biết tử lượng của anh Côn tới đâu không, còn uống được không, mau mau rót đi! Mắt không biết nhìn, tương lai chả có, mai mốt ai thèm em."

Mọi người cười ầm lên, Lý Oánh trừng cậu ta, "Sao anh biết không ai muốn!"

Ngô Nhạc Minh nói: "Có có có, ai cũng muốn em Lý vĩ đại, mau rót rượu."

Anh một câu em một câu, Lý Oánh bưng rượu lên rót cho Vạn Côn, rồi lại rót luôn một ly cho mình, nói: "Ly này em uống cùng anh."

"Ồ." Có một nam sinh đang chê, "Chỉ uống cùng thôi à, không làm gì khác cùng à?"

Mặt Lý Oánh lại đỏ lên, Vạn Côn cười đập nam sinh kia một cái, nói: "Đ.m., đừng nói bậy, đá chết mày á."

Rượu vào mấy tuần, bầu không khí quanh bàn ăn càng lúc càng sôi nổi.

Tương phản với bên kia, bàn của Hà Lệ Chân và Bành Thiến càng trông yên tĩnh một cách rõ rệt hơn. Bất kể phải chịu tổn thương đến cỡ nào, Bành Thiến vẫn lo lấp bụng mình đã. Cô ấy cứ gắp ăn lia lịa, đôi khi còn ngẩng đầu lên nhắc Hà Lệ Chân.

"Cậu ăn đi chứ, sao không ăn, tiết kiệm tiền?"

Hà Lệ Chân bật cười, nói: "Mình còn chưa nghèo đến mức đó."

"Thế sao không ăn?"

Hà Lệ Chân: "Hiện giờ mình không đói lắm, cậu lo ăn của cậu đi."

"Vậy tớ sẽ để kệ cậu đấy nhé."

"Được."

Đúng ngay lúc bàn ăn của Vạn Côn đang chơi một trò gì đó, Ngô Nhạc Minh bị thua đến đặng trời, đang còn gào rống. Bành Thiển nghiêng đầu nhìn một cái, sau đó quay về thì thầm với Hà Lệ Chân: "La giỏi thật."

"Ừ."

"Cậu nói xem, nếu mà hiện giờ thầy Hồ cũng đang ăn ở đây, tình hình liệu có đặc sắc hơn không?"

Hà Lệ Chân: "Không có thầy Hồ thì vẫn còn có chúng ta chứ. Chúng ta cũng là giáo viên cơ mà."

"Hai đứa mình?" Bành Thiển uống hết bia trong ly, nói: "Hai đứa mình không được đâu, tớ không dạy lớp đó, cậu——" Bành Thiển đặt ly xuống, ngó ngó Hà Lệ Chân, "Cậu dạy hay không cũng như nhau."

"Hà Lệ Chân: "....."

Bành Thiển uống xong một chai bia, mặt cũng hơi ửng đỏ. Cô ấy đã ăn no rồi, cầm đôi đũa trong tay, chọc lung tung trên vỉ nướng, chọc mấy cái xong rồi thì thở dài.

Hà Lệ Chân nói: "Đừng thở dài nữa, không phải đã qua rồi sao."

"Đã qua rồi....." Bành Thiến nói, "Nhưng mà tớ còn muốn kết hôn với hần." Cô ấy nói được nửa câu, rồi phần còn lại thì giọng đã nghèn nghẹn, mắt cũng đỏ hoe, nước mắt rơi lã chã. Hà Lệ Chân hoàn toàn không ngờ được tới màn này, ngồi đờ mắt ra. Sau đó định tìm giấy ăn đưa cho cô ấy, nhưng giấy ăn cũng vừa mới bị Bành Thiến dùng hết sạch. Cô cúi đầu lục túi xách, cũng không có giấy lau mũi.

"Em ơi em." Hà Lệ Chân ngẩng đầu gọi một tiếng, nhân viên phục vụ đứng cách đó 5 mét đang dựa vào quầy nghịch di động, hoàn toàn không nghe thấy. Hà Lệ Chân hơi cao giọng một chút: "Em ơi em——!" Do bàn kế bên quá ồn ào, tiếng gọi của Hà Lệ Chân cứ thế bị át hết. Mắt thấy Bành Thiến càng khóc càng nhập tâm, Hà Lệ Chân đứng lên, tự mình đi tới lấy vài miếng giấy lau miệng đem về.

"Cô Hà?"

Bất chợt có ai kêu một tiếng, người Hà Lệ Chân khựng lại.

Vạn Côn quay phắt đầu.

Hà Lệ Chân nhìn cậu một cái, sau đó nói với học sinh ở bàn: "Tự hợp hả?"

"Vâng ạ." Ngô Nhạc Minh nói, "Cô Hà cũng đang ăn ở đây ạ?"

"Ừ."

Bàn của đám học trò cũng đã ăn xong, một đồng đĩa không, mấy nam sinh đã ăn uống no nê, ngồi ở ghế hút thuốc.

Hà Lệ Chân nhìn rồi không nhin được nói một câu: "Đừng hút thuốc."

"Hiện giờ cô đã ra khỏi trường rồi mà." Một nam sinh nói.

"Ra khỏi trường thì thế nào." Hà Lệ Chân nói, "Ra khỏi trường thì em không phải là học sinh nữa sao?"

"Ra ——"

"Đừng hút nữa." Vạn Côn đang ngồi bên trong bỗng lên tiếng. Chưa ai kịp có phản ứng, Vạn Côn đã giơ tay rút điếu thuốc trong miệng nam sinh ấy ra, giụi xuống bàn.

Mấy nam sinh kia đều sửng sốt, Ngô Nhạc Minh ngó ngó Vạn Côn, sau đó đưa mắt qua, nói: "Được rồi, đừng hút nữa, cho cô giáo chút mặt mũi ấy mà."

Bọn họ lần lượt ụi tắt thuốc lá, Hà Lệ Chân nói: "Các em tiếp tục ăn đi nhé." Nói xong, cô liền quay trở về chỗ của mình.

Thì ra là Vạn Côn ngồi ngay sau tấm bình phong kế bên.

Hà Lệ Chân đưa giấy vừa lấy về cho Bành Thiến, thở thê: "Đừng khóc nữa mà, học sinh thấy hết đấy."

"Thấy thì sao chứ!" Bành Thiến hơi xín, "Ai nói làm giáo viên thì không thể khóc."

Mấy nam sinh ngồi phía sau ngoái đầu qua nhìn, mặt Hà Lệ Chân hơi đỏ lên, nghiêng người đứng che chắn cho Bành Thiến, khẽ bảo: "Để học sinh thấy nó cười cho, mau lau đi nào."

Bành Thiến sụt sịt mũi, nói: "Hà Lệ Chân, cậu có bạn trai không?"

Hà Lệ Chân hơi khựng lại, nói: "Hỏi câu này làm gì?"

Bành Thiến: "Chỉ hỏi chút thôi mà, chuyện trò á, không thì nói cái gì?"

Có lẽ là vì sự xuất hiện của Hà Lệ Chân mới rồi, bàn ăn cách vách không còn ồn như trước nữa, Hà Lệ Chân còn hơi chưa kịp thích ứng. Cô nói: "Mình đi kêu người phục vụ đem tới ly trà cho cậu tỉnh rượu."

"Đừng đi!" Bành Thiến níu Hà Lệ Chân lại, "Còn hai chai nữa lận, uống hết rồi nói sau."

"Cậu say mất rồi."

"Giả bộ thôi." Bành Thiến nói, "Chưa say!"

Hà Lệ Chân: "....."

"Cậu nói đi, có bạn trai hay chưa?" Bành Thiến giống như là muốn truy cứu vấn đề này tới cùng.

Hà Lệ Chân hết cách, lắc đầu đáp: "Chưa có."

"Vậy cậu thích kiểu đàn ông như thế nào?"

"....." Hà Lệ Chân nói, "Cậu say thật rồi."

"Chưa đâu!" Bành Thiến ra lệnh, "Nói mau, thích kiểu thế nào, có biết cái gì gọi là chị em phụ nữ tâm tình không hả, nói ra mau!"

"——Vạn Côn!" Ngô Nhạc Minh la lên một tiếng, Hà Lệ Chân giật bắn mình.

Ngô Nhạc Minh: "Đang hỏi anh đấy, chơi gì giờ, ngồi ngây ra làm gì chứ."

".....À." Giọng của Vạn Côn truyền đến từ cách vách, "Bọn mày quyết định đi, chơi gì cũng được."

Hà Lệ Chân cảm thấy bữa ăn này giống như đang ngồi trên xe đang

vượt qua núi, lúc lên lúc xuống.

Một nam sinh đề nghị: "Vậy thì chơi xúc xắc?"

Ngô Nhạc Minh gật đầu, "Được thôi."

"Không muốn đâu." Lý Oánh và hai cô nữ sinh bên cạnh cùng phản đối, "Mấy anh chơi cái đó còn bọn em thì sao, chán quá đi."

Ngô Nhạc Minh nói: "Vậy bọn em muốn chơi gì?"

Lý Oánh nói: "Dù sao thì cũng không chơi xúc xắc."

"....." Ngô Nhạc Minh cười cười, nói: "Được, em là nhân vật chính em quan trọng nhất, em muốn chơi gì thì nói đi vậy."

Lý Oánh quay qua bàn bạc với hai nữ sinh kia, sau đó len lén liếc Vạn Côn một cái, bắt đầu từ lúc này, Vạn Côn vẫn luôn ngồi dựa lưng vào tấm bình phong, chẳng nói chẳng rằng.

"Chơi nói thật hoặc mạo hiểm." Lý Oánh nói.

"Này, bọn con gái các em có biết chán không hả." Ngô Nhạc Minh nói, "Suốt ngày chỉ có mỗi màn này."

"Anh chơi hay không? Không chơi thì tự mình đi đi, bọn em chơi." Lý Oánh đảo mắt khinh bỉ, "Đâu thèm anh bám theo đâu."

"Ê."

"Lệ Chân? Hà Lệ Chân?"

"..... Hà?"

Bành Thiển bất mãn gõ gõ xuống bàn, nói: "Mau nói đi, tớ chờ cậu đến sắp ngủ gục rồi."

Hà Lệ Chân hơi thất thần, đáp: "Nói, nói gì chứ?"

Bành Thiến cười thần bí, hỏi: "Cậu thích đàn ông kiểu như thế nào?"

Vạn Côn cầm chiếc bật lửa trong tay, đầu hơi dựa vào tấm bình phong. Bật lửa xoay trong tay, từng vòng từng vòng một.

hết chương 18

tác giả: Twentine

người dịch: idlehouse

Chương 19

Hà Lệ Chân cầm miếng giấy lên lau lau tay, nói: "Mình cũng không biết, có đủ cảm giác là được."

"Xì." Bành Thiến thẳng người lên, "Nhàm chán, chung chung quá."

Hà Lệ Chân nói: "Được rồi, đừng uống nữa, ăn no rồi thì chúng mình đi đi thôi."

"Không đi, chưa ăn no mà." Bành Thiến cầm lấy cái chai, lại khui thêm một chai bia nữa.

Hà Lệ Chân: "....."

"Cô ơi....."

"Cô Hà ơi?"

Hà Lệ Chân định thần, thấy Lý Oánh đang còn kêu mình.

"Sao?"

Lý Oánh nói: "Cô có muốn ngồi cùng bọn em không ạ?"

"Cái gì?" Hà Lệ Chân không hiểu nổi, cái gì mà ngồi cùng?

"Ui da là bọn em chia tổ đó mà, thiếu mất một người á." Lý Oánh coi bộ cũng đã uống không ít, trong mắt đã đầy tơ máu. Cô bé nói:

"Chơi một chút thôi, dù sao cũng chưa muộn lắm."

"Không——"

"Chơi chơi chơi!" Không để Hà Lệ Chân kịp từ chối, Bành Thiến đã hào hứng, "Cô chơi với bọn em, chơi gì thế?"

"Bành Thiến!" Hà Lệ Chân thì thào, "Cậu——"

"Tốt quá, cô mau mau tới đây." Lý Oánh khó khăn lắm mới tìm được người cho đủ số chẵn, bao nhiêu sức tập trung đều đặt trên người Bành Thiến, hoàn toàn lơ đẹp Hà Lệ Chân. Bành Thiến loạng choạng đứng dậy. Hà Lệ Chân sợ cô ấy té, canh chừng cẩn thận.

"Cho thêm chiếc ghế." Lý Oánh chữa ra cho Bành Thiến một chỗ ngồi, kéo ghế tới. Tuy Bành Thiến không dạy lớp 12-6, nhưng trong tổ giáo viên của khối lớp 12 trong Trung Nhị tổng cộng chỉ có vài ba giáo viên, học sinh đều biết mặt hết.

"Cô Bành, chúng ta chơi nói thật hoặc mạo hiểm, chia phe." Lý Oánh giải thích luật chơi với cô ấy. "Bên này của chúng ta là một phe, bên kia của bọn họ là một phe."

Hà Lệ Chân đứng bên rất ngại, muốn quay về chỗ ngồi, Ngô Nhạc Minh ở bên kia chạy tới kéo ngay một chiếc ghế đến bên đùi cô, cũng không nói gì. Hà Lệ Chân không tiện phụ lòng tốt của người khác, đành ngồi xuống. Cô vừa ngồi xuống thì phát hiện người ngồi ngay đối diện là Vạn Côn.

Vạn Côn dựa ra phía sau, chầy thành một đồng bùn nhão. Có thể là đã buồn ngủ do uống rượu, giữa cơn buồn ngủ và men say, trông có vẻ nặng nề.

"Nhiều người quá, mình khỏi luân phiên từng người, cứ mỗi bên phái ra một người, ai thắng có thể chọn một người của phe kia để chơi." Lý Oánh giới thiệu luật chơi chớp nhoáng, sau đó ném hai cục xúc xắc vào trong một ly rượu không.

"....." Bọn học sinh này, Hạ Lệ Chân âm thầm nghĩ, xúc xắc cũng mang theo bên mình nữa.

Trò chơi nhanh chóng bắt đầu.

Đi đầu cho hai bên là Lý Oánh và Ngô Nhạc Minh. Lý Oánh che miệng ly, làm như đang phù phép, lắc trên lắc dưới lắc trái lắc phải, cuối cùng trong tiếng càm ràm mất hết kiên nhẫn của Ngô Nhạc Minh, ụp xuống mặt bàn.

2 + 3, 5 nút.

"Ha ha ha!" Ngô Nhạc Minh cười ngất ngưỡng, "Lắc xí ngẫu mà lắc ra đến tiêu chuẩn như thế này của em thì anh cũng phục luôn." Cậu ta lấy chiếc ly qua bên mình, lắc quanh một vòng trong tay, rồi úp xuống mặt bàn.

1 + 3, 4 nút.

"....."

"Ngô Nhạc Minh, cái đồ vô dụng." Mấy nữ sinh cất tiếng chê bai, Lý Oánh giật chiếc ly trở về trước mặt mình, Ngô Nhạc Minh cười cười, dẫu dẫu môi với Vạn Côn, "Đây không phải là tạo cơ hội cho anh sao, đi đi."

"Em chọn cái mặt anh cơ!" Lý Oánh nói, "Ai bảo anh lôi em ra làm trò cười, anh tự nói đi, anh muốn nói thật hay là mạo hiểm."

Ngô Nhạc Minh hai tay ngửa lên trời, giống như một tên lưu manh, "Tuỳ ý đi."

Lý Oánh nói: "Vậy thì mạo hiểm nhé."

Ngô Nhạc Minh nói một cách bất cần, "Được, muốn anh làm gì?"

Lý Oánh ngó quanh quất, bất chợt trông thấy Hà Lệ Chân đang ngồi kế bên Ngô Nhạc Minh, Hà Lệ Chân nảy sinh một dự cảm không lành, quả nhiên trông mắt của Lý Oánh đảo một vòng, nói: "Anh ôm cô giáo một cái đi!"

Hà Lệ Chân: "....."

Hai đứa này đứa nào cũng uống bí tử, Ngô Nhạc Minh không chút chùn chân, gật đầu nói: "Được thôi." Cậu ta quay đầu nhìn Hà Lệ Chân, nói: "Cô ơi, cảm ơn sự dạy dỗ ân cần của cô, chúng ta ôm một cái nha."

Hà Lệ Chân nhìn cậu cười cười, nói: "Em cảm ơn cô đã ân cần dạy dỗ?"

Ngô Nhạc Minh trịnh trọng gật đầu.

"Được." Hà Lệ Chân nói, "Em phải hứa với cô tuần sau nộp bài tập thì cô mới ôm em một cái."

Mặt của Ngô Nhạc Minh hơi sa sầm.

"Có hứa hay không?"

"Đổi cái khác được không hả." Ngô Nhạc Minh cợt nhả sẵn đến gần Hà Lệ Chân, nói: "Sau này trong giờ học em sẽ không phá nữa."

Hà Lệ Chân nhướn mày, "Nói thật không đó?"

"Vạn lần thật!"

Hà Lệ Chân gật gù, đứng lên ôm cậu ta một cái.

"Ồi ời ời——!" Cả một bàn đầy học sinh cộng thêm Bành Thiến đều đua nhau reo hò. Ngô Nhạc Minh cười toe toét ôm lại cô.

Vạn Côn ngồi trên ghế, tóc mái loà xoà trước mắt, nhìn không rõ về mặt.

Đến vòng thứ hai, tới lượt Bành Thiến và một nam sinh của phe kia.

Bành Thiến gieo xúc xắc như là có thần phù hộ, gieo được hai cái 5 nút, là mười nút, không chút nghi ngờ chính là người toàn thắng. Nam sinh kia chọn nói thật, Bành Thiến hỏi cậu ta: "Có muốn thi lên đại học hay không?"

Mặt nam sinh đỏ bừng, Bành Thiến tiếp tục nói: "Không được nói dối đó nhá, chơi trò chơi mà không nghiêm túc, mai này không làm nên trò trống gì đâu."

Mọi người quanh bàn đều nhìn cậu ta, nam sinh đó cuối cùng đỏ bừng mặt, gật đầu, "Muốn....."

"....." Cả đám im phăng phắc. Cậu bé này tên là Lý Vinh Quần, mấy năm nay mỗi lần thi bộ môn đều không đạt quá 30% số điểm.

"Tốt tốt." Bành Thiến vỗ tay, không muốn đả kích tư tưởng tích cực của cậu bé, nói: "Có chí hướng là được! Hiện giờ cố gắng cũng không muộn!"

Trò chơi cứ thế lần lượt diễn ra. Do giáo viên có mặt ở đó, đám học sinh không dám làm trò gì quá điên rồ, bất kể là câu hỏi hoặc là yêu cầu, đều nằm trong khuôn khổ. Thịnh thoảng sẽ có vài trò buồn cười, nói chung là rất thú vị. Hà Lệ Chân cũng dần dần hoà mình vào nhóm, tuổi trẻ quả nhiên rất tươi đẹp, trong sáng hoạt bát, vài chai rượu vào bụng rồi, tựa như hết thảy ân oán đều được hoá giải.

Rất nhanh chóng đã đến lượt Vạn Côn.

Cùng phiên với Vạn Côn là một nữ sinh bên cạnh Lý Oánh, tên là Ngô Giai Giai. Cô ta xóc xúc xắc ra kết quả rất khá, 9 nút. Đến lượt

Vạn Côn, cậu cầm chiếc ly, tùy tiện úp đại xuống mặt bàn, 5 nút.

"Ui da." Ngô Nhạc Minh nhồm lên ngó số nút, sau đó ngồi xuống trở lại, nói: "Anh tiêu rồi, anh sắp bị làm thịt rồi."

Vạn Côn thì chả sao cả, ngậm hồ điều thuốc, thản nhiên ngồi xuống, nhìn Ngô Giai Giai. Ngô Giai Giai bị nhìn đỏ hết cả mặt, ho một tiếng, nói: "Em chọn anh, anh, anh muốn nói thật hay mạo hiểm ạ."

Hà Lệ Chân ngồi bên này bàn, thấy tay của Lý Oánh len lén giật tay Ngô Giai Giai một cái, Ngô Giai Giai bóp nhẹ trả lời. Hà Lệ Chân nở nụ cười nhạt, bí mật nho nhỏ của nữ sinh, cậu giúp tớ, tớ giúp cậu.

Vạn Côn thấp giọng nói: "Tùy."

Ngô Giai Giai chỉ đợi câu "tùy" này của cậu, Vạn Côn vừa dứt lời, cô bé không kiềm được mà nói ngay: "Vậy thì mạo hiểm nha, anh hôn Lý Oánh một cái đi!"

Ngô Nhạc Minh dẫn mạnh ly rượu, nói: "Em đã nói sao, anh sắp bị ăn thịt đúng không!"

Nam sinh cùng nhau reo hò, Hà Lệ Chân nhìn cậu.

Trước lúc Vạn Côn đứng dậy, trong một tíc tắc, Hà Lệ Chân có cảm giác ánh mắt của cậu đã giao với ánh mắt của cô. Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi đó, Hà Lệ Chân gần như cảm giác được là cậu như có lời muốn nói. Cô đang cẩn thận suy nghĩ, Vạn Côn đã vươn tay vợ lấy Lý Oánh, chụp cánh tay của cô bé. Lý Oánh không ngờ trước được thái độ này, bị cậu kéo đến suýt té. Người của cô bé đổ về phía trước, Vạn Côn thuận thế nâng tay kia lên, nắm lấy cằm của cô bé, cúi người hôn ngay lên môi cô ấy. Hoặc có lẽ, người ngoài nhìn vào, sẽ không coi như đó là một nụ hôn, chỉ là một sự va chạm rất nhạt nhẽo, gần như là cho bố ghét.

Vạn Côn hôn xong, buông tay, tự quay trở về chỗ ngồi. Quanh bàn

lại im phăng phắc. Một hồi sau, Ngô Nhạc Minh vỗ tay bốp bốp bốp một cách nhịp nhàng. Lúc bấy giờ mọi người mới hoàn hồn, lác đác vỗ tay theo. Lý Oánh có vẻ như bị dọa hết hồn, Ngô Giai Giai kéo kéo cô bé hồi lâu, cô bé mới ngoái đầu lại.

Vòng đầu kết thúc, vòng kế tiếp bắt đầu.

Đi đầu là Lý Oánh lại ăn Ngô Nhạc Minh. Ngô Nhạc Minh đẩy đẩy xúc xắc, nói: "Bữa nay không thuận lợi." Lý Oánh ngoảnh đầu, nhìn về hướng Vạn Côn.

"Em chọn anh." Cô bé nói.

Vạn Côn nghiêng đầu nhìn cô ấy.

"Anh muốn chơi nói thật hay la mạo hiểm."

Vạn Côn: "Tuỳ."

"Vậy thì em muốn anh chơi nói thật!" Giọng của Lý Oánh bất chợt to lên một chút, "Anh có thích em không!?"

Câu hỏi của cô ấy quá bất chợt, mọi người đều chấn động, đưa mắt nhìn nhau, Lý Oánh có vẻ như là đã bị nụ hôn ban nãy làm cho trở nên liều mạng.

Vạn Côn nói: "Đâu thích đâu."

Cậu nói một cách quá tuỳ tiện, giống như đang đánh giá thức ăn tối nay không được ngon vậy. Hà Lệ Chân nhìn mà phát rét. Cô gái kia ái mộ cậu một cách rõ rệt đến vậy, thái độ của cậu lại chẳng nể nang một chút mặt mũi gì cho người ta. Mọi người rõ ràng cũng cảm giác được tình cảnh có vẻ hơi gay, lại im phăng phắc.

Lý Oánh đã bắt đầu khóc, Ngô Giai Giai đứng bên kéo kéo tay cô ấy, Lý Oánh giằng mạnh tay ra. Chỉ trong một quãng thời gian ngắn

ngủi, cô ấy đã khóc nhoè hết lớp trang điểm trên mặt.

"Vậy anh có thích người nào không?"

Vạn Côn lại đáp một cách rất băng quơ: "Có."

Cuối cùng thì Lý Oánh khóc oà lên, cô bé chỉ vào Vạn Côn, "Vạn Côn anh là tên khốn—!!" Nói xong, cô bé để mặc túi xách, lao thẳng ra ngoài.

"Ê! Lý Oánh!" Ngô Giai Giai gọi với theo cô ấy, rồi cũng chạy ra theo.

Hà Lệ Chân nhú mày, sợ cô bé sẽ xảy ra chuyện gì, đứng ngay lên, "Bành Thiến cậu ngó chừng một chút, mình đi coi em ấy ra sao."

Bành Thiến gật đầu, "Cậu đi đi."

Hà Lệ Chân chạy ra ngoài, thấy mấy người Lý Oánh đang đứng đầu ngõ, cô vội vàng chạy tới, Ngô Giai Giai đang còn đỡ cô ấy.

"Thế nào rồi?"

Ngô Giai Giai nhìn Hà Lệ Chân một cái, nói: "Không sao ạ." Cô bé vỗ vỗ vai Lý Oánh, nói: "Có gì đâu, kệ hă đi."

Hà Lệ Chân nói: "Đừng đứng ngoài đường, quay về trước đã."

Lý Oánh bù lu bù loa: "Không về!"

Hà Lệ Chân: "Không được! Em như thế này, ở ngoài đường lỡ may có gì thì biết phải làm sao."

"Có thì cho có! Chết thì chết thôi!"

"....."

Hà Lệ Chân lấy vai trò là cô giáo, nói: "Em mà còn như vậy nữa, cô sẽ gọi điện thoại cho người nhà của em."

"Cô đi biểu Vạn Côn biến! Hắn không biến em không về!"

Lúc này Hà Lệ Chân thật lòng không muốn nói gì với Vạn Côn cả, cô lại khuyên Lý Oánh thêm vài câu, nhưng Lý Oánh cứ khẳng khẳng bám chặt lấy chuyện này, Hà Lệ Chân hết cách, quay về trước.

Bên trong đã bắt đầu thanh toán hoá đơn. Ngô Nhạc Minh đang nhúu mày gào vọng ra ngoài: "Bà chị, hoá đơn đâu hả!"

Hà Lệ Chân quay về bàn, nói với Vạn Côn: "Đi ra."

Người khác không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng câu đó vừa ra khỏi miệng Hà Lệ Chân, Vạn Côn liền đứng ngay lên, lướt ngang qua cô, ra khỏi quán.

Ngô Nhạc Minh chớp chớp mắt: "Đây là sao vậy hả?"

Vạn Côn đi được một lúc, Lý Oánh quay vào, lục ví thanh toán hoá đơn, một bữa ăn coi như xong xuôi.

"Chán." Ngô Nhạc Minh vung tay tỏ vẻ mất hứng, dắt theo mấy nam sinh kia rời đi.

"Các em đã uống rượu thì đừng la cà ngoài đường." Hà Lệ Chân nói với theo bóng lưng bọn họ, thấy như chả ai nghe lọt vào tai, cô lại nói to lên ở phía sau: "Cô về sẽ gọi điện thoại cho thầy Hồ, kêu thầy ấy liên lạc với phụ huynh các em, không về nhà thì tự mà lo liệu."

Mấy nam sinh ấy lâu bầu cảm râm rồi khuất dạng, Bành Thiển bẻ bẻ cổ, đứng lên, "Tớ cũng đi về đây."

"Cậu có ổn không? Để mình đưa cậu nhé." Hà Lệ Chân nói.

"Không cần, tớ gọi xe."

Bành Thiến vẫy một chiếc taxi ở trước cửa quán, "Tớ đưa cậu một đoạn nhé."

"Không cần." Hà Lệ Chân nói, "Tiện thể hóng chút gió, trong quán ngột chết được."

Bành Thiến đi rồi, Hà Lệ Chân men theo ánh trăng, bước về nhà. Cô nhớ đến bộ dạng thê thảm của Lý Oánh ở bàn ăn ban nãy, không khỏi cảm khái. Cô rất thông cảm cho cô bé, tuy Lý Oánh còn nhỏ tuổi, nhưng nỗi khát vọng dành cho người mình thương, đều là phụ nữ, cô có thể thấu hiểu.

Trách thì chỉ trách cô bé đã đi yêu một dã thú lòng lang dạ sói.

Đang lúc Hà Lệ Chân dùng toàn bộ vốn liếng cô biết để mắng Vạn Côn ở trong lòng, từ trong con hẻm nhỏ đột nhiên truyền đến một âm thanh. Âm thanh không lớn, nội dung rất đơn giản, vô cùng lão xược.

"Lại đây."

hết chương 19

tác giả: twentine

người dịch: idlehouse

Chương 20

Con người luôn do tôi luyện mà ra, Hà Lệ Chân nghĩ. Kiểu như của Vạn Côn, những câu nói đột ngột không đầu không đuôi này, Hà Lệ Chân đã thản nhiên lấy làm bình thường.

Cô quay người lại, Vạn Côn đang ngồi xổm dưới chân một bức tường, người khuất trong bóng tối. Hà Lệ Chân không hiểu, ở độ tuổi còn trẻ như cậu, vì sao lại cứ thích ở trong bóng tối.

Hà Lệ Chân nói: "Muộn thế này rồi không về nhà, ở ngoài đường làm gì?"

Hình như Vạn Côn đang cầm điếu thuốc trong tay, hút thuốc xong, cậu vút đầu lọc xuống dưới đất, giẫm chân lên, rồi đứng dậy. Có thể là do bị đợi hơi lâu, cặp giò ngồi xổm hơi bị tê, lúc đứng dậy người loạng choạng, cậu phải chống tường mới đứng vững được.

Hà Lệ Chân nhíu mày, "Em uống bao nhiêu rượu rồi?"

Vạn Côn: "Chả bao nhiêu."

Hà Lệ Chân không chơi trò giả nai với cậu: "Vậy rốt cuộc là bao nhiêu?"

Vạn Côn ngửa đầu nghĩ một chút, nói: "Chắc 10 ly."

Hà Lệ Chân không nói gì, Vạn Côn cười một tiếng, nói: "Chưa say."

"Mau về nhà đi." Hà Lệ Chân nói, "Đã muộn lắm rồi."

"Em tới để hỏi cô một câu hỏi." Vạn Côn khẽ nói.

"Hả?"

Vạn Côn bước tới gần, từng bước từng bước tiến ra khỏi bóng tối, đứng dưới ánh trăng. Ánh trăng phủ lên vai cậu, ánh lên một màu xám xanh xanh. Cậu dứt tay vào túi, thong thả đi đến trước mặt cô. Hà Lệ Chân lập tức ngửi thấy mùi rượu nồng nặc pha lẫn với khói thuốc, ngạt gần chết.

"Nếu sau này em không quậy phá trong giờ học của cô nữa, cô có ôm em không?" Cậu vừa nói vừa như tạo điều kiện thuận lợi cho Hà Lệ Chân, giang rộng hai tay. Cậu cao lớn như thế, vừa giang tay ra thì nhìn giống như một con chim khổng lồ xoải rộng cánh, khiến người ta không trốn đi đâu được.

Hà Lệ Chân cảm thấy hình như mình bị mùi cồn trên người cậu hun say mất rồi, cúi đầu nói: "Vạn Côn, em đừng lộn xộn."

Vạn Côn đợi đã đời, chỉ đợi được mỗi câu này, cậu không hề ngạc nhiên, gật gù, buông thõng tay. Lại nhắc chân đạp bụi đất loạn lên, gần như tự lằm bằm với bản thân: "À, lại thế này nữa."

"Thế nào?"

Vạn Côn ngược mắt, đôi mắt đen sẫm không bị cồn rượu vẩn đục, trái lại, sáng long lanh tương phản với bóng đêm, tựa hai hạt châu bằng pha lê màu đen. Cậu chỉ cô, nói: "Vỡ ghi chép cô cũng thiên vị, bây giờ cũng vậy, chắc là cô cảm thấy ông đây rất dễ để ăn hiếp đúng không."

Hà Lệ Chân bị cậu chọc cho cười.

"Em dễ để ăn hiếp? Nếu mà dễ ăn hiếp em thì trên thế giới này đã chả còn tên khốn nào nữa rồi."

Nhận được lời đánh giá này, Vạn Côn chột nhếch mép, hoàn toàn không cảm thấy rằng Hà Lệ Chân đang chê bai cậu, trái lại còn lấy làm vô cùng vinh hạnh. Cậu đút hai tay trong túi, bành chân ngật ngưỡng, nhưng cho dù nghiêng ngả ngật ngưỡng, vẫn cao lớn hơn Hà Lệ Chân rất nhiều. Vạn Côn nói với Hà Lệ Chân bằng giọng y như một tên du côn: ""Không phải là cô nói tất cả học sinh trong mắt cô đều như nhau sao?"

"Đúng."

"Vậy sau này trong giờ học của cô em không phá phách nữa, cô qua đây ôm em cái đi." Thái độ của cậu giống như đang trêu ghẹo một cô bạn nhỏ.

Hai bên giằng co, thua người nhưng không thể thua trận, Hà Lệ Chân bình tĩnh nói: "Người khác nhau thì tiêu chuẩn đương nhiên sẽ khác. Nếu em muốn cô ôm em, cũng được." Vạn Côn nhướn mày, Hà Lệ Chân nói liền: "Nhưng điều kiện sẽ khác, ngoài việc sau này trong giờ học em không được phá phách ra, em còn phải nộp bài tập, không được trốn học, không được đánh lộn, mỗi lần thi kiểm tra phải tham gia. Nếu làm được, cô sẽ ôm em."

Hà Lệ Chân dùng thái độ này có ý chọc giận cậu, hoặc là để cho cậu thấy khó mà biết đường lui. Nhưng cô phát hiện, Vạn Côn nghe xong không những không nổi nóng, mà còn suy nghĩ nghiêm túc một hồi, rồi ngay lúc Hà Lệ Chân chuẩn bị nghĩ là mặt trời sẽ mọc đằng Tây, và cô cũng có thể làm một nhà động viên tinh thần, Vạn Côn cúi thấp đầu, rút từ trong túi quần ra một bao thuốc lá, đốt một điếu, sau đó híp mắt nhìn Hà Lệ Chân qua làn khói thuốc mờ mờ lung lung, ánh mắt vừa nguy hiểm vừa mờ ám, giọng của cậu trầm khàn, bảo cô: "..... Thế thì sẽ không phải là loại "ôm" (1) ấy đâu."

(1) "Pháo" (xx) và "bao" (ôm) bên tiếng Trung phát âm tương tự như nhau, nếu không phải "ôm" thì tức là xx.

Thà là lúc này ngừng ngay cho rồi, thua người thua trận vẫn còn khá hơn là thua không còn một mảnh giáp, vạn kiếp không sao vực dậy được. Hà Lệ Chân đỏ bừng mặt, không hề ngoái đầu, bỏ đi ra khỏi ngõ. Cô nào có thoát ra khỏi Vạn Côn dễ dàng như thế, cho dù là cậu đã say bí tỉ, đứng nghiêng ngả loạng choạng, nhưng mà cũng chỉ cần 5 bước là đã bắt kịp cô.

Cậu nắm lấy cổ tay của Hà Lệ Chân, "Nói chuyện chưa xong, chạy cái gì."

"Đừng lộn xộn nữa." Hà Lệ Chân nói một cách miễn cưỡng, "Khuya rồi, em mau về nhà đi."

Vạn Côn chợt nói: "Em không có lộn xộn."

Hà Lệ Chân không nói gì.

"Có phải là cô vẫn luôn coi em như con nít không."

"Lẽ nào em không phải?"

"Đúng thế." Vạn Côn chậm rãi buông tay, giọng nói hơi không chắc chắn cho lắm. "Em cũng thích làm con nít chứ. Con nít có đặc quyền, có thể được phê nhiều hơn trong vở ghi chép, có thể được cô giáo ôm."

Vạn Côn chớp nhoáng biến thành một em bé lên ba, giở ra đủ thứ ý tưởng hoang đường vô trách nhiệm. Sau đó, giọng của cậu càng lúc càng nhỏ lại, đến cuối cùng, chỉ như đang nói cho mình cậu nghe.

"Cũng không có nhiều chuyện để phiền lòng như vậy."

Hà Lệ Chân đột nhiên câm nín. Cảm giác tồn tại của Vạn Côn quá mãnh liệt. Tuy trong mắt Hà Lệ Chân, đa số thời gian cô trông thấy cậu, toàn vào lúc cậu ở trong trạng thái tĩnh, nhưng mỗi khi cô đang làm gì đó, bất giác nghĩ đến cậu, cho dù cậu chỉ lẳng lặng ngồi yên,

hình tượng của cậu cũng vẫn là sự nhún nhảy, tựa như một đám lửa trong một thời hạn vô cùng ngắn ngủi, ra sức bùng cháy, liều mạng bùng cháy.

Mười tám vạn, Hà Lệ Chân vẫn còn nhớ con số này. Cô không biết gia đình Vạn Côn làm thế nào mà lại thiếu nợ nhiều tiền đến vậy, cô cũng không định dò la. Buổi sáng hôm đó, bộ dạng của bố của Vạn Côn lén lút ngó cô xong sau đó trốn mất đã để lại ấn tượng sâu sắc trong cô. Vạn Côn không muốn để cô biết. Đại khái là cô có thể đoán ra được tâm lý của cậu thiếu niên. Nặng nề cũng đành, quần bách cũng đành, hết thầy của hết thầy xoắn lại thành một mớ, cuối cùng tạo nên lòng tự tôn có phần ngượng nghịu của cậu. Cô nhớ đến cái đêm nợ, Vạn Côn trên tầng đá to bên ruộng ngô, bộ dạng cậu cứ ngồi đó hút thuốc. Lang thang, trôi giạt. Tựa như một cánh chim ưng hoàn toàn bị trói chân.

Vạn Côn tựa vào bức tường, khẽ hỏi cô: "Em có thể tới chỗ cô ngồi một chốc không?" "..... Ừ"

Vạn Côn và Hà Lệ Chân sánh vai nhau đi trên đường. Trên người cậu là mùi rượu và thuốc lá nồng nặc. Cô dắt cậu về nhà, bảo cậu đi vào phòng tắm rửa ráy mặt mũi cho tỉnh táo trước đã. Vạn Côn rửa xong ra khỏi buồng tắm, trên mặt vẫn còn đọng nước, tóc phía trước cũng bị ướt chút xíu, dính vào trán. Hà Lệ Chân lấy một hộp sữa chua trong tủ lạnh ra đưa cậu, sau đó xoay người tìm ống hút.

"Khỏi cần."

Vạn Côn xé hộp sữa chua, ngửa đầu dốc uống. Hà Lệ Chân đứng ngay trước mặt cậu, nhìn theo yết hầu của cậu lặn lên lặn xuống, ba ngụm là đã uống hết sạch. Cậu đặt hộp sữa xuống, khoé mép còn dính chút sữa chua, trông hơi buồn cười.

Nếu em luôn nghe lời như thế này thì hay rồi, Hà Lệ Chân nghĩ.

Lần này rõ ràng là Vạn Côn không sinh động như lần trước, Hà Lệ

Chân có cảm giác như cậu đã thấm mệt. Cô để cậu ngồi đó tự tỉnh rượu, bản thân mình thì vào buồng tắm, tắm nhanh một cái. Lúc cô ra, Vạn Côn đang cuộn mình trên sofa nhìn cô, nói: "Em đói bụng."

Hà Lệ Chân hơi ngạc nhiên: "Đói? Không phải là em mới vừa từ quán ăn về sao?"

Vạn Côn nhú mồm, nói: "Chưa ăn no."

"Em ăn khỏe vậy sao?" Hà Lệ Chân vừa nói vừa lục tủ lạnh, nhìn xem có gì để ăn không.

Bị Hà Lệ Chân đánh giá là ăn khỏe, Vạn Côn "ờ" một tiếng, nói: "Em rất dễ bị đói."

"Em cũng không mập, thức ăn đi đâu hết rồi." Trong tủ lạnh đã cạn kiệt lương thảo, Hà Lệ Chân hết cách, chỉ đành lấy vắt mì cuối cùng đem ra.

Vạn Côn nói: "Em rất nặng, đến 76 cân đó."

Hà Lệ Chân ngoảnh đầu nhìn cậu, sau khi cậu nói câu ấy xong, Hà Lệ Chân cảm thấy chiếc ghế sofa nhà mình đặc quánh lại. Cô cầm vắt mì đi đến trước bếp, vặn lửa đun nước.

Vạn Côn nhìn sườn mặt của cô, diện mạo của Hà Lệ Chân rất tầm thường, nếu như có thể nói ra ưu thế duy nhất, thì có lẽ chính là da khá đẹp, tuy hơi thô, nhưng cũng trắng trẻo nhắn nhụ. Vạn Côn nhớ đến hai chiếc quần lót trắng kia, ngón tay lại không nhịn được, gãi gãi bụng.

Hà Lệ Chân cho mì vào nồi, Vạn Côn nói: "Lại định tạt em à?"

"....." Thật ra Vạn Côn cũng chỉ là đang giỡn, nhưng vết thương dữ dội nằm sau lưng kia, mỗi lần nghĩ đến nó, Hà Lệ Chân lại hơi

thấy chột dạ.

Hà Lệ Chân đã bỏ mì vào xong xuôi, nói: "Em còn dám hư hỏng nữa không?"

Vạn Côn không đáp lời, Hà Lệ Chân quay đầu nhìn, gặp ngay ánh mắt của cậu. Mắt của Vạn Côn đen sẫm, mang chút đùa cợt, cậu nói: "Cô có tin không....."

Hà Lệ Chân: "Tin gì?"

Vạn Côn nghiêng đầu nhìn cô, chậm rãi nói: "Cho dù em hư hỏng, cô cũng sẽ không tạt được em nữa."

Nước bên cạnh đang sôi, hơi nước bốc lên ngùn ngụt. Hà Lệ Chân cảm nhận được nửa gương mặt của mình đang nóng hổi. Cô không muốn bị nằm ở thế hạ phong, nói: "Em đừng có lớn lối, làm sao em biết là cô sẽ không tạt được."

Vạn Côn nhếch mép cười, nhìn có chút vô lại, xong lại như có thể sẵn sàng tấn công bất cứ lúc nào.

Cậu nói: "Em sẽ không bị ai chơi một vỏ hai lần, cô có thể thử đi."

Cậu nói xong, gập đầu gối thu chân lại, thân trên không có chút biến hoá. Cậu nhìn chăm chú vào mắt Hà Lệ Chân, không chớp mắt. Hà Lệ Chân cảm thấy như, cậu đang đợi cô tạt nước sôi. Có một giây nào đó, cô thật sự muốn thử xem sao, sau đó cô lập tức lấy lại bình tĩnh, lưng đổ mồ hôi lạnh. Đang làm cái gì đây chứ? Hà Lệ Chân tự nói với bản thân, suýt nữa bị cậu ta dụ lao đầu vào.

"Em đừng có lộn xộn, ngồi cho yên." Hà Lệ Chân lắc đầu một cách bất lực, xoay qua tiếp tục nấu mì. Sau đó Vạn Côn có vẻ như xì hết hơi, lại cuộn mình trên ghế.

Hai phút sau——

"Em hút thuốc được không?"

"Không được."

"À."

Năm phút sau—

"Thật sự không hút được à, em sắp ngủ gục mất."

"VẬY THÌ NGỦ ĐI."

"..... À."

Rốt cuộc Vạn Côn cũng không ngủ, bởi vì chẳng bao lâu sau, mì đã được nấu xong. Cậu bung tô mì ngồi ăn, Hà Lệ Chân ngồi một bên nhìn cậu.

Vạn Côn ăn hai miếng rồi ngưng, nói: "Cô không ăn?"

"Cô không đói."

"VẬY THÌ EM ĂN HẾT ĐÂY."

Hà Lệ Chân nói: "Vốn cũng là toàn nấu cho em ăn thôi."

Vạn Côn ngẩng đầu nhìn một cái, sau đó lại cúi đầu ăn tiếp. Có vẻ như cậu thật sự bị đói rồi, Hà Lệ Chân nấu ngót nửa xoong mì, Vạn Côn ăn tới tấp, đũa gấp mấy nhát đã gấp sạch, cuối cùng bung tô lên húp sạch nước dùng. Hà Lệ Chân lẳng lặng nhìn cậu ăn ngấu nghiến như chết đói, ăn đến hết sạch. Cô cầm cái tô lên, đem đến bồn rửa chén để rửa. Vạn Côn vẫn ngồi bên bàn, mắt nhìn theo bóng cô, đi qua bên này, rồi lại đi về bên kia.

"Em nhìn cô như vậy cô làm sao làm việc được." Hà Lệ Chân vẫn

luôn cảm nhận được ánh mắt của cậu, xoay người bảo. Vạn Côn nói:
"Cô không thích em nhìn cô sao?"

Đây không phải là vấn đề thích hay không thích. Hà Lệ Chân nói:
"Nếu em đã ăn no rồi thì đi về nhà đi."

Cô đang cá với mình trong lòng liệu Vạn Côn có giống như lần trước, vừa nghe cô nói xong động cửa cái rầm bỏ đi. Lần này, Vạn Côn không làm vậy. Cậu chỉ lẳng lặng đứng lên, trước là nhìn sàn nhà, sau đó ánh mắt quay về giao với ánh mắt của Hà Lệ Chân.

"Đã có học sinh nào khác tới đây ăn cơm chưa?"

"Em thật sự coi chỗ này của tôi là căng tin à?" Hà Lệ Chân nói,
"Muộn lắm rồi, đi về đi."

Vạn Côn: "Em khác với những học sinh khác, đúng không?"

Hà Lệ Chân mặt không đổi sắc, Vạn Côn lại nói: "Cô sẽ không đối xử với học sinh nào khác như vậy."

Nước đang chảy ào ào từ vòi, Hà Lệ Chân tắt nước xong, nói: "Đừng nghĩ những chuyện vô bổ, mau về cho sớm đi."

"Em muốn biết." Vạn Côn nói phía sau lưng cô, "Em khác tới mức nào."

"Vạn Côn."

"Em có đặc quyền không?"

Hà Lệ Chân không ngoài đầu, nói: "Em muốn đặc quyền gì."

Vạn Côn cụp mắt, nhìn mặt đất, lặng lẽ nói: "Chẳng hạn như — nếu em muốn mời cô đi chơi, cô có đồng ý không."

Vòi nước đã được tắt, nhưng vẫn còn những giọt nước chưa chảy xuống hết, nhỏ tong tong từng giọt xuống chiếc bát không chưa rửa xong. Gian phòng quá yên tĩnh, yên tĩnh đến độ ánh đèn trên đầu tựa như đang đốt thành tiếng.

Hà Lệ Chân nhìn chiếc bát mì trong tay, một hồi sau, lên tiếng: "Em muốn đi đâu."

Ánh mắt của Vạn Côn vụt ngược lên, tựa như đang xác định, dán chặt vào bóng lưng của Hà Lệ Chân. Hà Lệ Chân không quay người, bảo: "Nói đi, em muốn đi đâu."

"Cô đồng ý rồi hả."

Hà Lệ Chân nói: "Tôi hỏi em đi đâu."

Vạn Côn cười đắc ý một tiếng, Hà Lệ Chân cảm thấy, cả một con người cậu mà cười lên, khí chất liền rất khác.

"Tuỳ." Vạn Côn có vẻ như cảm thấy mình rất dễ dãi, "Cô muốn đi đâu thì đi đó." Cậu nhìn Hà Lệ Chân, nói thêm: "Cuối tuần này được không? Cô chọn thời gian, khi nào xong thì gửi tin nhắn đến cho em."

Nói xong, cậu khoác cặp lên vai, trước khi đóng cửa lại, cậu nói thêm một câu với Hà Lệ Chân: "Nhà hàng tuỳ cô chọn, cuối tuần này em mời."

Nói rồi đóng cửa đi mất.

Nghèo rớt mồng tơi mà còn ra vẻ đại gia. Hà Lệ Chân khóc dở mếu dở nhìn theo cánh cửa đã được đóng lại, nhìn một hồi lâu sau, thật sự khe khẽ bật cười.

hết chương 20

tác giả: Twentine

người dịch: idlehouse

Chương 21

Vạn Côn về đến nhà trọ, phòng của Ngô Nhạc Minh ồn ào rung chuyển, Vạn Côn đẩy cửa ra, ba nam sinh trong đó đang chơi game. Chỗ Ngô Nhạc Minh có một cái máy tính bàn, máy rất cũ, hình ảnh trên màn ảnh mờ cam, nhưng tính năng thì vẫn còn xài được. Vạn Côn không thích chơi game cho lắm, nhưng Ngô Nhạc Minh thì rất yêu thích.

Năm ngoái Vạn Côn làm việc ở một tiệm internet, Ngô Nhạc Minh thường xuyên đến dùng ké mạng, sau đó Vạn Côn bị Ngô Nhạc Minh dày vò chịu hết nổi, lấy linh kiện chỗ quán internet không dùng nữa, rồi bỏ thêm tiền mua một số linh kiện mới, cuối cùng tự mình ráp một cái máy vi tính đưa cho cậu ta, Ngô Nhạc Minh lại đi cửa cấm em gái nhỏ ở phòng cách vách, nên có wifi để dùng.

Bọn họ đang chơi "Quyền Vương," game này dùng điều khiển thích hợp nhất, Ngô Nhạc Minh không có, dùng thẳng bàn phím chơi vẫn rất hào hứng. Căn phòng chật hẹp, cùng lắm cũng chưa tới 7,8 mét vuông. Ba nam sinh ngồi xếp hàng ngang phía cuối phòng, Vạn Côn vào đều không hay biết.

Vạn Côn không lên tiếng, móc một điều thuốc, dựa vào tường nhìn họ chơi.

Ngô Nhạc Minh chơi một hồi, cảm thấy sau lưng có gió, cậu ta ngoái đầu, thấy Vạn Côn đứng ngay cửa, cánh cửa sau lưng không khép.

"Á đù, anh về hồi nào thế." Ngô Nhạc Minh trợn mắt, nói: "Như ma thế, không có một chút tiếng động nào."

Vạn Côn bước vài bước, nói, "Chơi gì vậy?"

"Chẳng phải anh đã nhìn rồi sao." Ngô Nhạc Minh quay đi, tiếp tục đánh trong game.

Chơi mấy hiệp liên tiếp, mọi người cảm thấy đủ rồi. Ngô Nhạc Minh đứng lên đi vệ sinh, về xong đóng cửa lại, hỏi: "Chơi gì tiếp đây?"

Vạn Côn ngồi bên mé giường hút thuốc, Hàn Lâm kể bên duỗi thắt lưng, nói: "Chơi gì cũng được, vốn tưởng hôm nay có không ít tiết mục đấy, em đã chuẩn bị để chơi qua đêm rồi, ai ngờ lại đã sớm như vậy."

Ngô Nhạc Minh cười khan hai tiếng: "Không phải là cậu tưởng đâu, đúng là vốn có không ít tiết mục. Trước đó Lý Oánh nói với tớ, cô ta tính ăn xong rồi đi hát, sau đó chơi bi-da, đây không phải kế hoạch không như ý rồi thoát đổi sao." Cậu ta vừa nói vừa lấy người huých Vạn Côn một cái, nửa người trên của Vạn Côn lắc lư, không hề rảnh.

"Đấy không phải là do anh Côn của các cậu phá hỏng hết sao, cũng không biết điên cái nỗi gì. Nữ sinh thích nhất là giữ mặt mũi, biết không hả, bình thường Lý Oánh suốt ngày ồn ào bám dính lấy anh, chỉ thiếu điều vắt ngang lên người anh thôi, cũng đâu thấy anh làm dữ như vậy." Ngô Nhạc Minh ngồi xuống bên cạnh Vạn Côn, sau đó ngả ra sau, vóc dáng của cậu ta cũng không thấp hơn Vạn Côn bao nhiêu, thân hình cao ngều vừa ngả đến giữa chừng đầu đã đập bang vào tường.

"Ồi! đ.m.." Ngô Nhạc Minh ôm đầu ngồi lên, Đường Chính ngồi phía đối diện bật cười thành tiếng, Ngô Nhạc Minh bị quê nổi nóng, tung một cú đá, "Cười cười cái con mẹ nhà mày."

"Nói thật nha, anh Côn." Đường Chính tránh cú đá trời giáng của Ngô Nhạc Minh, nói với Vạn Côn: "Sao anh không giữ một chút mặt mũi nào cho Lý Oánh hết vậy."

"Đúng đó." Hàn Lâm cũng bảo: "Nói sao đi nữa người ta cũng đang mừng sinh nhật, coi như chịu người ta một chút cũng không được sao." Cậu ta vừa nói vừa ngáp, "Sau này đi hát thì ai trả tiền đây."

Vạn Côn chợt cười lạnh một tiếng, ngồi ngược mắt nhìn Hàn Lâm, "Mẹ kiếp, mày vô dụng đến vậy sao, sau này cứ thế mà bám vào tiền đàn bà để sống?"

"Hê hê," Hàn Lâm cười nham nhở, nói: "Muốn vậy cũng phải có đàn bà chịu nuôi em đã chứ, nếu mà Lý Oánh chịu theo em, thì em sẽ ngày ngày chịu cô ta tới bến luôn."

Lý Oánh thuộc loại gia cảnh khá nhất, nhì trong lớp, hơn nữa chết mê với Vạn Côn đến thần hồn điên đảo, điều này ai cũng biết. Chỉ cần Vạn Côn đến trường, cô ấy sẽ ngày ngày quần lấy cậu mời đi ăn, dần dần, đám anh em có quan hệ tốt với Vạn Côn cũng được hưởng lây, Lý Oánh mà mời đi ăn, đi hát, hoặc đi nhảy đều cho họ đi kè.

Ngô Nhạc Minh nghe Hàn Lâm nói vậy, cười ha ha hai tiếng, nói: "Tớ cười sặc rưng rưng rồi đây, Lý Oánh mà theo cậu? Cô ấy thà theo tớ chứ cũng không theo cậu đâu. Có điều——" Ngô Nhạc Minh đang nói liền xoay đề tài theo hướng khác, huých Vạn Côn, nói: "Em biết anh không thích cô ấy."

Vạn Côn lười biếng nói: "Mày lại biết rồi."

Ngô Nhạc Minh cũng rút ra một điều thuốc, mời lửa, nhìn Vạn Côn cố tỏ vẻ sâu xa, nói: "Anh thích đàn bà."

"....." Vạn Côn dùng vẻ mặt "mày nói nhảm nữa anh đục mày dính vào tường" để nhìn Ngô Nhạc Minh, cậu ta chậm rãi nói tiếp: "Không thích con gái."

"Tớ hiểu rồi!" Hàn Lâm nói, "Anh Côn thích người chín chắn, đúng

không?"

Ngô Nhạc Minh cười hì hì, nói: "Cái đó phải hỏi anh Côn của các cậu."

Vạn Côn đập cậu ta một phát, "Bọn mày chơi đi, anh đi trước đây." Cậu vừa hút xong điếu thuốc, đầu ngón tay bóp mẩu thuốc, dập tắt lửa.

"Đừng chứ." Ngô Nhạc Minh níu lấy cậu, "Về một mình làm gì, đứng rồi, mới rồi anh đi đâu lâu thế, em gọi điện thoại cho anh, anh cũng không bắt."

"Chả đi đâu cả." Vạn Côn nói, ngum khói cuối cùng phả ra rồi lan đi từ miệng và mũi cậu. "Ở lại đây làm quái gì, mày tìm gì để làm đi, hay là cả đám ngồi thiền?"

Ngô Nhạc Minh bĩu môi, lấy ngón tay đang kẹp thuốc chọc chọc Vạn Côn, "Anh đợi chút đã." Nói rồi lôi từ dưới gầm giường ra một cái hộp giày, "Nào, đêm nay gió lộng trăng mờ, không khí thích hợp để anh đây chia sẻ với các em."

Đường Chính tới gần, "Gì đó?"

Ngô Nhạc Minh không trả lời, cười méo mó.

"Ồi ôi! Đồ tốt nha!" Đường Chính cầm nguyên xấp DVD lên, lật từng đĩa một. "Mẹ kiếp! Ngô Nhạc Minh cậu được đấy, lấy đâu ra vậy."

Ánh mắt của Hàn Lâm cũng nhanh chóng bị thu hút, cậu ta ngồi xổm xuống bên Đường Chính cùng nhau tán thưởng.

Đây là "bộ sưu tầm" của Ngô Nhạc Minh. Ngô Nhạc Minh thường ngày cũng không dư nhiều tiền để tiêu vặt, nhưng bộ đĩa phim AV của cậu ta hoàn toàn không rẻ chút nào, nhất là hai năm gần đây, đĩa phim đều được xếp đầy trong hai hộp, trông có vẻ như là muốn

ngiên cứu triệt để.

Hàn Lâm trông thấy gì đó, ngạc nhiên nói: "Còn có của nước ngoài nữa."

Ngô Nhạc Minh đứng dậy, đóng cửa sổ lại xong nói: "Mấy thứ này không nên quá sính ngoại, nói nghe, phim nước ngoài cũng chỉ là chất lượng tốt hơn chút đỉnh thôi, nhưng mấy thứ này không chỉ nhìn vào hình dáng mà còn phải có phong thái! Gái nước ngoài kỹ thuật mạnh hơn, nhưng nếu so sánh phong thái thì mặt này vẫn nên coi của trong nước."

"Cậu giới thiệu cái đi."

"Cậu muốn coi kiểu nào?"

"Còn có kiểu sao?"

"Có chứ." Ngô Nhạc Minh bước tới, đẩy Vạn Côn xuống giường một cái, "Anh ngồi xích vào bên trong chút." Vạn Côn bị cậu ta đẩy vào trong, Ngô Nhạc Minh ngồi xuống bên mé, nói: "Cậu muốn kiểu "100% hành động," hay là "tự sự," hay là muốn có chút diễn biến tình tiết."

Hai tên đều là con trai 17,18 tuổi, Hàn Lâm và Đường Chính chỉ mới nhìn bìa thôi đã không chịu nổi rồi, vội vàng nói: "Tuỳ tiện tuỳ tiện, cậu chọn một cái mà mở, cho chút diễn biến tình tiết đi."

"Thế thì để tớ long trọng giới thiệu đĩa này." Ngô Nhạc Minh ngậm hồ điệp thuốc, rút một đĩa DVD từ trong nguyên xấp, giơ lên rõ cao, giống như nữ thần tự do đang nhìn xuống con dân, lớn tiếng công bố: " "Quả Phụ Bên Cửa Khuya "——!"

Hàn Lâm và Đường Chính đói khát rõ rãi rướn cổ nhìn. Vạn Côn cười gằn một tiếng, tựa lưng vào tường, lại rút ra một hồ điệp thuốc.

Cái bộ "Quả Phụ Bên Cửa Khuya" này không hổ danh của thể loại kịch tình được Ngô Nhạc Minh bình chọn. Một tên trộm vốn định tới để cướp của một nhà nọ, của thì không thấy, mà lại thấy một quả phụ đang còn tắm trong phòng, tên trộm thấy thế thì tâm tình xao động, đập một cước tung cánh cửa, quả phụ hốt hoảng la lên thì tên trộm đã lột mất quần, quả phụ thấy được hạ bộ cỡ khủng của tên trộm cũng đâm mê, thế là hai bên kỳ phùng địch thủ gặp đúng đối tượng, vật nhau lăn lộn hết mấy hiệp.

Ngô Nhạc Minh vì đã từng xem qua rồi, cho nên mười mấy phút trước cao trào đã tìm cơ hội để nói chuyện với Vạn Côn. "Anh xem, tới chỗ này chẳng hạn." Cậu ta đang coi đến lúc tên trộm "chiếu tướng" nàng quả phụ, bảo, "Nếu như mà để cho đám nữ sinh hay đọc ngôn tình coi phim bộ nhìn thấy, thế nào cũng che mặt khúc này. Bọn mình đến đây thì cởi quần."

Trong căn phòng tối đen, điều thuốc lá của Vạn Côn loé sáng rồi mờ tắt theo hơi thở của cậu.

Dần dần, bộ phim bắt đầu lên đến cao trào, ngay cả Ngô Nhạc Minh đã từng thưởng thức mấy lần trước đó rồi cũng tiến vào trạng thái. Trong phòng vang tiếng "ưm ưm aa aa" khắp nơi, làn da trắng mịn của quả phụ chứa đầy nhục cảm, hai quả đồi nần nần nuốt nà, nhìn vừa nặng lại vừa mềm.

Hàn Lâm và Đường Chính mặt đỏ lựng, đều có vẻ như đang chịu hết nổi.

Vạn Côn chậm rãi đứng dậy, Ngô Nhạc Minh quay qua nhìn cậu, thì thầm hỏi: "Đi đâu vậy?"

"Về sinh." Vạn Côn lẩm bầm.

Ngô Nhạc Minh ngó phía dưới, Vạn Côn mặc quần đồng phục, phía trước khoá kéo đã phồng hết lên. Ngô Nhạc Minh hiểu ra, cười nói, "Đi đi."

Vạn Côn ra khỏi phòng, vào thẳng trong buồng vệ sinh. Vừa vặn bên trong không có ai, cậu đóng nắp bồn cầu, ngồi lên trên, lấy một tay cởi thắt lưng, kéo khoá quần, thứ không thấy ánh sáng mặt trời kia liền bật ra.

Vạn Côn ngồi trên nắp bồn cầu, miệng ngậm hờ điều thuốc, tay lần lần giải quyết nhu cầu.

Dưới sàn là gạch men màu lục lam, do cũ kỹ nên các đường viền đen sì.

Buồng vệ sinh không đóng cửa sổ, tầng cao nên gió lộng, thổi bên ngoài nghe vù vù. Hơi thở của Vạn Côn dần dần trở nên nặng nề, vài cú sau chót cậu cắn chặt răng, ngửa đầu, thở ra một hơi rất dài, cảm thấy bóng đèn trên đỉnh đầu chiếu đến loá mắt.

Làm xong, cậu vẫn tiếp để trần trụi ngồi trên nắp bồn cầu, lại đốt một điều thuốc, nhìn khói thuốc và ánh đèn hoà vào nhau, cảm thấy có một nỗi trống trải không sao lấp đầy được.

Vạn Côn lấy giấy vệ sinh ở kệ bên, tự lau mình, sau đó đứng lên rửa tay. Cậu không quay về lại phòng, mà bước ra ban công của toà nhà.

Ban công rất lớn, tầm nhìn rất rộng, gió lạnh táp vào người.

Vạn Côn ra đến ngoài cùng, tay chống trên lan can. Gió thổi tốc hết tóc của cậu, để lộ vầng trán. Vạn Côn móc di động ra, trên màn hình là hai tin nhắn chưa được đọc.

Vạn Côn mở ra, cả hai mẫu tin đều đến từ Lý Oánh, mẫu thứ nhất mắng cậu, mẫu thứ hai o bế cậu. Vạn Côn biếng nhác đọc xong, rồi lại lục lọi trong hộp thư mấy lần, không tìm được bất cứ tin nhắn nào khác.

Cậu quay về màn ảnh chính, tắt di động.

Hôm sau, Hà Lệ Chân ngồi trong văn phòng, nhìn cuốn vở bài tập trước mặt, mãi vẫn không sao bình phục tâm lý được.

Nói phải nộp bài cái là thật sự đã đem nộp.

Hà Lệ Chân mở cuốn vở ra, hôm qua cô ra bài tập cho chép lại những câu thơ cổ nổi danh, lúc mới bắt đầu thì Vạn Côn còn hơi nắn nót một chút, sau đó thì nguệch ngoạc loạn lên, một chữ choán hết hai hàng.

Cô nhớ đến lời Vạn Côn nói đêm qua, giọng điệu của cậu khi ấy chắc chắn như thế, tựa như biết rằng nhất định cô sẽ gửi tin nhắn.

"Cô Hà? Cô Hà?"

Hà Lệ Chân ngoái đầu, trông thấy Hồ Phi đang đứng ở cửa gọi cô.

"Cô Hà, cô tới đây một chút."

Hà Lệ Chân bước tới, Hồ Phi dắt cô ra ngoài hành lang, nói: "Tối hôm qua cô tắt di động à?"

"À, là hết pin, sao thế, thầy gọi cho tôi à? Có chuyện gì không ạ?"

"Thì ra là hết pin." Hồ Phi nói, "Không phải tôi, là Lý Thường Gia tìm cô."

"Chuyện dạy lớp học thêm ạ?"

"Phải." Hồ Phi nói, "Hiện giờ cơ bản là công việc đã bắt đầu đi vào quỹ đạo, thầy Lý muốn tụ họp một phen, những giáo viên tham gia lớp dạy thêm cùng đi ăn chung một bữa, mọi người làm quen với nhau một chút."

"Được ạ." Hà Lệ Chân nói, "Ngày nào vậy thầy?"

"Cuối tuần này." Hồ Phi nói, "Tiện không?"

Hà Lệ Chân há miệng ngậm miệng, sau đó nói, "Cuối tuần? Là thứ Bảy hay Chủ Nhật ạ?"

"Đều được, thu xếp theo thời gian của cô."

"Những giáo viên khác thì sao ạ?"

"Đa số các giáo viên thì nghiêng về Chủ Nhật, thời gian thông thả hơn."

Hà Lệ Chân gật đầu, "Vậy thì Chủ Nhật đi."

"Được, địa điểm là ở nhà hàng Cẩm Hoa, tối bữa đó tôi đưa cô tới."

"Được ạ."

"Vậy thì quyết định thế nhé, tí về tôi sẽ trả lời thư của Lý Thường Gia."

Hà Lệ Chân: "Dạ được."

Thế là Chủ Nhật đã có tiết mục, vậy thì chỉ có thể là thứ Bảy thôi? Hà Lệ Chân lặng lẽ về lại văn phòng. Nhưng mà đi ăn vào Chủ Nhật cũng không thể ăn lâu đến vậy, tại sao cô lại cảm thấy Chủ Nhật không ổn, lẽ nào cô định ngồi hết ngày với cậu ta?

Đang lúc Hà Lệ Chân tính toán lung tung thì gặp ngay Bành Thiến hăm hăm tiến tới.

hết chương 21

Tác Giả: Twentine

người dịch: idlehouse

Chương 22

Trọn Đời Về Sau – Chương 22

Bành Thiến tới gần đẩy Hà Lệ Chân thẳng một mạch vào góc tường, thì thầm hỏi: "Hôm qua tớ rất mất mặt phải không?"

Hà Lệ Chân nhin cười, nói: "Không có."

"Thật là không có?"

"Thật là không có."

"Tớ quên mất tiêu hôm qua làm trò gì rồi."

"Cậu quên là tốt nhất."

Bành Thiến phồng má, cuối cùng thở dài thườn thượt, nói: "May sao tớ không dạy lớp 12/6, còn không cái mặt già này không biết để đâu."

Hà Lệ Chân nói: "Cậu còn nhớ chuyện chơi trò chơi với lớp 12/6 đó hả."

Bành Thiến xua xua tay, nói "Thôi thôi, đừng nhắc tới nữa."

"À, đúng rồi." Bành Thiến kéo Hà Lệ Chân, nói: "Tối hôm qua làm phiền cậu quá nhiều, cuối tuần tớ mời đi ăn, rồi hai mình đi dạo phố ha?"

Lại cuối tuần! Có phải là vì hôm nay thứ Sáu không, cho nên mọi người mới đều hẹn cuối tuần!

"Khi, khi nào?"

"Theo lịch của cậu á." Bành Thiến nói, "Thứ sáu cũng được, hay là thứ Bảy?"

Hà Lệ Chân buột miệng, "Thứ Bảy không được, thứ Bảy có việc."

Bành Thiến: "Việc gì thế? Hiếm lắm mới thấy cậu có việc."

"Thì cũng chỉ ra ngoài một chuyến." Nói mà suýt cắn trúng lưỡi mình.

Bành Thiến: "Thế Chủ Nhật thì sao?"

"Chủ Nhật cũng có việc....."

Bành Thiến vô lực, dựa vào tường, "Vậy cả hai ngày cuối tuần đều không rảnh?"

"Tuần này hơi bận."

"Thôi, vậy lần sau cũng được." Chuông vào học reng, Bành Thiến phải đi dạy.

Mắt tiến Bành Thiến rời đi rồi, giây tiếp theo Hà Lệ Chân móc di động ra, gửi một tin nhắn. Tốc độ nhanh đến nỗi sau khi gửi xong cất di động đi, cô đã quên mất mình vừa gửi gì.

Trong lớp học, Vạn Côn đang nằm bò trên bàn học ngủ gục, trong học bàn rung một tiếng. Vạn Côn lấy di động ra.

Một tin nhắn chưa đọc. Đến từ "Quần chip trắng."

Vạn Côn cười nham nhở, ngón tay cái thô ráp ấn nút, mở tin nhắn ra.

Mười giờ thứ Bảy, Châu Bình.

Châu Bình? Vạn Côn thoáng sửng sốt. Châu Bình nằm ở tuốt phía Nam của Dương Thành, sát với ngoại ô, là một mỏ đá. Vạn Côn nhìn địa điểm này, dần dần nhú mày.

Không đợi cho cậu nghĩ xong, di động lại rung. Cậu cầm lên ngó, là tin nhắn từ quản lý của Tú Quý. Tin nhắn gửi chung cho cả nhóm, nội dung rất ngắn gọn.

Cần quét đã kết thúc, tuần sau đi làm lại, giờ giấc sẽ gửi sau, nhận được thì nhắn lại.

Vạn Côn chậm rãi thẳng người dậy, gõ ba chữ, *đã nhận được*.

"Ê!" Ngô Nhạc Minh ngồi kế bên gọi cậu, tay lắc lắc chiếc di động: "Nhận được rồi?" Vạn Côn ừ.

Lúc Ngô Nhạc Minh lại quay đi, di động trong tay cậu rung tiếp, vẫn là từ quản lý của Tú Quý. Tin nhắn này chỉ gửi cho mỗi mình Vạn Côn. Vạn Côn nhìn nội dung của tin nhắn ấy, chỉ vờn vờn mấy câu, nhìn rất lâu. Cuối cùng chuông tan học vang lên, Vạn Côn mặt vô cảm, tắt di động.

Ngô Nhạc Minh lôi kéo Vạn Côn ra sân vận động chơi banh, chơi một hồi, nói: "Mẹ kiếp, coi như cuối cùng không còn phải móc meo ở trường nữa. Em nói anh cũng thiệt tình, gần đây mắc chứng gì, ngày nào cũng tới trường, trước đây lúc rảnh cũng đâu có vậy đâu."

Vạn Côn đón lấy banh, nhảy lên, ném, trái banh vẽ một vòng cung trong không trung, cuối cùng lọt vào trong rổ.

"Đệt." Hai người đang đứng xa hơn khu vực ba điểm, Ngô Nhạc

Minh trông thấy màn ghi bàn linh hoạt này, không nhin được mắng một câu.

Cậu ta lấy lại banh, hỏi: "Khi nào về?"

Vạn Côn cúi đầu, nói: "Chủ Nhật đi."

"Hả?" Ngô Nhạc Minh nói, "Lịch của anh là làm thứ Hai đúng không, Chủ Nhật mới về? Trể vậy bao nhiêu giường tốt trong ký túc xá sẽ bị chiếm sạch."

Vạn Côn nói: "Vây mà về trước, Chủ Nhật anh về."

"Em thì vẫn còn kịp, em thứ Tư mới làm, cuối tuần anh có việc à?"

"Ừ."

"Việc gì thế?"

Vạn Côn lừ cậu ta một mắt, "Lại hết chuyện chơi rồi? Lo lắm thế."

Ngô Nhạc Minh xì một tiếng, "Vây mai em đi, em rất không ưa phải ngồi mốc meo ra ở trường."

Vạn Côn ừ một tiếng, cúi đầu, không biết đang nhìn gì, hay là đang nghĩ gì.

Ngô Nhạc Minh theo Vạn Côn đi làm ở Tú Quý, chỉ có điều cậu ta làm ở quầy tiếp khách, chưa từng gặp Hà Lệ Chân, cũng không biết chuyện trước đây giữa Vạn Côn và Hà Lệ Chân.

Thứ Sáu phải nộp vở ghi chép. Ngô Uy đem vở ghi chép đã thu tới văn phòng của Hà Lệ Chân, Hà Lệ Chân mở từng cuốn ra, mãi cho đến sau chót, cũng không thấy vở ghi chép của Vạn Côn. Hà Lệ Chân hơi lấy làm ngạc nhiên. Vì sao không nộp. Trước đây cái câu "Có phải là nếu em viết nhiều, thì cô sẽ viết nhiều" đã để lại ấn

tượng rất sâu sắc. Cô không dám nghĩ sâu xem sau khi nghe câu đó xong, có phải là mình đã mang chút mong đợi. Hà Lệ Chân thu hết chồng vở đã được chấm xong, dọn dẹp đồ đạc ra về. Tuy nói không nghĩ sâu thêm, nhưng khó tránh khỏi thất vọng.

Sáng hôm sau, 5 giờ Hà Lệ Chân đã dậy. Cô dậy xong liền nhìn di động, từ sau khi nhận được tin nhắn kia, Vạn Côn trả lời "được," rồi không liên lạc với cô nữa. Hà Lệ Chân rửa ráy nấu nướng, tám rưỡi sáng ra khỏi cửa. Nói thật ra, cô cũng không biết rốt cuộc hôm qua mình nghĩ gì, ấm đầu lên chọn đại địa điểm nọ. Vạn Côn muốn đưa cô đi khu mua sắm, Hà Lệ Chân biết cậu rất thích giữ mặt mũi, lại cật lực, rõ ràng là nghèo mà xưa giờ chẳng nói ra, Hà Lệ Chân không muốn tiêu tiền vô ích, sau đó ngón tay không nghe theo điều khiển của đầu óc, cứ thế gõ xuống hai chữ "Châu Bình."

Ngồi xe buýt từ trước nhà, tới Tam Ban đã mất một tiếng rưỡi đồng hồ, miễn cưỡng tới được mỏ đá Châu Bình lúc mười giờ năm phút. Mỏ đá này dạo trước là vì gặp vấn đề khai thác quá mức hạn cho phép, bị chính phủ ra lệnh ngưng hoạt động để chỉnh đốn lại. Vừa ngưng một cái, bây giờ đã là nửa năm sau, vẫn chưa hoạt động trở lại, giữa một khu mỏ rộng lớn không có lấy một công nhân thi công, vắng tanh vắng ngắt.

Bên ngoài khu mỏ đá thì cảnh không đến nỗi nào, là một vách núi nho nhỏ, trên vách núi có một khu rừng nhỏ.

Lúc Hà Lệ Chân đến, không nhìn thấy Vạn Côn, cô ngồi xe lâu hơi mệt, cứ nhắm hướng vách núi đi lên, coi như đi dạo một chút. Đến lúc cô leo được đến lưng chừng, chợt thấy trong khu rừng có người, ngồi dưới đất, mắt nhìn mỏ đá phía trước mặt.

"Vạn Côn?" Hà Lệ Chân không khỏi cất tiếng gọi.

Vạn Côn quay đầu nhìn, lắc lắc di động trong tay với Hà Lệ Chân, lầu bầu: "Cô giáo mà còn tới trễ?"

Cậu ngồi ở một đoạn khá dốc, Hà Lệ Chân đeo túi xách, bám vào hai thân cây, leo xuống, chân khó nhọc bám trên đá, Vạn Côn không đứng lên đỡ lấy cô, Hà Lệ Chân nhủ thầm, thật là một tên khốn. Cô cẩn thận từng chút một leo xuống, đứng bên cậu.

"Em tới hồi nào?"

Vạn Côn đáp, "Chín rưỡi."

"Mấy giờ dậy?"

"Sáu giờ."

Hà Lệ Chân mỉm cười, nói: "Em đi học thì không thấy bỏ công ra như vậy."

Vạn Côn đứng lên, khoảng cách giữa Hà Lệ Chân và cậu rất gần, cô sợ bị té, bám tay vào một cây thông bên cạnh, nói: "Chúng ta leo lên lại bên trên đi, nơi đây quá nguy hiểm."

"Nguy hiểm?" Vạn Côn lặp lại, Hà Lệ Chân cảm thấy giọng điệu của cậu hơi lạnh, cô ngược đầu nhìn cậu, "Sao thế?"

Vạn Côn nhìn cô, không lên tiếng.

Gió đang thổi, lá cây lao xao rì rào. Trời quang đãng, nắng chiếu xuống xuyên qua vòm lá rậm rạp, rắc xuống như ánh sao, rải trên mặt đất và áo của Vạn Côn. Hà Lệ Chân bỗng để ý thấy đồ cậu mặc hôm nay là bộ y chang như lần đầu họ gặp nhau. Bộ quần áo này, cô đã thấy cậu mặc tổng cộng 3 lần, lần nào cũng khiến cho cô có cảm giác như gặp lại cảnh cũ. Có lẽ là vì bộ đồ này, Hà Lệ Chân nghĩ. Chứ còn không, xưa giờ trước mặt cô, cho dù Vạn Côn có trầm lặng cách mấy cô cũng không cảm thấy cậu lạnh lùng.

Hà Lệ Chân miễn cưỡng cười một tiếng, hỏi: "Ngủ dậy quạu? Lần sau cô sẽ chọn chỗ gần hơn. Nếu em mà dậy không nổi, gọi điện

cho cô, đẩy lui thời gian lại cũng được." Vạn Côn chậm rãi đứng lên, phúi phúi quần áo. Hà Lệ Chân nói: "Em còn chưa ăn —" Cô nói đến giữa chừng, Vạn Côn sấn người tới, Hà Lệ Chân vừa hoàn hồn thì Vạn Côn đã cúi đầu, hôn lên môi cô. Hà Lệ Chân hốt hoảng, lùi về phía sau, mất thăng bằng, Vạn Côn tóm lấy cánh tay cô, giúp cô đứng cho vững, sau đó dắt qua phía mình. Hà Lệ Chân bị cậu nắm cổ tay mới phát hiện ra sức của cậu mạnh như vậy.

"Em buông tay, em làm gì đó?"

Hà Lệ Chân giật mạnh tay ra, ngón tay của Vạn Côn như gọng kìm, không sao nhúc nhích được.

Cậu cúi đầu, vẫn muốn hôn cô.

Hà Lệ Chân giơ tay tát, nhưng tay mới đến giữa chừng, đã bị tay kia của Vạn Côn giữ lại.

"Tôi đã từng nói chưa." Vạn Côn đè hai cổ tay của cô xuống, ghé bên tai cô, "Cô có thể thử, thử xem tôi còn bị cô chiếm thượng phong không."

"Vạn Côn—!"

"Cô đồng ý đi chơi, chẳng phải là đồng ý thế này sao." Vạn Côn nhếch mép, "Giờ này còn giả bộ nổi gì?"

Hà Lệ Chân tức giận đến một mức độ nhất định thì trái lại trở nên bình tĩnh, cô không đo sức với cậu nữa, nói: "Nếu tôi biết em như thế này, tôi cũng sẽ không đáp lời em."

Vạn Côn cười lạnh một tiếng: "Như thế nào?"

Hà Lệ Chân nói: "Bản thân em biết rõ hơn ai hết."

Nét mặt của Vạn Côn mờ mịt, trong mắt còn mang tơ máu. Hà Lệ

Chân thật không sao tin nổi đây là ánh mắt của một cậu con trai hai mươi tuổi.

"Thế cô thì sao." Vạn Côn chột nói.

"Tôi thế nào?"

"Cô thì có hay ho hơn gì đâu chứ." Vạn Côn buông tay, Hà Lệ Chân liến vẩy vẩy tay, trên cổ tay cô là vết đỏ, nhưng cô không xoa nắn.

"Tôi không biết em đang nói gì."

"Tại sao cô hẹn gặp ở đây."

Nghe Vạn Côn hỏi, Hà Lệ Chân im lặng một lúc, sau đó khẽ nói:
"Nếu em không thích đây, thì hôm qua có thể nói với tôi."

"Đừng làm bộ." Vạn Côn cười lạnh, nói: "Cô hẹn ra chỗ khỉ ho cò gáy này, chẳng qua là vì nơi đây không có ai. Không ai có thể thấy chúng ta, cũng không ai có thể nhận ra chúng ta."

Tim của Hà Lệ Chân đang thắt chặt đến đau rát, cảm giác bất lực khiến cho cô quên mất cổ tay đang đau.

"Cô lấy tôi làm trò đùa." Vạn Côn nói.

"Không phải....." giọng của Hà Lệ Chân cực thấp, Vạn Côn trông như chẳng nghe thấy gì.

"Cô cảm thấy để ông đây gặp người khác mất mặt, đúng không? Có phải là cô cảm thấy tôi nợ cô ba ngàn tệ, cho nên có thể mặc sức giở trò?"

Hà Lệ Chân ngẩng đầu lên, "Không phải, em đã hiểu lầm."

"Không sao." Nét mặt của Vạn Côn bất chợt biến đổi, trở nên dửng

dưng và bõn cợt, "Chỉ mua vui mà thôi, ai làm chả được?"

Hà Lệ Chân nhìn cậu, cổ áo của Vạn Côn để hở, gió thổi làm lộ ra một bên xương quai xanh đều đặn rắn chắc. Hà Lệ Chân chột hỏi: "Có phải là em định quay về với việc làm."

Vạn Côn thoáng khựng lại, rồi lại khôi phục dáng vẻ trước đó, "Làm thì sao?"

"Vạn Côn, những chuyện khác chúng ta có thể từ từ nói sau, nhưng công việc này của em, đừng làm nữa."

Vạn Côn không nói gì.

Hà Lệ Chân bảo: "Nơi đó không phải chốn học sinh nên đi."

"Đi hay không là chuyện của tôi."

Hà Lệ Chân hơi tức giận: "Tôi nói với em bao nhiêu lần rồi mà em vẫn không nghe lọt phải không? Loại công việc tệ hại đó sớm muộn gì cũng sẽ huỷ hoại em!"

"À." Lâu thật lâu sau Vạn Côn lẳng lặng à lên một tiếng, nói: "Ngại quá, loại người như tôi thì làm thứ công việc không ngẩng được mặt lên như vậy đấy, cô nhìn mà thấy phiền thì có thể đừng nhìn."

Vạn Côn xoay người, sải bước đi về mạn trên của vách núi, rồi lại bảo: "Tiện thể nói một câu, cô cảm thấy tôi làm mất mặt, thì tôi cũng cảm thấy cô nhạt toẹt. Chỗ cô trò với nhau, tôi cho cô một lời khuyên hữu nghị. Không phải ở trước ngực có thêm hai khối thịt thì thành phụ nữ, loại như cô, đàn ông chả buồn nhìn."

Cậu ta đi rồi.

Hà Lệ Chân lẳng lẽ đứng trong gió, nghe tiếng bước chân của cậu mỗi lúc một xa. Sau đó bám vào thân cây hai bên, cẩn thận trèo lên

lại.

Cho dù đã cẩn thận, cô vẫn bị té một cú, đầu gối va vào một móm đá nhú ra, làm rách da.

Trên mặt đất hình như có hai giọt nước rơi xuống.

Hà Lệ Chân giơ tay quệt mắt, đứng trên vách núi một lần nữa, tựa như chưa từng có chuyện gì xảy ra, đeo túi xách vòng trở ra.

Trong túi xách nặng chịch, là một hộp giữ nhiệt, bên trong để rất nhiều bánh trứng cô đã làm sẵn. Cô hơi lo mình sẽ ăn không hết, bởi vì cô biết cậu mau đói, cho nên đã làm rất nhiều.

hết chương 22

Tác giả: Twentine

người dịch: idlehouse

Chương 23

Vạn Côn thoăn thoắt bước đi trên con đường rải đá, càng lúc càng nhanh. Di động trong túi cậu không ngừng rung, rung một hồi ngừng, 4-5 giây sau lại rung tiếp.

Dưới những đợt rung này, Vạn Côn càng lúc càng bức bối nóng nảy, cuối cùng không nhịn được nhấc chân đá một cục chặn giao thông, chiếc cục bị tai lay vạ gió văng ra chỗ cách đó 2,3 mét.

Cậu mở di động ra, chẳng buồn nhìn đã bấm nút nghe.

"A lô?"

"Sao bây giờ em mới bắt máy!" Đầu kia là người trưởng nhóm của Vạn Côn ở Tú Quý, Vương Khải.

"Không nghe thấy."

"Thôi được rồi, chuyện anh nói với em trước đó, em đã suy nghĩ tới đâu rồi?"

Vạn Côn không trả lời.

"Anh không có nhiều thời gian nói chuyện dư thừa, được hay không, được thì làm, không được thì biến!" Giọng điệu của Vương Khải đánh thếp.

Vạn Côn cắn chặt răng, cậu nhìn chăm chăm một cây cột điện ven đường, giống như muốn vắt cho ra máu từ ánh nhìn của mình.

"Thật ra em cũng không cần phải làm cái bộ dạng này." Vương Khải hơi dịu giọng một chút, khuyên cậu: "Đây là lần đầu của em, anh có thể hiểu, nhưng em cũng đừng để lòng lo lắng làm gì. Mấy hôm trước người ta còn gọi cho anh, nói cũng không cần em phải làm gì khác thường, chỉ là chơi với bà ta cùng với vài người chị em một đêm, em còn trai tráng như thế này chỉ chơi một đêm mà không chống đỡ được sao?"

Chỗ khu vực này của mỏ đá rất tẻ, nhiều đất cát, gió thổi là suýt mù cả mắt.

"Anh nói em này, có thể được người ta chọn, chính là bản lĩnh, em đừng quá coi thường, phải biết là không biết bao nhiêu người ở chỗ của chúng ta muốn kiếm được tiền kiểu đó đấy. Tuổi của ba người đàn bà đó tính trung bình đã là 45 rồi, thể trạng em thì sợ cái gì?" Vương Khải đề thấp giọng xuống, nói, "Anh nói em nghe, mấy người đó toàn là khách quen của quán chúng ta, cho tiền bo rất hậu hĩnh, em mà đi, một đêm ít nhất là bảy ngàn."

Vạn Côn im lặng rất lâu rồi mới thấp giọng nói: "Em không muốn đi."

"Có phải là em vẫn còn hơi sợ?" Vương Khải hỏi.

Vạn Côn móc một điều thuốc từ gói thuốc, buồn bực châm lửa, nói: "Không phải là chuyện sợ hay là không sợ."

"Nếu cậu không đi thì đừng tới làm việc nữa." Giọng nói của Vương Khải mang chút châm biếm, "Cậu phải biết, công việc này là vì cậu của thằng Minh giới thiệu cho hai đứa tới làm, chứ chỗ bọn tôi vốn không cần người mới. Ban đầu lúc phỏng vấn cậu nói sao hay thế, cái gì cũng đều làm hết, bây giờ thì lâm trận lại muốn rút lui, tôi thật nhìn không ra đó, nếu mà cậu là con ngoan trò giỏi thì cũng thôi đi, một thằng du côn đầu đường xó chợ thì còn chảnh chọe nổi gì? Có biết việc hầu rượu có nghĩa là gì không? Chính là bán! Là muốn cậu

bán, có hiểu không—? Nếu cậu không túng tiền thì tùy cậu làm bộ làm tịch, túng tiền mà còn làm ra vẻ ta đây, cậu coi mình là gái nhà lành à?"

Vương Khải nói đoạn bực bội cúp máy.

Vạn Côn nghe đường dây báo bận hồi lâu, mới từ từ thả tay xuống.

Bên đường có một quán mì đang còn tu sửa, âm thanh bình bing bang bang không ngừng nghỉ, xung quanh ngập mùi hoá chất của vật liệu xây dựng gay đến nhức mũi. Đứng đợi hồi lâu ở trước cửa khiến cho hai thái dương của Vạn Côn bắt đầu nhức nhối.

Cậu đứng ở đấy hết cả hai mươi phút đồng hồ, sau cùng rút từ cạp quần ra một món đồ.

Cậu cầm cuốn vở ghi chép đã bị nhàu nhĩ trong tay, nhìn hồi lâu, nhìn đến gần như không thở nổi. Sau cùng cậu nhấn tâm vút thẳng cuốn vở xuống bên vệ đường.

Hà Lệ Chân mệt mỏi về đến nhà, bỏ hết bánh trứng trong hộp giữ nhiệt vào tủ lạnh, ngồi xuống trước bàn, không vực được hơi sức để làm bất cứ việc gì. Nhưng cô lại cảm thấy bản thân không phải hoàn toàn triệt để đau lòng.

Chỉ là vô lực.

Cuối cùng, cô buông cây bút trong tay xuống, nằm bò trên mặt bàn, nhìn thân hình béo múp của chú cá vàng đang bơi qua bơi lại trong hồ.

Hà Lệ Chân nằm bò một hồi, ý nghĩ đã đi lang thang khắp chốn.

Cô ôn lại toàn bộ quá trình quen biết Vạn Côn từ đầu đến đuôi, nắm bắt từng diễn biến một để phân tích. Cô cảm thấy đau lòng, nhưng cô lại hoàn toàn không hận cậu, không một chút nào cả.

Cô nghĩ kỹ lý do của điều này, liền phát hiện đây là một điều không cách nào khái quát chỉ bằng vài câu.

Cô nghĩ một mạch, cuối cùng vẫn dừng lại ở hình ảnh cậu ngồi xồm trước tiệm tạp hoá hút thuốc. Hà Lệ Chân giật mình, cảnh tượng ấy tựa như một dấu ấn, mực in là bóng đêm, giấy in là tâm trí của cô, không ngừng in ấn, không sao lau đi được.

Thôi. Ánh mắt của Hà Lệ Chân liếc nhìn túi xách đang treo ở một bên, nghĩ bụng, dù sao cũng đã kết thúc rồi. Nhưng khi ánh mắt cô lướt qua chiếc túi xách, dừng lại trên chiếc ghế sofa ở góc phòng, khoé mắt cô lại không sao kiểm soát được mà đỏ ngay lên. Cô vội vàng dời ánh mắt, cúi mặt, vùi mình xuống mặt bàn.

Ghế sofa màu xanh lam, vốn đã nằm sẵn trong căn phòng này khi được tu sửa, Hà Lệ Chân gần như chưa bao giờ ngồi vào. Giờ đây nghĩ lại, hình như chỉ có Vạn Côn, rất thích ngồi ở chiếc ghế đó. Hà Lệ Chân nhớ đến bộ dạng cậu khi cuộn mình trên sofa, như một chú chó to xác không biết vâng lời, một con sói mắt trắng không giữ lại được.

Đừng đau lòng vì bọn trẻ. Hà Lệ Chân nhớ đến lời Bành Thiến nói. Cùng một sự việc, cậu sẽ đau đến chết đi sống lại, bọn họ chỉ nhanh chóng rơi vài giọt nước mắt, sau đó ngủ một giấc là quên hết sạch, lố lể. Hà Lệ Chân chợt muốn tìm ai đó để tâm sự, cô nghĩ hồi lâu, gọi điện cho Thương Khiết.

Thương Khiết đang còn ngủ.

"Lệ Chân?"

"Ừ....."

"Mới sớm vậy đã gọi điện tới, chuyện gì thế?"

Hà Lê Chân hơi hoảng hốt, cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ, nói: "Đã mười hai giờ trưa rồi."

"À, ba giờ sáng tứ mới ngủ, chuyện gì thế?"

"Không, không có gì." Nghe Thương Khiết nói gần sáng mới đi ngủ, Hà Lê Chân cũng không muốn quấy nhiễu cô ấy, "Cậu cứ nghỉ ngơi trước đi vậy."

Thương Khiết đang buồn ngủ thật, thuận miệng hỏi thăm vài câu rồi định cúp máy.

"Thương Khiết!" Ngay trước lúc cô ấy cúp điện thoại, Hà Lê Chân bỗng dưng gọi cô ấy.

"Ờ, Chuyện gì thế?"

"Tớ muốn hỏi cậu một điều."

"Điều gì cơ chứ."

"Có phải là tớ rất quê mùa không."

"....."

Thương Khiết nghe xong ngẩn người ra, rồi mới nói, "Sao cậu bỗng dưng lại muốn đi hỏi câu này? Tư tưởng đã khai thông rồi?"

"Không phải." Hà Lê Chân nói lí nhí, "Tớ chỉ muốn hỏi một chút thôi."

Thật ra cũng chẳng cần, hỏi hay không, Hà Lê Chân đều đã biết câu trả lời. Cô đã quen Thương Khiết mười năm trời, không phải mới nghe chữ đó từ miệng cô ấy có một lần.

Nhưng lần này, Thương Khiết lại không thẳng thừng cho lắm khi trả

lời câu hỏi của cô.

"Hà Lệ Chân à, có phải là đã bị ai ức hiếp ở trường?"

Thế có được coi như bị ức hiếp không. Bị một học sinh làm? Hà Lệ Chân không nói ra được khỏi miệng.

"Không có."

"Không có cái con khỉ." Thương Khiết nói, "Ai nói gì cậu?"

Hà Lệ Chân nói dối không xong, dứt khoát không nói nữa.

"Hà Lệ Chân, cậu nghe đây." Hình như Thương Khiết đột điều thuốc ở đầu dây bên kia, bảo, "Tớ đã từng nói rất nhiều lần, nhưng cách cậu quê mùa không giống với người khác, nói sao nhỉ, kiểu quê mùa này nó đặc biệt hơn."

"....." Hà Lệ Chân được lãnh giáo phong cách an ủi kiểu phú bà lái buôn nhà Thương Khiết.

"Được rồi, cậu ngủ tiếp đi."

"Vậy không nói à?"

"Ừ."

Buông điện thoại xuống, Hà Lệ Chân cảm thấy tâm tình mình nguôi ngoai hơn nhiều. Cô đến bên cửa sổ, kéo rèm ra. Ánh nắng giữa trưa vừa chói chang vừa ấm áp, chiếu trên hoa của giàn mướp ngoài sân, rực rỡ tựa như màu hồng đào của trứng ộp la.

Hôm sau, mới sáng sớm Hồ Phi đã liên lạc với Hà Lệ Chân, xác định thời gian.

"Mười một giờ tôi đợi cô trước cổng trường, thế nào?"

"Được ạ."

Nghe Hồ Phi nói, lần tham gia bữa cơm này gồm có tổng cộng 9 người, Hà Lệ Chân cảm khái, sắp bằng tổng số giáo viên trong văn phòng của họ tới nơi rồi. Do có người ở trường khác, thêm vào đó hôm qua bị người ta sỉ nhục một phen, Hà Lệ Chân dậy sớm sáng Chủ Nhật, hiếm hoi lần mới đi lục tủ quần áo, muốn tìm một bộ quần áo hơi màu mè hơn một chút. Nhưng cô lục tới lục lui, phát hiện quần áo của mình đều cùng một kiểu. Cuối cùng ở phía trong cùng của xấp quần áo, cô chọn được một chiếc váy đầm mau xanh lam nhạt, đây đã là một bộ cánh được coi là "đẹp" hiếm hoi của cô.

Hà Lệ Chân chải đầu không còn một cọng tóc chạy lộn xộn, búi sau gáy, rồi lại mang giày cao gót, nhìn mình trong gương một hồi, mới chính thức ra khỏi cửa.

Hồ Phi đã đợi sẵn trước cổng trường, Hà Lệ Chân chạy tới, nói: "Thầy Hồ, chắc thầy bị đợi lâu rồi ạ."

"Không không, tôi cũng chỉ mới tới, đi thôi."

Hồ Phi gọi xe, ngồi cùng với Hà Lệ Chân ở hàng ghế sau. Dọc đường, anh ta nói với Hà Lệ Chân: "Địa điểm dạy thêm cũng đã sắp xếp xong rồi, nằm ngay trong một tiểu khu sau đường Minh Hoa, cô biết rồi chứ?"

Hà Lệ Chân không rõ lắm, nói: "Không sao, mai một tôi ghé nhìn một chuyến là được."

"Ừ, địa điểm không tồi, nhưng quanh đó có mấy khu đang được xây cất, hiện giờ đang thi công, không biết liệu có ồn ào không." Hồ Phi dựa ra sau, nói, "Ôi, đã thu xếp gần xong hết thầy rồi, cũng bận rộn hết cả tháng trời. Hiện giờ chỉ thiếu học sinh thôi."

Hà Lệ Chân hỏi: "Thành phần phục vụ là bất cứ học sinh nào trong

thành phố hả thầy?"

"Đúng thế." Hồ Phi nói, "Nhưng mới bắt đầu thì cũng chẳng có tiếng tăm gì, toàn là học sinh do giáo viên tự mình lôi kéo tới."

Hà Lệ Chân nói một cách thận trọng: "VẬY, phải lôi kéo học sinh từ Trung Nhị sao?"

"Cái này để tôi làm là được." Hồ Phi nói, "Có không ít phụ huynh học sinh đã phản ánh việc muốn cho con mình học thêm. Chỉ còn một năm cuối nữa thôi, cho dù học không ổn cũng vẫn muốn cố gắng, đúng không?"

Đến trước cửa nhà hàng, hiếm hoi Hà Lệ Chân mới hơi căng thẳng. Đây là lần đầu cô đến nhà hàng Cẩm Hoa, từ ngoài cửa nhìn vào, liền biết thuộc loại cao cấp, nơi bình thường Hà Lệ Chân sẽ không bước vô được.

Hồ Phi không biết có ý gì, lúc xuống xe liền nói với Hà Lệ Chân: "Hôm nay thầy Lý khao mọi người. Cô có biết không, điều kiện gia đình của Lý Thường Gia vô cùng tốt."

"..... Ồ."

Hồ Phi và Hà Lệ Chân đến sau cùng, Lý Thường Gia chọn một phòng bao rất lớn, lúc họ vào đến bên trong, quanh bàn đã đầy người ngồi.

"Ô, thầy Hồ và cô Hà đến rồi." Lý Thường Gia vốn đang nói chuyện gì đó với một cô giáo bên cạnh, trông thấy hai người Hồ Phi vào, vội vàng đứng lên đón tiếp.

"Mau vào, xin mời vào đây ngồi."

Hồ Phi và Hà Lệ Chân ngồi xuống vị trí. Lý Thường Gia vừa chào hỏi họ, vừa kêu nhân viên phục vụ đưa thức ăn lên.

Hà Lệ Chân quét mặt nhìn sơ, trong đám giáo viên đang ngồi, có vẻ như cô là người nhỏ tuổi nhất. Hà Lệ Chân biết, không chỉ có độ tuổi, mà sơ yếu lý lịch của cô chắc chắn cũng là ngắn nhất, một người đàn ông độ 50 tuổi dáng vẻ bảo thủ ngồi bên cạnh chào hỏi cô: "Cô giáo mạnh giỏi, hân hạnh gặp lần đầu."

Hà Lệ Chân vội vã gật đầu, "Xin chào, tên tôi là Hà Lệ Chân, là giáo viên ngữ văn."

"À à." Ông ta gật đầu, thông thả nói với cô: "Tôi là thầy dạy toán ở Lục Trung, tên tôi là Trương Kính."

"Chào thầy ạ."

"Cô còn trẻ nhỉ."

"Vâng, tôi vừa mới học xong phần nghiên cứu sinh, năm nay mới ra làm giáo viên."

Đang lúc Hà Lệ Chân bận rộn xã giao với ông thầy nọ, nhân viên phục vụ đã bưng cơm lên.

Nét mặt Hà Lệ Chân vẫn không hề thay đổi, nhưng trong lòng thì cả kinh. Những món ăn được đưa lên đều có vẻ như không rẻ tiền chút nào, tôm hùm còn được đưa lên đến mấy con lặn.

Chỗ xó nhỏ mà cũng ra được nhân vật, Lý Thường Gia trông chỉ như một giáo viên dạy văn nho nhã chất phác, ai ngờ gia cảnh lại khá giả đến vậy.

Hà Lệ Chân vừa liếc xong ai dè chạm phải ánh mắt của Lý Thường Gia cũng mới vừa quay đầu qua, anh ta cười cười với Hà Lệ Chân, nói: "Cô Hà hôm nay sửa soạn đẹp quá."

Hà Lệ Chân biết, Lý Thường Gia chỉ nói một câu lịch sự theo thói quen đối với phụ nữ, khen cách cô sửa soạn hôm nay. Nhưng nói

sao đi nữa, có thể được người khác khen, Hà Lệ Chân cũng rất lấy làm vui trong lòng.

Cô mỉm cười với Lý Thường Gia, sau đó hai người lại tự lo xã giao với người bên cạnh mình.

Như thế này thì hay biết bao, Hà lệ Chân vừa nói chuyện liên quan đến vấn đề giáo dục với vị giáo sư trông bảo thủ nọ, vừa nghĩ thầm trong lòng.

Chỉ một câu nói vô cùng đơn giản, cho dù biết rõ là giả, nói ra rồi hai bên vẫn có thể mỉm cười. Tội gì phải châm chích, phải ấu trĩ, hung hăng không nể nang ai, tổn thương người mà cũng tổn thương mình.

hết chương 23

tác giả: Twentine

người dịch: idlehouse

Chương 24

Thức ăn được dọn lên, nhân viên phục vụ lại đưa thức uống và rượu tới, Lý Thường Gia rót một ly rượu, đứng dậy.

Tiếng nói chuyện của mọi người dần dần lắng xuống, đợi anh ta lên tiếng.

"E hèm....." Lý Thường Gia cất lời, cười trước một cái, "Mọi người đều là giáo viên, quý vị vừa im lặng như thế này vừa nhìn chăm chăm vào tôi, làm tôi có cảm giác như quay trở về thuở còn là học sinh."

Quanh bàn đều cười, Lý Thường Gia nói: "Trưa này chúng ta đều chưa dùng bữa, để tôi nói ngắn gọn thôi. Hôm nay mục đích mời quý vị, là vì muốn để mọi người làm quen với nhau một chút. Lớp học của chúng ta mọi việc cơ bản đã được giải quyết xong xuôi, thủ tục tôi cũng đã làm xong, chương trình học thì từ cuối tuần sau có thể bắt đầu tiến hành. Tuy các thầy cô đều đến từ nhiều trường học khác nhau, nhưng sau này ở một mức độ nào đó mọi người sẽ đều là đồng sự, tôi xin cạn ly này trước, hy vọng lớp dạy thêm của chúng ta mọi việc đều thuận lợi!"

Giọng của Lý Thường Gia rất hay, Hà Lệ Chân cảm thấy học sinh của anh ta thích nghe anh ta giảng cũng không phải là không có lý do. Không những âm thanh nghe hay, mà giọng điệu cũng rất ôn hoà, tốc độ vừa đúng, có lẽ là do anh ta dạy văn, khí chất nho nhã trên người cũng rất đậm.

Những giáo viên khác đều vỗ tay, sau đó nâng ly, Lý Thường Gia

uống cạn một ly xong, nói: "Các đồng nghiệp nữ nếu không muốn uống thì đổi thành nước ngọt nhé."

Hà Lệ Chân ngẩng đầu, phát hiện anh ta đang nhìn qua chỗ cô, tay cô đã dừng lại giữa chừng, ngại không muốn đổi, uống hết nửa ly rượu.

Lý Thường Gia quay đầu, cười bảo: "Nhấp một chút tỏ thành ý cũng được rồi, mọi người không cần phải uống hết."

Anh ta vừa dứt lời, thầy Trương bên cạnh Hà Lệ Chân ngửa cổ dốc hết một ly vào bụng trong chớp mắt. Hà Lệ Chân há hốc mồm kinh ngạc, Trương Kính quay qua, nói đùa với Hà Lệ Chân: "Hơi khát, để cho cô Hà chê cười rồi."

Hà Lệ Chân cười khan hai tiếng, nói: "Dạ không sao, chai của tôi ở đây thầy cũng có thể uống ạ."

Lý Gia Thường mở màn xong, mọi người bắt đầu động đũa. Hà Lệ Chân dần dần phát hiện, cô đã hoàn toàn coi nhẹ sức chiến đấu của Trương Kính. Ba chai rượu ở chỗ cô, gồm có chai của cô cùng với chai của một nữ giáo viên khác, cơ bản là đều vào bụng ông ta hết. Trương Kính uống xong hoàn toàn chẳng có biểu hiện gì khác lạ, mặt chỉ hơi đỏ hơn một chút, tinh thần phấn chấn, ngồi nói chuyện với Hà Lệ Chân.

"Tôi á, thân già nhưng lòng không già." Trương Kính nói, "Vốn là tôi đã định về hưu, nhưng mà ở nhà làm gì đây? Ngày ngày ngồi trơ ra dưỡng lão? Nhàm chán."

Hà Lệ Chân cảm thấy vị giáo viên này rất đáng yêu, nói: "Vâng, thầy đã mang cương vị một nhà giáo lâu như thế, quyển luyện cũng phải thôi." Trương Kính cười ha ha, lại khui một chai rượu, Hà Lệ Chân nói: "Tửu lượng của thầy tốt thật."

Cô quay đầu qua, trông thấy Lý Thường Gia và một giáo viên khác

cũng đang nói chuyện, bên tay cũng có 4,5 cái vỏ chai. Hà Lệ Chân nghĩ thầm, lẽ nào đây là khí chất văn nhân?

Văn nhân Trung Quốc từ xa xưa đã yêu thích rượu, nổi danh nhất chính là Lý Bạch, rồi thì Tô Thức, Lục Du, Tào Tháo, Đào Uyên Minh vân vân.... Lúc còn đi học, Hà Lệ Chân cũng đã từng nghĩ qua về vấn đề này, phải chăng rượu có thể kích hoạt và gửi gắm cảm tình của con người.

Nhưng cách của đám người Trương Kính uống rượu lại không như kiểu say sưa bết nhè. Hà Lệ Chân nhớ lại cảnh lúc lớp 12-6 tụ tập lần trước, không khỏi hết lời để nói.

Hà Lệ Chân quay qua nhìn Trương Kính nửa mái đầu đã đầy tóc bạc đang uống vô cùng vui vẻ, mỉm cười nghĩ bụng, nếu như muốn nói cho hay hơn, thì có lẽ là khi văn nhân uống rượu, thứ họ đạt được chính là một loại tâm trạng.

Nghĩ đến đây Hà Lệ Chân cũng có chút nóng lòng muốn thử, cô lấy một chai rượu, tự rót cho mình một ly, nói với Trương Kính: "Thầy Trương, tôi cũng mời thầy một ly nhé."

"Được được." Trương Kính niềm nở, lại ngửa cổ nốc.

Hà Lệ Chân nhắm mắt, uống vài ngụm lớn, thấy trong miệng đắng gần chết, nhưng vì muốn chút "tâm trạng," cô cũng thí mạng, ráng uống một hơi cho hết.

"Ái chà." Trương Kính thấy vậy phải khen, "Giỏi thật giỏi thật."

Hà Lệ Chân buông ly, cảm giác được rượu vừa chạy xuống bụng hình như không yên, đang có cơ nguy muốn trào lên lại. Mắt cũng bắt đầu cay cay, nước mũi cũng suýt chảy ròng ròng. Cô bùm miệng, nắc mảy tiếng.

Trương Kính hơi lo lắng nhìn cô, "Không sao chứ, uống nhanh quá

phải không."

Hà Lệ Chân bị nguyên một loạt phản ứng này làm cho nói không nên lời, chỉ xua tay lắc đầu. Lý Thường Gia như có linh tính, quay đầu trông thấy ngay cảnh này, vội bước tới, vỗ vỗ lưng cho Hà Lệ Chân, nói: "Cô Hà sao thế này?"

Vốn còn ráng chịu được, kết quả bị Lý Thường Gia vỗ cho mấy phát, thật là chết người. Trong cổ họng lập tức có thứ trào lên, Hà Lệ Chân nhin hết nổi, không muốn ở lại trong phòng để người ta chê cười, đứng ngay dậy xua xua tay với Lý Thường Gia, rồi chạy ra, nín lấy một nhân viên phục vụ. Cô bùm miệng không nói gì được, nhưng người nhân viên đó cũng đầy rẫy kinh nghiệm sa trường, nhìn một cái là biết ngay cô sắp nôn, chỉ chỉ ra phía đầu hành lang, "Phía trước, quẹo trái."

Hà Lệ Chân chạy vào phòng vệ sinh, đẩy cửa một buồng, chưa kịp đóng cửa đã nôn thốc tháo. Nôn một hồi, Hà Lệ Chân mới cảm thấy bao tử dễ chịu hơn một chút, hớp nước từ bồn rửa tay súc miệng, lấy lại hơi, chuẩn bị về lại bàn.

Vừa ra khỏi phòng vệ sinh đã gặp Lý Thường Gia nghênh đón. Hà Lệ Chân không ngờ anh ta có thể tới đây, trên mặt anh ta là vẻ lo lắng, hỏi: "Sao rồi? Không sao chứ hả?"

Hà Lệ Chân nói: "Không sao." Cô hơi ngượng, nói: "Là bản thân tôi quá sơ ý."

Lý Thường Gia: "Thầy Trương mời rượu với cô à? Nếu cô uống không được thì phải nói với ông ấy chứ."

"Không không." Hà Lệ Chân vội giải thích, "Không phải thầy ấy mời tôi, là tôi mời thầy ấy."

"....."

Hà Lệ Chân: "Tôi không biết uống rượu, muốn thử một chút, không
ngờ phản ứng lại dữ như vậy."

"Bây giờ cảm thấy thế nào rồi?"

"Đã không sao rồi ạ."

Lý Thường Gia và Hà Lệ Chân cùng nhau về bàn, chạm mặt một
nhân viên phục vụ đang bước ra, Lý Thường Gia gọi cô ta lại, nói,
"Làm ơn cho một chén chè ỷ, cảm phiền làm ấm một chút."

"Thưa được."

Lý Thường Gia đẩy cửa, quay đầu cười với Hà Lệ Chân: "Nôn xong
ăn một chút thứ đó sẽ cảm thấy đỡ hơn, trước đây tôi cũng từng
bị."

Nói đoạn, anh ta quay về chỗ ngồi của mình, bắt đầu nói chuyện với
những giáo viên khác.

Hà Lệ Chân về chỗ, Trương Kính tiếp tục xin lỗi cô.

"Xin lỗi cô nha, tôi không biết là tửu lượng của cô giáo lại....."

Hà Lệ Chân mỉm cười tiếp lời: "...lại tệ như thế."

Trương Kính nói: "Mới đổi thức uống cho cô rồi."

Không lâu sau, chén chè ỷ được bưng lên, nhân viên hỏi chè của ai,
Lý Thường Gia đáp: "À, của vị khách này." Anh ta chỉ Hà Lệ Chân
cho cô nhân viên, nhân viên bưng chén chè đến trước mặt Hà Lệ
Chân.

Mấy giáo viên quanh bàn đang nói chuyện rất say sưa, chẳng mấy ai
để ý đến tiết mục nho nhỏ này, nhưng Hà Lệ Chân vẫn cảm thấy hơi
ngượng.

Chè ỷ được làm rất đẹp, nước đường như bạch ngọc, những viên bánh trôi bằng gạo nếp nho nhỏ, và những hạt cơm nếp nằm lác đác quanh chén. Mùi vị ăn cũng rất khá, rượu nếp thơm ngọt, bánh trôi mềm mại, nhân bên trong rất ngon. Hà Lệ Chân ăn một chút vào đã thấy dạ dày dễ chịu hơn nhiều.

Thình thoảng bắt gặp ánh mắt của Lý Thường Gia, Hà Lệ Chân gật đầu ngỏ ý cảm ơn, Lý Thường Gia chỉ cười cười.

"Tôi rất thích ăn món này." Sắp kết thúc bữa ăn, lúc Lý Thường Gia đi qua chỗ cô nói chuyện với mấy giáo viên, anh ta nói với Hà Lệ Chân như vậy, "Khí quản của tôi luôn có vấn đề, hay bị ho, ăn món này cảm thấy rất dễ chịu."

"Vâng, đúng là rất dễ chịu." Hà Lệ Chân đáp.

Bữa ăn diễn ra rất vui vẻ, đến lúc chót, vài đồng nghiệp nam uống hơi quá chén, vài đồng nghiệp nữ vì có việc riêng, đều đã ra về trước, còn lại Hà Lệ Chân là người ở lại sau cùng.

Lúc mọi người chia tay, Lý Thường Gia tìm Hà Lệ Chân. Anh ta đã uống không ít, hai má đã hơi đỏ lên, trông có vẻ rất vui.

"Cô Hà dùng cơm thấy thế nào ạ?"

Hà Lệ Chân nói: "Ừ, rất tốt thưa thầy."

Lý Thường Gia nói: "Cô phải đi về hả? Cô về hướng nào, tôi giúp cô gọi xe."

"Dạ không cần đâu, tôi muốn đi bộ một chút."

"Vậy cô đợi tôi một chút nhé." Lý Thường Gia nói, "Tôi uống rượu xong không lái xe được, để tôi đi gọi tài xế đưa rước, rồi tôi sẽ đi bộ cùng với cô một lúc."

"Cái đó——"

"Cô cứ đi trước đi." Lý Thường Gia chạy vào lại trong nhà hàng, ngoái đầu bảo, "Chấp nữa tôi sẽ rượt theo cô."

Hà Lệ Chân không kịp nói câu nào, Lý Thường Gia đã chạy mất vào trong. Cô cũng không rời đi, đứng yên đó đợi. Quay đầu ra sau, phát hiện ra Hồ Phi còn chưa đi nữa, anh ta đang cầm di động trong tay, cau mày nhìn nó, nhìn một hồi buông di động, ngó quanh quất.

Hà Lệ Chân bước tới, "Thầy Hồ, thầy còn chưa đi ạ, đang tìm gì thế?"

Hồ Phi giật mình, quay đầu, "À, cô Hà đó hả, tôi đang đợi người."

Hà Lệ Chân gật gù không muốn làm phiền, chuẩn bị rời đi.

"Cái thằng cà chớn Vạn Côn này không biết lại chạy đâu rồi."

Hồ Phi lâu bầu lăm bằm một câu, chân của cô lại như bị chú định thân ghim chặt một chỗ. Cô xoay người, hỏi: "Vạn Côn?"

"Ờ." Hồ Phi đáp, "Cái thằng ranh con này gọi điện cho tôi, nói muốn nghỉ học, tôi bảo nó tới gặp tôi nói chuyện. Đã đợi nửa tiếng rồi mà còn chưa thấy tới."

Hà Lệ Chân cảm thấy đầu mình trống rỗng, "Nghỉ học?"

"Đúng vậy." Hồ Phi nói, "Tôi nghĩ còn nghỉ cái gì mà nghỉ nữa, thôi học luôn cho rồi."

"Em ấy..... em ấy có nói vì sao không ạ?"

"Không biết nữa." Hồ Phi đáp, "Mà còn có thể vì cái gì nữa, chỉ không muốn học nữa thôi."

"Tại sao ạ?"

Hồ Phi hơi lầy làm lạ, "Tại sao cái gì cơ?"

Cuối cùng Hà Lệ Chân mới ý thức được mình đang làm gì, cô lắc đầu, "À không, tôi chỉ là, chỉ là——"

"Ê! Vạn Côn——!" Hồ Phi đột nhiên gào tướng lên, Hà Lệ Chân ngược mắt, trông thấy Vạn Côn ở bên kia đường, đang băng qua bên này.

Cậu vẫn mặc bộ đồ từ hôm qua, nhưng hình tượng thì khác xa, không biết có phải là do không nghỉ ngơi đằng hoàng, mà trông cậu rất uể oải, mang theo vẻ nóng nảy cục cằn. Cậu đang băng qua đường đi tới bên đây, cứ thế mà đi thẳng một mạch, một chiếc xe suýt đâm vào người, tài xế quay cửa kính xuống mắng: "Không muốn sống nữa hả!"

Vạn Côn đứng ngay lại giữa đường, sau đó nhìn quanh quất, đến bên vệ đường lượm lên một cục gạch, chẳng nói chẳng rằng, vừa cầm lên là quăng thẳng vào chiếc xe ấy.

"Mày làm gì đó? Mày muốn làm gì đó?" Tài xế là một người đàn ông quăng bốn mấy, bên phó lái còn có một người phụ nữ, người phụ nữ ngó thấy cậu ung dung như một tên bệnh tâm thần đang lù lù tiến tới, sợ hãi mắng ầm lên.

"Cút! Mẹ kiếp cái quân ăn mày này, cút——!" Chị ta mới mắng được nửa chừng, thì cục gạch của Vạn Côn động trúng mũi xe, mũi xe bị hõm sâu vào. Cậu thò căng đập vào hông xe, người phụ nữ nọ ré lên xong ngược mắt thấy ngay một cái đầu người ngoài cửa sổ, gương mặt người nọ khuất một khoảng trong bóng tối, nét mặt âm ngoan, đáy mắt toàn tơ máu, đang nhìn chằm chằm vào trong chỗ bọn họ.

Giọng của Vạn Côn vừa khàn vừa chậm rãi: "Mày nói ai không muốn sống?"

Người phụ nữ sợ hãi bật khóc, không muốn ăn thua đủ với tên cặn bã này nữa, hồi người đàn ông, "Đi mau đi mau! Kệ nó đi—!"

Người đàn ông vẫn còn tức giận không cam lòng, nhưng bộ dạng của tên đứng ngoài ý như đang bảo mày ngon thì xuống xe, anh ta đánh giá thể trạng cường tráng của Vạn Côn, rằng nghiêng ken két. Anh ta đang bực mà không có chỗ trút, cuối cùng chửi tục vài câu, rồi lái xe rời đi.

Hết thầy phát sinh chỉ trong vòng nửa phút đồng hồ, Hồ Phi và Hà Lệ Chân không kịp trở tay. Đợi đến lúc xe đi mất rồi, Hồ Phi mới hoàn hồn, tức đến thở không ra hơi.

"Vạn Côn—! Mày qua đây ngay!"

Vạn Côn ngẩng đầu, trông thấy Hà Lệ Chân bên cạnh Hồ Phi. Cậu thoáng khựng lại, vẻ mặt càng thêm u ám.

Cậu vừa bước đến phạm vi 3 mét thì Hồ Phi liền bắt đầu giáo huấn.

"Em nói xem chuyện này là thế nào? Vừa rồi em làm cái gì thế? Em là lưu manh hay là du côn—!? Còn nữa, tự xưng gọi điện lại đòi nghỉ học? Em coi trường học là cái gì, nói tới là tới, đi là đi?"

Vạn Côn đút hai tay trong túi, cúi đầu, tóc mái loà xoà, che đi tầm mắt.

"Nói!" Hồ Phi mới nãy uống rượu, giọng điệu rất hung dữ, "Rốt cuộc là như thế nào?!"

Người đi đường đều ngoái đầu tò mò nhìn, Hà Lệ Chân có ý muốn kêu Hồ Phi dẫn cậu đến chỗ khác mà mắng, nhưng Hồ Phi đang quá giận dữ, vốn không cho cô cơ hội để chen một câu nào.

"Rốt cuộc em có biết nói không hả!?" Hồ Phi quát.

hết chương 24

Tác giả: Twentine

người dịch: idlehouse

Chương 25

Vạn Côn chậm rãi ngẩng đầu lên, hơi thở rất đổi bình thường, giống như không hề bị ảnh hưởng bởi lời của Hồ Phi.

Hồ Phi thấy cái bộ dạng đó của cậu, tức điên lên, "Em nói đi, rốt cuộc em tính làm gì?"

Mặt Vạn Côn mang ý cười lạnh: "Làm gì? Không phải đã nói rồi à."

"Hiện giờ em không nghỉ học được, nếu em không muốn học nữa, thì bảo người nhà tới làm thủ tục xin thôi học!" Hồ Phi nói, "Tôi muốn phương thức liên lạc với phụ huynh gia đình em, ngay bây giờ!"

Mặt Vạn Côn híp lại, không nói gì nữa. Ánh mắt của cậu như có như không quét ngang qua Hà Lệ Chân, vẫn lạnh lùng như thế, vẫn cùng một ác ý. Hà Lệ Chân kiên định đứng bên Hồ Phi, giống như đang độ sức, cô biết, vẻ mặt của cô cũng chẳng ôn hoà được hơn Vạn Côn bao nhiêu.

Mặc cho Hồ Phi mắng như thế nào đi nữa, Vạn Côn vẫn giữ bộ dạng cà tưng, Hồ Phi đã uống rượu vào, nổi nóng lên bắt đầu hơi văng đầu. Anh ta loạng choạng mất thăng bằng. Hà Lệ Chân đang theo dõi, thấy Hồ Phi ôm đầu loạng choạng giật lùi, vội vàng đỡ sau lưng anh ta, nói: "Thầy Hồ, không sao chứ."

Hồ Phi nhú chặt đầu mày, cảm thấy trời đất quay cuồng, Hà Lệ Chân ngó anh ta đỡ tay phía sau đầu, hơi thở dồn dập, thầm nghĩ tiêu rồi, thầy Hồ còn trẻ lắm mà, không đến nỗi bị cao máu chứ.

May sao Hồ Phi chỉ choáng váng một chút xong lại đứng vững, Hà Lệ Chân hỏi: "Thầy Hồ, thầy cảm thấy sao rồi ạ? Có cần gọi xe cấp cứu không?"

Hồ Phi xua tay, "Không sao, tôi vào nhà vệ sinh một chút."

Hà Lệ Chân đỡ anh ta vào lại trong nhà hàng, "Để tôi đi với anh nhé."

"Không cần, không sao cả."

Đúng lúc bọn họ đang tiến vào trong thì đụng ngay Lý Thường Gia, Lý Thường Gia vốn định gọi Hà Lệ Chân, trông thấy cô đang đỡ Hồ Phi, vội hỏi: "Thầy Hồ bị sao thế?"

Hà Lệ Chân đáp: "Cãi nhau một lúc với một học sinh, có lẽ là hơi quá xúc động."

Lý Gia Thường đỡ lấy anh ta, nói với Hà Lệ Chân: "Để tôi đi với thầy ấy, cô cứ đợi đó nhé."

Hà Lệ Chân lo lắng dõi theo họ, phía sau lưng truyền đến một giọng nói trầm thấp.

"Cũng không phải là không biết sửa soạn nhỉ."

Lúc cậu đến gần, Hà Lệ Chân liền ngửi thấy mùi rượu và thuốc lá trên người Vạn Côn, ngoài ra còn thêm mùi mồ hôi pha trộn chung vào đó, hơi không khác gì một mớ giẻ rách lượm được bên vệ đường, càng khiến cho cô cảm thấy gớm hơn bất cứ lần nào trước đây.

Hà Lệ Chân ngoái đầu, Vạn Côn đứng cách cô chưa đến nửa mét, ý cười mỉa mai càng rõ hơn. "Tên lúc nãy là ai thế, hôm nay có phải cô mới vừa mua được cái váy bên đường dắt lên người mình không,

cô—"

"Qua đây."

Hà Lệ Chân lẳng lẳng bình tĩnh nói một câu, sau đó cũng không ngoái đầu, đi thẳng. Vạn Côn thoáng khựng lại, sau đó bước theo sau cô. Hà lệ Chân đi men theo một con hẻm nhỏ bên cạnh nhà hàng, gặp một khúc quanh, cô quẹo vào. Phía trước mặt là một toà nhà kiểu cổ, sát mặt tiền là một tiệm tạp hoá nho nhỏ, một cánh cửa sổ để mở, cạnh tường dán đầy những mẫu giấy vụn này nọ phất phơ, hiện giờ bên cửa sổ không có người, tối thui. Giữa hẻm là một cây đại thụ xanh um rậm rạp, dưới đất là bóng râm mát, Hà Lệ Chân dừng bước ở nơi ấy.

Cô quay đầu, nói: "Thầy Hồ suýt bị em làm cho tức đến lên cơn bệnh, em có biết không."

Vạn Côn cười lạnh, bất cần: "Bệnh thì đã sao?" Nói rồi cậu lại nhếch mép, "Có chết thì cũng đã sao?"

Hà Lệ Chân nhìn vào mắt cậu, gật gù, "Được, em được lắm." Cô nói xong, dợm bước chực bỏ đi. Vạn Côn nói từ sau lưng cô, "Sao cô không trang điểm, chỉ mặc được mỗi cái váy lên đã nghĩ là đi dự đàn ông được rồi à?"

Hà Lệ Chân dừng bước, đứng yên một lúc, Vạn Côn lẳng lẳng đợi cô trả lời.

Lĩnh vực tình cảm giỏi nhất, là làm mờ mắt người trong cuộc. Khi ta nói thật, họ sẽ không ngừng suy xét, dù có một chút xíu hiểu lầm cũng sẽ khư khư nắm chặt không buông. Nhưng khi ta nói dối, dầu chỉ cần hơi lay nhẹ là đã có thể nhìn thấy rõ sự thật, họ lại sẽ không buồn nhắc tay. Cho nên trên thế gian này, vốn chẳng có "hiểu lầm," có chăng, chỉ là – giây phút ấy, tại nơi ấy, tâm trạng của họ ra sao.

Một lúc lâu sau đó, Hà Lệ Chân ngoái đầu, nói với cậu: "Lời cậu nói

hôm qua, tôi đã suy nghĩ nghiêm túc một phen, cảm thấy rất có lý."

Vạn Côn cười lạnh: "Ồ? Cô cũng cảm thấy bản thân mình không có vị của phụ nữ? Nếu biết mình như vậy, thì đừng xuất——"

"Không," Hà Lệ Chân lẳng lẳng nói, "Ý tôi là một câu khác."

Vạn Côn híp mắt.

Hà Lệ Chân: "Cái câu mà cậu nói tôi cho rằng cậu khiến tôi mất mặt."

Vạn Côn hình như thoáng sửng sốt, có vẻ như nghe mà không hiểu lời Hà Lệ Chân nói.

Gió từ đầu hẻm, thổi lay làn váy màu xanh lam nhạt ấy, làn váy vừa mỏng vừa phẳng, tựa như một lưỡi dao.

Hà Lệ Chân nói: "Thật ra cậu nói không sai, tôi chọn chỗ đó để gặp cậu, là vì muốn xa xa trường học một chút. Có lẽ lúc đó không nghĩ chi nhiều, sau đó nghĩ kỹ nguyên do rồi, đại khái ——" Hà Lệ Chân vừa nói vừa nhìn Vạn Côn, "chắc là vì cậu."

Vạn Côn cắn chặt răng, "Vì tôi thế nào?"

Hà Lệ Chân nhìn cậu với vẻ *còn phải hỏi*, "Cậu nói xem?"

Cuối cùng Vạn Côn hiểu ra ý của Hà Lệ Chân, mắt đỏ ngầu lên, nhìn cô chăm chăm, tựa như mới trông thấy cô lần đầu.

"Còn nữa," Hà Lệ Chân thông thả nói, "không phải tất cả đàn ông đều thích phụ nữ với dáng vẻ chào mời, nhưng cậu nghĩ thế thì tôi cũng có thể hiểu được, dù sao một tên nhóc mới nứt mắt như cậu, tôi cũng không thể trông chờ gì được vào độ chín chắn. Đúng rồi, nếu như cậu thôi học, thì sau này khỏi gặp mặt nhau nữa." Hà Lệ Chân ngưng một chút, rồi tiếp, "Vốn là khoác trên mình thân phận

học sinh thì còn có chút thú vị khi gặp nhau, nhưng nếu rời khỏi mái trường, cậu cũng chẳng khác gì mấy thiếu niên thất học lêu lổng gặp ở bất cứ nơi đâu, chẳng còn chút sức thu hút gì nữa."

Vạn Côn giận run lên, gân mạch trên cổ lồi cả ra, trông như sắp xông lên xé xác Hà Lệ Chân trong giây kế tiếp. Cậu gằn từng tiếng một: "Cô nói lại lần nữa coi, cô có gan thì nói lại lần nữa coi —!" "Rõ ràng là nghe rõ mồn một rồi mà còn bảo người ta phải nói lại." Hà Lệ Chân bình tĩnh quét mắt nhìn Vạn Côn một cái, khẽ nói: "Đúng là một tên nhóc con."

Hà Lệ Chân xoay người đi ra khỏi ngõ, đi được hai bước, lại dừng chân, bảo: "Còn nữa, tôi cũng không phải người rộng rãi gì, đừng quên trả lại tiền cho tôi, ba ngàn đồng tuy không nhiều, nhưng trong lòng tôi thì cậu không đáng giá đó. Tôi sẽ gửi cho cậu sổ tài khoản."

"Hà Lệ Chân—!" Vạn Côn rống lên.

Đây là lần đầu tiên cậu gọi tên cô, lại trong một hoàn cảnh khiến lòng người tan nát như vậy.

Ai làm chả được, Hà Lệ Chân nhìn con đường cái trước mặt, giòng xe cộ nườm nượp in vào mắt nhưng không in được vào lòng. Ai mà làm chả được; nường theo cảm tính, nói những lời tổn thương đến nhau, ai làm chả được?

Thì ra nói những lời ác độc là một việc có thể khiến ta hưng phấn run hết cả người lên như vậy.

Run đến chật vật.

"Sao." Hà Lệ Chân ngoái đầu, "Cậu muốn quịt nợ?"

Vạn Côn đứng dưới bóng cây, trông cậu như đã mấy ngày chưa nghỉ ngơi đằng hoàng, cũng chưa vệ sinh cá nhân cho ra hồn, đầu tóc

nhìn hơi rít đầu, quần áo trên người cũng dơ dáy. Tuy bình thường cậu cũng không phải luôn luôn chỉnh tề, nhưng chưa bao giờ trông cậu chật vật như thế. Cùng đường, đúng là bộ dạng của kẻ cùng đường.

Vạn Côn nhìn Hà Lệ Chân với ánh mắt phần nộ, nhưng nhìn một hồi, hai vai rũ xuống. Người cậu hơi run lên, giống như sắp sửa sụp đổ.

"Em sẽ không quít của cô....." Giọng của Vạn Côn mất tiếng, "Em sẽ không quít nợ của cô."

Hà Lệ Chân nói: "Không quít thì tốt."

"Cô....." Vạn Côn ập a ập ứng, "Không phải em..... em nói những lời đó không phải là....."

"Thầy Lý sắp quay lại rồi, tôi đi trước đây, cậu liệu lo cho thân mình đi."

Giọng của Vạn Côn lại thoát biến, ngó cô với vẻ gần như không sao hiểu nổi, "Thầy Lý?"

Hà Lệ Chân không nói gì nữa, chỉ là trước khi đi, cô liếc cậu một lần chót—

Một con chim ưng đã bị bẻ gãy cánh, đứng bên bờ vực thẳm sâu vạn trượng, không cam lòng quay đầu, nhưng lại không sao bay lên được.

Đúng là Lý Gia Thường đã trở về chỗ cũ, đang còn đứng bên cửa trông ngóng. Hà Lệ Chân bước tới, anh ta trông thấy cô liền mỉm cười đón chào, nhưng khi đến gần hơn, phát hiện ra Hà Lệ Chân có vẻ khác thường, hỏi cô: "Ơ? Sao sắc mặt cô Hà trông kém thế?"

Hà Lệ Chân vuốt vuốt mặt, đáp: "Không có gì."

Lý Gia Thường: "À, có phải lúc nãy bị sợ không, thầy Hồ không sao, thầy ấy đang nghỉ trong sảnh đấy, đã gọi điện về nhà rồi."

Anh ta ngỡ rằng Hà Lệ Chân bị cái màn đột phát lúc nãy của Hồ Phi dọa chết khiếp, cười cười bảo: "Cô Hà nhát quá nhỉ, như thế này liệu có bị học sinh ở trường bắt nạt không?"

Hà Lệ Chân lau khô khoé mắt, cúi gằm đầu nhìn mặt đất, lẳng lặng nói: "Chẳng qua cũng chỉ là trẻ con, sao lại có thể bắt nạt người lớn được."

"Nói cũng đúng." Lý Thường Gia bảo, "Vậy chúng ta vào trong ngồi với thầy Hồ nhé."

Hà Lệ Chân gật đầu, "Được."

"À đúng rồi, cậu học sinh ban nãy đâu rồi?" Lý Thường Gia mới nhớ ra Vạn Côn, ngoái quanh không thấy bóng dáng cậu. Hà Lệ Chân bước vào trong nhà hàng, vừa đi vừa nói: "Không biết nữa, chắc có lẽ đã đi mất rồi."

Vạn Côn đã đi chưa. Chưa đi.

Cậu đang ở trong một góc khuất, nhìn theo Lý Thường Gia và Hà Lệ Chân cùng nhau bước vào nhà hàng, nhìn cái màu xanh lam nhàn nhạt ấy biến khỏi tầm mắt, sau đó xoay người, dựa lưng vào tường, từ từ ngồi sụp xuống.

Cậu cảm thấy hơi buồn ngủ, đã hơn ba mươi mấy tiếng đồng hồ rồi cậu chưa ngủ giấc nào. Cậu lại cảm thấy khoé mắt rất xót, xót đến mở không ra, thế nên vùi đầu vào cánh tay mình.

Di động rung lên, cậu rút nó ra từ trong túi, nhận cuộc gọi.

"A lô....."

"Em có muốn suy nghĩ lại một lần nữa không." Người gọi tới là Vương Khải, giọng điệu rõ ràng là đã dụ đi không ít so với lần trước. "Anh biết em thiếu tiền, việc này vừa nhẹ thân, tiền lại mau có, còn lo áp lực tâm lý cái gì nữa, em cứ chống cự là chống cự cái gì vậy hả? Người ta đã chỉ đích danh em, nói muốn em, em mà từ chối lần này, mấy bà khách quen này sẽ không sao—"

"Em làm."

"Đúng không nào, em phải — Hà?! Em làm?" Vương Khải giống như nghe mà không hiểu, "Em nói em muốn làm?"

Vạn Côn trầm giọng ừ một tiếng rất thấp.

Bên Vương Khải lập tức trời quang mây tạnh, "Ồi, em xem nếu em nói vầy sớm thì đã tốt biết bao, cứ phải giở trò gây hiểu lầm. Em thu dọn rồi tối nay tới đây đi."

Vạn Côn hỏi: "Hôm nay sao?"

"Nếu không thì hôm nào nữa? Em nghĩ phải hôm nào?" Dù sao cậu cũng đã đồng ý, Vương Khải nói chuyện dễ dãi hơn nhiều. "Nếu không thì cho em thêm một ngày, anh chả biết em cứ dây dưa bên đó làm trò gì nữa." Nói rồi anh ta hơi lấy làm buồn cười, bảo: "Chỉ là lên giường một phát thôi mà, có cần phải bồi đắp tâm lý lâu vậy không, có phải là đám quan chức không hả."

Vạn Côn lẩm bẩm: "Tiền....."

"Tiền em yên tâm." Vương Khải nói, "Em tiếp đãi mấy người đó cho đàng hoàng, tiền sẽ không thiếu phần em. Em hẹn thời gian đi, nói xem khi nào được. Mấy bà khách quen đó cũng niệm tình em còn nhỏ tuổi, cho em mặt mũi, chứ không thì nào đã đến phiên em được chọn thời gian."

Vạn Côn nhìn mặt đất, dưới gốc cây cổ thụ có một que kem bị vứt

đi, trên đó còn dính chút kem đã tan, một bầy kiến đã bu đến, hỗn loạn nhưng nhúc chen nhau bò lên.

"A lô? A lô?" Vương Khải nói một tràng, Vạn Côn cũng chẳng có chút động tĩnh, anh ta gọi hai tiếng, Vạn Côn mới đáp bằng một giọng rất thấp: "Tối nay em về."

"Ồ." Vương Khải thấy cậu cuối cùng đã nghĩ thông suốt, bảo: "Thế mới được chứ, nghĩ toàn những chuyện vô ích kia làm gì. Em mau mau về sớm một chút, anh đã bảo người sửa soạn quần áo cho em, sở thích của mấy bà khách này nhìn là biết liền. Cứ vậy đi, khi nào em về tới thì đến gặp anh ngay."

Vương Khải cúp máy rồi, Vạn Côn vẫn giữ nguyên tư thế cũ, lâu thật lâu không hề nhúc nhích. Cậu nhìn bầy kiến trên mặt đất, từ từ cúi gằm đầu.

Không ai để ý đến tiếng khóc kìm nén phát ra từ một góc tường nọ, tựa như rất ít ai để ý đến con kiến dính chân trên mặt đất, tuy cả hai vẫn luôn tồn tại.

hết chương 25

Tác Giả: Twentine

người dịch: idlehouse

hồi đó lúc đọc phần đầu, lúc Ngô Nhạc Minh giúp Vạn Côn đóng kịch để "nhích" cô giáo, mình đã từng thắc mắc tại sao Vạn Côn lại uống say thật, chứ không phải là đóng kịch. Đến lúc làm beta lại truyện mình mới nghĩ, mình hiểu ra chi tiết này rồi. Là vì lần đó, nếu thật sự "nhích" được, thì sẽ là lần đầu của Vạn Côn. Cho nên Vạn Côn bản thân cũng bị áp lực và sợ hãi, nên uống rượu để lấy gan. Cũng như lần này, muốn quay về Tú Quý làm việc 1 thời gian kiếm tiền, nhưng vẫn muốn nghe lời Hà Lệ Chân, nói chuyện với nhà trường

đàng hoàng thay vì nghỉ học khờ khờ, rốt cuộc là bị Hà Lệ Chân
đạp cho 1 đạp.

Chương 26

Đêm, trên tấm biển treo trước cửa của Tú Quý, những vết dơ càng thêm rõ rệt. Vạn Côn đứng trước cửa ra vào, móc một điều thuốc từ trong túi ra, ngồi xổm nơi bậc thềm hút thuốc, hút xong một điều rồi, chậm chạp đứng dậy, đẩy cửa bước vào trong.

Bên trong vẫn những âm thanh vạn năm không đổi, tiếng nhạc, tiếng hò hét, và những âm thanh của ly rượu lạnh canh va cụng vào nhau. Vạn Côn chen qua đám người, liếc mắt thấy quầy rượu phía bên kia sân khấu, bước chân thoáng dừng, đi về hướng đó.

Ngô Nhạc Minh mặc một bộ âu phục có ghi-lê hằn hoi, cổ áo để phanh, đang còn lau ly rượu. Bộ đồ làm việc này, chắc là cậu ta mặc nó lần đầu tiên. Hồi mới tới, cậu ta thấy nhân viên của Tú Quý mặc như vậy, liền tỏ ý thích với Vạn Côn, bây giờ mặc được vào người rồi, mang cảm giác như phấn khởi hẳn lên.

Một tay cậu ta cầm ly, tay kia cầm khăn sạch, mắt lim dim, người lắc lư theo nhịp điệu của tiếng nhạc đình tại nhức óc, chiếc ly trong tay trông như sắp rớt tới nơi. Ánh đèn phía trên quầy rượu cũng đang đưa trên gương mặt cậu ta, mang vài phần mờ lung, bộ dạng say sưa nhún nhảy này của cậu ta nhìn giống như đang phê thuốc.

Vạn Côn tới gần, ngồi xuống một chỗ trống, cũng không gọi cậu ta, vươn cánh tay dài với lấy một cái ly từ trong quầy, tự rót rượu cho mình.

Đừng xem thường bộ dạng chìm đắm ấy của Ngô Nhạc Minh, thật ra tính cảnh giác của cậu ta vẫn tồn tại, có kẻ chòm rượu ngay dưới

mũi, cậu ta liền lập tức tỉnh lại.

"Ê——" Vừa lên tiếng, liền thấy Vạn Côn đang ngồi trước mặt, cậu ta phải nuốt xuống vế sau của câu nói.

Vạn Côn uống ngụm rượu, lơ lửng lắc nhẹ ly rượu.

Ngô Nhạc Minh sấp mặt tới, "Anh về rồi à——!?"

Vạn Côn chả buồn đáp lại câu hỏi dư thừa kiểu đó, Ngô Nhạc Minh lại nói: "Mau mau đi tìm Vương Khải đi, anh ta cứ tìm anh mãi, hai tiếng trước đã bắt đầu chạy ra hỏi em rồi."

Vạn Côn gật gù, "Ừ, biết."

Ngô Nhạc Minh hơi lấy làm lạ: "Phía sau bọn anh bị thiếu người đến vậy à, em chưa bao giờ thấy anh ta cuống lên như vậy cả."

Vạn Côn liếc cậu ta một cái, hỏi: "Thiếu thì mày muốn vào?"

"Không vào." Ngô Nhạc Minh cầm ly, lại bắt đầu lắc lư theo tiếng nhạc, "Phía sau chán chết được, chỉ có thể hát hò này nọ thôi, làm bartender chuyên nghiệp mới là ngầu nhất."

Vạn Côn nhìn cậu ta, không khỏi bật cười một tiếng, "Chuyên nghiệp." Lại còn then-đơ với chả then-điếc. Kỹ thuật pha chế cocktails của Ngô Nhạc Minh toàn là học từ youtube ra, rồi được một tay đã có chút kinh nghiệm dạy cho thêm một chút, nhưng kỹ thuật vẫn tầm như cũ, cơ bản toàn pha bừa các loại nước trái cây này nọ bỏ thêm rượu mạnh, thả đại vài miếng trái cây xắt lát vào, rồi cứ thế gọi đó là cocktail.

Ngô Nhạc Minh không hiểu được ý khinh bỉ của Vạn Côn, càng lắc lư như điên, vừa xoay người thì trông thấy ai đó, cậu ta dẩu dẩu mồm ra ý với Vạn Côn, "Úi, bị trông thấy rồi." Vạn Côn ngoái đầu, Vương Khải đứng sâu phía trong, đang còn ngoắc tay với cậu. Vạn Côn

buông ly rượu, đi qua đó.

"Về rồi hả?"

Vạn Côn nhìn anh ta, gật đầu.

Có vẻ như Vạn Côn và Vương Khải không quen chào hỏi nhau kiểu này, Vương Khải cũng không hàn huyên gì thêm, dẫn Vạn Côn vào gian phòng phía trong cùng, lôi một bọc đồ từ trong một chiếc rương cũ đưa cho cậu: "Em thay đồ trước đã."

Vạn Côn lấy đồ ra, dù cậu đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ trước đó, nhưng vẫn không khỏi sửng sốt. Vương Khải vẫn luôn quan sát nét mặt của cậu, thấy bản mặt poker của cậu cuối cùng đã có biến hoá, liền thở phào trong lòng, cười, hỏi: "Thế nào?"

Vạn Côn đặt mấy món quần áo hoa hòe qua một bên, hỏi: "Mấy bà muốn em mặc thứ này?"

"Đúng rồi." Vương Khải dựa lên chiếc rương, bảo: "Anh đã bảo rồi mà, mấy bà khách quen này tổng cộng gồm có ba người, hai người từ Đài Loan, thích phong cách đường phố hoa hòe thời 70, 80, em đừng quá để tâm, chơi vui ấy mà, phải để cho khách được xả láng mới tốt."

Vạn Côn lấy quần áo, kiểu rất xưa, có vẻ như được đặc biệt đặt may, mặt vải còn rất mới, sờ lên trơn láng.

"Em thay đồ trước đi, rồi vào trong tìm anh." Vương Khải rất ít khi giao lưu với những nhân viên dưới quyền mình, có muốn nói thêm vài câu với Vạn Côn thì cũng chẳng biết đường nào mà lần. Anh ta biết nhìn sắc mặt và đoán ý rất khá, nhận ra được rằng Vạn Côn cũng không muốn nói chuyện gì nhiều, nên để yên cậu một mình rồi đi ra ngoài.

Vạn Côn cởi áo, khoác lên mình chiếc áo trơn láng nọ, chất liệu man

mát, dán vào người, làm Vạn Côn có cảm giác như một thứ gì đó đang liếm cậu, khiến cho cậu buồn nôn. Cậu gỡ khoá thắt lưng, lúc rút ra hơi bị mắc kẹt, cậu thô bạo dùng sức, suýt nữa làm khoá cài của thắt lưng rớt ra. Rút xong thắt lưng rồi, Vạn Côn chợt cảm thấy chẳng còn hơi sức gì nữa, cậu vút dây lưng qua một bên, dựa vào cửa, ngồi thụp xuống. Trong phòng không mở đèn, tối tăm, mùi gỗ cũ lan toả đã nhuộm hơi chua chua, Vạn Côn tựa đầu lên cánh cửa, cơ lưng hơi thắt vì những vết thương đã đóng vảy sau lưng bị động tác lúc nãy đụng đến.

Vạn Côn rút di động từ trong túi quần ra, trong gian phòng tối đen cuối cùng cũng có một chút ánh sáng yếu ớt. Trên di động có vài tin nhắn chưa được đọc, đến từ vài tên bạn phá làng phá xóm ở trường, và từ ông bố Vạn Lâm của cậu, Vạn Côn đọc từng bức một, cuối cùng xoá mẫu tin đòi gửi tiền, đóng di động lại, đứng dậy.

Trong văn phòng làm việc nằm chỗ sâu nhất, Vương Khải đang cùng với nhân viên kế toán đối chiếu sổ sách gì đó, trên mặt bàn làm việc bày đầy giấy. Vương Khải nghe tiếng động, ngoái đầu, ngắm Vạn Côn xong không nhìn được vỗ tay khen.

"Ái chà, đẹp đấy." Văn phòng hơi ngọt ngào, Vương Khải đã cởi áo bên ngoài ra, chỉ mặc một chiếc ba lỗ bên trong, anh ta tay chống hông, đánh giá Vạn Côn, nói: "Không tệ không tệ, cho nên mới nói muốn mặc gì còn phải coi vốn liếng, em mặc vào một cái, bộ đồ này liền trông sinh động hẳn lên."

Đang nói thì Hội Kế gần đầu lên nhìn Vạn Côn một cái, cười hì hì.

Vạn Côn đứng yên ở đó, không nói gì, Vương Khải thấy bản thân mình nói đã đời mà cậu vẫn bất động, bực mình bảo: "Thế thì vậy đi, em đợi anh một chút, anh gọi người đưa em qua đó."

Rốt cuộc Vạn Côn mở miệng, "Lái xe?"

"Khách sạn Tân Trang, em muốn tự đi một mình?"

"Tân Trang?"

Khách sạn Tân Trang rất nổi danh, vị trí rất xa, gần như sắp vào luôn đến thành P, Vạn Côn nhíu mày, "Sao xa vậy."

"Người ta đặt đó mà." Vương Khải đáp, "Em lo mấy chuyện đó làm gì, môi trường của khách sạn Tân Trang rất tốt, tới đó thưởng thụ một chút cũng không tồi."

Vạn Côn không hỏi gì nữa, Vương Khải lấy một xấp giấy A4 nằm dưới một cục chặn giấy ở trên mặt bàn, lật một hồi lấy sổ di động, gọi một cú điện thoại, hẹn giờ ngắn gọn với tài xế, sau khi cúp rồi thì bảo với Vạn Côn: "Chú Lưu đang ở ngoài đường, sẽ về ngay thôi, em đợi một chút ha." Vạn Côn gật đầu, ngồi xuống sofa gần đó, Vương Khải và kế toán lại tùm đầu lo làm việc.

Gần chín giờ tối, chú Lưu mới quay về. Chú Lưu là tài xế của Tú Quý, lái một chiếc xe Passat màu trắng. Vương Khải nói tên khách sạn với chú ấy một lần, chú ấy hiểu ngay, nói: "Biết rồi biết rồi."

Vạn Côn ngồi vào xe, nhìn những xanh đỏ phồn hoa bên ngoài, neon in hình chớp bóng, không nói một câu.

Hà Lệ Chân nhận được tin nhắn từ Lý Thường Gia, hẹn đi cùng với cô tới chỗ dạy thêm, làm quen với địa điểm. Hà Lệ Chân sẵn rảnh không có gì làm nên đáp lời.

Chỗ dạy thêm nằm trong một tiểu khu dân cư, hai tầng, hành lang được sửa thông với nhau, tổng cộng gồm 4,5 phòng học lớn, ngoài ra còn có hai phòng nhỏ, Lý Thường Gia nói với Hà Lệ Chân: "Chắc dùng hai phòng nhỏ này làm văn phòng cho giáo viên ha."

"Được đấy ạ." Hà Lệ Chân thò đầu vào ngó quanh, gian phòng được tu sửa hần hoi, tường cũng mới vừa được sơn, đó đây dưới sàn vương 1-2 giọt sơn màu trắng. Lý Thường Gia bước vào trong, đặt

chìa khoá lên bàn, ho hai tiếng, Hà Lệ Chân bước đến gần, "Thầy Lý không sao chứ ạ?"

"Không sao không sao." Lý Thường Gia đáp, "Bệnh vặt."

Hà Lệ Chân nói: "Gian phòng này mới tu sửa xong, mùi còn nồng lắm."

"Ừ." Lý Thường Gia gật đầu, "Đúng là rất nồng."

Hà Lệ Chân tới bên cửa sổ, đẩy cánh cửa sổ ra, đề nghị: "Mở cửa sổ cho nó bay bớt mùi, rồi mua thêm chút cây cối, có thể sẽ đỡ hơn, chứ không thôi mấy hôm nữa khai giảng, học sinh sẽ bị ngộp."

Lúc mở cửa sổ ra, gió liền ùa vào, Hà Lệ Chân không khỏi nheo mắt lại, cô chỉnh lý lại mái tóc, ngoái đầu, liền gặp ngay ánh mắt của Lý Thường Gia, Lý Thường Gia nhìn cô, nói "được."

Hà Lệ Chân không khỏi cảm thấy trong phòng có vẻ hơi yên tĩnh, Lý Thường Gia lại bảo: "Tôi không biết nhiều về cây cỏ lắm, cô Hà có rành không?"

Hà Lệ Chân nói: "Tôi cũng không rành lắm."

"Thế thì chốc nữa chúng ta ghé vườn cây xem một chuyến nhé, hôm nay vừa khéo tôi lái xe tới đây, mua xong rồi chở về luôn cũng tiện."

Hà Lệ Chân tiếp thu lời đề nghị.

Lý Thường Gia lái một chiếc xe Jeep, vừa rộng rãi vừa thoải mái, Hà Lệ Chân ngồi chỗ phó lái, nhìn ra ngoài cửa sổ, hơi thất thần.

"Cô Hà đang nghĩ gì thế?"

Ngay đúng lúc một bóng hình xuất hiện trong đầu Hà Lệ Chân, Lý Thường Gia lên tiếng hỏi han. Cảnh vật ấy liền thoát bốc hơi, ngăn

ngủ đến nỗi không sao nhớ lại được.

"Không có gì." Hà Lệ Chân đáp.

Lý Thường Gia bắt chuyện với cô, "Chỗ trường của cô Hà ra sao rồi, công việc đều thuận lợi hết chứ?"

"Cũng khá thuận lợi." Hà Lệ Chân nghĩ bụng, chắc vậy, coi như là thuận lợi đi.

"Phải rồi, cậu học trò bữa trước thì sao?" Lý Thường Gia chợt hỏi. Tâm lý của Hà Lệ Chân căng thẳng liền, "Học sinh nào hả thầy?"

"Thì lúc chúng ta đi ăn, rồi gặp bữa đó đó, còn làm cho thầy Hồ tức giận đến phát bệnh nữa mà, cậu ta ở trong lớp của thầy Hồ à?"

"Vâng."

"Ồ, có một học sinh như thế cũng khó cho thầy Hồ rồi." Lý Thường Gia cảm thấy trong xe hơi ngột ngạt, quay cửa kính xuống một chút, nói tiếp, "Trông bộ dạng cậu ta, có phải là ở lại lớp không, có vẻ như là lớn hơn học sinh cấp 3 bình thường nhỉ."

"Chắc vậy." Không biết vì sao, Hà Lệ Chân hoàn toàn không muốn thảo luận chuyện của Vạn Côn với Lý Thường Gia chút nào.

Lý Thường Gia cũng rất miễn cảm, có thể nhận ra là Hà Lệ Chân không muốn nói về chuyện này, lập tức đổi đề tài, hỏi: "Cô Hà tới Dương Thành được bao lâu rồi?"

"Không lâu lắm, tôi là vì công việc nên mới tới đây, trước đó chưa từng ghé."

"Cuộc sống ở đây đều thuận tiện chứ hả?"

Hà Lệ Chân cảm thấy Lý Thường Gia có vẻ như hơi nhiệt tình thái

quá, lắm lắm: "Rất tiện thưa thầy."

Lý Thường Gia liếc nhìn thấy sắc mặt của Hà Lệ Chân qua kính chiếu hậu, vội vàng nói: "Ngại quá, tôi hơi nhiều lời rồi..."

Hà Lệ Chân thoáng giật mình, đáp: "Không đâu, thầy đừng hiểu lầm, tôi chỉ đang mãi lo nghĩ một số chuyện."

Lý Thường Gia cười, "Thế thì tốt, đang nghĩ gì thế?"

Hà Lệ Chân bịa đại ra một lý do: "Đang nghĩ đề thi cho kỳ tới."

Lý Thường Gia cười rộ lên, "Cô cũng hơi quá nghiêm túc rồi."

Hà Lệ Chân bị anh ta cười thì mặt hơi đỏ.

Nói đến đề thi, Lý Thường Gia mang danh là tiền bối trong nghề, thế là càng nói mãi không dứt. Anh ta thảo luận cùng với Hà Lệ Chân, từ cách chọn chữ để điền vào câu cho đến khảo kỹ năng đọc, nói chuyện đã đời, tới vườn cây mà còn chưa nói xong.

Cơ bản là nguyên buổi chiều cả hai người đều ở vườn cây, Lý Thường Gia chi một số tiền lớn, mua tổng cộng là mười mấy chậu cây, mà còn toàn là những chậu lớn. Đến lúc về tới nơi mới biết gặp phiền phức to, lớp học thêm nằm ở lầu 3 và lầu 4, một chậu cây nặng mười mấy cân, Lý Thường Gia thì nho nhã mảnh mai, khí quản còn không được tốt, khiêng xong hai chậu là đã hơi hỗn hển.

Hà Lệ Chân muốn phụ, Lý Thường Gia không cho.

"Cô Hà cứ nghỉ là được, để tôi khuân."

Có mạnh miệng hơn đi nữa cũng vẫn vô ích, lúc Lý Thường Gia khuân đến chậu cây thứ tư, bắt đầu ho dữ dội ở khúc quanh của cầu thang lầu hai, nghe như là muốn ho văng phổi ra.

Hà Lệ Chân đặt túi xách xuống, "Để tôi giúp thầy."

Khuôn xong chậu cây cuối cùng, chân của cô cũng mềm nhũn. Lý Thường Gia cũng khó giữ được hình tượng phong độ ngời ngời, ngồi trong lớp học tu nước ừng ực.

Hai người nhìn nhau, thấy bộ dạng chật vật của đối phương thì cũng đại khái đoán được bộ dạng lem luốc của mình, thế là đồng thanh phì cười.

Màn cửa chưa kịp mua về, nắng chiều xuyên qua cửa sổ, có thể nhìn thấy được những hạt bụi li ti đang nhẹ bay trong không trung. Bàn tay đang cầm ly nước của Lý Thường Gia chậm rãi siết một cái, anh ta nhìn Hà Lệ Chân, nói: "Cô Hà, cô—"

Hà Lệ Chân ngược mắt nhìn anh ta, "Hả? Sao cơ?"

hết chương 26

tác giả: Twentine

người dịch: idlehouse

Chương 27

"Không, không có gì." Lý Thường Gia nói đến giữa chừng đã ngưng, lắc đầu, rũ mắt nhìn chiếc ly trong tay.

Hà Lệ Chân nói: "Không còn sớm, tôi phải đi đây, ngày mai còn phải đi dạy nữa."

Lý Thường Gia lập tức ngẩng đầu: "Được, tôi đưa cô."

Hà Lệ Chân về đến nhà, tự bật bếp làm cơm. Nhìn ánh lửa nhàn nhạt, Hà Lệ Chân nhắm tịt trong bụng.

Đã một tuần rồi.

Từ lần trước gặp nhau, đến nay, đã một tuần rồi.

Ngô Nhạc Minh và Vạn Côn đều không quay về trường, Hà Lệ Chân đã hỏi bóng hỏi gió Hồ Phi, Hồ Phi nói, nếu mà tiếp tục không liên lạc được với cậu, lần này nhà trường có thể sẽ đuổi học cả hai.

Đuổi học.....

Từ bé, Hà Lệ Chân đã rất ngoan, quy củ học hành công tác, đi học mười mấy năm chưa từng bao giờ trốn học lấy một buổi, chưa quay cóp lấy một lần, cho nên hai chữ "đuổi học" này vẫn luôn cách cô xa lơ xa lắc.

Nhà trường mà khai trừ Vạn Côn, sau này cậu biết phải làm sao, cậu có thể làm gì?

Quỹ đạo của cuộc đời Hà Lệ Chân xưa nay luôn thẳng thớm phẳng lặng, có thể chạy chậm hơn một số người, nhưng phương hướng chưa từng sai lệch. Cô chưa bao giờ nghĩ, nếu bị lệch hướng, thì sau đó sẽ là như thế nào.

Hà Lệ Chân hơi hoang mang mịt mờ, cô ngoái đầu, nhìn chiếc ghế sofa cá nhân nằm bên kia, nước trong nồi sôi lên sùng sục, toả khói trắng. Hà Lệ Chân nhìn rất lâu, dường như nơi ấy thật sự có một người đang ngồi, ngả ngón giang tay duỗi chân, nghiêng đầu nhìn cô cười.

Cô chợt cảm thấy nhói lòng.

Lấy ra một vắt mì thả vào nồi, trong khi chờ đợi, Hà Lệ Chân suy nghĩ kỹ một phen. Bên ngoài tịch dương chiếu khắp trời, cũng chính là giờ làm cơm của mọi nhà. Trong sân hiem lẫm mới yên tĩnh được, không có tiếng các mẹ các thím í ới chuyện trò, chỉ thỉnh thoảng dăm ba đứa trẻ ồn ào nô đùa quanh ngõ.

Sau chót, Hà Lệ Chân ra quyết định. Cô tắt bếp, lấy di động từ trong túi xách, gọi cho Vạn Côn một cú điện thoại.

Chuông trong di động đổ từng hồi, trái tim vốn rất bình tĩnh của Hà Lệ Chân không biết sao lại bắt đầu căng thẳng. Lúc cô cho rằng điện thoại sẽ tự động cắt cuộc gọi, bên kia cuối cùng bắt máy.

Giọng của Vạn Côn bình tĩnh hờ hững, không thể hiện gì.

"A lô?"

Hà Lệ Chân đến bên chiếc bàn, "Vạn Côn?"

"Ừ."

Hà Lệ Chân nghe thấy tiếng gió trong điện thoại, khác với tiếng Vạn

Côn thở, tiếng gió thổi vừa mạnh vừa nhanh.

"Có gì không?" Lâu quá Hà Lệ Chân không nói gì, Vạn Côn lên tiếng.

Hà Lệ Chân hoàn hồn, hỏi: "Em đang ở đâu vậy?"

Hỏi xong câu ấy, Hà Lệ Chân mới giật mình nhớ ra, lần gặp nhau cuối cùng. Đã trở mặt, vượt quá hết thầy giới hạn, hình như cô không còn tư cách để hỏi han gì nữa.

Hình như Vạn Côn cũng cho là vậy, cậu hờ hững đáp: "Tôi ở đâu, liên quan gì đến cô?"

Hà Lệ Chân cúi đầu không nói, đầu óc mênh mang, lúc thì nghĩ, có nên cúp máy không — cúp trước khi cậu bắt đầu xỉ nhục cô một cách khinh bỉ.

Nhưng Vạn Côn lại lên tiếng.

"Cô quan tâm tôi đang ở đâu sao?" Nói xong, cậu không đợi cô trả lời, tiếp tục nói, "Cô không quan tâm." Tiếng gió trong điện thoại ngày một lớn, gần như át hết lời của cậu, "Không ai quan tâm....."

"Vạn Côn....." Hà Lệ Chân siết chặt di động, nói: "Em quay về trường đi, cô sẽ nói giúp cho em với thầy Hồ, em mà không về nữa, lần này chắc sẽ thật sự——"

"Cút."

Hà Lệ Chân sững sốt, "Sao cơ?"

"Tôi kêu cô cút." Giọng của Vạn Côn lạnh tanh, "Tôi làm gì, là việc của tôi, không cần những lời dư thừa của cô, cô là cái thá gì." Hình như cậu đốt một điếu thuốc, rồi lại nói: "Còn nói giúp cho tôi, dụ dỗ học sinh xong đi dụ dỗ giáo viên, có cần tôi nói giúp cho cô không hả."

Hà Lệ Chân cảm thấy mặt mình nóng ran, tức nhẹn đến hai bên thái dương giật rần rần, suýt nữa không thở được.

"Cô không biết em đang nói gì. Trước hết em về đi đã, nếu như thật sự cần xin nghỉ phép, gặp thầy Hồ——"

Vạn Côn cười lạnh một tiếng, "Không biết? Phải rồi, đúng là cô không biết."

Bị cậu ngắt lời, nghe tiếng cậu cười kiêu tự cho mình là đúng, giọng Hà Lệ Chân liền hơi run lên, "Cô không biết, lẽ nào em biết?" Chiếc di động trong tay Hà Lệ Chân bị siết đến nóng rực, giọng của cô rất nhỏ. "Vạn Côn, trước khi em để lời nói thoát ra khỏi miệng, em có bao giờ nghĩ rằng tôi là giáo viên của em? Có phải từ nhỏ đến lớn em đều như vậy, chưa từng nghĩ giúp cho người khác, chưa từng hiểu cách tôn trọng người khác? Trong mắt em trong lòng em chỉ toàn là những gì khiến em bất mãn và thiệt thòi. Tôi thừa nhận, tôi đã từng đặt kỳ vọng nơi em, đó là do tôi đã nhìn lầm."

Nói đến khúc cuối, hốc mắt Hà Lệ Chân cay sè, cô không muốn để mất phong độ trước mặt Vạn Côn, hít sâu vào một hơi, nói: "Vạn Côn, trên đời này không có gì cho không biếu không cả. Em không đối xử tốt với người khác, thì người ta cũng không đối xử tốt với em, em cứ sống bê tha như thế này, cuộc đời sớm muộn gì cũng sẽ đòi của em một cái giá rất đắt. Tôi soi lại mình, thấy tôi đã đối đãi với em không trái với lương tâm, em tự suy nghĩ xem những lời em nói đó, rốt cuộc có quá đáng hay không." Nói rồi không đợi cho cậu trả lời, cô cúp ngay điện thoại.

Buông di động, Hà Lệ Chân ngồi phịch xuống ghế, thù người nhìn chú cá vàng trong bể.

Trong lòng cô âm thầm dùng tất cả mọi lời mắng nhiếc có thể nói ra bằng miệng, hung hăng rửa sả Vạn Côn, chửi rửa một hồi, chợt nhớ đến lần bọn họ gặp nhau ở chỗ mỏ đá.

Không biết vì sao, giờ đây nhớ lại khi đó, Hà Lệ Chân chỉ nhớ đến gió, cũng thổi y hệt như trong điện thoại hôm nay, gió lạnh căm căm. Thổi trên tóc trên cổ cậu, làm nổi bật lên khuôn mặt cậu, cứng rắn tựa như những sỏi đá dưới chân núi.

Cuối cùng Hà Lệ Chân không nhịn được nữa, gục mặt trên bàn mà khóc.

Cô lại hơi hối hận, hối hận trước đây tại sao không chịu suy nghĩ cho chu toàn hơn một chút.

Vật cực tất phản, cứng rắn nhất cũng có lúc sụp đổ.

Cậu thiếu niên ấy rõ ràng kiêu ngạo như thế, nhưng lại yếu đuối đến không chịu nổi một cú đả kích. Trước khi tổn thương ập tới, cậu đã bắt đầu bảo vệ cho tôn nghiêm của mình, quay lưng với hết thảy.

Vạn Côn buông di động, rất nhanh lại có cuộc gọi tới. Vạn Côn tức tốc cầm máy lên, phát hiện người gọi là ông bố của mình.

"A lô? A lô a lô—?" Tai phải của Vạn Lâm trước đây bị người ta tát, tuổi chưa cao đã bắt đầu lẩm, nhưng lúc gọi điện thoại lại cứ để bên tai phải.

Vạn Côn nói: "Nghe rồi, có chuyện gì?"

Vạn Lâm: "Vạn Côn? Bố đây này!"

Vạn Côn ráng kiên nhẫn, "Biết rồi, có chuyện gì?"

Vạn Lâm có vẻ như đã nghe được, ông đáp: "À, Vạn Côn, tháng này mày có cách nào đưa thêm chút tiền...."

Vạn Côn hí mắt, "Tháng này tôi đã đưa ông hai ngàn rồi, ông còn đòi nữa?"

"Không phải, Ngoại mày hôm qua gọi điện tới nhà, nói lại bệnh nữa, cần mua thuốc, bà còn muốn được phẫu thuật, bao nhiêu tiền tháng này bố đưa hết cho bà mua thuốc rồi."

Vạn Côn im lặng một lúc, hỏi: "Ngoại bị bệnh?"

"Thì đó." Vạn Lâm nói, "Nếu không bố đâu phải giục mày như gì chứ, Ngoại mày cũng 80 rồi, nhà mình cũng đâu thể để kệ bà đúng không, mẹ mày dù gì cũng mất rồi——"

"Ông đừng nhắc tới mẹ tôi!" Vạn Côn quát lên ngắt lời ông ta.

Vạn Lâm khẽ thở dài, "Được được được, không nhắc không nhắc."

Vạn Côn nghiêng rằng: "Tháng này tôi có thể đưa thêm cho ông nhiều nhất là một ngàn, tôi còn phải đi trả nợ người khác."

Vạn Lâm nhớ đến chuyện trước đó, hỏi: "Trả cho cái cô giáo kia đó hả?"

Vạn Côn ừ.

Giọng điệu của Vạn Lâm hơi mang chút tò mò, "Thế..... cô giáo hồi mày hả?"

Vạn Côn không đáp, Vạn Lâm lại nói: "Nếu cô giáo không hồi, thì mày xem có cách nào lần nữa thêm được không, bố thấy cô giáo đó rất tử tế, sao đi nữa cũng không có cách ép mày trả đúng không, hay là mày trình bày tình cảnh trong nhà với cô giáo, chúng ta——"

"Ông còn chuyện gì nữa không." Vạn Côn trầm giọng lầm bầm, "Không thì tôi cúp, mai tôi gửi tiền cho ông."

Vạn Lâm thấy giọng điệu này của cậu, cũng bắt đầu hơi nổi nóng, "Nói với bố mày, vài câu cũng không có để nói à?"

Vạn Côn: "Không có."

"Mày," Vạn Lâm thở phì phò, "Được, coi như tao nuôi ong tay áo, cái thứ sói mặt trắng, coi như tao với mẹ mày đã phí công nuôi mày!"

Vạn Côn cười lạnh, "Ông còn mặt mũi nhắc đến mẹ tôi."

Vạn Lâm tức giận: "Ý mày là gì, hả? Ý mày là gì? Đúng, tao là người sai, được chưa hả? Mẹ kiếp, cái nhà này ra cái dạng này đều là lỗi của tao! Dù sao mẹ mày cũng đã chết rồi, bao nhiêu sai lầm còn lại chỉ còn mình tao lãnh, đúng không—?"

Vạn Côn không muốn nghe những lời thoại đã lặp đi lặp lại vạn lần như thế này nữa, cậu ngắt cuộc gọi, buông máy.

Trong đầu cậu vừa tỉnh vừa loạn, cậu không ngừng tính tới tính lui số tiền đang có trong tay, máy móc suy tính điều tiếp theo cần phải làm. Cậu nhớ đến cảnh mấy mục già tươi cười nhét xấp tiền dày cộm vào trong quần lót của cậu, cảm thấy đầu thu mà sao đã lạnh kinh người.

Cậu lại nhớ đến câu Hà Lệ Chân vừa nói lúc nãy—

Tôi thừa nhận, tôi đã từng đặt kỳ vọng nơi em, đó là do tôi đã nhìn lầm. Vạn Côn hung hăng liệng chiếc di động

Trong cơn thịnh nộ, sức cậu càng thêm thô bạo, chiếc di động rớt xuống nền xi măng, màn hình rạn nát, pin nằm phía sau văng ra.

Ngô Nhạc Minh bước ra khỏi nhà hàng thì gặp ngay cảnh này, sợ đến độ suýt chạy trở vào trong. Lấy lại bình tĩnh, cậu ta đi về hướng Vạn Côn—

"Mẹ ơi, anh sao thế hả?"

Vạn Côn không nói gì, tựa như Ngô Nhạc Minh và chiếc di động trên mặt đất đều không tồn tại.

Ngô Nhạc Minh thoát chốc lại cười hì hì, nói, "Không sao, cũ không đi thì mới không tới, mua cái khác là được." Cậu ta nói với tấm lưng của Vạn Côn, "Dù sao thì bây giờ anh cũng đã phát tài rồi."

Hôm nay Vạn Côn bao ăn, coi như cậu ta được nhờ, đánh chén say sưa mặt vui phơi phới. Ngô Nhạc Minh đốt điếu thuốc, đứng đưa người, bảo, "Nhưng mà đúng là, rốt cuộc anh lấy được công việc gì thế, một lần thu được tới một vạn năm...." Cậu ta đứng bên cạnh Vạn Côn đầy hâm mộ, "Giới thiệu cho em luôn đi, em hỏi đám Vương Khải mà bọn họ cái gì cũng—" Ngô Nhạc Minh nói đến giữa chừng, nhìn sắc mặt Vạn Côn, nuốt nửa câu sau vào lại trong bụng, cũng không dám tiếp tục đùa cợt nữa.

Hốc mắt của Vạn Côn tối sầm, môi mím thành một đường sắc bén.

"Sao vậy anh?" Ngô Nhạc Minh thấy mình đùa lúc nãy như vậy, lấy làm ngại, cậu ta dè dặt hỏi Vạn Côn: "Có phải trong nhà đã xảy ra chuyện gì không?" Vạn Côn không đáp lời cậu ta, chỉ bảo: "Bọn mày cứ ăn đi, tiền anh đã thanh toán hoá đơn rồi, anh đi trước đây."

"Ớ ớ!" Ngô Nhạc Minh nhìn theo bóng lưng Vạn Côn khuất dạng cuối con đường, hơi lấy làm khó hiểu. Cậu ta lượm chiếc di động lên, màn hình đã bị rạn thành mạng nhện, "Cái tên này, dùng không biết bao nhiêu là sức cơ chứ."

Nhét cục pin lại vào trong máy, Ngô Nhạc Minh muốn xem coi có bị hỏng gì bên trong không, ấn nút bật lên.

Kết quả di động thật sự khởi động, rồi màn ảnh sáng lên, máy hoạt động.

"Chất lượng đạt đấy." Ngô Nhạc Minh đã ngà ngà say, lẩm bẩm bảo chiếc di động, "Coi như mạng mày lớn, trong tay ảnh mà còn sống

sót được." Vừa lăm bắm vừa bỏ di động vào túi, chốc về đưa lại cho Vạn Côn. Một giây ngay trước lúc cậu ta bỏ máy vào túi, chợt trông thấy gì đó, lại cầm di động giơ lên.

Màn ảnh đã khởi động xong, Ngô Nhạc Minh ngó tấ hình trên đó, lấy làm lạ.

Do màn ảnh đã bị rạn nát quá độ, cho nên tấ hình rất mơ hồ, có thể miễn cưỡng nhận ra được một chiếc bàn, trải khăn màu ca rô, trên đó dường như có một bể cá, bên trong có một chú cá vàng béo tốt.

Xuyên qua bể cá, phía bên kia có người đang đứng, một người phụ nữ, dáng vẻ như đang làm bếp.

Đáng tiếc là màn ảnh đã nát báy, thêm vào đó sắc trời đã tối mù, Ngô Nhạc Minh không nhìn rõ được, cũng không quan sát kỹ hơn, nhét lại chiếc di động vào trong túi.

Vạn Côn đang đi trên đường, nhiệt độ giữa sớm và tối của đầu thu chênh lệch rất lớn, những người khách bộ hành ăn mặc phong phanh vào ban ngày đều đang co ro thu mình, hồi hả bước về nhà. Vạn Côn đứng ở ngã tư đường chờ đèn đỏ. Đèn đã đỏ xong, cũng đã xanh xong, cậu vẫn đứng bất động. Hai tay rút túi, tấ áo màu đen khoác lên cậu khiến cho thân hình cao lớn ấy hiem hơi lăm mới trông có vẻ mong manh.

"Sao còn không đi?"

Vạn Côn ngoái đầu, thấy một chiếc xe ba bánh của sở vệ sinh, trên xe là một ông bác đang ngồi nghỉ giải lao, khoác chiếc áo ghi-lê màu cam rực, phì phèo điếu thuốc.

"Đêm hôm tới nơi, còn ngây ngốc ra làm gì."

Vạn Côn cúi đầu, rồi lại ngẩng lên, đang định nói chi đó, ông bác nọ

lại bị một bà thím bán rau bên đường thu hút, không ngó cậu nữa.

Dòng xe hối hả nơi ngã tư đường, tựa như ai ai cũng có đích đến của riêng mình.

Nhìn lắm thì nhìn lắm đi vậy, hết thì cho hết luôn, có gì to tát đâu. Dù sao cũng chưa từng bắt đầu, thậm chí không cách nào gọi là có thể quay về được như trước nữa.

Vạn Côn sửa y phục, kéo cao cổ áo, cầm vùi bên trong, cúi đầu tiến vào bóng đêm.

hết chương 27

tác giả: Twentine

người dịch: idlehouse

Chương 28

Hà Lệ Chân nhìn chăm chăm cuốn giáo án trong tay, nãy giờ chưa đọc được câu nào vào đầu. Những con chữ ấy tựa như bay lên nhảy múa quay cuồng, rồi chao liệng trên không. Toàn bộ tâm trí của cô tập trung vào cuộc đối thoại giữa Hồ Phi và Lưu Dĩnh.

Cuộc trao đổi này đã diễn ra được hơn nửa tiếng đồng hồ rồi, đối với Lưu Phi thì không có gì, nhưng đối với loại người bình thường không thích nói chuyện với người khác như Lưu Dĩnh, đây không phải là chuyện dễ dàng.

"Đến hiện giờ vẫn chưa liên lạc được sao?" Lưu Dĩnh hỏi

"Ừ." Sắc mặt Hồ Phi nghiêm túc, ly trà trong tay khẽ gõ lên mặt bàn, "Trước đó nó còn bắt điện thoại, bây giờ đến cả điện thoại cũng không buồn bắt nữa."

Lưu Dĩnh lấy làm lạ: "Thầy dạy em ấy cũng mấy năm rồi đúng không, người nhà chưa từng ghé bao giờ sao?"

"Có ghé một lần, hình như gần hai năm trước, bố nó có tới." Hồ Phi đáp, "Lúc đó cũng chẳng có gì quan trọng, chỉ nhắc đến tình hình học hành của nó, sau đó không tới lần nào nữa."

Lưu Dĩnh: "Bên chủ nhiệm Tường thì nói tính xử lý ra sao."

Hồ Phi hơi ngừng một chút, nói: "Lần này e rằng thật sự sẽ đuổi học."

Hà Lệ Chân bắt giắc siết chặt cây bút.

"Không khuyên nhủ được nữa sao?" Lưu Dĩnh nói, "Dù sao cũng còn là học sinh, em ấy đã vầy rồi, nhà trường mà còn đuổi học, sau này ra đời em ấy còn làm sao tiến thân?"

Đầu ngón tay của Hồ Phi gõ mạnh xuống mặt bàn, "Không phải là tôi không khuyên mà, cô coi thái độ của nó hiện giờ đi, thế thì ai mà khuyên nổi? Vốn là nó tuy bất kham, nhưng chí ít còn chịu nghe theo nhà trường, giờ thì hay rồi. Cô Lưu, cô không biết lần cuối cùng tôi gặp nó đâu, cái màn nó giở quẻ, tôi còn không dám bảo nó là học sinh của mình, tôi bị mất mặt chết được."

Bành Thiến vẫn lo lướt mạng, nghe đến đây, cũng ngoái đầu lại nói với Hồ Phi: "Thầy Hồ, cho dù là khai trừ nó, thế nào đi nữa cũng phải báo cho phụ huynh biết đúng không."

Đầu mày của Hồ Phi lại thắt nút, giống như đang lo suy tính gì đó.

Hà Lệ Chân không biết lòng bàn tay mình bắt giắc đã đầy mồ hôi.

"Tra hồ sơ một chút đi." Bành Thiến chợt nói, "Có thể là tìm ra được cách liên lạc với gia đình, hơn nữa năm nay nó đã 20 tuổi rồi, bụi đời như nó thì ở bên ngoài chắc đã làm xong chứng minh thư từ lâu, tra một chút chắc sẽ tìm ra."

"Được!" Hồ Phi nói, "Cứ làm như vậy đi, tôi cho nó một cơ hội cuối cùng, nó mà không lo nắm chắc thì tôi cũng hết cách rồi."

Hồ Phi nói xong chuẩn bị ra khỏi văn phòng, Hà Lệ Chân đứng bật dậy theo phản xạ, rượt theo.

"Thầy Hồ!"

Hà Lệ Chân chặn đường Hồ Phi ngoài hành lang, Hồ Phi hỏi: "Sao cơ?"

"À....." Hà Lệ Chân ngập ngừng, "Có phải, có phải Vạn Côn nhất định sẽ bị đuổi học không thầy?"

Hồ Phi nhìn Hà Lệ Chân, cuối cùng thở dài, bảo: "Đuổi hay không đuổi không phải là chúng ta nói một cái là xong, nhà trường đã vì vấn đề của hai đứa đó mà họp không biết bao nhiêu lần rồi, cơ hội cũng đã cho rất nhiều, kết quả thì sao, cô xem nó hiện giờ đi, không có một chút ý định hối cải, tôi thấy là nhà nó vốn đã để mặc xác nó rồi, cha mẹ thì không lộ diện, chúng ta còn quan tâm làm gì nữa, loại học sinh này vốn đã nên đi tù sớm, ở trong trường cũng chỉ tổ một con sâu làm rầu nồi canh."

Hà Lệ Chân cảm thấy bản thân có rất nhiều lời muốn nói, nhưng trước mặt một Hồ Phi đang tức giận, cô lại không sao mở miệng ra được. Lúc Hồ Phi xoay người chực rời đi, cô lại gọi giật anh ta lần nữa.

"Thầy Hồ, có phải là nếu gọi được phụ huynh của em ấy, thì sẽ còn thương lượng được một phen không ạ?"

Hồ Phi dừng bước, ngoái đầu nhìn cô.

"Nếu phụ huynh của nó chịu tới, thì bây giờ đã không đến nước này." Nói xong, người đã mất hút.

Hà Lệ Chân về lại văn phòng, móc di động ra.

Hôm đầu tiên nhà trường mở cuộc họp để thảo luận việc đuổi học Vạn Côn và Ngô Nhạc Minh, rốt cuộc Hà Lệ Chân nhịn hết nổi, gọi điện đến tìm Vạn Côn, muốn khuyên cậu thêm một lần nữa. Nhưng lúc đó thì không sao gọi được cậu trong di động, sau đó cô lại thử thêm mấy lần nữa, vẫn không sao gọi được.

Đúng lúc đó, di động rung lên, Hà Lệ Chân cúi đầu, là tin nhắn từ Lý Thường Gia, hẹn cô cùng đi ăn tối, để cảm ơn cô đã giúp anh ta

chỉnh trang các lớp học.

Hiện giờ Hà Lê Chân chẳng có tâm trạng để ăn, vừa định từ chối, Lý Thường Gia gửi thêm một tin nhắn.

Trường của tôi cũng đang suy xét việc đuổi học một học sinh. Hà Lê Chân thoáng khựng lại, trả lời anh ta.

Tại sao thế ạ. Một mớ lung tung phức tạp kết hợp lại, tối nay lúc đi ăn tôi sẽ kể cho cô nghe. Hà Lê Chân do dự một chút, sau cùng gửi lại một câu trả lời — Được.

Buông di động, Hà Lê Chân không biết mình lấy đâu ra can đảm, ngoái đầu nói với Lưu Dĩnh: "Cô Lưu, chiều này em có việc, mà cũng vừa khéo không có lớp, em muốn xin nghỉ nửa ngày, khi nào thầy chủ nhiệm Tưởng quay lại, chị làm ơn nói với thầy giúp em."

Lưu Dĩnh hơi lấy làm kinh ngạc, Hà Lê Chân làm việc rất nghiêm túc, tới sớm nhất, về trễ nhất, rất ít khi thấy cô xin phép nghỉ vào giữa ngày.

"Được, khi nào thầy Tưởng về chị nói với ông ấy, em muốn đi đâu vậy?"

Hà Lê Chân thu dọn túi xách, vội vã nói: "Trong nhà có chút việc, em đi trước đây."

Hà Lê Chân nửa đi nửa chạy thẳng một mạch đến cổng trường, bắt một chiếc taxi, rút ra một mảnh giấy hơi cũ nhưng được ép rất thẳng thớm, đưa cho bác tài xem.

Bác tài tròn mắt, "Xa vậy sao?"

"Đi không ạ?"

Mỗi làm ăn lớn hiếm có, bác tài vội vàng gật đầu, "Đi liền."

Điên rồi, lúc Hà Lệ Chân đang hứng gió cát, đứng trên con đường quê bằng đất, thì cô nghĩ bụng, chắc cô đã điên thật rồi.

Cô đi ngang qua mảnh ruộng bắp, đến trước sân nhà Vạn Côn, phát hiện cổng sân nhà Vạn Côn đã bị khoá lại. Cô ghé sát mặt vào cổng, nhìn vào trong sân, cửa nhà đóng im ỉm, trong sân lặng ngắt vắng tanh, đến cả chú chim trong lồng cũng chả buồn nhúc nhích. Hà Lệ Chân gõ gõ vào cánh cổng sắt, gọi với vào trong, "Có ai không—?"

Chú chim ngo nguậy, xoay đầu tiếp tục ngủ.

Trong nhà Vạn Côn không chút động tĩnh, tiếng gọi của Hà Lệ Chân đã kinh động đến nhà hàng xóm, chó sủa gâu gâu ầm lên, Hà Lệ Chân giật bắn mình. Rất nhanh, bên hàng xóm có một người đi ra, bảo chó ngưng sủa xong, chạy qua xem xét tình hình.

Người chạy ra là một người phụ nữ, quãng 40 tuổi, có vẻ như mới ngủ dậy, ngờ vực nhìn Hà Lệ Chân: "Cô là ai?"

Hà Lệ Chân vội chào: "Chào chị."

Người phụ nữ: "Cô tìm ai?"

Hà Lệ Chân nói: "Tôi là giáo viên của Vạn Côn, làm ơn cho hỏi, hiện giờ trong nhà em ấy không có ai sao ạ?"

"Giáo viên?" Người phụ nữ nọ ngó Hà Lệ Chân từ trên xuống dưới, bảo: "Thằng nhỏ đó thì chắc không có nhà."

Hà Lệ Chân hỏi: "Vậy bố của em ấy thì sao ạ?"

"Lão Vạn ấy à?" Khi người phụ nữ này nhắc đến bố Vạn Côn, đầu mày không khỏi nhíu lại, nói một cách chán ghét: "Giờ này thì làm sao lão có nhà được."

Hà Lệ Chân hỏi: "Vậy ông ta ở đâu ạ, làm cách nào để liên lạc được với ông ta, ở trường có việc gấp, đang tìm ông ta."

Người phụ nữ phất tay, bảo: "Bây giờ tìm không ra đâu, hay là cô ngồi đợi chút, chắc lão thua sạch thì sẽ về lại, dù sao thì ngày nào cũng quãng giờ này là về."

Thua sạch?

Hà Lệ Chân nháy mắt hỏi một câu: "Ông ta đi làm gì rồi ạ?"

Người phụ nữ nọ đã nói đủ rồi, bắt đầu quay về nhà, vừa đi vừa đáp: "Cờ bạc, năm xưa chị vợ là bị lão ta ép đến chết, chắc là phen này con lão cũng bị vậy mà thôi."

Hà Lệ Chân nhìn theo bóng lưng chị ta khuất dần vào trong sân. Cô đứng trước cổng nhà, lặng lẽ đợi.

Không khí đồng quê cũng không như ở thành thị, thoang thoảng mùi phân bón và bùn đất, gió thổi qua cánh đồng bắp, những nhánh cây khô cọ vào nhau loạt xoạt, như chạy đến bất tận.

Hà Lệ Chân hơi cảm thấy lạnh, cô đang còn nghĩ xem có nên rời đi hay không thì chợt có tiếng nói vọng đến.

"Ơ, có phải cô giáo đây không?"

Hà Lệ Chân ngoái đầu, trông thấy trên con đường nhỏ có một người đang đi tới, xách hai chiếc bao bố, miệng ngậm hờ điều thuốc lào, bộ quần áo trên người cũ kỹ nhàu nát, chính là bố của Vạn Côn, Vạn Lâm.

Hà Lệ Chân đứng lâu tê chân, trông thấy Vạn Lâm liền chạy tới đón: "Chú Vạn, chú về rồi ạ."

Vạn Lâm tay chấp dứt bước tới. Nhìn vào tuổi của Vạn Côn mà nói,

thì tuổi của Vạn Lâm chắc cũng không cao, nhiều lắm là bốn mươi mấy, nhưng mặt của ông ta đã đầy nếp nhăn, da dẻ sần sùi, tóc cũng hoa râm, trông cứ như là năm sáu chục tuổi vậy.

Vạn Lâm gặp Hà Lệ Chân thì rất niềm nở, "Cô giáo à, cô là ——" Hà Lệ Chân cảm thấy rõ ràng ông ta đã quên mất tên mình, nên nhắc, "Cháu là Hà Lệ Chân, cô giáo dạy văn của Vạn Côn."

"À à, cô Hà, hôm nay cô đến là để....." Giọng của Vạn Lâm hơi ngập ngừng, Hà Lệ Chân có cảm giác ánh mắt của ông ta rất kỳ lạ, cô nghĩ một chút, cảm thấy có thể Vạn Lâm đang cho là cô đến để đòi ba ngàn đồng kia lại, không biết vì sao, cô cảm thấy mùi hôi của phân bón trong không khí càng nặng hơn.

"Dạ hôm nay cháu đến định nói với chú một vài lời." Hà Lệ Chân đáp, "Chú liên lạc với Vạn Côn một chút, kêu em ấy về trường đi ạ, ngoài ra, cũng xin chú tới trường một chuyến, hiện giờ tình huống của em ấy đã hơi nghiêm trọng rồi."

Vạn Lâm thở phào.

Hàng mi của Hà Lệ Chân run run, rốt cuộc vẫn không nhúu mày.

Ánh mắt của Vạn Lâm đang nhìn láo liên qua phía khác, nhìn từ tầng đá đến bao rác, nhưng không giao với ánh mắt của Hà Lệ Chân.

"Dạo này trong nhà hơi bận cô ơ." Vạn Lâm nói, "Chắc không đi được đâu."

Hà Lệ Chân: "Có chuyện gì quan trọng hơn con của chú hả chú?"

Vạn Lâm bai bai: "Không phải, cô giáo Hà, hôm bữa cô cũng thấy rồi mà, tình cảnh gia đình chúng tôi thật sự đang gặp khó khăn, không phải là tôi không đi, tôi mà đi một ngày thì bị bớt đi một phần tiền kiếm ra, rồi mai một bọn đòi nợ lại tới, biết làm sao." Ông ta vừa nói vừa liếc mắt nhìn Hà Lệ Chân, "Cô giúp chúng tôi cũng chỉ được đôi

ba lần, đâu thể nào giúp hoài đúng không?"

Hà Lệ Chân nhìn ông ta, nhớ đến hôm đó Vạn Côn liều mạng nhất định không cho ông ta tiếp xúc với mình, ngay đến cả một câu cũng không để cho trao đổi, cô gần như đã hiểu ra ẩn ý trong đó.

Hà Lệ Chân nắm chặt túi xách, nói: "Chú mà không tới trường nữa thì em ấy sẽ bị đuổi học."

Vạn Lâm thở dài một tiếng, làm như thật sự đau lòng.

"Thằng nhỏ này số khổ, mẹ nó mất sớm, điều kiện kinh tế trong nhà lại không tốt, từ năm nó 14 tuổi đã bắt đầu lo đi làm, tôi nuôi nó rất khổ cực, cũng muốn để cho nó được một cuộc sống tốt. Cô giáo à, tôi nhìn ra được là cô tốt với nó, nếu cô có tâm thì cô giúp nó cái đi." Vạn Lâm ngó Hà Lệ Chân, nói: "Vì để trả lại cho cô ba ngàn đồng, sau lần đó nó rời đi rồi chưa từng quay về lại, nó ở bên ngoài cực lắm cô ơi, lòng tôi thật không nở."

Hà Lệ Chân cúi đầu, một lúc sau, nói với Vạn Lâm: "Ba ngàn đó, chú nói với em ấy khỏi cần trả lại, tuần sau bắt buộc phải trở về trường một chuyến."

"Được được!" Vạn Lâm nói hơi kích động, "Cô giáo à, thật tình cô đã giúp cho gia đình chúng tôi một việc rất lớn, bảo đảm tôi sẽ kêu nó tới trường, chắc chắn!"

Hà Lệ Chân nói thêm vài câu, thấy Vạn Lâm vẫn nhất định không tỏ ý sẽ đích thân tới trường một chuyến, cô đành bó tay, dặn dò ông bảo Vạn Côn mau quay về, rồi rời đi.

Sau khi Hà Lệ Chân đi rồi, Vạn Lâm chạy vào nhà gọi điện thoại.

"A lô? A lô —? Là bố đây này—!"

"Cô giáo của mày vừa mới ghé, có tin tốt rồi, mày đoán xem là gì, cô

giáo không cần mày trả tiền nữa!"

"..... Mày la bố cái gì mà la."

"Cái thằng chó này, tao ở bên này giúp mày, mày còn mắng tao! Không phải hôm nay mày nói sẽ về sao, có phải đã về đến thành rồi không? Mày tranh thủ ghé trường một chuyến, cảm ơn cô giáo đi, cũng phải lễ phép—Vạn Côn mày chửi lần nữa coi!?"

Tiếng gào rống thô lỗ của Vạn Lâm âm vang một cách lạ thường giữa sắc trời đang dần dần tối, mắng một câu, la một câu, chó ngoài đường sủa mãi không ngừng.

hết chương 28

tác giả: Twentine

người dịch: idlehouse

Chương 29

Lúc Hà Lệ Chân về đến thành phố đã là tám giờ hơn, trời tối đen hoàn toàn, cô cảm thấy khắp mình rã rời vô lực. Xuống xe xong, mua chai nước ở quán ven đường, vận hồi lâu mới mở được nắp, đang còn uống thì di động rung lên. Hà Lệ Chân lấy di động ra ngó, điện thoại Lý Thường Gia gọi tới. Thế là cô mới nhớ ra, vốn 8 giờ tối nay cô có hẹn với Lý Thường Gia. Hà Lệ Chân vội vàng bắt máy.

"A lô?"

"Cô Hà? Sao còn chưa tới nữa thế, kẹt xe hả?"

"À....." Hà Lệ Chân hơi ái ngại, đáp: "Chiều nay tôi có việc phải đi ra ngoài một chuyến, bây giờ vừa về đến nơi, bận quá nên quên mất, thật có lỗi với thầy."

Lý Thường Gia: "Không sao, cô đi đâu thế."

"Cũng không đi đâu cả."

Lý Thường Gia im lặng một chốc, hỏi: "Cô ăn cơm tối chưa?"

Hà Lệ Chân: "Dạ ăn rồi."

Người đàn ông trong điện thoại bật cười một tiếng, "Xạo, chắc chắn là chưa ăn."

Hà Lệ Chân bị anh ta vạch trần, mặt hơi nóng lên.

"Tôi tới cổng trường của cô đón cô, dù sao cũng chưa ăn tối."

Hà Lệ Chân không có cách nào từ chối, đành nói được.

Tám giờ bốn mươi, Hà Lệ Chân ngồi xe buýt đến trước cổng trường, mệt đến độ suýt ngủ gục trên xe. Sau khi cô xuống xe xong, thấy trước cổng có người đang đứng. Lý Thường Gia mặc một chiếc áo khoác màu ngà, quần tây, đứng đợi bên bảng hiệu của trường, anh ta đang ngoảnh đầu nhìn vào trong sân trường, có vẻ như đang ngó gì đó rất chăm chú. Chỗ đứng của anh ta chặn ngay tầm nhìn của Hà Lệ Chân, cô không biết anh ta đang ngó ai.

Lý Thường Gia khẽ ho vài tiếng, Hà Lệ Chân bừng tỉnh, nửa chạy đến bên anh ta, "Thầy Lý ạ."

Lý Thường Gia lập tức ngẩng đầu, "Cô về rồi à."

Hà Lệ Chân nói: "Xin lỗi thầy, hôm nay tôi thật sự quên mất."

Lý Thường Gia cười cười, bảo: "Đâu có sao, chẳng phải đã tới rồi đấy thầy." Anh ta đẩy đẩy gọng kính, nói tiếp: "Muốn ăn gì thế, chắc đói rồi ha."

Hà Lệ Chân đang chột dạ, giọng lí nhí, "Sao cũng được, thầy quyết định đi."

Lý Thường Gia bảo: "Vậy thì đi chỗ gần, cô muốn ăn gì quanh đây không."

Trời hơi lạnh, Hà Lệ Chân bậm bậm môi, nói: "Lẩu cay."

"....." Lý Thường Gia thoáng sững sốt, sau đó bật cười, "Lẩu cay? Cô Hà đang tiết kiệm tiền giùm tôi à?"

Hà Lệ Chân hơi quần bách, "Hay là thầy chọn đi mà."

"Không sao, cứ ăn lẩu đi, sắp lúc trời lạnh, cô dẫn đường nhé, cô quen với khu này hơn tôi."

Hà Lệ Chân dẫn Lý Thường Gia rời khỏi trường, trước lúc đi, Lý Thường Gia ngoái đầu, trong sân trường tối om, tên con trai mới đứng hút thuốc ban này đã mất dạng.

Hà Lệ Chân dẫn Lý Thường Gia đến một quán lẩu gần trường nhất, vì mới vào thu, nhiệt độ giữa ngày và đêm chênh lệch rất lớn, các bàn ngoài cửa đều bị lấy đem vào trong. Quán khá rộng, mười mấy chiếc bàn bên trong đều đầy người ngồi. Hà Lệ Chân và Lý Thường Gia gọi món xong, đến ngồi xuống ở một góc gần nhà bếp.

"Chiều nay đi đâu thế, sao trông cô có vẻ mệt vậy?" Lý Thường Gia hỏi.

"Trong trường có chút việc."

Lý Thường Gia nhìn cô đang xoa xoa tay, hỏi: "Lạnh à?"

Hà Lệ Chân đáp: "Không sao, không lạnh."

Lý Thường Gia đùa với cô: "Hay là gọi chút rượu?"

Hà Lệ Chân lắc đầu lia lịa, "Thôi ạ, thầy cũng đã thấy tửu lượng của tôi rồi." Cô nhìn nhìn Lý Thường Gia, nói: "Chẳng phải thầy lái xe tới đây sao?"

"Không có." Lý Thường Gia đáp: "Tôi đi bộ tới, coi như rèn luyện thân thể."

Hà Lệ Chân nói: "Vậy nếu thầy muốn uống một chút thì cứ uống đi."

Lý Thường Gia gọi một chai bia, nói chỉ để uống cho vui. Rất nhanh chóng, lẩu được bưng ra, bốc khói nghi ngút, Lý Thường Gia lại gọi thêm vài món ăn kèm, Hà Lệ Chân cũng đã hơi thấy đói, vui đầu ăn.

Chốc sau ngẩng lên, ngay khi Lý Thường Gia đang nhìn cô, Hà Lệ Chân hỏi: "Sao thế, sao thầy không ăn?"

Lý Thường Gia đáp: "Tôi không ăn được thức ăn quá nóng, để nguội một chút rồi mới ăn."

Hà Lệ Chân thoáng ngừng gắp, buột miệng: "Xin lỗi."

"Cô xin lỗi cái gì chứ." Lý Thường Gia cởi áo khoác ra, bên trong là một chiếc áo sơ mi màu xanh lơ nhạt rất sạch sẽ, anh ta xắn tay áo, nói: "Tính tình cô mềm mỏng thế này, không bị bắt nạt ở trường sao."

Hà Lệ Chân gẩy một cọng miến, "Ai bắt nạt tôi."

Lý Thường Gia nói: "Thì học sinh á."

Hà Lệ Chân liếc anh ta, Lý Thường Gia hỏi: "Cái cậu học sinh ở trước nhà hàng hôm bữa tên là gì vậy?"

Hà Lệ Chân đáp: "Vạn Côn."

Lý Thường Gia gật gù, nói: "Thầy Hồ nói với tôi rồi, phen này chắc sẽ đuổi học cậu ta đúng không."

Nghĩ đến chuyện này, Hà Lệ Chân lại đau đầu, "Chắc có lẽ vậy."

Lý Thường Gia nói một cách điềm nhiên: "Trường chúng tôi cũng sắp sửa đuổi một học sinh do trốn học quá nhiều, gia đình lại không buồn để ý. Thật ra loại học sinh này, chắc trường cô có nhiều lắm đúng không."

Đúng là rất nhiều, Hà Lệ Chân nắm đôi đũa, vẫn còn hơi tránh né không muốn bàn.

"Nhìn thoáng một chút sẽ tốt hơn thôi, lần đầu cô gặp loại học sinh này, chưa quen cũng rất bình thường." Lý Thường Gia thối thối chén lẩu cay, lại nói, "Cái tên Vạn Côn đó trước đây tôi cũng có nghe qua, thầy Hồ phải nhọc lòng vì hắn, đều là do thầy ấy tự chuốc phiền vào thân."

Hà Lệ Chân ngược mắt, hỏi: "Sao lại gọi là tự chuốc phiền vào thân ă?"

Lý Thường Gia rót nửa ly bia, nói: "Loại này, nhất quyết là không kiểm soát được rồi, thì còn quan tâm cái gì." Anh ta uống ngụm rượu, trầm ngâm nói thêm: "Có thể kiểm soát được, gồm có hai loại, hoặc là do người nhà cũng kiểm soát, còn không thì bản thân tự cầu tiến, cô xem, hắn nào có ở mấy địa vị đó. Hơn nữa hắn hay gây chuyện như thế, cứ để vậy trong trường cũng chỉ là một tai hoạ, mai một lỡ may gì đó, biết đâu lại đùn đẩy cho những giáo viên như các cô."

Hà Lệ Chân khẽ cúi đầu, hơi nước từ lẩu phả lên mặt cô, cơ thể rã rời bị hơi nóng làm cho mơ màng sắp ngủ gục.

Trong朦胧 lung, cô gật gù, nói: "Không sai..... tên nhãi đó chính là một quân khốn kiếp."

Lần này đến lượt Lý Thường Gia sửng sốt, "Không ngờ cô Hà lại còn biết mắng người."

Khuôn mặt của Hà Lệ Chân bị hơi nóng làm đỏ ửng, cô lắc đầu, Lý Thường Gia lập tức nói: "Không sao, thứ học sinh này, nếu là tôi, tôi cũng sẽ mắng."

Nhân viên phục vụ đang bưng một tô mì đi từ dưới nhà bếp lên, lúc đi lướt qua tấm chắn phân chia khu vực thì dừng lại, nhìn cậu thiếu niên đang đứng dựa lưng vào đó, hỏi: "Em đã gọi món chưa?"

Vóc dáng cậu con trai ấy rất cao, trông chai lì vô cảm, tựa lưng vào

tắm chần, có vẻ như đang ngây người, tay cầm một điều thuốc, muốn đốt mà chưa đốt. Nhân viên cảm thấy có thể cậu ta là một tay bốc vác, lại hỏi: "Ở phía trước có chỗ ngồi đấy, cậu đứng đây làm gì?"

Nghe xong câu hỏi của người nhân viên, người kia không trả lời, chỉ gật gật đầu. Trong quán đang bận rộn, người nhân viên cũng chẳng buồn quan tâm nữa, bưng tô đi luôn.

Vạn Côn lặng lẽ đứng yên, dựa vào tấm chần, giữa những âm thanh ồn ào, nghe ra được giọng nói gần nơi cậu đứng nhất. Trong túi của cậu cồm cộm, là số tiền ba ngàn tệ.

Trên mặt cậu mang nụ cười lạnh, bất giác liếm liếm răng. Cậu vốn định là sẽ đi thẳng tới, rút tiền cho cái người đàn bà kia, có lẽ tên đàn ông bên cạnh sẽ đứng dậy cự, nhưng cậu cảm thấy cậu chỉ cần búng tay một cái là có thể bóp chết được y, sau đó bưng nguyên tô lẩu cay nóng sùng sục kia trút hết lên người bọn họ, rồi đi không chút đoái hoài.

Nhưng cậu lại không làm vậy.

Cậu đứng ở đấy đợi, đứng ở đấy nghe ngóng, giống như nhất quyết muốn thưởng thức cho bằng hết bao nhiêu lời nói cay độc trút lên mình.

Cậu đốt điều thuốc, ngậm hờ trên môi, phà ra một hơi, tựa như cả thế giới đang đối lập với cậu.

Lý Thường Gia đang còn phụ hoạ với Hà Lệ Chân, nhưng Hà Lệ Chân vẫn cảm thấy buồn bực, cô ngước đầu, lấy luôn chai bia kéo về phía mình, rót nửa ly, nốc cạn.

Lý Thường Gia trợn mắt, "Cô Hà?"

Hà Lệ Chân bị men bia xông lên đỏ cả hốc mắt, đáy mắt nhức nhối,

âm thanh quanh cô tạp nập, Hà Lệ Chân nhìn chén lẩu trước mặt, không khỏi nghĩ đến mảnh sân nọ. Mảnh sân tối đen cô quạnh, nơi ấy bám mùi hôi hám cũ kỹ, tựa như vạn năm không thay đổi, cùng với mảnh ruộng trồng đầy ngô bên ngoài cổng, khi gió thổi qua thân lay xào xạc, rồi đến một tảng đá lớn, trên ấy là bóng lưng trầm lặng của cậu thiếu niên không nói một lời.

Lúc chướng lên, cậu sẽ làm cho thầy chủ nhiệm tức giận đến sinh bệnh, lúc ở trong nhà một giáo viên mới nhậm chức, cậu sẽ bắt nạt bằng cách cưỡng hôn cô. Lúc ở trường, cậu không lo nghe giảng cho đàng hoàng, còn đi dọa dẫm bạn học không nghe theo lời cậu.

Cậu cũng sẽ ngồi trây lì ở ghế sofa làm mặt lầy với cô, sẽ sống chết đòi mời người ta đi ăn bất chấp hậu quả kinh tế; rồi cũng có thể mang vết thương khắp lưng mà không than một câu. Dẫu nghèo đến không còn cơm ăn, cậu cũng sẽ không quịt nợ.

Cậu xách một cây gậy mộc tồi tàn mà vẫn dám đứng trước mặt hết thầy mọi người.

Hà Lệ Chân nắm chặt đôi đũa, ngó cọng rau ở đầu đũa đang nguội dần.

Cậu nực cười đến như vậy, đáng khen đến như vậy, lại đáng buồn đến như vậy.

Thế giới này rất đổi bình phàm, ít khi đổi thay, lại quá hiếm phép màu. Buông xuôi tất cả, cô chỉ đành ngồi nơi này, nhìn cậu con trai ấy tiến sâu vào trong bóng tối. Sẽ tới một ngày nào đó, cảnh tượng trước cửa tiệm tạp hoá kia sẽ nhạt nhòa không sao tìm nhớ lại được. Rồi cô cũng sẽ quên đi ánh nhìn ban sơ, cảm giác nhiệt huyết dâng trào trong lồng ngực.

"Chắc cô cũng dạy lớp của hắc nhĩ, cô cũng đưa ý kiến với thầy Hồ một chút đi." Lẩu của Lý Thường Gia đã nguội bớt, anh ta bắt đầu ăn, "Cô thấy thế nào về học sinh đó?" Hà Lệ Chân đáp: "Tôi không

biết."

Những gì liên quan đến cậu, cô không sao nói rõ hết được.

Điều này rất kỳ lạ, bởi vì Hà Lệ Chân cảm thấy, cô có rất nhiều rất nhiều điều muốn nói, nhưng giống như lúc đứng trước mặt Hồ Phi, đối với Lý Thường Gia, cô cũng không sao nói nên lời, cô nghi rằng những điều này, ngay cả đến đối với bản thân, cô cũng không sao nói rõ được.

"Cũng đúng," Lý Thường Gia đùa, "Chắc gom hết lại thì hăn cũng chẳng đến học được bao nhiêu tiết của cô."

Hà Lệ Chân ngó chiếc bàn kế bên, có một người đàn ông đang gặm cổ vịt, ông ta có một cái bụng bia đồ sộ, miệng đang nhồm nhoàm từng đồng thức ăn.

"Anh biết không." Hà Lệ Chân bất chợt lên tiếng.

Lý Thường Gia đang vui đầu ăn, ừ một câu, "Biết gì?"

Hà Lệ Chân quay đầu lại, nói rất khẽ, mang theo tâm ý vừa kiên định vừa mộc mạc của rất riêng cô: "Tôi không biết nên nói như thế nào, nhưng nếu đây như là đang đánh cược....."

Lý Thường Gia cảm thấy đề tài này có vẻ hơi là lạ, anh ta ngẩng đầu, "Cược gì?"

Hà Lệ Chân nói: "Cược về tương lai của cái tên khốn kiếp trong miệng của chúng ta."

Lý Thường Gia ngẫm nghĩ, nói: "Chắc sẽ bị đuổi học."

Yên lặng một chập, Hà Lệ Chân chậm rãi nói: "Tôi sẽ dám cá, mai đây em ấy sẽ thành đạt."

Đôi đũa của Lý Thường Gia thẳng lại giữa không trung, giống như vừa nghe thấy một trò đùa, "Thành đạt? Cô định đặt cái gì, coi chừng thua trắng tay đó."

Hà Lệ Chân đáp: "Tôi đặt hết thầy của tôi."

Trong quán nhỏ, tiếng người hỗn tạp, hơi nóng và khói bốc lên nghi ngút như muốn xua tan khí lạnh. Quán ăn ngập mùi ớt và gia vị, mặt của từng người đều hơi nhuốm sắc đỏ.

Anh hỏi tôi vì sao dám chắc, tôi không biết.

Anh hỏi tôi vì sao kiên trì, tôi cũng không rõ.

Tôi chỉ tin vào mình, tin vào chút can đảm và bất lực đã khiến tôi xúc động tự thuở ban đầu, chúng đều có thật.

Người nhân viên phục vụ bưng bát quay về, lúc đi ngang qua tấm chắn thì liếc một cái, người đã đi rồi. Trên mặt đất vút lại một mẩu thuốc lá vẫn chưa hút xong. Người nhân viên cầu nhào chạy tới đặt chân lên, giẫm tắt mẩu thuốc.

Ra khỏi quán ăn, Vạn Côn sai từng bước lớn, càng bước càng nhanh, càng bước càng nhanh, sau cùng bắt đầu chạy. Chạy xuyên qua con đường trước cổng trường, xuyên qua dòng người, chạy đến một lối đi không có ai, cậu vẫn không dừng bước. Mãi đến khi toàn thân kiệt sức, cậu dừng chân trên một chiếc cầu của người đi bộ, kéo phanh ngực áo, thở hồng hộc từng hơi. Dưới chân cầu là dòng xe giăng như mắc cửi, trên cầu chỉ có hai ông lão ăn mày. Bọn họ nhìn Vạn Côn với ánh mắt hiếu kỳ, đang nghĩ xem có phải cậu tính nhảy cầu hay không.

Vạn Côn nắm lấy bờ thành bê tông, gào thét với dòng xe giăng mắc phía dưới. Tiếng gào của cậu khản lạc, không mang nội dung, chỉ đơn giản trút nỗi lòng.

Ông lão ăn mày sợ hết hồn, bò lồm cồm đến gần ngó thẳng điên.

Vạn Côn chạy đã đời rồi, hét đã đời rồi, nước mắt mới kịp nhớ để rút ra. Cậu che mặt, dựa lưng vào thành cầu, ngồi thụp xuống.

Ông lão ăn mày kể bên mắt đã kèm nhèm, ngó ngó cậu, lắc lắc chiếc bát đưa về phía Vạn Côn, vài đồng cắc bên trong kêu leng keng.

Vạn Côn ngẩng đầu, đôi mắt đỏ hoe nhìn người ăn mày, nước mũi vẫn đang chảy trên mặt. Ông ăn mày vừa lắc lắc cái bát vừa nói: "Làm ơn làm phước, làm ơn làm phước....."

Vạn Côn bảo: "Tôi cũng nghèo."

Ông ăn mày vẫn còn lắc lắc bát, không biết động tác ấy làm quen tay hay chỉ là máy móc mà thôi.

Vạn Côn lục được hai đồng tiền cắc, thả vào trong bát, đồng tiền lặn hai vòng, cuối cùng chòng chành đáp yên. Vạn Côn nhìn ông lão ăn mày, mắt vẫn còn đỏ hoe, một lúc sau, cậu mới nói bằng giọng khản đặc:

"Nhưng mà số tôi vẫn tốt hơn ông."

Nói đoạn, nước mắt lại trào ra.

Vạn Côn ngồi sóng vai với người ăn mày, dựa vào bê tông lạnh lẽo, ngửa đầu nhìn lên.

Bầu trời cô quạnh, ánh điện dập dờn.

Con người rồi sẽ trưởng thành, sẽ xứng đáng gặp được ai đó trong đời, mà đôi khi, sẽ khiến cho con đường tiếp theo của ta trở nên khác hẳn.

hết chương 29

Tác Giả: Twentine

người dịch: idlehouse

Chương 30

Vạn Côn bỏ luôn việc làm. Cậu từ chức quá nhanh, đến nỗi mọi người không kịp có thời gian phản ứng. Lúc Vương Khải nghe cậu nói không làm việc nữa, chẳng hề cho là thật, tay tiếp tục lo xử lý công việc, bảo: "Cứ đi làm việc đi đã."

"Thật sự là em không làm nữa đâu." Vạn Côn đặt một túi đồ lên trên bàn làm việc, chiếc bàn vẫn y như trước đây, chất đầy những tờ giấy A4 vạn năm không thay đổi, loang lổ bụi bặm. Trong túi đồ là một mớ quần áo, không giặt không ủi gì, cuộn thành một búi nhét vào. Vương Khải ngẩng đầu liếc cậu, sắc mặt không tốt, nói: "Đi làm trước đi đã được không hả, không thấy ở đây đang bận à?"

Vạn Côn buông túi đồ xuống xong, tay đút lại vào trong túi, nói: "Đồ để chỗ này, lương tháng này khỏi đưa, em đi đây."

Cậu xoay người mở cửa, lúc đó Vương Khải mới gọi giật phía sau, "Quay lại!"

Vạn Côn ngoái đầu, Vương Khải hỏi: "Đây là đang giở trò gì?"

Vạn Côn đáp: "Không làm nữa."

"Không làm nữa?" Vương Khải giống như vừa nghe một chuyện nực cười, "Sao không làm nữa."

"Thì không làm nữa thôi."

Vương Khải: "Tìm được chỗ mới rồi?"

Vạn Côn: "Chưa."

Vương Khải nghe cậu nói "chưa," cười lạnh một tiếng, nói mát: "Ái chà, có phải là làm xong một lần đã nếm được mật ngọt (quên trái đắng) rồi không." Anh ta khoanh tay, lấy một ngón tay chỉ Vạn Côn, nói: "Có ai đó nói sẽ bao nuôi chú mày gì đó phải không? Anh nói cho biết, nếu mà đi tin cái con mụ đó, đến lúc bị nó đá văng thì không biết bò đi đâu để khóc đấy."

Vạn Côn nhìn Vương Khải: "Không ai bao nuôi em, em cũng chưa tìm ra chỗ làm khác, em chỉ nghỉ việc thôi."

"Đừng chém gió với tôi!" Vương Khải rõ ràng là không tin, "Cái thứ....chính là thế này, đồ sói mắt trắng, mẹ kiếp, nó tìm ra gì tốt thì nó quên ngay mẹ già nó, nếu không làm ở đây thì mấy công việc khác đâu đến phần chú mày?"

Vạn Côn không muốn nói tiếp, xoay người chực rời đi.

"Anh nói cho mà biết, chú mày mà rời đi bây giờ thì đừng hòng quay lại!" Vương Khải nói.

Tay của Vạn Côn thoáng ngừng, đáp: "Sẽ không quay lại."

"Tao, đêch, —"Vương Khải chụp một cái chai ở trên bàn, liệng về phía Vạn Côn, Vạn Côn nghiêng đầu lách theo bản năng, cái chai đụng trúng cửa, bắn ngược về, va vào phía đuôi mắt của Vạn Côn. Vạn Côn nhắm mắt lại một chút, sau đó liền nghe thấy sau lưng có động tĩnh, Vương Khải tóm cánh tay của cậu lôi về phía sau, Vạn Côn nhấc tay ra, đứng đối mặt với Vương Khải. Vương Khải thấp hơn Vạn Côn nửa cái đầu, nhưng cơ thể rất lực lưỡng, năm nay băm mấy tuổi, là nhân viên kỳ cựu của Tú Quý. Vương Khải hí mắt nhìn Vạn Côn, hỏi: "Nói không làm là không làm, mẹ kiếp, mày cho là chỗ này là chỗ nào?"

Vạn Côn: "Vậy anh muốn thế nào?"

"Thế nào?" Vương Khải đáp, "Muốn đi cũng được, để một vạn tệ lại đây."

Vạn Côn nhìn vào mắt của Vương Khải, cười lên một tiếng.

"Không có."

"Mẹ nó, không thì ở lại đây lo ngoan ngoãn làm việc cho tôi."

Vạn Côn: "Thủ hạ trong tay của anh kẹt đến nỗi không sao thả đi một người được sao?"

"Cái gì?"

"Em nói," Vạn Côn nghiêng đầu nhìn vào mắt Vương Khải, "Quán này của bọn anh thiếu em thì không xong à?"

"Đệch bà mày, nói nhẹ không ứng!"

Vương Khải tung một cú, Vạn Côn không hề né tránh, ăn trọn cú đó vào mặt. Vương Khải là dân lăn lộn trong xã hội đen, ra tay nào có nhẹ gì? Một bên gò má của Vạn Côn lập tức sưng tấy lên. Cậu không tránh, Vương Khải cũng hơi thấy ngạc nhiên trong lòng, ngạc nhiên xong thì không đếm thêm cú thứ hai. Căn phòng lặng ngắt. Thật ra cũng không phải là rất "lặng," một cái hộp đêm, tuy là ở trong căn phòng trong cùng, nhưng cũng không "lặng" được bao nhiêu.

Vạn Côn nhìn anh ta, nói: "Anh Khải, dạo trước là tụi em tới xin anh giúp đỡ nên mới có công việc này, em rất biết ơn anh."

Vương Khải hừ lạnh.

"Nhưng thật tình là em không thể tiếp tục làm nữa."

Vương Khải đốt diều thuốc, đưa mắt nhìn cậu, Vạn Côn nhìn vào một khoảng trống vô định nào đó, hốc mắt không biết là do bị đánh hay là do nghĩ đến chuyện gì, hơi hơi đỏ lên.

Vạn Côn ngẩng đầu, nhìn Vương Khải, "Chuyện này là em không phải phép, anh nổi giận là đúng, nhưng em sẽ không đưa anh tiền, nếu anh cảm thấy ảm ức trong lòng thì cứ đập em một trận, bảo đảm em sẽ không đánh trả."

Vương Khải nhả ra một ngụm khói, nhìn cậu con trai ấy qua lớp khói mơ hồ. Cậu ta không sợ, Vương Khải biết, thật sự là cậu ta không sợ, dẫu bây giờ mình có gọi bảo vệ của quán tới, cậu ta cũng sẽ không sợ. Vương Khải giận đến cực điểm rồi lại bật cười.

"Mẹ kiếp cái bộ dạng của mày, thẳng ranh này, mày mượn gan trời đó hả?"

Vạn Côn không nói gì, đeo chiếc ba lô tồi tàn trên lưng, để mặc cho anh ta mắng.

"Anh biết gia cảnh của em." Vương Khải xoay người, ngồi xuống một bên mé bàn, vươn tay lấy cái gạt tàn đến gần, gạt tàn thuốc, "Ngô Nhạc Minh đã từng nói với anh."

Vạn Côn không nói gì.

Vương Khải dùng diều thuốc chỉ vào cậu, nói: "Hôm nay mà gặp ai khác nói muốn đi, thì anh đây đã chả nói thêm lời dư thừa nào, biết vì sao anh chỉ có đánh em không hả?"

Vạn Côn lắc đầu.

"Mẹ kiếp, bởi vì anh đây đã nhìn lầm." Vương Khải lại chửi thêm một câu, đá vào hông của chiếc sofa bên cạnh, "Hồi đó cậu Út của Ngô Nhạc Minh tới tìm anh, vốn là anh không muốn nhận bọn bay, nhưng sau khi nghe tình cảnh của chú mày xong anh đã thay đổi

quyết định." Vương Khải hút thuốc, khói hơi làm cay mắt, "Ông bà già nhà em đều là dân cờ bạc, hồi xưa nợ bầm mấy vạn, lúc bị chủ nợ đòi dữ quá thì bọn họ bán máu bán thân gì cũng nào có ngại? Anh còn biết bà già em bán mấy lần xong bị nhiễm bệnh mà chết."

Vương Khải vừa nói điều này vừa canh Vạn Côn phản ứng. Đã nói tới độ này rồi mà Vạn Côn Vẫn không tỏ vẻ gì cả.

Vương Khải âm thầm cười gằn.

Rất nhiều người bảo Vạn Côn nóng tính, thật ra họ chỉ toàn nhìn bên ngoài, thật sự hiểu con người cậu, thì sẽ biết cậu biết nhịn đến độ nào. Nhưng cũng đúng, Vương Khải nghĩ thầm, 20 năm ngăn ngui mà có khổ cực cỡ nào cũng đã phải trải qua rồi, lời nói ác độc cỡ nào cũng đã nghe qua rồi, còn có gì không thể nhịn được nữa. Hiếm cái là, cậu vừa có thể nhẫn nhịn, lại vừa có thể ngẩng cao đầu.

Vương Khải buông điếu thuốc, anh ta rất mâu thuẫn, hiện giờ anh ta thật sự rất muốn giữ cậu lại, anh ta cảm thấy Vạn Côn là một người rất được việc.

"Bà già em đã chết ba năm rồi." Vương Khải nói, "Em vẫn chưa rút cái nơi đó đi để tự mình cánh sinh, tháng nào cũng lo làm việc giúp ông già em trả nợ. Anh cảm thấy em rất ra dáng một người đàn ông."

Vạn Côn nhìn Vương Khải, Vương Khải lại nói: "Nếu như em cảm thấy mình làm loại việc này không ngẩng cao đầu được, thì em lằm rồi. Nói sao nhỉ, đại trượng phu phải biết co biết duỗi, anh nói cho em biết, ông chủ quán này trước đây cũng xuất thân từ công việc như của em, giờ thì sao rồi, vẫn cứ lấy vợ sinh con thôi, ra đời cũng nở mặt nở mày, ai dám nói gì, tiền cứ thế mà vung từng đồng. Nếu em cứ cứng đầu kiểu này, thì chán chết."

"Nếu như chỉ mình em, thì làm cũng được thôi." Vạn Côn bất chợt lên tiếng.

Vương Khải hỏi: "Ý là sao?"

Vẻ mặt của Vạn Côn bình tĩnh, khẽ thấp giọng nói: "Lúc mẹ em chết, dặn em phải lo cho ông già em. Em cũng muốn bỏ đi, nhưng bây giờ chưa được. Em nói với ông, khi nào em trả hết nợ xong, sẽ không còn dính dáng gì đến ông nữa."

Vương Khải hỏi: "Cần tiền mà còn không làm việc?"

Giọng điệu của Vạn Côn vẫn không đổi, nói tiếp: "Trước đây em nghèo quá đâm sợ, nằm mơ cũng muốn thoát khỏi nó, cảm thấy chỉ cần có tiền thì em sẵn sàng làm hết, không giấu anh, có dạo em đã nghĩ đến cướp nhà băng rồi."

"Sau thì sao?"

"Không có súng, nên thôi."

Vương Khải cười khẩy một tiếng, tiếp tục hút thuốc.

"Nhưng bây giờ thì không được nữa."

Vương Khải thoáng ngạc nhiên, cảm thấy như lời nói có vẻ hơi ghen ghen, anh ta quay đầu ngó Vạn Côn, Vạn Côn đang cúi đầu, nhìn mặt đất.

"Em luôn cảm thấy nếu cứ tiếp tục làm kiểu này, thì em sẽ thật sự không còn gì nữa."

Vương Khải chậm rãi hỏi: "Không thì hiện giờ em có gì?"

Vạn Côn im lặng một lúc, giống như đang ráng nhớ, sau đó lại tự cười nhạo bản thân, ngẩng đầu, "Hình như chả có gì."

Điều thuốc này hút xong nhanh lạ thường, Vương Khải giục tắt nó

trong gạt tàn, Vạn Côn hỏi anh ta: "Anh còn đánh nữa không, không đánh em đi đây."

Vương Khải ngó cậu, "Chú mày muốn chết cho lẹ à, gì mà gấp thế."

Vạn Côn đáp: "Em phải về Dương Thành, trễ nữa thì hết xe buýt."

Vương Khải nói một cách nghiêm túc: "Anh hỏi em lần chót, thật sự không làm nữa hả? Nói cho em biết, em mà có hối hận sau này thì anh cũng không nhận em nữa đâu."

"Không làm nữa."

Vương Khải gạt gù, "Cút đi."

Tin Vạn Côn từ chức, đến hôm sau Ngô Nhạc Minh mới hay, cậu ta sốt ruột đến độ bỏ việc hôm đó, chạy về nhà, lúc về đến nơi thì Vạn Côn đang còn dọn phòng.

Ngô Nhạc Minh đẩy cửa tiến vào, "Anh làm gì vậy hả?"

Vạn Côn không ngoái đầu, "Làm gì là sao?"

"Nói không làm là không làm nữa?"

"Ờ."

"Đệt! Anh mắc chứng gì vậy hả."

Vạn Côn chả buồn đáp lại, ngồi yên trên giường mặc cậu ta nổi cơn.

"Rốt cuộc là chuyện gì đây!?" Ngô Nhạc Minh cũng nóng lên rồi, giọng điệu trở nên gay gắt, "Mẹ kiếp anh nói đi là đi, mặt mũi cậu Út em để đâu?"

Vạn Côn: "Xin lỗi cậu ấy một tiếng giùm anh."

"Đẹp." Ngô Nhạc Minh nói, "Rốt cuộc là vì sao hả."

Vạn Côn: "Không muốn làm nữa."

Ngô Nhạc Minh: "Không được."

Vạn Côn ngược mắt nhìn cậu ta, Ngô Nhạc Minh nói: "Mẹ kiếp, tháng trước anh gặp đủ trò hề, tiền phòng toàn là em ứng ra, công việc kiếm được tiền khá như thế anh lại cứ bỏ khơi khơi, mai mốt lại không có tiền thì ra đường cướp à?"

"Tiền thuê phòng ngày mai anh trả lại mày."

"Rốt cuộc là vì sao vậy hả?!"

Vạn Côn đứng dậy, đến trước mặt Ngô Nhạc Minh, "Bố đây không muốn làm nữa, đâu ra nhiều cái "tại sao" thế?"

"Anh tìm được việc mới rồi?"

"Chưa tìm."

"Đ.m." Ngô Nhạc Minh cũng nổi điên, "Vậy được thôi, anh rút hay thế, bao nhiêu tiền thiếu em anh mau trả đây! Tiền thuê phòng tháng này đừng hòng bảo em ứng!"

"Không cần mày ứng." Vạn Côn nói, "Ngày mai anh dọn đi."

Lần này Ngô Nhạc Minh thật sự sửng người, lúc này cậu ta mới kịp ngoái quanh phòng, hành lý của Vạn Côn rất ít, chỉ có vài bộ đồ, một chiếc khăn trải giường, chả có va ly, nhét hết vào một chiếc túi lớn, đặt cạnh giường.

"Anh tính ở đâu?"

Vạn Côn hút thuốc, đáp: "Anh đã liên lạc với một chỗ, mày khỏi cần lo."

Phòng đã trả, tức là thật sự đã quyết định xong rồi. Ngô Nhạc Minh hơi hoảng, cậu ta không biết vì sao Vạn Côn lại đột nhiên trở thành thế này, "Má nó....." Cậu ta lẩm bầm chửi một tiếng, "Mẹ kiếp, vừa kiếm được một vạn tệ cái anh liền bỏ việc, anh có bị điên không hả."

Vạn Côn có ý đuổi, "Có gì nữa không, anh còn chưa dọn xong đồ."

Ngô Nhạc Minh chỉ vào Vạn Côn, nói: "Vạn Côn, anh là đồ khốn, tôi chờ xem lúc anh không trả nổi nợ thì sẽ đi đâu cầu xin người ta, mai một anh sẽ hốt hận!" Ngô Nhạc Minh tông cửa đi mất.

Vạn Côn đứng chống hông, ngó quanh quất, cuối cùng thở dài.

Thật ra những gì Ngô Nhạc Minh nói đều đúng. Cậu vừa gửi về cho bà ngoại 4 ngàn, lại phải trả cho Ngô Nhạc Minh, bây giờ khắp người cậu chỉ còn lại 5 ngàn tệ. À, không đúng, còn phải trả Hà Lệ Chân 3 ngàn nợ cô nữa. Đây đúng là cạn sạch lương thảo, không còn đường lui nữa mà.

Nghĩ đến Hà Lệ Chân, Vạn Côn lại bất giác cắn cắn đầu lọc của điếu thuốc trong miệng, cảm giác mềm mại lẫn giữa hai hàm răng, cậu nhìn hai chiếc túi đặt dưới sàn, chợt cảm thấy tình cảnh của mình khá nực cười, ngậm hờ điếu thuốc tùm tùm, rồi đến bên cửa sổ đẩy cánh cửa ra, thò đầu ra ngoài phà một hơi, kết quả là gió đang lớn, đập lại khói thuốc vào mặt cậu.

Hai cánh tay của Vạn Côn gác lên bệ cửa sổ, cười rộ lên, cảm thấy cơn gió này cũng nhẹ nhàng hơn những cơn gió trước đây.

hết chương 30

Tác giả có lời muốn nói: đã bảo đây là truyện ngọt ngào, các người vẫn không tin.

tác giả: Twentine

người dịch: idlehouse

Chương 31

Hạng mục địa ốc của Huy Vận thuộc loại không được bắt mắt cho lắm trong vô số các công trình ở Dương Thành.

Dương Thành tạm được coi là một thành phố đang trên đà phát triển, nên giống như một mảnh đất màu mỡ, nằm trong giai đoạn được triệt để khai phá và công nghiệp hoá, gần như ngày nào cũng có một công trình mới được khởi động, khói bụi chướng khí mịt mù, đâu đâu cũng là tiếng ồn do thi công.

Hạng mục địa ốc của Huy Vận, bắt đầu từ cuối năm ngoái, đã tiến vào giai đoạn xây cất, hiện giờ đang còn thiếu công nhân, trước cửa công trường để một tấm biển to tướng, trên mặt ghi rất rõ là đang tuyển người, bao ăn ở, dạy nghề miễn phí, quản lý chính quy, tuyệt đối không nợ lương công nhân.

Quản lý có chính quy hay không thì Vạn Côn chưa rõ lắm, nhưng cậu chọn nơi này, là vì cậu chăm phần bao ăn bao ở của nó, hơn nữa công trường này chỉ cách trường học của cậu hai trạm xe buýt.

Cậu được dẫn tới một văn phòng cất tạm phía trong công trường, rồi người dẫn đường rời đi, trước khi đi dặn cậu cứ đợi đó. Vạn Côn quét mắt một vòng quanh văn phòng, không hổ danh là một văn phòng công trường, khắp nơi đầy bụi, trong góc đặt một chậu hoa đã khô queo. Đợi rõ lâu vẫn chưa có ai tới, Vạn Côn nhàm chán lững thững bước ra khỏi văn phòng, đúng lúc gặp một công nhân đi ngang qua, Vạn Côn gọi anh ta lại, "Anh ơi!"

Người công nhân quay đầu nhìn cậu, Vạn Côn hỏi: "Quản lý của các

anh ở đâu vậy?"

Người công nhân: "Cậu là ai? Làm gì?"

Vạn Côn đáp: "Em tới tìm việc."

Người công nhân đó mặc một bộ đồ đồng phục của khu công trình, màu xám thẫm, sau lưng còn in nguyên hàng chữ "Địa Ốc Huy Vận," anh ta ngó chừng Vạn Côn, sau đó quay đầu ngóng ngóng về một hướng khác, tiến lên vài bước, lớn tiếng gọi một người làm chung, "Lão Lưu—! Ông đốc Trương đâu?"

Người tên là Lão Lưu đang đứng cách họ hai mươi mấy mét đáp lời: "Phía trong kia! Sao thế?"

"Ở đây có người đang tìm việc!"

"Đợi chút, tôi đi gọi cho!"

Vạn Côn nói với người công nhân: "Cảm ơn nha đại ca."

Người công nhân đó quay qua nhìn cậu, bắt chuyện: "Nhóc con nhiều tuổi rồi?"

Vạn Côn vốn định khai man tuổi theo bản năng, nhưng nghĩ lại, chắc mấy chỗ này không giống như ở Tú Quý, mai một tra theo chứng minh thư thì cái gì cũng lòi hết ra, nên có sao nói vậy: "Hai mươi."

Người công nhân gật gù, lại hỏi: "Người ở đây?"

"Vâng."

"Ái chà." Người công nhân than, "Người ở đây mà sao lại phải đi làm ở công trường."

Vạn Côn nói: "Các anh đều không phải người ở đây à?"

"Ít lắm." Anh công nhân đáp: "Chủ yếu đều là người ngoại tỉnh."

Vạn Côn hỏi: "Đại ca tên gì thế."

Anh công nhân nhìn cậu, đáp: "Tôi tên Tôn Tân."

"Anh Tân ạ."

Vạn Côn biết ăn nói, Tôn Tân có vẻ như mang ấn tượng rất khá với tên nhóc này, đang khi người quản lý còn chưa tới, tán gẫu thêm vài câu nữa với cậu.

"Muốn làm công việc kiểu gì?"

"Cũng không rõ nữa."

"Không rõ mà đã tới?"

"Thiếu tiền, không có chỗ ở."

"Người ở đây mà sao không có chỗ ở, gia đình ở đâu?"

Vạn Côn: "Không có gia đình."

Tôn Tân cười, tên nhóc này được đây, anh ta bảo Vạn Côn: "Chưa từng làm loại việc này phải không."

"Chưa anh."

"Vậy chắc họ sẽ để cậu chạy việc vặt." Tôn Tân nói, "Ngay đúng lúc mấy tay thợ đều đang thiếu người."

"Có dạy nghề luôn không anh?"

"Theo thợ làm việc thì coi như là học nghề rồi." Tôn Tân vỗ vỗ cánh

tay của Vạn Côn, nói: "Yên tâm, việc ở công trường đều không khó học, các tay thợ chính đều có kinh nghiệm, sẽ để cậu từ từ thích nghi." Tay anh ta đặt lên cánh tay của Vạn Côn xong bóp bóp mấy cái.

"Cái tên này." Tôn Tân nhướn mày thán phục, "Săn chắc thật."

Vạn Côn ngoeo đầu cười một tiếng, "Thường thôi mà."

"Chú thợ Tân!"

Vạn Côn và Tôn Tân đều cùng quay qua nhìn, một người đàn ông trung niên đang chạy tới, vóc dáng không cao lắm, hơi béo, mắt còn đeo kính cận, ông ta chạy tới xong mồ hôi nhễ nhại.

"Chú Tân, ôi trời, mệt chết đi được."

Tôn Tân nói với người vừa đến: "Chú đốc Trương, tên nhóc này là mới tới."

Vậy thì đây chính là người quản lý ở công trường này, Vạn Côn gật đầu chào, "Chú ạ."

"Chào cậu."

Đốc Trương có một cái tên vô cùng phù hợp với tính chất của công việc, Trương Kiến Thiết, lúc Vạn Côn biết được, suýt cười thành tiếng. Tôn Tân chào hỏi Trương Kiến Thiết một cách ngắn gọn rồi rời đi, Trương Kiến Thiết dắt Vạn Côn vào trong văn phòng.

"Cậu nhỏ, chịu cực được không đấy?" Trương Kiến Thiết hỏi đùa.

Vạn Côn: "Dạ được."

"Muốn làm loại công việc nào?"

"Gì cũng được."

Trương Kiến Thiết ngồi trên ghế trong văn phòng ngó Vạn Côn, "Thế trạng khá đấy."

Vạn Côn không nói gì, Trương Kiến Thiết chấp hai tay trên bàn, nói: "Thế này, để tôi giải thích trước cho cậu một chút, hiện giờ công trường đang thiếu nhân viên ở hạ tầng, thế trạng của cậu khá, nếu như chịu cực được, thì đây việc làm."

Vạn Côn: "Cháu thấy bên ngoài ghi là bao ăn và chỗ ở."

"Ờ đúng"

"Còn lương thì sao chú?"

"Lương đấy hả, phải xem cậu làm công việc gì." Trương Kiến Thiết đáp, "Quy định chỗ chúng tôi là thế này, thời kỳ học nghề thì không được trả lương."

Vạn Côn nhú mày, hỏi: "Có việc gì có thể làm ngay được không?"

Trương Kiến Thiết cười, "Gấp vậy sao."

Vạn Côn: "Vâng."

"Vậy được thôi." Trương Kiến Thiết đáp, "Có công việc làm rất mau quen, hơn nữa tôi thấy thế trạng của cậu khá, chắc sẽ không có vấn đề gì. Để tôi đi tìm người dắt cậu theo cho quen một chút đã, cậu làm trước đêm hôm, coi coi có được hay không."

"Làm trước?"

"Phải." Trương Kiến Thiết nói, "Bởi vì cậu là người mới toanh, tôi cũng không thể để cậu làm việc chính thức ngay được, tuy là chỗ này của chúng tôi không có giai đoạn thực tập, nhưng cũng phải

quan sát một chút. Nhưng mà cậu yên tâm ——" Trương Kiến Thiết vội nói thêm, "Chúng tôi tuyệt đối sẽ không để cho cậu tổn thời gian vô ích, nếu cậu mà làm được, nhất định sẽ giữ lại, hơn nữa chúng tôi là công ty xây dựng chính quy, sẽ ký hợp đồng lao động với cậu, cũng sẽ có bảo hiểm, cậu không phải lo gì khác, cứ làm việc cho tốt là được."

Người công nhân mà Trương Kiến Thiết tìm được đã đưa Vạn Côn tới chỗ trọ. Chỗ trọ nằm ở phía sau công trường, là một gian nhà gỗ dài, Vạn Côn vào trong thì thấy, bên trong là một dãy giường tầng. Chỗ trọ của một đám công nhân thì nào có sạch sẽ được bao nhiêu, vừa mở cửa đã xông mùi hôi hám, khắp nơi trên mặt đất đều là túi xách và hành lý.

Người đồng nghiệp đưa Vạn Côn đến một chiếc giường, nói: "Chỗ này đi, mấy chỗ gần cửa sổ đều đã bị lấy hết rồi."

Vạn Côn không quan tâm mấy chuyện này lắm, đặt túi xách xuống giường, đồng nghiệp thấy cậu chẳng nói chẳng rằng, tưởng cậu đang bất mãn, lại nói: "Thật ra thì xa cửa sổ càng tốt hơn, đừng chỉ nghĩ tiện để được mát mẻ mùa hè, đợi tới mùa thu sẽ chịu hết nổi cho xem, bây giờ đã vào thu rồi, anh coi nhiệt độ trong phòng này đi, nằm phía trong sẽ được ấm hơn một chút."

"Ừ." Vạn Côn quay qua nhìn cậu ta, cậu đồng nghiệp này nhỏ con, trông tuổi không lớn lắm, cậu hỏi: "Em cũng ở đây hả?"

"Đúng vậy." Cậu đồng nghiệp chỉ một chỗ cho Vạn Côn xem, nói: "Em ngủ chỗ đó."

"Em nhiêu tuổi?"

"Dạ mười tám."

Vạn Côn trợn mắt, "Mười tám?"

"Chứ sao." Cậu bé ấp úng, Vạn Côn bật cười, nói: "Tuổi già phải không."

Cậu đồng nghiệp bị bóc mẽ, cũng không chối cãi nữa, "Ừ, mới qua 17."

Hai người vừa nói chuyện vừa đi về phía công trường, cậu bé vị thành niên non choẹt trong mắt của Vạn Côn này có một cái tên rất không hợp, gọi là Dương Cương, quê ở một quận lỵ nhỏ phía Nam, tới đây làm việc đã sắp tròn một năm.

"Vậy 16 tuổi đã đi làm à?"

"Đúng thế."

Vạn Côn: "Công trường tuyển luôn vị thành niên?"

"Xời." Dương Cương đáp, "Ai thêm lo, miễn sao làm được việc thôi."

Vạn Côn nói: "Ngoài kia chả phải là ghi quản lý chính quy đó sao."

"Vậy mà anh cũng tin?" Dương Cương ra vẻ lỗi đời, bảo: "Toàn là để che mắt mấy người mới tới như anh thôi, haizz, thật ra cũng không gọi là che mắt, nghề này toàn vậy không, anh làm lâu rồi sẽ biết."

Vạn Côn trò chuyện với Dương Cương rất suông sẻ, hai người tạm coi như đồng trang lứa, cảm thấy Dương Cương hơi giống đám bạn ở trường của cậu, chỉ có điều cậu ta chín chắn hơn và trưởng thành sớm hơn.

"Em làm những việc gì ở đây?" Vạn Côn hỏi.

Dương Cương: "Kiểu như anh thôi."

Vạn Côn nhớ đến cụm từ Trương Kiến Thiết nói ban nãy: "Nhân viên hạ tầng?"

Dương Cương cười rộ lên, "Đúng, nhân viên hạ tầng."

"Nhân viên hạ tầng" trong miệng của Trương Kiến Thiết, thật ra đều là tay chân bốc vác, khuôn xi măng, xúc cát, tóm lại toàn những việc nặng nhọc. Ngày đầu tiên Vạn Côn đi làm, đồng phục cũng chưa có, đành mặc đồ của mình rồi cứ thế mà khuôn từng bao xi măng. Công nhân ở công trường không phải ai cũng chịu nói chuyện như Dương Cương, phần lớn đều là cảm đầu lo làm đến độ không hơi đâu đi nói chuyện nữa, ban đầu thì Dương Cương cũng nói chút chuyện với Vạn Côn, nhưng sau đó dần dần bớt nói đi, Vạn Côn nhận ra được, đây là cậu ta đã thấm mệt.

Đám công nhân khuôn xi măng trong công trường bắt đầu làm lúc 7 giờ sáng, 8 giờ tối tan ca, thời gian làm việc quãng 11 tiếng mỗi ngày, lương tính theo ngày, đại khái một ngày kiếm được 90 tệ. Do giờ làm và số lượng đã được định trước, cho nên cũng không cần phải tự mình hao sức khuôn cho cỗ mạng, bởi vì có khuôn thêm cũng không được thêm tiền, Vạn Côn lần lượt khuôn mười mấy bao xi măng lên lầu, sau đó xuống dưới ngồi ở một khoảng đất trống nghỉ ngơi.

Lúc cậu khuôn xong, Dương Cương mới khuôn được phân nửa, hút xong thuốc, Dương Cương cũng vẫn chưa xong được một chuyển, Vạn Côn đứng lên, phui phui đít quần.

"Đừng đi."

Vạn Côn quay đầu, thấy một người công nhân ngồi cách chỗ cậu không xa, cũng đang hút thuốc. Trông anh ta lớn tuổi hơn cậu một cách rất rõ rệt, quãng ba mươi mấy, thấy Vạn Côn nhìn mình, anh ta cũng không quan tâm, nói: "Tự lo khuôn của mình thôi, cậu đưa tay ra, sau này lại thêm nhiều việc khác cần cậu giúp nữa."

Vạn Côn đánh giá anh ta, cậu có chút ấn tượng với người này, anh ta là người đầu tiên khuôn xong hết, còn nhanh hơn cả cậu. Toàn

nghe bảo phụ nữ ngó nhau tức là đang đánh giá kẻ địch và tự lượng sức mình, thật ra đàn ông cũng y chang, hơn nữa có khi đàn ông còn thần kỳ hơn. Phụ nữ phần lớn chỉ nhìn mặt, đàn ông thì trên dưới cái gì cũng nhìn. Vạ Côn thản nhiên quét mắt một lượt, từ đầu mày đến phần cổ, rồi đến khuôn mặt chữ điền của anh ta, sau cùng là cánh tay lực lưỡng đồ sộ. Không thể không thừa nhận, rõ là đã sống hơn mình cả mười năm trời.

Vạ Côn bước lại gần, nói: "Chào anh."

Người đàn ông ấy gật đầu, "Chào cậu, mới tới hả?"

"Vâng, ngày đầu."

"Đừng đi lo chuyện của người khác, làm xong việc của mình là được."

"Gọi anh là gì anh?"

"Trần Lộ."

Vạ Côn thưa: "Anh Lộ ạ."

Trần Lộ liếc cậu, Vạ Côn nói: "Anh làm bao lâu rồi."

"Tôi cũng là công nhân tạm thời, mới tới thôi." Trần Lộ hỏi cậu, "Sao cậu lại tới công trường?"

Vạ Côn không rõ vì sao anh ta hỏi như vậy, Trần Lộ nói: "Cậu còn trẻ vậy, tướng tá cũng không tệ, đầu óc cũng đủ dùng, lẽ ra là phải tìm được việc khác để làm chứ."

"Em đang gấp, hơn nữa thiếu chỗ ở."

Trần Lộ gật gù.

Ngồi không có gì làm, Vạn Côn móc di động ra xem, một chốc sau Dương Cương cũng chuyển xi măng xong, đi loanh quanh ở khu đất trống, ngó dáo dác, Vạn Côn gọi cậu ta, "Này——!"

Dương Cương tìm ra Vạn Côn, lấp xấp chạy tới, thấy Trần Lộ thì gật đầu chào, Trần Lộ cũng lẳng lặng đáp lễ, Vạn Côn có cảm giác hai người này bình thường chắc chả giao lưu gì với nhau mấy. Dương Cương ngồi xuống bên cạnh Vạn Côn, mồ hôi khắp mình. Cậu ta ngó di động của Vạn Côn,: "Ở chỗ công trường phải lo canh đồ của mình cho kỹ, có nhiều người lấy cắp đồ lắm đấy."

"À." Vạn Côn cúi đầu nhìn một hồi, di động trông có vẻ mới hơn chút đỉnh, bởi vì màn ảnh vừa được thay.

Dương Cương ngó màn ảnh của di động, hỏi: "Gì thế, cá vàng? Đây là đầu thế, nhà anh à?"

Vạn Côn khuôn xi măng xong, tay toàn bụi bặm, ngón cái thô sần vuốt nhẹ lên màn ảnh, một lúc lâu sau, khi sự chú ý của Dương Cương và Trần Lộ đều đã dời đi nơi khác, Vạn Côn mới lặng lẽ "ừ" một tiếng, nói: "Đúng vậy..... nhà anh."

hết chương 31

tác giả: Twentine

người dịch: idlehouse

Chương 32

Hà Lệ Chân có cảm giác như mình bị mắc lõm, cô vô cùng nghi ngờ, không biết rốt cuộc Vạn Lâm có chuyển lại lời của cô cho Vạn Côn không, hay là chỉ báo cáo việc khỏi cần trả tiền, không nhắc việc cậu phải tới trường.

Bắt đầu từ thứ Hai, Hà Lệ Chân luôn ngóng Vạn Côn, kết quả sắp qua hết nửa tuần rồi, Vạn Côn vẫn chưa từng đến.

Nhà trường lại mở cuộc họp, tuy nói là họp, thật ra cũng chỉ có 4,5 người, bao gồm Hồ Phi, Lưu Dĩnh và hai thầy thuộc ban giám hiệu, cộng thêm chủ nhiệm Tưởng. Hà Lệ Chân hoàn toàn không được mời tham gia, cô chạy loanh quanh tìm hiểu nội dung một cách vòng vo, trong năm người đó, có chủ nhiệm Tưởng và hai thầy giám hiệu là cánh chủ trương đuổi học, Lưu Dĩnh không tán thành trực tiếp đuổi học, nữ giáo viên dù sao cũng dễ mềm lòng, luôn kêu chủ nhiệm Tưởng cho thêm một cơ hội.

Điều khiến cho Hà Lệ Chân hơi bị bất ngờ là, có vẻ như Hồ Phi cũng nói giúp cho Vạn Côn vài câu trong buổi họp, đương nhiên nếu tổng họp hết lại thì vẫn mắng cậu nhiều hơn, nhưng cảm thấy bất ngờ là bất ngờ với vài câu cầu tình giúp cho cậu.

Cách Bành Thiến giải thích việc này — đã dạy cậu quá lâu nên vậy.

"Cậu đừng tưởng, bình thường đưa nào cà chớn, cậu hận không cắn chết nó cho xong, đến lúc thật sự phải vứt bỏ nó, thì sẽ vẫn có chút không nỡ."

Nhưng bất kể là ai nói giúp gì mấy đi nữa, sự việc nếu cứ tiếp tục nằm ở trạng thái bế tắc như thế này thì kết quả sau cùng chỉ có nước là bị đuổi học.

Hà Lệ Chân ngồi chằm bài, đôi lúc thất thần, đầu bút bị khô mực thì khẽ phẩy phẩy tay, gạch xuống vài đường trên tờ giấy nháp trống vắng bên cạnh. Chắc là coi như mình đã tận tình tận nghĩa rồi chứ nhỉ. Hà Lệ Chân ngó vết mực màu đỏ trên mảnh giấy nháp, nghĩ thầm.

Vài ngày sau, sự tình xoay chuyển một cách kỳ quái. Vạn Côn đã xuất hiện. Nhưng mà không phải xuất hiện ở trường.

Hôm đó trời âm u, Hà Lệ Chân làm thêm một chút ở trường, về đến nhà thì trời đã tối. Như thường lệ, cô thay đồ ở nhà, giặt giũ nấu nướng. Do bồn rửa chén nằm ngay dưới bệ cửa sổ, lúc cô rửa chén sẽ đôi khi ngẩng đầu ngó ra ngoài, sắc trời mờ tối, sau khi cô ngẩng đầu ngó mấy lần, rốt cuộc mới thấy có gì đó bất thường.

Trước cửa nhà Hà Lệ Chân có một bụi cây thấp, phía trên là dây phơi quần áo, Hà Lệ Chân ít đồ, dây phơi liền bị thím Trương ở hộ kế bên chiếm dụng, hiện giờ trên dây đang phơi khăn trải giường của nhà bọn họ. Vì gió đang lớn, khăn trải giường bị thổi tung bay qua lại. Sắp mưa tới nơi rồi.

Phía trên bụi cây, thấp thoáng có một cái bóng trắng mờ mờ, mới đầu Hà Lệ Chân cho là mèo, nên hoàn toàn không để ý. Nhưng đến khi cô rửa chén xong xuôi, cái bóng trắng đó vẫn bất động, vậy nếu là mèo thì chắc là mèo chết rồi. Cuối cùng Hà Lệ Chân mới cảm thấy có vấn đề.

Gió bên ngoài quét vù vù, Hà Lệ Chân mở cửa ra, bị gió tấp vào mặt phải nhắm mắt lại. Gió át tiếng bước chân của cô, Hà Lệ Chân rón rén tới gần, phát hiện ra màu trắng ấy là một phần của cái áo, là cái áo ló lên từ dưới bụi cây. Hà Lệ Chân nhớ rằng ở bên phía đó có một dãy gạch, lót thành một cái bệ dài, đại khái cao quãng nửa mét,

dùng để khoanh bụi cây lại. Theo phần ló lên của chiếc áo này, thì người nọ chắc đang nằm ngay trên cái bệ đó.

Hà Lệ Chân có da gà tóc gáy gì đều dựng hết lên.

Lúc bấy giờ đã chín rười tối, vì đây là tiểu khu kiểu cũ, không có đèn, nhà nhà đều cửa đóng then cài để tránh cơn mưa sắp ập tới. Hà Lệ Chân ráng ép mình chậm rãi tiến tới gần hơn. Lúc còn cách quãng 3 bước, phần áo trắng đó bỗng dừng cự quây. Trong đầu Hà Lệ Chân chớp ngang một hình ảnh của phim truyện về cương thi, sợ hết hồn siết hai tay thành nắm đấm, hét toáng lên. Bịch một cái, có vật nặng chạm đất. Hà Lệ Chân ôm chặt lấy mình bước giật lùi, sau đó nghe thấy một giọng nói buồn bực——

"..... Đ.m.."

Nói được thì đỡ hơn, mà lời chửi đầy mùi "thế tục" kiểu này chắc không phải là lời thoại dành cho cương thi rồi, tâm trạng bất an của Hà Lệ Chân dần dần lắng xuống. Sau khi cô bình tĩnh xong, thì lại thấy sao giọng nói vừa rồi nghe quen đến thế. Hà Lệ Chân mới nghĩ đến một khả năng, chậm chạp bước tới gần.

Đập vào mắt trước tiên là tấm lưng dày rộng, người nọ đang ôm chỗ xương cụt, có vẻ như đó là chỗ chạm đất lúc rớt xuống.

Hà Lệ Chân gọi: "Vạn Côn."

Tay của Vạn Côn ngừng lại, ngoái đầu vắng ngay ra câu: "Mẹ kiếp định dọa chết tôi à!"

Hà Lệ Chân đứng khoanh tay không nói gì.

Vạn Côn gào lên xong thì sức tỉnh, đầu cũng lại cúi xuống.

Cậu đứng dậy, vỗ vỗ quần áo.

Hà Lệ Chân đứng trong bóng đêm ngó cậu, trông Vạn Côn là lạ. Tuy cậu không khá giả gì, nhưng dù sao cũng còn trai trẻ, thêm nữa tính cách khá ngông nghênh, bình thường vẫn chịu khó sửa soạn. Hôm nay cậu lại ăn mặc không khác gì một tên ăn mày ngoài phố, chiếc áo sơ mi ngắn tay trắng trắng, chắc do mặc nhiều quá mà bị đổi hết màu, phía trên toàn vết bụi đất, phần cẳng tay lộ ra phía dưới cũng vô cùng lực lưỡng.

Mà hơn nữa..... Hà Lệ Chân nghĩ thầm trong bụng, mới không gặp mặt vài ngày, hình như Vạn Côn đã hơi gầy đi rồi.

Sự im lặng lan tràn, gió vẫn phần phật.

Vạn Côn hơi hồi hận, vừa rồi không chịu nghĩ mà đi mắng ầm lên.

Chủ yếu là bởi vì lúc này cậu chưa kịp hoàn hồn. Hôm nay cậu làm xong việc ở công trường, không biết sao chợt nghĩ đến Hà Lệ Chân, nghĩ đến rồi thì không sao thu lại được, thế là nổi cơn sến lên, chạy tới đây làm hòng vọng thế. Nhưng rõ ràng phong cách không phù hợp, cậu ngồi chờ trước cửa một chút đã bắt đầu buồn ngủ, cả một ngày trời làm việc hao sức, Vạn Côn thật sự không nhịn được nữa nằm luôn xuống ven đường mà ngủ.

Là tiếng hét của Hà Lệ Chân làm cậu tỉnh giấc, chỗ xương cụt suýt gãy lúc té.

Mưa rơi lất phất, trông Vạn Côn càng thảm hại hơn.

Hà Lệ Chân vẫn không hề lên tiếng kêu Vạn Côn vào bên trong tránh mưa, cậu nhận ra điều đó, nhưng cậu lại không muốn tỏ vẻ gì cả, xoay người, nói: "Tôi đi đây, cô vào nhà đi."

"Em đến trả tiền hả?" Hà Lệ Chân nhìn theo bóng lưng cậu, bất chợt lên tiếng.

Vạn Côn cắn cắn răng.

Nghe bảo phụ nữ khi ác lên thì như một lưỡi dao, nói thật không sai. Mà còn không phải loại dao tầm thường, toàn kiểu như chia ra để đâm được nhiều lần, chậm rãi từ tốn, găm vào một vị trí, lần sau đau hơn lần trước.

"Tiền không cần trả nữa." Hà Lệ Chân nói, "Bố em có nói cho em biết là phải tới trường không."

Vạn Côn không dám ngoái đầu nhìn, trầm giọng đáp: "Tiền lần sau tôi sẽ trả cô, trường thì khi nào rảnh tôi sẽ ghé qua."

Chiếc áo sơ mi của cậu bị gió thổi phồng lên, bên trong không mặc thêm gì cả, bây giờ trời đã vào thu.

Hà Lệ Chân nói: "Vào nhà đi, mưa lớn rồi."

Vạn Côn quay phắt lại, Hà Lệ Chân đã quay vào trong.

Vạn Côn bước theo chậm rì, vào đến bên trong nhà của Hà Lệ Chân, cậu cảm thấy rất ấm. Thật ra trong nhà không mở máy sưởi, cũng chẳng có chút hiệu quả giữ nhiệt gì cả, nhưng Vạn Côn lại cảm thấy vô cùng ấm áp.

Trong gian phòng khách nhỏ đang mở đèn, dưới ánh đèn, trông bộ dạng của Vạn Côn càng thêm thảm hại, mặt mũi cũng dơ hầy. Hà Lệ Chân nhìn không được, hỏi một câu: "Em là trò gì mà ra cái dạng này thế hả?"

Vạn Côn không trả lời, rằng trong mồm không ở yên, cắn hết bên này đổi qua bên kia như đang căng thẳng.

Hà Lệ Chân lại nói lần nữa, "Em không cần trả lại tiền đâu, nhưng em phải tới trường một chuyến, gặp thầy Hồ. Bất kể là em cần tạm nghỉ học hay là thôi học, em vẫn nên nói chuyện cho đảng hoàng với thầy Hồ."

Vạn Côn gật đầu, "Em biết rồi."

"Em không thể chọc giận thầy Hồ thêm lần nữa."

"Sẽ không."

"Nói rõ tình cảnh cho thầy ấy nghe."

"Ừ."

"....."

Tự dưng Vạn Côn hoá thân thành học sinh ngoan, Hà Lệ Chân không sao thích ứng kịp. Cô suy nghĩ một chút, hỏi, "Có..... có phải là em kẹt tiền không?"

Vạn Côn lập tức đáp: "Không phải."

Cậu ngó sàן nhà, cảm thấy cái đầu này, bất kể chuyện gì, cũng không sau ngắc lên được.

Hà Lệ Chân cũng im lặng, cô không biết phải nên nói gì thêm.

"Em nghỉ ngơi một chút đi, chắc mưa sẽ tạnh mau thôi."

Vạn Côn cảm thấy mình nên rời đi, chiếu theo tính cách của cậu trước đây, cậu sẽ hoàn toàn không chịu để phụ nữ làm khó dễ một tẹo nào, nhưng lần này cậu lại vẫn nấn ná. Hà Lệ Chân ngồi xuống bàn đọc sách, Vạn Côn ngồi ở ghế sô pha nhìn cô.

Không phải là Hà Lệ Chân không biết cậu đang nhìn cô, nhưng cô hoàn toàn không tỏ ý gì cả, những lời nói đùa hoặc răn dạy trước đây, lúc này đều không nói được ra khỏi miệng nữa. Vạn Côn ngồi ở sô pha, thỉnh thoảng cúi đầu ngó di động, lần nào cũng tự nhủ, 10 phút nữa sẽ rời đi, rồi lại 10 phút nữa, nhưng nửa tiếng đồng hồ sau

đó, cậu vẫn ngồi bất động.

Cứ như thế, cho đến khi Hà Lệ Chân ngẩng lên một lần nữa, thì Vạn Côn đã ngủ gục. Cậu nằm trên ghế, còn cất tiếng ngáy khe khẽ.

Vạn Côn đã quá mệt. Cậu chính thức được giữ lại ở công trường, ngoài việc khuôn xi măng, cậu còn theo Trương Tân học cách đóng cốt thép, làm hai việc chung với nhau, qua một ngày, Vạn Côn có được đúc bằng thép đi nữa cũng chịu hết nổi. Hà Lệ Chân nhìn cậu, trên người cậu là bụi đất và những vệt dơ, trông rất không bình thường, trông cậu như mệt rũ rời. Đã mấy lần Hà Lệ Chân muốn gọi cậu dậy, nhưng cuối cùng cứ không lên tiếng, lấy một tấm chăn từ trong phòng ngủ ra, đắp lên người Vạn Côn.

Lúc Vạn Côn thức giấc đã là năm rưỡi, trời tờ mờ sáng. Hà Lệ Chân cũng gần như cả đêm không ngủ, nằm úp mặt lên bàn, Vạn Côn hơi rục rịch, cô liền tỉnh ngay. Quay đầu qua, Vạn Côn đang còn cầm tấm chăn đứng sau lưng cô.

Cổ của Hà Lệ Chân đau nhức, giọng nói khàn khàn, "Dậy rồi à?"

Vạn Côn tỉnh táo hơn Hà Lệ Chân chút đỉnh, cậu đặt chăn xuống ghế, tính đẩy cửa rời đi.

"Vạn Côn"

Cửa đã mở, không khí bên ngoài do trận mưa đêm qua trở nên rất trong lành, bầu khí mát lạnh làm cho Hà Lệ Chân tỉnh hẳn.

Vạn Côn xây lưng về phía cô, Hà Lệ Chân hỏi: "Khi nào em tới trường."

"Khi nào cô muốn em tới."

Hà Lệ Chân nói: "Hôm nay."

Vạn Côn chậm chạp xoay người lại, nói: "Hôm nay không được, đổi ngày khác được không."

Cậu vẫn không chịu nhìn vào mắt của Hà Lệ Chân, Hà Lệ Chân cũng xoay đầu đi, lo dọn dẹp bàn làm việc, nói: "Thật ra đều là chuyện riêng của em, em muốn để tâm đến nó thì để, không thì cũng chẳng ai ép em."

"Có phải là cô đang trách giận em." Vạn Côn thấp giọng hỏi gần như không thành tiếng.

Tay của Hà Lệ Chân thoáng ngừng, Vạn Côn lại nói: "Em biết cô đang tức giận, vì sao lại vẫn quan tâm đến em."

Ngoài kia trời vẫn chưa sáng hẳn, chỉ là một tia nắng mong manh, đi nhuộm nguyên màn đêm thành một bầu trời màu xanh xám nhạt. Cây trước cửa toả mùi hương mát lạnh dưới sương sớm, trộn lẫn với mùi của gió và bùn đất, thổi bay hết sạch mồ hôi trên người Vạn Côn.

"Cô vẫn tình nguyện quan tâm đến em, đúng không?"

Cuối cùng Hà Lệ Chân lên tiếng trả lời, cô quay đầu qua, nhìn cậu thiếu niên đang đứng bên ngưỡng cửa.

"Vạn Côn, em không nên coi như cả thế giới đều xoay quanh một mình em."

Vạn Côn cười nhạt trong lòng. Cả thế giới? Cậu chưa từng bao giờ nghĩ đến chuyện có bất cứ vật gì đó xoay quanh cậu. Vạn Côn hít sâu vào một hơi, cảm thấy mồ hôi khô đi rồi, cơ thể bắt đầu bị lạnh.

"Đi đi." Hà Lệ Chân đứng dậy, ôm sách tiến vào phòng ngủ.

Lồng ngực của Vạn Côn phập phồng lên xuống, rốt cuộc cũng không dám sập cửa lần nữa.

Sau khi cửa đóng lại rồi, Hà Lệ Chân bước ra khỏi phòng, nhìn qua cánh cửa sổ, trông ra ngoài. Vạn Côn hai tay đút túi, đi lướt qua thím Trương mới tập thể dục buổi sáng trong sân về. Đầu óc cậu toàn là Hà Lệ Chân, chắc chẳng chú ý gì đến một bà thím già, còn thím Trương thì vừa đi ngang qua liền lập tức ngoái đầu nhìn theo, đến khi Vạn Côn ra khỏi sân rồi, bà ta vẫn đi theo một quãng.

Lúc quay về lại thì luôn nhìn chăm chăm vào cánh cửa sổ nhà Hà Lệ Chân.

Hà Lệ Chân thở dài, đóng rèm cửa, xoay người gấp chăn xong, đem cất lại vào tủ.

hết chương 32

tác giả: twentine

người dịch: idlehouse

Chương 33

Mang danh là sinh vật quần thể, con người luôn giữ chặt lấy một đặc điểm, đó là kéo bè kéo đảng. Bất kể ở nơi đâu, hễ có nhiều người, thì thế nào cũng hình thành một xã hội thu nhỏ.

Vạn Côn đi làm chưa được mấy ngày đã được trải nghiệm điều này.

Đầu tiên, cậu lĩnh ngộ ra nó từ giờ phát cơm.

Chỗ công trường nơi cậu làm việc, quảng cáo là bao cơm nước chỗ ở, trong đó phần "bao cơm nước" có nhiều cái đáng để nói.

Bữa cơm trưa và tối của công trường là do một quán cơm tháng lãnh thầu, mỗi ngày bữa trưa mỗi người một hộp cơm. Làm việc ở công trường mệt nhọc và hao sức, lượng cơm trong mỗi phần cũng coi như đủ. Nhưng mà chỉ có cơm là đủ, thức ăn thì rất thiếu.

Hơn nữa, tuyệt chiêu của lão chủ quán cơm này nằm chỗ nào biết không, lão đó không chỉ đưa trăm mấy phần cơm đến công trường, mà còn đem theo đủ loại thức ăn kèm, phần lớn là có thịt trong đó, nhưng mớ đó không phải là cho khơi khơi, phải bỏ tiền ra mua.

Thế nên mỗi ngày công nhân ở công trường tay thì cầm hộp cơm ăn, phía đối diện là chiếc xe con của lão chủ quán cơm, bày ra một dãy thức ăn, mùi thơm thì khỏi phải nói luôn, coi như bao nhiêu thức ăn đem theo, hôm nào cũng đều được bán sạch.

Chỉ thế thôi cũng chưa có gì, cùng lắm có thể cho là mấy người buôn bán rất biết cách làm ăn. Thế nhưng có một hôm, Dương

Cương bảo với Vạn Côn, sự tình vốn không phải là vậy.

"Thật ra mớ thức ăn đó vốn là của chúng ta."

Hôm ấy sắc trời đã muộn, Vạn Côn đang nằm sắp trên giường chuẩn bị ngủ, Dương Cương tới trò chuyện, nói với Vạn Côn: "Bây giờ còn khẳng khẳng bắt chúng ta phải mua, mẹ kiếp."

Vạn Côn hỏi: "Ý là sao?"

"Em kể anh nghe, cái quán mà nấu cơm cho bọn mình đó, là người của đốc Ngô, phần cơm của chúng ta bị chúng đó động tay động chân đấy."

"Đốc Ngô" trong miệng của Dương Cương tên là quản đốc Ngô Lập Quyền, khác với Trương Kiến Thiết, hẳn là nhân viên hợp đồng. Ở một công trường loại này, còn có hai đốc công khác cũng giống như kiểu bọn họ. Dương Cương nói cho Vạn Côn hay, công nhân dưới quê lên, đại đa số kết phe nhóm, do một tay quản đốc dẫn đầu, người ngoài bình thường không chui vô được, nếu như công trường không phải thực sự thiếu người, thì chắc ngay cả đến công nhân tạm thời cũng không dễ vào được.

"Quán cơm tháng là đồng bọn với đám đốc Ngô, người khác không biết, em là em lén nghe được, chúng nó giảm phần thịt và thức ăn vốn có ban đầu, sau đó đem ra bán thêm, nhưng phần cơm của bọn chúng nó thì không bị thay đổi. Không tin hôm nào anh ăn cơm chạy qua chỗ chúng nó mà nhìn, phần ăn mình không giống như bọn nó đâu."

Vạn Côn nhắm mắt lại, biếng nhác hỏi: "Em gầy đét như khỉ này, ăn không no sao."

Dương Cương cầm hận đáp: "Vốn là của chúng ta mà, vậy thì ai còn tìm được đâu ra thêm ít thịt nữa?"

Vạn Côn cầm di động lên ngó ngó, nói: "Mấy giờ tới nơi rồi, mau đi ngủ đi."

Dương Cương định bụng kéo Vạn Côn về cùng một chiến tuyến, kết quả bị Vạn Côn lơ, chỉ đành ôm mối bất mãn mà rời đi.

Nhưng chuyện này không kết thúc ở đó, bởi vì rất trùng hợp, ngay ngày hôm sau, Vạn Côn lãnh nhằm một phần cơm. Lúc cậu mở ra liền cảm thấy phần cơm hôm nay thật hào phóng, phần thức ăn rõ ràng là nhiều lên hẳn, Dương Cương ngồi ngay bên cạnh cậu lấy làm lạ, hỏi: "Thức ăn của anh hôm nay nhiều đến vậy à?"

Đến lúc Vạn Côn ăn được một nửa, có hai người tới.

Công trường không có nhà ăn nhất định, bình thường Vạn Côn thích ngồi ngay bên ngoài cạnh chiếc xe đưa cơm mà ăn, ăn ăn một hồi thì thấy chỗ trước mặt mình có cái bóng đen.

Dương Cương trước đó đang còn ngồi bên cậu nói chuyện, vừa ngược lên, nhìn thấy hai tên công nhân, liền im lặng.

Vạn Côn buông đũa, ngược mắt hỏi: "Muốn gì?"

"Muốn gì?" Giọng quê của hai tên đó rất nặng, tên đứng trước mặt đút 1 tay trong túi, ngó Vạn Côn hỏi: "Ăn ngon lành quá ha?"

Vạn Côn: "Ý là sao?"

Đều làm cùng một công trường, Vạn Côn không lạ gì hai tên này, nhưng cũng chỉ biết mặt mà thôi.

"Tìm tôi có chuyện à."

Tên đó chỉ vào hộp cơm của Vạn Côn, "Mày lãnh sai rồi biết chưa."

Vạn Côn hỏi: "Có ghi tên à?" Nói rồi cậu còn cầm hộp cơm xem tới

xem lui, "Đâu có đâu."

Dương Cương ngồi một bên ra sức cúi gằm đầu giả làm rùa rụt cổ, ăn cơm cũng không tạo nên tiếng động.

"Giả ngu phải không."

Vạn Côn thoáng khựng lại, nói: "Nếu thật sự là lãnh sai thì xin lỗi ha."

Tên đứng phía sau tiến lên, nhìn Vạn Côn, nói: "Bình thường hình như mày chưa từng mua lấy một phần thức ăn nào đúng không."

Vạn Côn không nói gì.

"Không mua thêm ăn mà có thể no à?"

Vạn Côn đáp: "Tôi ăn không nhiều."

"Vóc người mày vậy mà ăn không nhiều?"

Vạn Côn ừ một tiếng, tên đó lại nói: "Ngày thường cũng ăn thêm đi, mua thêm chút thức ăn, đừng cứ ăn có chút xíu như thế."

Vạn Côn cầm đũa, cười cười, bảo: "Sao hôm nay tôi thấy ăn quá đủ đấy chứ."

Vạn Côn thuận miệng nói, Dương Cương ngồi bên cạnh ruột gan xoắn nút hết lại, không nuốt trôi cơm. Hai tên công nhân không giỏi đấu võ mồm, không đố lại được lời nói chuyện châm biếm nửa nóng nửa lạnh vu vơ này, tên dẫn đầu phập phồng cánh mũi, giơ tay hất hộp cơm của Vạn Côn một phát.

Chất lượng phần cơm của công nhân rất tầm thường, dùng gạo tấm nấu, cơm không dẻo, hất một phát như thế, liền hất lên mặt Vạn Côn y như cát. Thêm vào đó là thức ăn chưa ăn hết và nước tương

đều bị hất lên quần áo của Vạn Côn.

Vạn Côn trừng mắt, buông tay, nguyên hộp cơm rớt xuống đất, cậu ngẩng đầu, hai tên kia vẫn đang đứng từ trên cao ngó xuống mặt cậu.

"Sao hả, nhìn má mày à?"

Vạn Côn lẳng lẳng ngồi một chút, sau đó lượm hộp cơm từ dưới đất lên, hai tên kia thấy cậu có vẻ biết sợ, thần kinh hơi căng thẳng này giờ cũng thả lỏng, chẳng hăng rồi khạc đờm qua bên, cùng nhau bỏ đi.

Vạn Côn lấy đũa gắp mấy miếng rau bị rớt vào lại trong hộp cơm, cầm đem vứt vào trong thùng rác, rồi đi tới một vòi nước gần đó, cởi áo ra giặt. Cậu vò sạch những nơi bị vết nước tương bắn dơ, sau đó vắt rồi mặc lại vào người.

"Sao không đánh trả?"

Vạn Côn ngoái đầu, trông thấy ở một tầng đá cách đó không xa có một người đang ngồi xổm. Trần Lộ đang cầm hộp cơm ăn, anh ta vừa ăn vừa ngẩng đầu lên nhìn Vạn Côn.

Vạn Côn giật giật áo, thấy phần bụng lạnh lạnh, cậu bước đến bên Trần Lộ, ngồi xổm xuống, liếc mắt ngó anh ta, "Có thuốc không?"

"Không."

"Keo kiệt."

Vạn Côn móc thuốc lá từ trong túi quần mình ra, đốt lên.

Trần Lộ lại hỏi cậu: "Sao không đục nó?"

Vạn Côn phả ra một hơi khói, "Muốn hóng trò?"

Trần Lộ đáp: "Liên quan gì đến tôi."

Vạn Côn nói: "Em tới để làm việc, không phải tới đây đánh lộn."

"Chết nhất."

Vạn Côn gầy tàn thuốc, "Anh muốn nói sao thì nói."

Cậu lại rít thêm hai hơi, chợt nảy ra một ý nghĩ, nói với Trần Lộ: "Có phải là anh cũng từng bị bọn nó chơi?"

Trần Lộ không trả lời.

Vạn Côn cười hừ một tiếng, "Thảo nào, muốn em trút giận giùm anh chứ gì."

Trần Lộ nhổ toẹt, "Thằng khốn."

Vạn Côn nói: "Bây giờ chưa được."

Đũa của Trần Lộ thoáng ngừng, "Cái gì chưa được."

Vạn Côn rít một hơi thuốc, đáp: "Em vừa mới tới, anh cũng chả sớm hơn em được mấy ngày, bọn đó là ngay lúc công trình mới bắt đầu đã có mặt, quen thuộc với chỗ này hơn chúng ta quá nhiều."

"Thế thì sao chứ."

Vạn Côn nhìn anh ta, lẳng lặng nói: "Ai biết trong này có loại người gì, nếu như thật sự muốn trở mặt á—" Cậu lấy bàn tay đang cầm điếu thuốc khoát một vòng nhỏ quanh công trường, "Với bọn nó mà nói, muốn giở một chút trò ở chỗ này thì quá đơn giản."

Trần Lộ nhìn cậu chăm chăm, Vạn Côn dứt điếu thuốc lại vào miệng, nói: "Cứ đợi đi, chưa phải lúc."

Trần Lộ không nói gì, Vạn Côn liếc anh ta, phát hiện anh ta vẫn nhìn cậu chăm chăm không rời mắt.

"Nhìn gì?"

"Cậu thật sự 20 tuổi à?"

Vạn Côn cười rộ lên, gác cánh tay lên đầu gối, khói thuốc trắng xám phả ra từ lỗ mũi. Cậu cười rất hàm hồ, cũng rất biếng nhác. Vừa tục vừa tinh. Chắt chứa bao mưu đồ ích kỷ, nhưng cũng mang theo sự cương quyết, tuyệt đối không nao núng. Nghe một cái, thì sẽ biết ngay con người cậu như thế nào.

"Nếu cậu mà tính làm." Trần Lộ đặt hộp cơm xuống, hạ thấp giọng, nói: "Tính luôn tôi vào."

Vạn Côn không nói gì, Trần Lộ nhìn cậu một lát, lại cúi đầu xúc cơm ăn.

"Ngày mai em có việc." Vạn Côn chột lên tiếng, "Em đã báo cho bên anh thợ Tôn rồi, nhưng mà....."

"Yên tâm." Trần Lộ mãi ăn chả buồn ngẩng đầu, đáp: "Việc của cậu tôi giúp cậu làm."

"Cảm ơn."

Trần Lộ không trả lời, Dương Cương đứng cách cậu rất xa, đang còn gọi cậu.

"Vạn Côn!"

Vạn Côn nhìn cậu ta, "Không phải giờ nghỉ còn chưa kết thúc sao!?"

"Không phải!" Dương Cương rướn rồ, một tay chỉ ra phía ngoài cổng

lớn mà la: "Có người tìm anh!"

Đầu mày của Vạn Côn nhú lại.

"Ai tìm anh?"

"Không biết, chỉ nói là tìm Vạn Côn, em tình cờ nghe thấy."

Vạn Côn cùng đi với Dương Cương ra phía ngoài, từ rất xa Vạn Côn đã nhìn thấy Ngô Nhạc Minh.

Ngô Nhạc Minh cũng nhìn thấy cậu.

Vạn Côn đến gần, "Sao mày tới đây?"

Ngô Nhạc Minh còn mặc luôn cả bộ đồ làm việc ở Tú Quý tới đây, một bộ âu phục ba mảnh, chất liệu vốn dĩ chỉ bình thường, mặc đến một công trường như thế này trông chả ra đâu vào đâu. Ngô Nhạc Minh nhú mày quan sát Vạn Côn, cuối cùng như không nhận được nữa, mặt như là bị xúi quẩy, quay đi chửi một câu: "Đệt!"

Vạn Côn ra hiệu bằng mắt với Dương Cương, Dương Cương nhìn hiểu ý, quay vào trước, nhưng cậu ta cũng tò mò, cứ đi vài bước lại ngoái đầu nhìn.

Dương Cương đi rồi, Vạn Côn nói: "Sao mày biết anh ở đây."

"Vương Khải nói với em."

"Làm sao ông biết anh ở đây."

Ngô Nhạc Minh nghiêng đầu nhìn Vạn Côn, "Sao, anh cũng cảm thấy chỗ này rất mất mặt, đúng không?"

Vạn Côn ngó cậu ta, mặt vô cảm, "Tìm anh có việc gì không."

Ngô Nhạc Minh trợn tròn mắt nhìn cậu, gắp từng chữ một: "Tiền ứng thuê nhà trước đây còn chưa trả xong đâu?"

Vạn Côn nói: "Tôi qua anh gửi vào thẻ máy rồi."

"....."

"Còn gì nữa không, không thì anh đi trước đây." Vạn Côn vừa nói vừa xoay người định rời đi.

"Ê!"

Ngô Nhạc Minh không ngờ đề tài cứ thế mà kết thúc nhanh chóng đến vậy, thấy Vạn Côn chực rời đi, không nghĩ ngợi gì liền gọi giật cậu lại.

Vạn Côn ngoái đầu, Ngô Nhạc Minh nói: "Mẹ kiếp, anh còn tiếp tục làm ở đây?"

Vạn Côn: "Mày không nhìn ra à?"

Ngô Nhạc Minh quanh đầu ngó xung quanh, "Mẹ kiếp, Vạn Côn, có phải anh dở hơi không hả? Công việc nhàn thân lương cao thì bỏ không làm, tới đây chịu tội?"

Ngô Nhạc Minh đang ầm ức trong lòng, sau khi Vạn Côn đi rồi, công việc ở Tú Quý cũng không thuận lợi. Không biết có phải do ảnh hưởng tâm lý hay chi khác, cậu ta cứ cảm thấy Vương Khải không hài lòng với cậu ta, chuyện lớn chuyện nhỏ gì cũng kiếm cớ gây với cậu ta. Ngô Nhạc Minh biết, tuy Vương Khải không nói ra, nhưng ý của anh ta chính là muốn cậu đi gọi Vạn Côn về.

"Rốt cuộc anh có quay về làm không."

Vạn Côn bật cười, "Quay về làm? Làm gì?"

"Anh nói xem làm gì!"

Vạn Côn cau mày, nói: "Đừng có lằng nhằng nữa được không, làm như con gái vậy."

Ngô Nhạc Minh tức giận mắt trợn trừng, "Vạn Côn!"

"Anh nói rồi, sẽ không quay về nữa, anh cầm cự được ở đây rất khá."

"Mẹ nó, vậy thì anh đừng ảnh hưởng đến người khác!"

"Anh ảnh hưởng đến ai."

Ngô Nhạc Minh trợn mắt hét rống lên: "Em!"

Vạn Côn khựng lại ba giây thì hiểu ra ý của cậu ta, nói: "Mày cứ lo chuyên tâm làm việc, không ai sẽ gây phiền toái cho mày đâu. Mày đừng đến tìm anh, anh sẽ không quay về." Nói xong, cậu không đợi cho Ngô Nhạc Minh nói thêm gì nữa, bỏ đi thẳng.

"Được, được....." Ngô Nhạc Minh nổi giận đùng đùng, lăm bắm một mình, "Phải, chỗ này tốt." Cậu ta tức giận đến run cả tay, móc di động từ túi áo ra, cũng chả biết lấy nét chỗ nào, chụp hình tạch tạch, "Đồ ngu, cho mày thấy chỗ này tốt."

Từ đầu đến cuối, Vạn Côn không ngoái đầu.

Hết chương 33

Chương 34

Qua giờ nghỉ trưa, lớp 12-6 bùng nổ. Ngô Nhạc Minh đích thân tải lên một bức hình trong tài khoản của mình, tên của bức hình đó là "ngu_như_bò," thẳng thừng công kích.

Hà Lệ Chân dạy tiết đầu tiên buổi chiều, đang đi dọc theo thành lang hơi hơi thấy buồn ngủ, ngáp xong một cái thì nghe tiếng ồn ào vọng đến từ lớp học phía trước mặt, cô bước vào lớp, cuối phòng học có một đám học sinh xúm lại với nhau, có vẻ như đang cãi cọ gì đó, ngay cả lúc cô bước vào lớp cũng chẳng để ý.

"Cậu nói cái chó gì bậy bạ đấy hả!"

Hà Lệ Chân ngó qua, Lý Oánh đứng giữa lối đi, mắt trợn lớn, đang còn cãi nhau với Châu Hiểu Đan đứng trước mặt. Châu Hiểu Đan ngồi ở hàng ghế cuối cùng, phía bên trái là Ngô Nhạc Minh và Vạn Côn. Ngày thường bị bọn họ hành không ít, hôm nay mở di động lên thì vừa khéo gặp ngay tấm hình nọ, hí hửng như vừa trúng số.

"Tớ nói bậy?" Châu Hiểu Đan đưa di động đến trước mặt Lý Oánh, "Cậu tự mà nhìn nè, xem anh Côn nhà cậu ra dạng gì này, xời, hay quá ta ơi, lại còn phú với chả nhị đại, mắc cười muốn chết, công nhân nhà quê nhị đại thì đúng hơn."

"Đẹp cậu đi!" Lý Oánh chả buồn nhìn, đập văng di động của Châu Hiểu Đan, chiếc di động bị tai bay vạ gió, rớt xuống đất, Châu Hiểu Đan vội nhặt lên xong lại đâm thọc Lý Oánh.

"Cậu cuống cái gì, bị vả mặt rồi đúng không, vênh váo lên ra vẻ ta

đây, cậu đi tìm hắc mà cùng nhau về quê anh cày em cấy, đẹp cả đôi."

Lý Oánh giận dữ đỏ hết mặt lên, "Tắm đó là chụp tầm bậy!"

"Chụp tầm bậy? Khen cho cậu còn nói ra được, cậu không nhận ra hắc à? Mịa, hồi xưa cậu viết thư tình không phải là từng nói có hoá ra tro cũng nhận ra được hắc sao."

Mấy nam sinh đứng quanh đó bật cười, Lý Oánh nghiêng răng nghiêng lợi hét lên một tiếng, nhắc chân đạp cho Châu Hiểu Đan một phát.

"Châu Hiểu Đan tao x tổ tông nhà mày——!"

Bình thường Lý Oánh cũng chả ngoan ở trường, thuộc kiểu gái hư điển hình, tuy là một nữ sinh, nhưng gan lớn vô biên. Nay chuyện xấu mặt trong quá khứ bị lôi ra phơi bày, tâm tình sôi sục chơi cho một cước vào cái mồm thối của Châu Hiểu Đan, cô bé mang đôi ủng đế cứng, cú đạp này suýt làm Châu Hiểu Đan không giữ nổi nửa cái mạng.

Cậu kia rú lên, ôm lấy hạ thân ngồi thụp xuống.

Đám hóng chuyện xung quanh cười ồ, không biết là đang cười Lý Oánh hay là Châu Hiểu Đan, hay là bản thân của sự cố nọ.

Thật ra tấm hình trong di động mọi người đều đã thấy hết rồi, nhân vật chói mắt như Vạn Côn đúng là rất dễ nhận diện, ý nghĩ của học sinh trong lớp khác nhau, có kinh ngạc, cũng có khinh bỉ, nhiều nhất vẫn là vui trên tai hoạ của kẻ khác.

Bọn trẻ mười mấy tuổi đầu thì luôn thích hóng thị phi, và thích nhìn thấy người khác bị rớt đài, nhất là những nam sinh trong lớp. Trước đây bất kể là thật lòng hay giả ý, họ luôn bị Vạn Côn kèm hãm, bởi vì ngoài điều kiện vóc dáng ra, Vạn Côn còn có một điểm khá khiến người ta để ý, — cậu thần bí, tựa như một ma quỷ đeo mặt nạ.

Giờ đây một cơn gió tựa như bất thành linh cuốn qua, thổi bay đi tấm mặt nạ, mọi người chợt phát hiện mặt thật của ma quỷ té ra là một gã hề, thế nên nỗi sợ hãi và kiêng dè đều trở thành nực cười.

Lý Oánh vẫn đang nổi giận đùng đùng, bản thân cũng cảm thấy hơi mất mặt, nhưng vẫn không buông tha được. Đến trường cô bé cũng trang điểm, mắt đỏ hoe, đầu tóc được để kiểu vô cùng phức tạp, dùng ngón tay móng phết đầy sơn chỉ vào Châu Hiểu Đan đang lom khom, hung hãn nói: "Đến lượt mày nói hả? Mẹ kiếp mày mà còn nói nhảm thêm một câu nữa, có tin là hôm nay bà sẽ tìm người thiến luôn mày không!"

Nói xong, hai bên có vẻ như sắp sửa sáp vào đánh, Hà Lệ Chân vừa chen qua đám người, vừa nói: "Đừng gây nữa, các em đừng gây sự, quay về chỗ ngồi ngay, vào học rồi!"

Có người xuất hiện thu xếp hiện trường, học sinh đều tự lo về chỗ ngồi, Hà Lệ Chân đến trước mặt Châu Hiểu Đan, hỏi: "Em không sao chứ, có cần tới phòng y tế không?"

Mặt Châu Hiểu Đan đỏ gay, không biết là do bị đau hay vì mất mặt, cậu ta lắc đầu, "Không đi." Hà Lệ Chân nói được, quay lên bục giảng.

Tiết học ấy cô hơi bị mất tập trung khi dạy. Đương nhiên đám học sinh phía dưới còn mất tập trung hơn, hầu như mỗi lần Hà Lệ Chân quay xuống đều thấy một mớ người cúi gằm đầu nghịch di động.

Chuông tan học vang lên, Hà Lệ Chân còn chưa kịp cho tan lớp, học sinh nhao nhả cái tiếp tục túm tụm lại, Hà Lệ Chân trơ mắt đứng mím môi, sau đó bước xuống bục giảng, đến hàng ghế kế cửa sổ đầu tiên.

Ngô Uy đang còn thu xếp vở ghi chép.

Hà Lệ Chân gõ nhẹ lên mặt bàn của cậu ta một cái, Ngô Uy ngẩng đầu, "Ờ, cô Hà ạ."

Hà Lệ Chân nói nhỏ: "Em đi theo cô một chuyến."

"Vâng ạ, vâng ạ."

Bé bự theo sau Hà Lệ Chân một mạch cho đến cuối hành lang. Hà Lệ Chân tìm một chỗ không có ai rồi dừng bước, Ngô Uy hỏi: "Cô Hà sao thế ạ?"

Hà Lệ Chân nhìn vẻ mặt chân thành của cậu bé, nhất thời nói không ra.

"Ờ, mới rồi, ở trong lớp....."

"À." Ngô Uy hiểu ra, "Các bạn ấy ầm ĩ một trận."

Hà Lệ Chân hỏi: "Tại sao ầm ĩ?"

"Dạ tại vì Vạn Côn."

Có vài học sinh đi ngang qua, Hà Lệ Chân ngừng một hồi, lại hỏi: "Vạn Côn thế nào?"

"Dạ Ngô Nhạc Minh chụp vài tấm hình của Vạn Côn." Ngô Uy nói, "Sau đó các bạn ấy làm um lên." Hai câu này, trước sau không mang quan hệ logic rõ ràng nào, Hà Lệ Chân từ từ mớ mớ lời cho cậu, "Chụp hình kiểu nào?" Phương diện năng lực văn học của Ngô Uy kém cỏi đến khiến người ta muốn dựng hết tóc vì phẫn nộ, thi kiểm tra cũng không ra hồn, nói chuyện cũng bở hơi tai. Dưới sự truy hỏi cặn kẽ của Hà Lệ Chân, Ngô Uy nói hết gần 10 phút đồng hồ, cuối cùng trước lúc chuông vào học của tiết sau reng thì mới nói rõ được.

"À đúng rồi, em cũng có mang theo di động, cô có muốn xem hình không ạ?" Ngô Uy rút di động ra từ trong túi, bấm một hồi, đưa cho

Hà Lệ Chân nhìn.

Giữa công trường rộng lớn, có vài người công nhân đang lao động, người gần nhất đang khom lưng hình như là đang định khuân một bao xi măng lên.

Hà Lệ Chân hoảng hốt nhớ đến buổi đêm hai hôm trước, bộ dạng Vạn Côn nằm ngủ trên bậc thềm xi măng trước nhà mình.

Cậu vẫn mặc chiếc áo đó.

Bụi đất giăng khắp khu công trường như xuyên qua màn hình của di động, tràn lan khắp hành lang.

Hà Lệ Chân úp hờ tay lên miệng mình, sững người nhìn bóng dáng nọ.

"Cô ơi? Cô Hà ơi?"

Hà Lệ Chân hoàn hồn, trông thấy Ngô Uy đang còn ngốc nghếch ngó mình, "Di động của em..... đã vào học rồi."

"À, xin lỗi." Hà Lệ Chân vội vàng trả lại di động cho Ngô Uy, "Em mau về lớp đi."

"Vâng ạ."

Ngô Uy đi rồi, Hà Lệ Chân vẫn đứng yên chỗ cũ, cũng không rõ đứng hết bao lâu, chỉ biết là Bành Thiến tới vỗ làm cô tỉnh lại.

"Đang làm trò gì thế hả, hoá đá à."

Hà Lệ Chân bị Bành Thiến dẫn về lại văn phòng, trong văn phòng vừa khéo chỉ còn lại hai người bọn họ. Bành Thiến ngồi trên ghế văn phòng xoay một vòng, chiếc bút bi trong tay đung đưa, nói: "Nghe nói chưa."

Hà Lệ Chân gật đầu.

"Cậu có biết tớ định nói gì không mà cậu gật đầu liền."

Hà Lệ Chân nói: "Vạn Côn."

"Ái chà, thì ra cậu biết thật." Bành Thiến móc di động ra, bảo: "Nó đã tới trường rồi."

Hà Lệ Chân ngẩng phắt đầu kinh ngạc, "Cái gì?"

"Đang còn nói chuyện với thầy Hồ đấy kìa."

Hà Lệ Chân đứng bật thẳng dậy từ chỗ ngồi, "Lúc nào?"

Bành Thiến ngừng xoay, đáp: "Mới nãy á, chạm mặt ngoài cổng trường, hiện giờ chắc là đang còn trong văn phòng ban giám hiệu."

Hà Lệ Chân buông sách xuống đi thẳng, Bành Thiến vội vàng gọi giật cô lại, "Cậu làm cái gì thế hả."

"Mình muốn đi nhìn một chút."

"Cậu điên rồi hả, chủ nhiệm Tường cũng đang ở đó, một đồng giám hiệu đang còn răn dạy học sinh, cậu là một cô giáo ngữ văn thò mặt vào hóng cái gì."

Hà Lệ Chân ngăn người đứng yên tại chỗ, Bành Thiến lại bắt đầu xoay ghế, nói: "Sợ người ta không biết sao."

Ngón tay của Hà Lệ Chân thoáng run lên, chậm chạp nhìn Bành Thiến, "Không biết gì?"

Bành Thiến lại xoay mặt trở về, đáp: "Không biết là cậu quan tâm đến học sinh á. Tớ biết cậu vẫn luôn không muốn Vạn Côn bị đuổi

học, nói thật ra thì tớ cũng không muốn, nhưng đuổi học hay không, không phải do chúng ta nói, cậu cứ lắc ca lắc cắc kiểu này, có khi coi chừng lại làm phản tác dụng đấy."

Hà Lệ Chân cúi đầu, một lúc sau mới hỏi: "Cậu cảm thấy họ sẽ quyết định ra sao?"

"Không biết." Bành Thiến nói thật, "Nhưng cảm giác là hy vọng không lớn."

"Em ấy không nên bị đuổi học, so với trước đây em ấy—"

"Ừa?" Bành Thiến hỏi, "So với trước đây thì sao?"

Sau cùng Hà Lệ Chân vẫn lắc đầu, "Không có gì."

Cuộc nói chuyện giữa Vạn Côn và ban giám hiệu kéo dài 2 tiếng đồng hồ, sau đó cậu về lớp 1 chuyển, trước khi bước vào lớp thì trong lớp còn đang hỗn loạn, tới khi cậu vào trong rồi thì như bị ấn nút đứng hình, lập tức im bật.

Vạn Côn đi thẳng với chỗ ngồi của mình, ánh mắt của cả lớp đều bám theo cậu.

Vạn Côn vỗ vỗ quần áo, nhìn Châu Hiểu Đan đang ngồi gần nhất, lăm băm hỏi: "Nhìn gì"

Bất kể tấm hình ra sao, sức uy hiếp của bản thân Vạn Côn vẫn không nhỏ, Châu Hiểu Đan không nói gì, nhưng ánh mắt đánh giá Vạn Côn từ trên xuống dưới.

Dù sao cũng vẫn không phục.

Vạn Côn mày bày đặt thế này thế kia, rốt cuộc mảnh khố che thân bị thổi bay, chẳng phải cũng không khác gì người thường sao.

Hồi trước yên tĩnh thì coi là khí chất, bây giờ thì coi là ra vẻ.

Châu Hiểu Đan chẳng coi ra gì, hừ lạnh một tiếng, cúi đầu nghịch bút.

Hai tay Vạn Côn đút trong túi, ngoảnh đầu bình tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ, bàn tay trong túi không ngừng siết chặt, hết lần này đến lần khác.

Buổi tối tan học, Hà Lệ Chân cầm túi xách ra về.

Cô quẹo vào con hẻm nhỏ vẫn thường đi, đến đứng trước một gốc cây đa to thì không đi nữa.

Cô không biết là có được hay không.

Chiều nay, cô đã gửi cho Vạn Côn một tin nhắn.

Cô không biết cậu sẽ đến hay không.

Hà Lệ Chân đợi ở dưới gốc cây hết bốn mươi phút đồng hồ, đợi đến tê hết cả chân.

Đầu ngõ có một bóng người thoáng ngang qua, chỉ xuất hiện trong hai giây như thế, nhanh đến có thể nói đó là ảo tưởng. Nhưng Hà Lệ Chân nhanh nhạy gọi lớn một tiếng: "Vạn Côn!"

Qua vài giây sau, một người cúi đầu bước vào. Vạn Côn khoác cặp một bên vai, nhưng rõ ràng là làm bộ cho có khi tới trường hôm nay thôi, cặp xẹp lép, chả có gì.

Cậu cúi đầu, tóc rũ xuống trước mặt. Đứng trong bóng đêm, cậu hình như gầy đi một chút, nhưng nhìn kỹ thêm, lại thấy cậu lực lưỡng hơn, chỉ có điều vẫn khòm lưng như trước đây, chả đứng được cho thẳng thớm.

Vạn Côn không nói gì, Hà Lệ Chân ngập ngừng một chút, hỏi: "Em đã nói chuyện với thầy Hồ rồi?"

Vạn Côn khẽ ừ một tiếng.

"Kết quả ra sao?"

"Không biết."

"Không biết?"

Vạn Côn nói: "Tưởng Chính Vũ nói để xem biểu hiện đã."

"....." Hà Lệ Chân hỏi, "Chủ nhiệm Tưởng nói cho em cơ hội?"

Vạn Côn liền đáp: "Chắc vậy."

Im lặng lại giảng phủ.

Trước đây khi bên nhau, Vạn Côn rất thích nói chuyện, cảm giác như những đề tài cậu có gần như vô tận. Hôm nay lại yên tĩnh thành vậy.

Cậu đứng cách Hà Lệ Chân hơi xa, Hà Lệ Chân nói: "Em đến công trường làm việc rồi à."

Cuối cùng Vạn Côn có chút phản ứng, giọng nói thấp nghẹn: "Cô cũng thấy hình rồi à?"

"Ừ."

Vạn Côn cảm thấy lồng ngực tắc nghẽn vô cùng khó chịu.

"Có phải là cô cũng cảm thấy vậy là xấu mặt."

"Bản thân em cảm thấy xấu mặt à."

Vạn Côn nắm chặt lấy quai cặp, xoay người chực bỏ đi.

Hà Lệ Chân chạy đến vài bước, níu cậu lại, Vạn Côn vung tay ra, "Cô kệ tôi!"

Hà lệ Chân không buông tay, "Vạn Côn."

"Tôi nói cô để kệ tôi, ông đây xấu mặt là chuyện của tôi."

"Tôi nói em xấu mặt hồi nào!"

Một ông cụ đi ngang qua, ngó bọn họ với vẻ mặt ghi rõ "thương phong bại tục," Hà Lệ Chân kéo Vạn Côn vào lại trong ngõ.

Cô biết sức của Vạn Côn mạnh hơn cô rất nhiều, cho nên lấy làm kinh ngạc là sau khi họ lôi lôi kéo kéo, cô đã lôi được cậu về lại.

Cái kiểu như nửa ứng nửa giằng co này thật sự giống y chang như tình lang đang còn dỗi vậy.

Hà Lệ Chân đỏ mặt vì ý nghĩ bất chợt này của mình.

Hai người đứng dưới gốc cây đa, Hà Lệ Chân nói: "Tôi không cảm thấy em đáng xấu hổ, Vạn Côn, em chịu đổi việc, tôi....." Giọng nói của Hà Lệ Chân càng lúc càng nhỏ lại, "Tôi rất vui." Cô nhớ lại đêm hôm nọ, "Lần trước, sao em không nói cho tôi biết?" Vạn Côn không trả lời, cậu nghiêng đầu lắng nghe cô nói.

Hà Lệ Chân ngó cậu, cảm thấy cậu đã trải qua rất nhiều, nhưng những gì cậu từng trải qua, e rằng cô sẽ mãi mãi không biết được. Chỉ là mỗi lần cô gặp cậu, cô lại cảm nhận được bầu khí toả ra từ trên người cậu, từ đó mà đoán cậu đã phải chịu tội, đã hạ một số quyết định. Sự kiên trì của cậu, cậu sẽ không nói ra, cũng sẽ không buông xuôi. Cậu canh giữ chút tự tôn ấy, sợ bị chê cười, lại sợ bị xem nhẹ.

Hà Lệ Chân cảm thấy khoé mắt mình nóng lên.

Yên lặng thật lâu, rồi Hà Lệ Chân nhẹ nhàng bảo: "Sao em không nói gì cả."

Cuối cùng Vạn Côn chậm rãi xoay người, từ góc nhìn này, cậu chỉ có thể thấy được đỉnh đầu của Hà Lệ Chân.

Hà Lệ Chân bất chợt cảm thấy thân hình của cậu kề đến gần, hình như cô nghe được một tiếng cười khe khẽ, sau đó bên tai liền có một âm thanh trầm thấp.

"Thế tại sao cô vẫn chưa buông tay."

Như bị điện giật, Hà Lệ Chân vội buông tay ra, nhưng tay lại bị Vạn Côn chụp lấy.

Rất nóng.

Vạn Côn trầm giọng, thông thả bảo: "Cô nói nắm thì nắm, nói buông thì buông, sao không hỏi tôi một chút."

hết chương 34

tác giả: Twentine

người dịch: idlehouse

Chương 35

Bàn tay to lớn đang nắm lấy cổ tay cô vừa mạnh mẽ vừa thô ráp.

Hà Lệ Chân cảm thấy, có lẽ lâu rồi Vạn Côn không như vậy, nay bất chợt lại chơi một màn, cô khó lòng không khỏi cảm thấy căng thẳng.

"Em buông tay ra đã." Lời nói của cô vừa ra khỏi miệng, bản thân Hà Lệ Chân đã tự nổi da gà khắp người. Âm thanh ấy vừa yếu vừa mềm, nghe sao cũng không giống như la rầy.

Đến cả Hà Lệ Chân nghe nó mà đã cảm thấy có vấn đề rồi, thì đừng nói chi Vạn Côn. Câu nói ngăn ngụt ấy cứ y như là lời hờn nũng giữa đôi tình nhân, Vạn Côn nghe xong không khỏi nhếch mép, bóp thêm cái nữa.

Hà Lệ Chân cảm nhận được cổ tay của mình bị Vạn Côn kiềm siết, rồi còn nắn tới nắn lui như đang nhào bột, mặt của cô nóng sôi lên.

Vạn Côn vừa nắn vừa đánh giá: "Gầy quá."

Hà Lệ Chân nói: "Em mau buông tay, vầy còn ra cái gì!"

Vạn Côn: "Cô nói ra cái gì thì ra cái đó."

"Vạn Côn!"

Vạn Côn chặc một tiếng, buông tay, Hà Lệ Chân nắn cổ tay mình, nói: "Lần sau em có cách nào đừng quậy nữa không."

Vạn Côn cúi đầu, không nói gì.

Đêm xuống lành lạnh, mà cậu vẫn mặc chiếc áo tay lửng vải mỏng, mái tóc đang khẽ bay bay trong gió đêm.

Hà Lệ Chân hỏi: "Em có lạnh không."

Vạn Côn đút hai tay trong túi, quay đầu nhìn cô, "Nếu tôi nói lạnh, cô có đưa tôi về nhà không."

Căn hẻm nhỏ yên tĩnh, cây cối in xuống những bóng đen khổng lồ giữa màn đêm, ánh trăng không cách nào xuyên qua được. Đầu ngõ thỉnh thoảng có một chiếc xe phóng ngang, đèn xe quét một lượt từ trái sang phải rồi mất hút. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, người của Vạn Côn đứng ngược sáng, tạo nên một bóng đen vừa cao lớn vừa trầm lặng.

Hà Lệ Chân xoay người, khẽ lăm bầm: "Ghé đi."

Phản xạ của Vạn Côn là siết chặt quai đeo cặp của mình, rồi bước theo sau Hà Lệ Chân.

Đoạn đường ấy đi rất nhanh, Hà Lệ Chân nghĩ bụng, chỉ cần chậm rãi ôn lại những lời cậu vừa nói ban nãy là đã tới nơi.

Hà Lệ Chân đưa Vạn Côn về nhà mình, vào nhà xong, Hà Lệ Chân đặt túi xách xuống, vào buồng tắm rửa mặt một cái. Lúc quay ra vẫn thấy Vạn Côn y chang như lúc mới vào, đứng giữa căn phòng khách nho nhỏ, một tay nắm lấy quai đeo của chiếc cặp, một tay đút túi, nhìn như chưa từng nhúc nhích.

Hà Lệ Chân nói: "Em đứng đó làm gì thế hả?"

Vạn Côn như hoàn hồn, à một tiếng, đi đến chỗ sô pha, ngồi xuống.

Một loạt động tác máy móc này nhìn sao cũng giống y như một tên

người gổ. Hà Lệ Chân hơi lấy làm lạ, cô dựa lên bệ của bồn rửa chén, hỏi: "Em sao thế?"

Vạn Côn lắc đầu: "Không sao cả."

"Đói không?"

Im lặng.

Hà Lệ Chân đứng thẳng lên, đến bên tủ lạnh, "Muốn ăn gì?"

Vạn Côn cúi đầu, nhìn sàn nhà sạch sẽ, hỏi: "Còn yêu cầu được nữa sao."

"Muốn ăn gì?"

Vạn Côn lại im lặng một lúc, sau đó nói rất khẽ: "Bánh trứng....."

Bàn tay đang cầm đồ của Hà Lệ Chân thoáng khựng lại, sau đó đáp "được" một tiếng, lấy vài trái trứng ra từ trong tủ lạnh.

Cho nên mới nói.....

Hà Lệ Chân vừa đập trứng bỏ vào bát vừa suy nghĩ về ánh mắt của cậu thiếu niên sau lưng mình.

Giữa người với người, luôn có một số sự việc không cách nào chia sẻ với nhau được.

Có một số ký ức chỉ thuộc về đối phương, có một số ký ức chỉ thuộc về bản thân.

Làm bánh trứng xong xuôi, Vạn Côn cầm đĩa ăn ngẫu nhiên. Hà lệ Chân nhìn bộ dạng ăn như vũ bão này, cảm thấy đây hoàn toàn không chứng minh được gì về tài nghệ nấu nướng của cô, mà chỉ có thể chứng minh trình độ đói khát hiện giờ của cậu.

Hà Lệ Chân hỏi: "Cơm ở chỗ công trường ăn không no sao?"

"Khụ! Khụ khụ....."

Đề tài hơi gai góc, lại hơi đột ngột, Vạn Côn bị mất tập trung, sặc một cú, bao nhiêu thức ăn trong miệng ho văng hết ra, cậu rồi rít đứng lên, đặt đĩa thức ăn qua một bên, nói: "Để tôi dọn cho cô."

"Cứ ngồi đi." Hà Lệ Chân bảo, "Em cứ tiếp tục ăn."

Vạn Côn đứng yên do dự, Hà Lệ Chân đem chổi và hốt rác tới, thấy cậu vẫn còn đứng, nói: "Ngồi xuống đi chứ, làm gì thế."

"À."

Vạn Côn cầm đĩa ngồi trở về chỗ.

Hà Lệ Chân vừa quét nhà vừa hỏi: "Ăn không no ở công trường sao?"

Vạn Côn cầm đũa dầm dằm một miếng cà rốt trên đĩa, đáp: "Có thể ăn no."

Hà Lệ Chân hỏi: "Có căng tin?"

"Không có." Vạn Côn đáp: "Công trường bao ăn, cơm phần."

Hà Lệ Chân hỏi: "Thế thì cơm phần có gì?"

"Ba món, hai món chay một món mặn."

"Ăn ngon không?"

Vạn Côn dầm cà rốt nát bét, tùy tiện trả lời: "Ngon với không ngon gì, lấp bụng thôi."

"Nói chuyện gì với nhóm người của thầy Hồ thế."

"Tôi nhận lỗi." Vạn Côn nhanh chóng ngược đầu lên liếc Hà Lệ Chân một cái, rồi lại rũ ánh mắt. "Cuối cùng nói để xem biểu hiện của tôi."

"Em sẽ đến lớp đi học sao."

"Trước mắt thì không được." Vạn Côn đáp, "Tôi nói với Hồ Phi rồi, ngoại tôi ngã bệnh, rất nặng, ít nhất là tôi phải kiếm được đủ tiền cho ca phẫu thuật."

Hà Lệ Chân hỏi: "Thầy ấy đã đồng ý?"

"Ông kêu tôi gọi phụ huynh tới."

Hà Lệ Chân nhớ đến người bố của Vạn Côn, không biết phải nên có cảm tưởng như thế nào.

"Ông ấy sẽ đến sao?"

"Sẽ." Vạn Côn dựa vào ghế sofa, nghịch cà rốt, thản nhiên đáp: "Tôi có cách khiến ông ta tới."

"Công việc ở quán rượu....."

Chiếc đĩa của Vạn Côn ngừng lại, hai giây sau, lại bắt đầu dầm, lằm bằm như đang nói một mình: "Bỏ rồi."

Hà Lệ Chân gật gù, khom lưng quét nhà, quét xong đổ rác vào trong thùng rác, rồi cất chổi về chỗ cũ, rửa tay trong bồn.

Vạn Côn lại hoá thân thành trẻ lên ba, say sưa nghịch mấy miếng cà rốt.

Yên tĩnh gần hết 5-6 phút sau đó, Hà Lệ Chân vừa đứng thu dọn bệ

bếp, lưng xây về phía Vạn Côn, vừa hỏi: "Có muốn tôi làm cơm cho em đem theo không."

Đôi đũa rút xuống đĩa, đũa sắt, rút xuống đĩa sứ kêu leng keng lạnh canh, Vạn Côn ngẩng đầu, nhìn chăm chăm bóng lưng của Hà Lệ Chân.

"Cô nói gì?"

Tay của Hà Lệ Chân vẫn không ngừng bận rộn, giọng nói bình tĩnh: "Tôi hỏi em có muốn đem cơm theo đến công trường."

Vạn Côn như bị ngốc: "Đem cách nào?"

Hà Lệ Chân buông giẻ lau, ngoái đầu nhìn cậu, nói: "Công trường của em ở đâu?"

Vạn Côn đáp: "Địa ốc Huy Vận."

Hà Lệ Chân cảm thấy cái tên này nghe quen tai, nghĩ một chút, Vạn Côn lập tức bổ sung: "Ở phía sau đường Dương Sơn, cách trường học hai trạm xe."

"....." Hà Lệ Chân lẳng lặng nhìn cậu, hiếm lắm Vạn Côn mới biết ngượng, cúi đầu xuống, không nhìn vào mắt cô.

"Vậy em có muốn tôi làm thức ăn cho em đem theo không?"

Vạn Côn đặt đĩa qua một bên, im lặng một chốc, rồi mới lăm lăm đáp: "Cô nói xem."

"Thế thì bây giờ tôi làm phần cơm ngày mai cho em."

Hà Lệ Chân quay đầu về phía thùng đựng gạo trong góc, chợt nghe phía sau lưng có tiếng động, vừa thoáng sửng sốt thì đã bị ôm lấy.

"Vạn Côn."

"Đợi chút cô tha hồ tạt, tôi chỉ muốn ôm một phút."

"....."

Nếu như không quen biết, thật sự rất khó tin được rằng cậu chỉ là một đứa trẻ mới 20 tuổi. Cậu ôm cô, đứng trước bệ bếp, hai cánh tay lực lưỡng, ôm trọn lấy cô gọn lỏn vào trong lòng.

Xung quanh cũng như bị nhuộm lây nhiệt độ của cậu, hơi thở của cậu.

Tốc độ mặt của Hà Lệ Chân đỏ lên còn nhanh hơn tôm bị thả vào nước đang sôi, cô nói: "Vạn Côn, em đừng như vậy." "Cô vẫn còn trách tôi, đúng không." Tiếng của Vạn Côn vang lên trên đỉnh đầu cô, mỗi lần cậu nói một câu, đều tạo nên rung động ngay phía sau lưng của Hà Lệ Chân, xuyên thấu da thịt, xương sống, chấn động ấy lan truyền sâu hơn nữa, như đánh thẳng vào đến tâm can.

"Tôi biết em trách tôi." Vạn Côn đang nói, đầu rũ, mũi miệng xuôi theo đường cong phía sau đầu tạo nên một sự kết hợp mật thiết. Hễ cậu mở miệng, Hà Lệ Chân liền cảm thấy da đầu mình tê dại ở những nơi tiếp xúc với cậu, giống như đang trải qua điều trị bằng điện lực, bắt đầu từ trung ương của thần kinh, truyền lan đi khắp nơi.

"Tôi biết, tôi đã lỡ lời." Vạn Côn nói khẽ, "Tôi biết....."

Hà Lệ Chân không dám hó hé.

"Cô trách tôi là lẽ đương nhiên." Cuối cùng Vạn Côn buông tay, cậu đứng ngay sau Hà Lệ Chân, nói: "Tôi sẽ đến lại cho cô từng chút một." Nói rồi cậu lại như vừa nhớ ra điều gì, nói tiếp: "Tôi sẽ không để cô thua."

Hà Lệ Chân vốn chẳng hiểu ý của Vạn Côn là gì.

"Nói sao cơ?"

Cô ngoái đầu, thấy Vạn Côn đang cúi xuống nhìn cô, Hà Lệ Chân nói: "Với lại, em không cần nghĩ về việc phải trả lại gì cho tôi, đường đi là tự em chọn, cũng là tự em đi. Miễn sao em cảm thấy tốt cho mình là được. Còn những lời nói kia thì....." Hà Lệ Chân mím mím môi, "Em cũng đừng quá bận tâm, tôi cũng không phiền lòng gì nhiều."

Vạn Côn nghe xong, nhếch miệng cười khổ một tiếng.

"Ừm, cô không phiền lòng."

Hà Lệ Chân nhìn cậu.

Vạn Côn ngẩng đầu lên, "Có phải người lớn đều giống vậy."

"Sao cơ?"

"Trông thì tưởng như bị ức hiếp dữ dội, thật ra chỉ trông như vậy mà thôi, những lời tôi nói nặng đó, cô chỉ nghe rồi cho qua." Vạn Côn nói một hồi, giọng nghe như hơi run lên.

"Nhưng cô nói những lời kia, tôi nghe xong cảm thấy phiền lòng muốn chết."

Tim Hà Lệ Chân bị vò nát nát.

"Vạn Côn....."

Người với người ở bên nhau, dẫu sao cũng không bình đẳng. Sẽ luôn có một người lầy hơn và một người thì cam lòng hứng chịu.

Cả đời này, Vạn Côn chưa từng tỏ ra yếu đuối với một người thứ hai

nào. Đối với cậu mà nói, có bao nhiêu khó khăn cậu cũng có thể nén vào một chiếc hộp con, rồi phúi tay, giặt lưng mang theo.

Nhưng với Hà Lệ Chân, Vạn Côn luôn khó kềm chế được, muốn đem tủi hờn của mình phóng đại lên một vạn lần, nhất định phải để cho đến khi Hà Lệ Chân đau lòng vì cậu lo lắng cho cậu mới thôi.

Không có lý do, không còn thuốc chữa.

Ai bảo ông trời đứng về phe tôi, để cho tôi nhìn thấy hết thái độ tốt không đáy của em đối với tôi.

"Xin lỗi....." Hai tay của Hà Lệ Chân vịn xoắn vào nhau, "Tôi không ngờ, không phải, ý tôi là, những lời đó, không phải là vì tôi muốn....."

Vạn Côn hỏi: "Muốn gì."

Hà Lệ Chân từ từ trở nên bình tĩnh, nói: "Vạn Côn, tôi rất xin lỗi đã nói ra những lời đó."

Vạn Côn khẽ hừ một tiếng.

Hà Lệ Chân xoay người, tiếp tục công việc lúc này đang còn dở dang, vo gạo nấu cơm.

"Cô biết không." Vạn Côn dựa vào bệ bếp bên bồn rửa chén, nhìn Hà Lệ Chân làm việc.

Hà Lệ Chân thuận miệng hỏi: "Biết gì."

"Lúc cô nổi giận, rất đáng sợ."

"Đối với học sinh ngoan mà nói, lúc giáo viên nổi giận đều đáng sợ." Hà Lệ Chân cười cười, hỏi: "Em sợ rồi à?"

"Ừ."

Hà Lệ Chân hơi ngạc nhiên, tranh thủ lúc đang lấy nước, ngoảnh qua liếc cậu một cái, hỏi tiếp: "Em còn biết sợ sao?"

Vạn Côn không hiểu câu nói đùa của cô, đáp "Tôi vẫn cứ tưởng, cô đã giận đến độ không thèm quan tâm đến tôi nữa."

Hà Lệ Chân: "Nếu như tôi thật sự không buồn quan tâm đến em nữa thì em sẽ thế nào."

Vạn Côn đáp: "Đền cho cô."

"Đền gì."

"Cái gì cũng đền." Vạn Côn nói, "Đền tiền, đền nợ, đền lỗi lầm, một ngày không đủ thì một tháng, một tháng không đủ thì một năm, một năm không đủ thì cả đời."

Hà Lệ Chân cảm thấy gạo trong tay dường như nặng hơn trước rất nhiều, cô khẽ nói: "Cái gì mà cả đời, tuổi em đôi mươi, nói gì đến cả đời."

Vóc dáng của Vạn Côn cao, người dựa vào cạnh của bệ bếp, đầu hơi ngả qua là đụng vào tủ đựng đồ phía trên. Cậu lẳng lặng nói: "Nếu đời này đền xong rồi, quãng đời còn lại, cô tốt với tôi hơn một chút, được không."

Hà Lệ Chân buông xoong nồi, nước từ vòi nước vẫn còn nhỏ tong tong từng giọt. Cô im lặng một lúc, rồi mới khẽ bảo: "Vạn Côn, em không nợ tôi gì cả, cho dù nợ, chút đỉnh đó chớp mắt nhao cái đã thanh toán xong xuôi." Hà Lệ Chân vịn vòi nước cho chặt hơn, quay đầu đụng ngay ánh mắt của Vạn Côn.

Cô nhẹ nhàng bảo cậu:

"Mai này trời cao đất rộng, tự do thuộc về em."

Bọn họ lặng lẽ nhìn nhau dưới ánh đèn điện, ánh mắt thuần khiết nhường kia, tựa như đang toả ra hào quang, không nói rõ được ai đang chiếu soi cho ai.

hết chương 35

Tác Giả: Twentine

người dịch: idlehouse

Chương 36

Tối hôm đó, vì phải nấu cơm thêm lần nữa, Vạn Côn nán lại nhà Hà Lệ Chân rất lâu. Cậu ngồi trên ghế sofa, chỉ một chốc mà đã đổi 8 tư thế, thỉnh thoảng nghiêng đầu ngó Hà Lệ Chân đang nhịp nhàng bận rộn bên bếp.

Thật là con mẹ nó đáng giá. Vạn Côn nghĩ bụng, so với những gì có hiện giờ, chút khổ cực kia đâu nhằm nhò gì.

Hà Lệ Chân ngoái đầu, thấy Vạn Côn đang nằm dài trên sofa nghịch di động, một chân vắt ngang điểm trên cùng của lưng ghế, đầu thì gối trên chỗ để tay của ghế.

"....."

Hà Lệ Chân bảo, "Chả mấy khi em ngồi cho ngay ngắn được."

Vạn Côn đang còn nằm rất thoải mái, không buồn nhúc nhích, lăm lăm hỏi: "Nấu xong rồi?"

"Sườn cần phải ninh thêm một chốc nữa."

Hà Lệ Chân bận rộn một hồi xong cuối cùng cũng rảnh, ngồi xuống chỗ bàn làm việc, trò chuyện với Vạn Côn.

"Kể cho tôi nghe chuyện ở công trường chỗ em đi."

Vạn Côn thoáng khựng lại, lăm lăm: "Có gì hay ho để kể đâu."

Hà Lệ Chân rũ mắt, thông thả nói: "Em không muốn để cho tôi hỏi đúng không."

Vạn Côn ngược mắt, chiếc tạp dề trên người Hà Lệ Chân vẫn chưa được gỡ xuống, màu vàng nhạt, tuy là tạp dề, nhưng không hề dính một vết bẩn, khá hơn bộ đồ cậu mặc trên người nhiều.

Do vừa mới làm bếp xong, mặt của cô hơi ửng hồng. Hà Lệ Chân vốn bé nhỏ, giờ đây cô vừa cúi đầu, Vạn Côn từ bên này ngó qua thế nào lại thấy chút vẻ ngoan hiền động lòng người. Vạn Côn lặn mình ngồi dậy trên sô pha, nói giọng lâu bầu:

"Không đeo vầy được, ăn gian."

Nồi sườn đang còn sôi lục sục, Hà Lệ Chân không nghe rõ lời của cậu.

"Em nói gì?"

Vạn Côn: "Cô muốn biết gì."

Hà Lệ Chân nghĩ một chút, nói: "Cũng chả có gì, em cứ tùy ý kể một chút."

Thế là Vạn Côn thật sự bắt đầu kể cho cô nghe.

Cậu kể cho cô nghe công việc được phân chia ra sao ở công trường, gồm những công việc gì, những công nhân là từ đâu tới, bình thường họ có những trò giải trí nào. Chỉ tuyệt đối không hé răng về những chuyện phiền phức, chuyện bị người khác chèn ép.

"Có bạn ở đó không."

"Bạn?" Vạn Côn bẻ bẻ cổ, trong đầu hiện ra vài khuôn mặt có thể gọi là quen thuộc, đáp: "Coi như có đi."

"Ông chủ của công trường thế nào, có đối xử tốt với bọn em không."

"Tôi chưa từng gặp ông chủ, người quản lý bọn tôi là nhân viên hợp đồng, nghe nói ông chủ rất giàu, làm ngành bất động sản."

Họ trò chuyện hết một tiếng đồng hồ, thật ra nghĩ cho kỹ thì cũng chẳng có chuyện gì béo bở, toàn những đề tài thuận miệng nói này nói kia một chút, nhưng trong một giờ đồng hồ ấy, họ nói không ngừng.

Miếng lưỡi Vạn Côn trơn tru, cho dù Hà Lệ Chân không có chuyện nói, cậu cũng có thể nói tía lia.

Sau cùng, CƠM canh đã nấu xong, Hà Lệ Chân bới vào cà men gói lại cho cậu, dặn: "Chiều ăn xong em cứ bỏ thẳng vào trong bao là được, buổi tối em ở lại trong công trường hả."

Vạn Côn nói: "Cô muốn tôi ở lại đây cũng được."

Hà Lệ Chân hít sâu một hơi, "Cho em chút mặt mũi thì đừng cứ vậy làm tới."

"Rồi rồi rồi." Vạn Côn không dám lấn lướt nhiều, nói: "Ở công trường, chỗ đó bao ăn bao ở."

"Tôi sẽ làm sẵn một phần CƠM nữa, tối mai sẽ đem tới cho em, tới nơi sẽ gửi tin nhắn cho em."

Vạn Côn nhìn cô, hỏi: "Thật sự muốn nấu cho tôi?"

Hà Lệ Chân hỏi: "Không cần?"

"Cô không phiền?"

"Nếu như tôi cảm thấy phiền thì đã không làm, được ngày nào em cứ ăn ngày nấy đi."

Vạn Côn: "....."

Hà Lệ Chân: "Khuya lắm rồi, em mau đi đi."

Vạn Côn ôm giỏ có cà men đã được xếp thức ăn xong rời đi. Đêm đã khuya, người trên phố rất thưa thớt, đèn đường mù mờ, chiếu lên vỉa hè đầy bụi bặm. Vạn Côn đi không nhanh không chậm, đầu hơi cúi nhìn mặt đất, trên mặt vương chút nét cười ngốc nghếch, nhưng cười một hồi, lại cảm thấy như mình muốn khóc tới nơi.

Hôm sau Hà Lệ Chân dậy từ sớm tinh sương, ghé chợ mua một đồng thực phẩm về. Vạn Côn không kén ăn, nhưng chuộng ăn thịt, rau củ rất ít khi ăn, trái cây cũng cơ bản là không đụng tới. Hà Lệ Chân theo chế độ khoa học dinh dưỡng, mua một đồng đủ thứ đủ loại. Trên đường về, trong đầu liên suy tính xem tối nay nấu những gì. Trước cửa nhà có trạm xe buýt, đi hai trạm, xuống cuộc bộ thêm một quãng là có thể tới chỗ công trường của Vạn Côn đang làm. Lộ trình không quá xa, nhưng có cảm giác là cơm canh nên chuẩn bị xong xuôi trước đã.....

Trong lúc cô đang nghĩ ngợi mông lung, bước vào trong sân nhà liền nghe thấy tiếng người đang buôn chuyện. Hà Lệ Chân ngược mắt một cái, bắt gặp thím Trương đang còn nói gì đó với vài bà thím khác. Lưng của thím Trương xây về phía cô, mặc một bộ đồ thể thao buổi sáng, hươ tay múa chân nói gì đó với thím Lý.

Hà Lệ Chân nghe loáng thoáng vài câu.

"..... Ôi dào, thím không biết gì hết, đã mấy lần rồi đấy."

".... Còn có lần giờ tí canh ba nữa, cái giờ đó á hả, thật là không ổn chút nào."

Hà Lệ Chân thấy gió sớm lạnh lẽo hết cả người. Mắt thím Lý tinh, trông thấy cô ngay sau đó, "í" một tiếng, thím Trương như mọc mắt

sau gáy, thoát chốc hiểu ra, đổi ngay qua chuyện trong nhà đang có kiến.

Hà Lệ Chân đi lướt qua họ, ánh mắt giao nhau, mấy bà thím đó không hề có một chút mất tự nhiên, cười vui vẻ chào hỏi cô. Hà Lệ Chân khẽ gật đầu với họ, xách thức ăn vào nhà.

Mấy bà thím ngó theo bóng lưng của cô, thấy cô vào trong nhà rồi, thím Lý kéo thím Trương một cái, "Chao ôi thím nhìn đường một chút rồi hẵng nói, coi chừng người ta nghe thấy hết rồi."

Thím Trương trợn mắt, "Tôi đang đứng đối diện với thím, sau lưng lại không có mắt, sao biết được là cổ về."

Hà Lệ Chân vào trong nhà, nhìn đồng hồ, còn nửa tiếng nữa mới đến giờ đi làm. Cô rửa rau củ, ướp thịt, sau đó vào trong buồng thay quần áo, chuẩn bị đến trường.

Từ sáng sớm thức giấc, Vạn Côn đã bắt đầu tâm niệm cái cà men cơm. Mà thời gian để ăn bữa sáng ngắn ngủi, cậu cảm thấy ăn liền thì có vẻ uống, cho nên cứ thế ép mình ráng nhịn, để dành đến bữa trưa ăn. Bất kể là vì nguyên do gì, bây giờ coi như cậu cũng có phe cánh rồi. Một tên mới chân ướt chân ráo là cậu, thêm một Trần Lộ không có lấy một mống bạn nào ở công trường, rồi đến Dương Cương bánh bèo.

Vạn Côn lấy cơm về xong, Dương Cương ngồi bên cạnh cậu, mở hộp cơm ra, cảm rằm một câu: "Mẹ nó, càng ngày càng ít đi, no nổi không nữa đây."

Trần Lộ vui đầu ăn, không để ý đến cậu ta.

Đến lúc Vạn Côn lấy cà men cơm trong giỏ ra, đĩa của Dương Cương suýt rớt hết xuống đất.

"Gì thế này?"

Vạn Côn trả lời ngắn gọn: "Cơm."

"Cơm!? Cơm anh lấy đâu ra đấy." Dương Cương hỏi.

Lần này Trần Lộ cũng ngẩng đầu lên.

Vạn Côn không nói gì, mặt vênh vác muốn ăn đòn, thong thả ung dung lấy cà men cơm ra, rồi mở nắp.

"Á đệt." Dương Cương nhìn vào trong, không khỏi chửi một câu.

Trần Lộ im im, nhưng cũng rướn cổ ngó.

Hà Lệ Chân chuẩn bị một bữa cơm trưa rất phong phú, cơm trắng, thịt sườn, rau cải, ngăn dưới của hộp cơm còn bỏ hai trái quýt.

"Ai đơm cho anh thế." Dương Cương hỏi, "Hay là anh mua?"

Vạn Côn ấn đầu cậu ta, đẩy qua một bên, "Tự ăn của em đi."

Trần Lộ hỏi: "Phụ nữ của cậu làm à?"

Vạn Côn chầm chậm nở nụ cười, "Đúng đấy, hâm mộ không?"

Dương Cương và Trần Lộ hiếm hoi có cùng một hành động, đảo mắt khinh bỉ Vạn Côn, đồ ai nấy ăn.

Thật ra hôm nay Vạn Côn không hề ăn quá nhiều, hai hôm nay tâm trạng của cậu rất phấn chấn, phấn chấn đến nỗi chỉ uống nước sông cũng đủ để có tinh lực dồi dào.

Hà Lệ Chân đã mang đến cho cậu rất nhiều trải nghiệm mới mẻ.

Nói thật thì trước những chuyện này, Vạn Côn xưa nay luôn không để ý gì đến phụ nữ cho lắm. Vì cậu không thiếu phụ nữ, cậu cũng

không tin phụ nữ. Theo cách cậu thấy, phụ nữ đều cùng một dạng, cho dù có người đẹp hơn một chút, có người xấu hơn một chút, nhưng dưới lớp da thì bản chất đều như nhau.

Yếu đuối, phụ thuộc, ồn ào léo nhéo, giống kiểu của Lý Oánh vậy.

Nhưng Hà Lệ Chân lại khác, cụ thể khác ở chỗ nào, hiện giờ Vạn Côn vẫn chưa có thể nói rõ.

Cậu chỉ biết, cô gái này, không giống như vậy.

Ăn cơm xong, Vạn Côn gom cà men lại cất, Trần Lộ gọi giật cậu, Vạn Côn lên tiếng trước, cảm ơn anh ta.

"Việc anh đã làm giúp hôm qua, cảm ơn ha."

"Không có gì." Trần Lộ đáp, "Tôi muốn bàn với cậu một việc."

"Gì anh?"

Trần Lộ nói: "Hôm qua lúc cậu không có đây, đốc Trương ghé nói, cậu có biết Khu 1 của Huy Vận không?"

"Khu 1? Biết chứ, chẳng phải là phía bên kia đường sao, em còn đã từng ghé vào cái chợ nhỏ ở trong đó mua thuốc lá rồi đấy."

Khu 1 của Huy Vận đã được xây xong trước đó, một tiểu khu có vườn hoa mà không có hoa. Vạn Côn nói: "Sao nữa."

"Cách đây không lâu chẳng phải đã bắt đầu rao bán nhà sao, hình như còn khá đắt khách nữa."

"Rồi sao."

"Chỗ đó có việc lắp rèm cửa sổ, đốc Trương hỏi mọi người ai muốn làm."

"Lắp rèm cửa?"

"Ờ." Trần Lộ nhìn Vạn Côn, tưởng cậu chê, bảo: "Cậu đừng xem thường, loại công việc này là tính theo từng căn, có thể kiếm được nhiều đấy, Khu 1 của Huy Vận là tiểu khu mới xây, việc làm ở chỗ đó nhiều không đếm xuể."

"Vậy bên này tính làm sao."

"Ý của đốc Trương là tìm công nhân qua thẳng bên đó làm, coi như cũng là một công việc, lương bên này cứ thế ghi xuống, bên đó mỗi một hộ làm xong sẽ được thêm hoa hồng."

Vạn Côn nói: "Tiện lợi vậy sao không làm, lắp rèm cửa chắc đỡ nhọc hơn khâu xi măng chứ hả?"

"Chứ sao." Trần Lộ nói, "Tôi cũng nghĩ như vậy."

"Vậy thì bảo ông đi, cần mấy người?"

"Hai người là đủ, tôi muốn kêu cậu đi."

"Được."

"Nhưng mà....." Trần Lộ xoay đề tài, nói: "Bọn Ngô Lập Quyền cũng có đứa muốn đi, cậu còn nhớ Vương Lực không, là nó muốn đi."

"Sao lại không nhớ." Vạn Côn cười lạnh một tiếng, kẻ đạo trước hắt cớm lên đầu người cậu, đánh chết cậu cũng vẫn nhớ.

Vạn Côn đứng yên, suy nghĩ một chút, hỏi: "Việc này ai phụ trách?"

"Đốc Trương." Trần Lộ đáp, "Chúng ta quen từ trước, cho nên tôi cảm thấy công việc này vẫn nên thuộc về chúng ta."

Tay Vạn Côn chống lơ bên hông, bảo, "Cẩn thận chút."

"Hà?"

Vạn Côn: "Bên Vương Lực nhiều đứa ngu xuẩn, toàn kiểu thích nghĩ chuyện xúi quẩy, mai mốt nó chơi anh một võ, làm trật gân gãy xương gì đó, thế là bọn nó giành được việc."

Trần Lộ: "Vậy phải làm sao."

Vạn Côn đá đá viên tảng đá bên chân, Trần Lộ yên lặng đứng đợi. Vạn Côn ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Trần Lộ, hai người bất chợt cùng toét miệng cười.

Gió tựa như cũng quất lạnh âm u hơn.

Vạn Côn cười, mắng một tiếng: "Mẹ kiếp anh đã có ý trước rồi còn thọc em, chi cho tốn hơi, nói thẳng với em là được rồi."

Trần Lộ bảo: "Tôi đã ngứa mắt với bọn nó lâu lắm rồi."

"Em thì đâu có lâu vậy." Vạn Côn vươn tay làm động tác co giãn vai hỏi: "Tại sao tìm em."

Trần Lộ im lặng một hồi, nhìn chăm chú vào mắt Vạn Côn, đáp: "Tôi cũng không biết sao, chỉ là cảm giác."

"Cảm giác?"

"Ừ, cảm giác kiếm cậu thì sẽ làm nên việc."

Động tác vươn vai của Vạn Côn không hề ngừng, đáp: "Nên hay không em chưa biết, thử xem thôi."

hết chương 36

tác giả: Twentine

người dịch: idlehouse

Chương 37

Anh chàng Vạn Côn này, lúc đơn giản thì rất đơn giản, lúc phức tạp thì lại hoàn toàn khiến người ta không đoán được suy nghĩ. Những ai quen biết cậu đều không thể dùng một từ để khái quát được cậu, có người nói cậu tốt, có người nói cậu cà chớn, có người chửi cậu, có người thương cậu, cũng có người sợ cậu. Trông cậu bình thường thì vô cùng uể oải, cứ như là không được ăn no vậy. Nhưng có một số thời điểm mấu chốt, cậu lại tinh ranh như quỷ.

Trần Lộ đến tìm Vạn Côn để cùng hành động, chính là vì anh ta đã nhìn ra điểm này.

Đương nhiên một công nhân nhà quê với trình độ văn hoá cấp 2 như anh ta sẽ không phân tích được nhiều lý do này nọ. Anh ta chỉ có một thứ cảm giác, anh chàng Vạn Côn này khác với đám công nhân hiếu chiến nặng tay nặng chân. Vạn Côn đương nhiên cũng có thể ra tay nặng, nhưng cậu không đánh bừa. Trần Lộ đã nhanh chóng hiểu rõ được điều này.

Sau khi quyết định sẽ giành cho được công việc ở Khu 1 Huy Vận, chiều hôm đó Vạn Côn đưa ra tổng cộng 6 phương án cho Trần Lộ. Quá trình muôn màu muôn vẻ, cuối cùng tất cả mọi con đường đều dẫn về thành Rome, điểm được thống nhất chính là tìm cách ám Vương Lực chết bỏ mới thôi.

"Đệt, cậu....." Trần Lộ nghe tới sau chót thì mắt muốn trợn trừng, "Sao cậu có thể để bị thiệt như thế chứ."

Đúng lúc Vạn Côn và Trần Lộ đều đã khuôn xong phần của mình, hai

người ngồi xổm hút thuốc, Vạn Côn đáp: "Anh muốn so găng với chúng nó một cách quang minh chính đại cũng được, em không sao cả."

Trần Lộ: "Bọn nó đông người, bọn mình thì....." Vạn Côn ngó anh ta một cái, cảm thấy anh ta định buột miệng nói "ba người," sau đó nghĩ đến vóc dáng tí tẹo của Dương Cương, cuối cùng vẫn đành nói: "Bọn mình thì hai mạng, phải làm sao đây. Lỡ may thua thì sẽ bị tổng cổ ra, không chừng đến cả công việc cũng chẳng còn."

"Thế thì dùng cách đơn giản nhất." Vạn Côn bảo, "Đem đến bám theo, ra tay dọc đường."

Trần Lộ: "Vậy được, khỏi cần phải nhớ chi nhiều."

"Nhưng mà em phải nhắc anh nhẹ." Vạn Côn nói, "Muốn làm màn chân căng này phải nhanh nhẹn, đừng để ai bắt quả tang, mai mốt sẽ phiền đó."

Trần Lộ cau mày rít một hơi thuốc, đáp: "Yên tâm." Vừa nói đến mấy loại chuyện này, Trần Lộ gần như trở nên kích động, gân lồi cả ra, hơi thở trở nên dồn dập hơn. Anh ta giụi thuốc xuống đất, hỏi: "Khi nào thì làm?"

Vạn Côn: "Nào cũng được."

"Vậy thì hôm nay?"

"Hôm nay?" Vạn Côn hơi ngưng một chút, trong đầu hiện ra bóng hình một người. "Không được không được." Cậu đáp, "Hôm nay không được, tối nay em có việc."

"Việc gì?"

"Có người tới tìm em."

Trần Lộ: "Thế thì ngày mai."

"Được."

Hôm nay Hà Lệ Chân vừa tới trường liền phát hiện bầu không khí hơi là lạ, tựa như tâm trạng của học sinh toàn trường đều xao động một cách khó hiểu. Thậm chí cô còn phát hiện bong bóng bay được treo trước cửa một lớp khối 11.

Hà Lệ Chân vào đến văn phòng, hỏi Bành Thiến: "Hôm nay sao thế, sao lại có người mua bóng bay?"

Bành Thiến nhìn Hà Lệ Chân một cách vô cùng kỳ quái, đáp: "Hai hôm nữa là đại hội thể thao á, cậu không biết? Cả nguyên tuần trước học sinh đã bắt đầu mong ngóng rồi."

"....." Hà Lệ Chân phải mất hết vài giây, vừa suy ngẫm thật kỹ coi lần cuối cùng vận động đến hết hơi cùng với đám đông là khi nào, vừa nói: "Mình nhớ mang máng, hai ngày nữa bắt đầu đại hội hả."

"Ờ." Bành Thiến than một tiếng, "Cũng coi như đại hội cuối cùng của khoá này."

"Chúng ta chắc cũng phải tham gia hả?"

"Đúng." Bành Thiến đáp, "Nhưng mà nhà trường không khắt khe lắm, dù sao cũng là kỳ nghỉ dài hạn nhân dịp 1/10 ấy mà, đã có mấy thầy cô muốn nghỉ thêm vài ngày, lấy thẳng ngày nghỉ đi mất rồi."

Hai ngày đại hội thể thao và lễ quốc khánh dính liền nhau, thảo nào học sinh phấn chấn như sắp Tết đến nơi.

Hồ Phi thử hồng học trở vào văn phòng, ngồi xuống ghế cầm ly trà lên là uống ừng ực một ngụm lớn, Bành Thiến làm như đang xem một trò đùa, nói với Hà Lệ Chân: "Thấy chưa, thầy Hồ của chúng ta cũng đang phải rèn luyện thân thể đấy. Thầy Hồ à, mai một lúc thi

chạy tiếp sức của giáo viên là bọn tôi đều trông hết vào thầy đấy, đừng để cho khối lớp 12 bị mất mặt."

Hồ Phi vận động một lần hiểm hoi, cười toe toét đáp: "Yên tâm yên tâm, bảo đảm sẽ hoàn thành nhiệm vụ tổ chức giao phó. À đúng rồi, cô Hà định ghi danh vào tiết mục nào?"

"Tôi ạ?" Hà Lệ Chân ngập ngừng đáp, "Chắc tôi khỏi đi."

"Giáo viên của mỗi bộ môn đều cần phải tham gia đó." Hồ Phi bảo. Bành Thiến cũng nói vào, "Đúng rồi đó, tớ thì tham gia nhảy cao."

Hà Lệ Chân cảm thấy thật sự không sao tin nổi, Bành Thiến ngày ngày mang giày cao gót, thế mà lại ghi danh nhảy cao.

"Cậu nhảy cao được?"

"Xem thường người ta phải không?" Bành Thiến vẹo người, giơ đùi ra, lấy tay vỗ xuống cặp đùi bự của mình, nói với Hà Lệ Chân: "Có thấy không, toàn năng lượng không đấy."

Hà Lệ Chân: "....."

Hồ Phi uống xong nước, dựa ra lưng ghế, nói: "Tôi nói này cô Hà, cô ngàn vạn lần đừng xem thường cô Bành, Bành Thiến là hồi xưa người ta đã từng thi đua thể thao cấp tỉnh đấy, hồi đó còn giành được giải nhì môn nhảy xa ba bước nữa."

"Ủa?" Hà Lệ Chân nhìn về phía Bành Thiến, Bành Thiến vênh mặt lên, "Không ngờ đúng không."

Hà Lệ Chân cười cười, "Ừ, thật không ngờ."

"Cô Hà định ghi danh vào tiết mục nào thế?" Hồ Phi cầm một tờ danh sách lên, dò cẩn thận, "Ồ... Cô Hà, cô hơi bị muộn mất rồi." Hà Lệ Chân bước về phía anh ta, nói: "Còn gì chưa bị ghi danh không ạ,

để tôi lấp chỗ trống là được."

"Có." Hồ Phi nhìn cô, "Ném tạ."

"....."

Bành Thiến cười ầm lên, "Hay hay hay, cứ ghi danh môn đó đi thôi."

Hồ Phi hơi bối rối nhìn Hạ Lệ Chân, nói: "Cô Hà, cô xem....."

Hà Lệ Chân gật đầu, "Được, thế thì môn đó đi."

Hồ Phi lăm băm chỉ đó, rồi điền tên Hà Lệ Chân vào danh sách. Hà Lệ Chân đứng khá gần, trông thấy phía dưới là danh sách báo danh của khối 12, tim nảy một nhịp, hỏi Hồ Phi: "Thầy Hồ, tất cả mọi học sinh trong lớp của các thầy các cô đều báo danh hả thầy?"

Hồ Phi vẫn đang còn hí hoáy viết, đầu cúi gằm "ừ" một tiếng, "Hầu như là vậy."

Bành Thiến lại nói thêm vào, "Ui da, nói cậu nghe, đừng tưởng thành tích học tập của lớp 12-5 và 12-6 tuy không ra gì, nhưng trình độ thể thao thì đặc biệt phách không ai bằng."

"Thật à?"

"Đương nhiên rồi, không tin cậu hỏi thầy Hồ đi, lớp 12-6 lần đại hội thể thao nào cũng giựt giải nhất, có phải không thầy Hồ."

Hồ Phi có chút tự đắc, miệng thì cố ra vẻ khiêm tốn, "Đều là chuyện trước đây rồi."

Bành Thiến nói: "Chủ yếu là khi đó có bọn Vạn Côn và Ngô Nhạc Minh."

Nghe đến tên Vạn Côn, Hà Lệ Chân và Hồ Phi đều thoáng khựng lại,

Hồ Phi nói: "Đừng nhắc đến thằng oắt đó."

Hà Lệ Chân không nói gì, nghe Bành Thiển và Hồ Phi mỗi người 1 câu cù cưa với nhau. Thì ra khi có ai đó nhắc đến tên Vạn Côn ở trước mặt cô, sẽ khiến cho cô mang một cảm giác lạ kỳ như thế. Rõ ràng là sắc mặt thần thái đều không hề thay đổi, nhưng tim lại đập thình thình, tựa như đầu đó dưới đáy tim cất chứa một chiếc lọ nhỏ, ngăn hết tất cả mọi thứ ở bên ngoài, chỉ mình mình đôi lúc mở nó ra, hít hà mùi hương trầm lặng nơi ấy.

Buổi tối Hà Lệ Chân tan ca về đến nhà, tay chân nhanh nhẹn làm xong cơm nước, xới vào một cà men mới mua lúc ban ngày ở chợ, ôm ra khỏi cửa.

Phía bên công trường, cả ngày di động của Vạn Côn không rời thân, cứ cách hai phút lại liếc một cái, mở ra coi. Chiếc di động của Vạn Côn xài gần hai năm, đã cũ đi một cách nghiêm trọng, tuy lần trước kiên cường chống đỡ được cơn thịnh nộ của Vạn Côn, nhưng dù sao cũng vẫn là một chiếc máy cũ, pin sắp muốn ngủm, mặt trời vừa mới xuống núi một cái, màn ảnh di động đen thui. Đã nghèo rồi còn gập eo, cái đồ sạc pin vạn năng của Vạn Côn lại còn bị đũa nào cuồn mất. "Tao đệt chết mịa thằng chó nào." Vạn Côn nhìn ngẩn kéo trống rỗng, "Cái thứ rau ria vậy mà nó cũng ráng lấy, đồ sạc vạn năng cũng ăn cắp?" Vạn Côn nghiêng răng nghiêng lợi, "Đừng để tao tìm ra mày, đ.m. tao sẽ cắm mày vào cái sạc vạn năng."

Vạn Côn kéo Dương Cương qua, "Có đồ sạc pin không?"

Dương Cương nhăn nhó khổ sở, "Cái của em không cùng loại với của anh mà." Cậu ta ngó bộ mặt đang hăm hăm của Vạn Côn, không nhìn được căn vặn, "Anh thấy chưa, em đã nói gì, kêu anh ráng canh cho kỹ đúng không, bình thường anh chả nghe em, cứ thế mà tùy tiện nhét đại vào ngăn kéo, bây giờ bị ai đó cuồn mất đúng không, anh nhìn xem quanh phòng này nào có ai cứ thế mà để đồ như vậy—"

Thấy sắp đến giờ, Vạn Côn cuống lên, Dương Cường bên này không ngừng lải nhải, đầu Vạn Côn vang lên ong ong, đến lúc chịu hết nổi nữa, cậu quay phắt đầu, lườm mắt với Dương Cường.

"Chú mày là Đường Tăng chuyển thế à? Nói hoài không dứt thế."

Dương Cường ngoan ngoãn ngậm miệng.

Vạn Côn sục tung căn phòng lên, cuối cùng mượn được đồ sạc pin từ một đồng nghiệp, vừa bắt đầu nạp xong cậu đã vội vàng mở máy lên, may quá, vẫn chưa có tin nhắn. Ngay lúc cậu buông di động xuống, tin nhắn được gửi tới. Vạn Côn mở ra nhanh như chớp, sau đó cứ nhìn mấy hàng chữ ấy mãi.

"Em nói này....." Dương Cường đứng bên lên tiếng, "Này."

Vạn Côn quay qua, bực mình hỏi: "Gì?"

Dương Cường cười xấu xa, hỏi nhỏ "Ai thế, chăm chú như thế này, bạn gái của anh?"

Vạn-Ba-Tuổi bị hai chữ "bạn gái" sét đánh cho một cú ngất luôn.

"Em cũng có bạn gái." Dương Cường cười cười, nói: "Cô ấy đang ở dưới quê cơ."

Vạn Côn: "Sao không đưa lên cùng."

"Anh tưởng là hành lý sao, kêu nhét túi đem theo là đem được, cô ấy ở dưới quê cũng đang đi làm." Dương Cường nói rồi có chút ưu thương, "Hai đứa bọn em vào dịp Tết mới gặp nhau được một lần."

"Thế thì chắc chắn là ẻm đã hồng hạnh vượt tường rồi." Vạn Côn vừa nói vừa lạch tạch gõ tin nhắn gửi lại trên di động

Dương Cường nổi giận, "Ai nói!"

Vạn Côn trả lời xong tin nhắn, trong lòng khoan khoái, dựa người vào tầng dưới của giường tầng, dùng thái độ bình ổn như ngọn núi nói với Dương Cương: "Em còn nhỏ, không hiểu phụ nữ. Anh thấy em cả ngày từ sáng tới tối cũng không liên lạc ẻm lấy một lần, ai chịu ở nhà làm quả phụ sống chờ em. Em không tin thì gọi cú điện thoại về tìm anh em dưới quê, bảo bọn nó ban đêm đi bắt gian, bắt phát nào ra phát nấy."

Dương Cương đỏ mặt bạnh cổ, "Ai nói chứ, Hiểu Bằng không phải loại người đó."

Vạn Côn ngoáy ngoáy tai, "Giữ không xong đâu ờ."

Dương Cương xì một tiếng, nói: "Thế anh chọn bạn gái hay như vậy, có chắc chắn là sẽ không vượt tường?"

Vạn Côn huênh hoang: "Đương nhiên sẽ không."

Dương Cương cũng nói không lại Vạn Côn, tức ghen đỏ tía mặt, "Anh biết rõ vậy sao?"

"Dĩ nhiên không biết rõ." Vạn Côn gấp chiếc di động đã được sạc lại, bỏ vào túi, quay qua dí Dương Cương vào cột giường, hơi khom lưng, đối mặt với cậu ta, nói: "Cô gái của ông tốt vậy đấy, thì sao nào?" Nói đoạn, cậu cười hì hì, nhấc một ngón tay khẽ gãi gãi mặt Dương Cương một cái, sai bước rời đi.

"Đ.m." Dương Cương bị một gã đàn ông trêu hoa ghẹo nguyệt, sôi hết cả người, đứng ở phía sau ngưỡng quá hoá giận gào lên: "Mẹ kiếp, Vạn Côn anh tởm vừa phải thôi."

Vạn Côn sai bước trong tiếng gào thét chửi bới của Dương Cương, tiến ra ngoài, trời đã chập choạng, nhưng chốc tối còn có ca đêm, nửa tiếng đồng hồ để nghỉ ngơi giữa ca này, cậu đã đợi được người tới rồi.

Từ tuốt đằng xa, Vạn Côn đã trông thấy Hà Lệ Chân. Cô mặc một chiếc áo khoác mỏng và dài, một vai đeo túi xách, tóc cột hết ra sau. Trong tay cô là một chiếc giỏ, đứng ở ngoài cổng công trường, đang còn hỏi thăm người gác cửa.

Trông cô rất chăm chú, vẻ mặt có phần nghiêm túc.

Vạn Côn bần thần nhận ra, sau khi làm cô giáo, khí chất của Hà Lệ Chân gần như đã dần dần thay đổi. Vẻ mặt hiện giờ của cô, cực giống như lúc cô dạy học trên lớp.

Vạn Côn từng bước từng bước đến gần, lòng chưa từng bao giờ cảm thấy phờ phợt như vậy. Cậu kiếm được ít hơn trước đây, công việc cực nhọc hơn trước đây, bị rất nhiều kẻ chê cười, nhưng cậu cực kỳ vui vẻ.

Con đường phía trước mênh mông vô bờ, nhưng cậu vẫn lấy làm mong đợi.

Cậu rất muốn hét lên một câu với tất cả mọi người—

Cô gái của ông tuyệt vậy đấy, thì sao nào?

Hết chương 37

Tác Giả: Twentine

người dịch: idlehouse

Chương 38

Vạn Côn đi về phía Hà Lệ Chân, gọi một tiếng: "Cô giáo."

Hà Lệ Chân ngoái đầu, đánh giá cậu từ trên xuống dưới trước một lần, nói: "Đây là quần áo làm việc của em à, cô thấy người khác cũng mặc."

Vạn Côn đến gần, "Đúng đấy." Cậu cười cười với Hà Lệ Chân, bảo: "Họ mặc không đẹp trai như tôi đúng không."

Hà Lệ Chân: "....."

"Đừng đùa nữa." Hà Lệ Chân nói, trao chiếc giỏ trong tay cho Vạn Côn, "Cơm đây, cô đã đổi một hộp cà men giữ nhiệt tốt hơn, đến mai cũng sẽ không có vấn đề gì."

Vạn Côn hớn hờ đón lấy, hỏi: "Cô làm món gì thế?"

Hà Lệ Chân: "Hấp một con cá, và có mấy món khác ăn kèm." Nói đến đây, cô chợt nhớ ra hình như mình chưa bao giờ hỏi Vạn Côn về khẩu vị của cậu, nói với cậu: "Em có đặc biệt thích gì không?"

"Cô." Tai của Hà Lệ Chân thoát chốc đỏ gay, vẻ nghiêm trang trên mặt sắp sửa không giữ nổi nữa, cô nén giọng xuống thật thấp bảo: "Vạn Côn, em đừng quậy."

"Tôi không quậy."

Đầu của Hà Lệ Chân cúi gằm, "Em mà còn vậy nữa tôi sẽ đi đấy."

Cô vừa cúi xuống, Vạn Côn liền thấy rõ đỉnh đầu thơm tắt của cô, từng sợi tóc một, đen tuyền, sáng bóng. Vạn Côn lăm bằm: "Tôi chỉ thuận miệng nói thôi, cô đừng lấy làm ngại."

Hà Lệ Chân lẳng lẳng hít vào một hơi, rồi lại ngẩng đầu, nhìn Vạn Côn, nói: "Cái tôi hỏi là em có đặc biệt ưa thích món ăn nào không, tôi nấu cho em."

Vạn Côn chống hông, nghĩ một chốc, sau đó đáp: "Vậy thì bánh trứng đi, vừa nhanh vừa ngon, số lượng lại nhiều."

Hà Lệ Chân hơi lo lắng, "Chỉ ăn mỗi bánh trứng thì có đủ dinh dưỡng không."

"Yên tâm đi." Vạn Côn vừa trấn an Hà Lệ Chân vừa xoay vai vặn cổ giãn gân giãn cốt. "Cơ thể tôi không cần lớn nữa, tôi đã lớn rồi."

Hà Lệ Chân thấy hơi buồn cười, hai mươi tuổi đầu mà nói mình đã lớn rồi, cô hỏi "Lớn chỗ nào?"

Vạn Côn thoáng yên lặng, sau đó mặt đầy ẩn ý nhìn Hà Lệ Chân, cười xấu xa, đáp rất chậm rãi: "Chỗ nào cũng lớn."

"....."

Hà Lệ Chân hơi hoài niệm dạo trước lúc cậu còn cảm thấy cô đang giận cậu. Khi ấy cậu đáng yêu biết bao, nói chuyện với cô toàn lặp ba lặp bảy, mỗi câu phải nghĩ hết ba bận, hoàn toàn kính trọng cô như một cô giáo.

Nhưng đừng tưởng hiện giờ Vạn Côn chỉ đang chơi trò lưu manh, thật ra trong lòng cậu có chừng mực, cậu luôn canh nét mặt của Hà Lệ Chân, một một chút biến hoá đều không bỏ sót, lúc nào cậu cũng đã chuẩn bị xin lỗi hoặc ăn vạ. May sao mức nhẫn nhịn của Hà Lệ Chân có thể gọi là bậc nhất, Vạn Côn biết rõ giới hạn, đang còn chắc

mắt mình sẽ được nhìn thấy cô đỏ mặt thì Hà Lệ Chân bất chợt hỏi: "Em có biết hai ngày nữa ở trường sẽ tổ chức đại hội thể thao không?"

Vạn Côn chau miêng, có vẻ như suy nghĩ một chút, "Đã đến thời điểm đó rồi à?" Cậu nghĩ một chốc, nói, "Cũng phải, sắp 1 tháng 10 rồi."

Hà Lệ Chân lại nhớ ra một vấn đề, hỏi: "Bọn em có được nghỉ quốc khánh không?"

Vạn Côn không trả lời, hỏi ngược lại cô: "Cô được nghỉ không?"

"Nghỉ chứ, giáo viên được nghỉ lễ cùng với học sinh mà. 1 tháng 10 là ngày lễ toàn quốc, lớp 12 cũng sẽ được nghỉ, chỗ này của bọn em thì sao."

"Chắc là có thể nghỉ được ba bốn bữa, nhưng mà nếu chịu đi làm, 1 tháng 10 sẽ được trả lương nhiều hơn."

Hà Lệ Chân bảo: "Thật ra kết hợp lao động với nghỉ ngơi là tốt nhất, em đừng cố sức làm việc như vậy, công việc ở đây chắc chắn là không nhẹ nhàng, lỡ may thân thể vì đuối mà ngã ra đó thì cũng như không."

Nói xong trông thấy một bên mép của Vạn Côn nhếch lên, mặt có vẻ xấu xa, cô lập tức nói thêm: "Em nói chuyện cho đảng hoàng."

Pha diễn của Vạn Côn thu lại ngay lập tức.

"Rồi rồi rồi, tôi nói chuyện đảng hoàng. 1 tháng 10 tôi chưa tính xong, đến lúc đó hẵng nói."

"Vậy còn đại hội thể thao?"

"Đại hội thể thao?" Vạn Côn hơi có chút cảm thán, "Hai năm trước

tôi đều tham gia hết."

"Tôi có nghe nói. Cô Bành kể thành tích của em khá lắm. Em chạy nhanh lắm hả?"

Tính ra Vạn Côn vốn hoàn toàn chẳng hề nghĩ đến cái đại hội thể thao gì gì kia, hiện giờ đủ việc khiến cậu bận gần chết, nhưng vừa nghe Hà Lệ Chân hỏi như vậy xong, cậu lại khó kìm được ý định muốn thể hiện một phen.

"Tôi chạy nhanh hay không, mai một cô sẽ biết thôi."

Hà Lệ Chân ngạc nhiên, "Em định tới?"

Vạn Côn cười cười với cô, nói: "Đi chứ, chẳng phải là cô kêu gọi học sinh tích cực tham gia hoạt động tập thể à?"

Hà Lệ Chân thấy vui vui trong lòng. Bất kể kiểu gì, Vạn Côn mà chịu tiếp cận với khuôn viên của trường là cô đều cảm thấy vui rồi. "Thế thì em muốn ghi danh tiết mục nào, cô đi nói với thầy Hồ một tiếng, để thầy ấy ghi danh cho em."

"Không cần." Vạn Côn nói, "Tôi sẽ liên lạc với ông ta."

Chuyện trò thêm một chốc nữa, Vạn Côn có thể cảm nhận được rõ ràng là tâm trạng của Hà Lệ Chân hứng khởi hơn trước đó rất nhiều. Cậu nhớ đến một việc, hỏi Hà Lệ Chân: "Có phải là giáo viên cũng phải tham gia đại hội thể thao không, cô ghi danh cho tiết mục gì rồi."

Vừa nhắc đến chuyện này, Hà Lệ Chân cảm nhận được mặt mình hơi xị xuống, cô đáp: "Lúc trước tôi bị chi phối dữ quá, lúc ghi danh trễ quá, chỉ còn lại tiết mục ném tạ, thầy Hồ ghi tên tôi vào đó." Nói đến đây, cô vội vàng bổ sung, "Dù sao thì tiết mục của giáo viên cũng chỉ làm kiểng, toàn chơi cho vui, quan trọng là có tham gia."

Đang khi cô nói thì ngược mắt, vừa đúng lúc bắt gặp ánh mắt cậu, vẻ mặt của cậu gần như nghiêm túc.

".....Lúc trước bị chi phối dữ quá." Vạn Côn nói rất khẽ, "Là vì tôi sao."

Hà Lệ Chân đáp: "Em thấy thế nào."

Vạn Côn cúi đầu, im lặng một khắc, sau đó chợt cười lên, nói: "Vậy thì tôi bồi thường cho cô, tôi dạy cô ném tạ."

"Bao giờ?"

"Sau giờ tan sở ngày mai thì thế nào." Trước mặt người con gái, Vạn Côn không chút chần chừ vứt thẳng bạn bè, quét hết kế hoạch đã bàn trước đó với Trần Lộ qua một bên, "Ngay đây luôn, cô đến trễ hơn một chút, tôi tan ca sẽ đi cùng với cô ra ngoài tập luyện."

Hà Lệ Chân nói: "Nhưng mà tôi không có quả tạ."

"Yên tâm, để tôi lo."

Họ đứng chuyện gẫu bên cổng công trường, tiếng động của xe đào đất và xe cần cẩu vang lên từng đợt, mang theo vô số bụi đất. Hà Lệ Chân phải lấy tay che miệng, Vạn Côn thấy thế, bảo: "Về trước đi, tôi cũng phải vào ca rồi."

Hà Lệ Chân nhìn công trường trước mặt xuyên qua lớp cát mù mịt, cảm thấy Vạn Côn quá cực khổ, nhưng cô lại không giúp gì được cho cậu.

Gió thổi mạnh hơn, cát tấp vào mặt Hà Lệ Chân đến đau rát.

Một bàn tay to che hai bên má của Hà Lệ Chân, Vạn Côn lại bảo: "Về đi, tối tới nơi rồi."

Hà Lệ Chân gật đầu, "Vậy em lo nghỉ ngơi cho tốt, tôi đi trước đây." Cô lấy chiếc cà men đã trống rỗng từ trong tay Vạn Côn, xoay người rời đi.

Vạn Côn cũng quay đầu đi mất, Hà Lệ Chân đi được nửa đường ngoái đầu, trông thấy Vạn Côn đang đi sâu vào trong công trường, đừng nói là ngoái đầu, chân thoăn thoắt sải rộng bước tiến, không ngừng nghỉ lấy một giây.

Hà Lệ Chân xoay người tiếp tục đi, khoé miệng không kèm được, thoảng chút ý cười.

Lưu manh, vô lại, gãy gọn, thẳng tính.

Cậu đã quay về như trước đây. Tuy nhiên, hình như cũng có đôi chút khang khác.

Lúc về đến nơi Vạn Côn tìm Trần Lộ thuật sơ tình hình cho Trần Lộ nghe, cánh mũi của anh ta phồng rõ to.

"Lại không được nữa, hôm nay đã không được, mai vẫn không được, thế một thì sao, có phải một cũng không được luôn?"

"Thật sự là một không được." Vạn Côn nói, "Một em phải tham gia đại hội thể thao."

"....." Trần Lộ nhìn cậu trừng trừng, "Vậy ngày kia tôi phải tham gia du xuân, có được không?"

"Em không giỡn với anh mà." Vạn Côn bảo, "Ngày kia cũng là đại hội thể thao. Nhưng anh yên tâm, sẽ không làm chậm trễ việc gì, em đã nghĩ chu toàn rồi....." Cậu vừa nói vừa ghé đến gần Trần Lộ thì thào, "Sáng sớm mai mình làm."

Trần Lộ cau mày, "Sáng sớm?"

"Ừ, anh chưa phát hiện ra sao, ngoài thói quen buổi tối chịu khó ra ngoài uống chút rượu thì gần sáng nó cũng hay thức dậy."

Trần Lộ ngó cậu với vẻ mặt quỷ dị, "Sao cậu biết?"

Vạn Côn đáp: "Nó nằm cách em hai giường, gần như đêm nào nó cũng thức giấc, thời gian cũng rất cố định."

Trần Lộ hỏi: "Mấy giờ?"

"Bốn rưỡi."

Trần Lộ hơi nghi ngờ, "Có thật không đó."

Vạn Côn đáp: "Muốn tin thì tin."

"Vậy chúng ta phải làm sao, ra tay chỗ nhà cầu?" Trần Lộ cảm thấy hơi không ổn, nói: "Vẫn nằm trong công trường, lỡ bị bắt quả tang hay là nó la lên thì phải thế nào?"

Vạn Côn không trả lời ngay, nhưng giơ một bàn tay lên, rồi giơ ngón trỏ, ấn vào hàm dưới của Trần Lộ một cái, Trần Lộ thít chặt quai hàm, "Làm trò gì vậy."

"Chỗ này này." Vạn Côn nhìn Trần Lộ, "Anh có rành không?"

Trần Lộ không hiểu, "Ý là sao."

Vạn Côn đột nhiên cười hì hì, nói: "Coi bộ không rành rồi, sáng mai bố sẽ dạy anh một chiêu, lo học cho tốt."

Thần tình của Vạn Côn quá buông thả, quá thoải mái, đến nỗi Trần Lộ quên luôn cả việc tính sổ cái tội hỗn xược của cậu.

Tuy nhiên, rất nhanh, anh ta đã thấy đúng là mình cũng không cần phải lằng nhằng chi mấy thứ đó, bởi vì ngay trước mặt anh ta, Vạn

Côn đã chơi ngay một đòn gọi là "giải quyết nhanh chóng."

Do sáng sớm phải "làm việc," Trần Lộ bị phấn khích cả đêm không ngủ. Anh ta nằm úp mình trong chăn liên lạc với Vạn Côn bằng di động, không ngớt hỏi cậu về tình hình của Vương Lực. Kết quả, Vạn Côn thì hay rồi, để lại cho anh ta mỗi câu "bốn giờ sẽ lại thức" xong ngủ mất, chỉ còn mình Trần Lộ nôn nao hết hớn. Ngắm nhìn ván gỗ đen thùi, lắng nghe tiếng ngáy ngủ của đồng nghiệp xung quanh, trong đầu không ngừng lặp đi lặp lại những việc cần phải làm chốc nữa.

Đến bốn giờ sáng, mắt Trần Lộ bắt đầu đỏ kè, hai bên thái dương nhức nhối, khớp hàm cắn chặt.

Vạn Côn mơ màng mở mắt, ngáp thêm cái nữa.

Bốn giờ hai mươi, trong phòng vang lên tiếng lục đục, Vương Lực ngồi dậy ở trên giường, mang dép xong rồi chuẩn bị đi đến buồng vệ sinh.

Trần Lộ leo xuống khỏi giường, không mang giày, mang đôi vớ, nhanh chóng chạy theo, Vạn Côn cũng ra khỏi buồng ngủ.

Bốn giờ, trời vẫn còn chưa sáng, bên ngoài lạnh teo. Vương Lực tới một chỗ không xa lắm, Trần Lộ níu Vạn Côn đang sai bước, ép giọng xuống thật nhỏ, "Cậu coi chừng một chút, đừng để bị bắt gặp!"

Vạn Côn phất phất tay, hất Trần Lộ ra, Trần Lộ cứ thế ngó cậu bước đến ngay sau lưng Vương Lực, lại còn vỗ vỗ vai hăn, Trần Lộ bị cử chỉ đó của Vạn Côn làm đứng hình, sợ xảy ra chuyện gì, co giò định xông lên.

Vương Lực đang mắt nhắm mắt mở, hoàn toàn không ngờ có người sẽ vỗ vai mình, hăn ngoái đầu, chưa kịp nhìn rõ ai ra ai đã bị ăn một đấm thốc từ ngay dưới hàm.

Vương Lực xây xẩm, lập tức ngất ngay đi.

Toàn bộ quá trình chưa đến ba giây, Trần Lộ vẫn chưa kịp chạy tới. Đến lúc anh ta kịp có phản ứng, Vạn Côn đã lại chơi thêm cú nữa ngay cổ hần, Vương Lực nằm lăn ra đất như người chết.

Trần Lộ đến gần, rõ ràng trời đang giá lạnh, anh ta lại ướm rịn mồ hôi.

"Xong rồi?"

Vạn Côn lấy chân lật Vương Lực lại, để mặt quay lên. Cậu đốt một điều thuốc, Trần Lộ vội nói: "Đừng đốt thuốc chứ, bị bắt gặp thì sao."

Tiếng của Vạn Côn còn mang chút âm khàn ngái ngủ, "Sợ thì đừng làm, làm thì đừng sợ."

Trần Lộ cạn lời.

Vạn Côn kẹp điều thuốc trong tay, đứng bên cơ thể của Vương Lực, nói: "Đánh gãy một chân đi."

Trần Lộ nhìn Vạn Côn, Vạn Côn lại không nhìn anh ta. Trong bóng đêm, cậu vẫn cứ cúi đầu, nhìn Vương Lực nằm dưới đất, Trần Lộ nghe thấy cậu lẩm bầm.

"Mày thử hắt côm vào tao nữa coi....."

Trần Lộ không lên tiếng đáp, Vạn Côn bất chợt xoay đầu, "Ra tay đi chứ."

Trần Lộ sững sốt, "Tôi?"

"Dĩ nhiên là anh rồi." Vạn Côn bước đến gần, bóng đêm che khuất biểu cảm, tình cảnh này khiến Trần Lộ nảy sinh một ảo giác, tựa như

Vạn Côn mới là người già dặn giữa hai người bọn họ. Cậu bảo Trần Lộ: "Muốn hợp tác làm việc, trừ việc anh tin em ra, thì cũng phải khiến cho em tin anh mới được."

Trần Lộ gần như không chút do dự bước tới, Vạn Côn ngồi xổm xuống, bịt mắt và mũi miệng của Vương Lực, Trần Lộ trợn ngược mắt, đập mạnh xuống xương ống quyển của chân Vương Lực, Vương Lực đang hôn mê toàn thân run bắn lên, nước tiểu chảy ra.

Vạn Côn vừa hút thuốc vừa theo Trần Lộ về, đến giữa đường, cậu nói với Trần Lộ: "Ở trên cơ thể con người, nơi hiểm nhất mà không gây nguy cho tính mạng chính là dưới quai hàm. Trong môn đấu võ quyền anh, nơi đó được gọi là cú hạ đo ván, "đầu đồng, tay sắt, cầm găm sù," nghe qua bao giờ chưa?"

Trần Lộ lơ ngơ, "Chưa nghe qua."

"Đánh vào nơi ấy sẽ khiến cho đối thủ lập tức ngất đi, giống như lúc anh đang ngồi bồn cầu hồi lâu xong bất chợt đứng dậy vậy."

"Làm sao cậu biết được những thứ này?"

Vạn Côn cười nhàm chán, "Bị đũa khác tấn."

Trần Lộ nói: "Kinh nghiệm nhiều thì hiểu ra hả."

Vạn Côn liếc anh ta một cái, "Kinh nghiệm nhiều? Không, em chỉ bị nó đánh như thế có một lần." Cậu vút đầu lọc xuống đất, giụi mắt, lẩm bẩm: "Em sẽ không bị ai hạ gục lần thứ hai."

Nói đoạn, cậu giống như nhớ ra điều gì, lại khẽ bật cười, lẩm bẩm một mình: "Nhưng mà cũng không phải luôn luôn....." Cậu ngẩng đầu, vẫn còn hơi ngái ngủ, nhìn bầu trời xám xịt, thở ra một hơi dài.

"Thật mong trời tối mau hơn một chút."

Chương 39

Vương Lực tự tỉnh dậy, gào rú kêu đau rồi mới được phát hiện.

Chưa đến năm giờ sáng xe cứu thương đã tới, Vương Lực được khiêng đi. Từ tỉnh mơ Trần Lộ đã cầm cúi hút thuốc, hưng phấn nguyên đêm, đến sáng vẻ mặt trông có vẻ đã man. Vạn Côn đi ngang qua anh ta, khom người ghé tai nói: "Anh thế này là sợ người ta không biết là do anh làm đó hả?"

Trần Lộ giụi tắt thuốc, ra ngoài rửa mặt. Có vài đồng nghiệp đi lấy bữa sáng về, đang bàn tán sôi nổi.

"Có ai biết tình hình không, sao còn có xe cứu thương tới nữa?"

"Đúng đó, Vương Lực sao vậy?"

"Hình như bảo gãy chân."

"Gãy chân? Giữa đêm nó đi đại một chuyến cũng đại đến gãy chân à?"

Họ vừa nói vừa đi sâu vào trong, Vạn Côn ngả người trên giường, góp lời với bọn họ, "Có thể là đã gặp ma."

Một người đồng nghiệp nghe thấy không khỏi cười hì một tiếng, "Đi đêm cho lắm vào."

Mấy người bọn họ đều không thuộc nhóm Ngô Lập Quyền mang vào, thân với Trương Tân hơn, trước mặt đám người của Ngô Lập

Quyền thì hai bên không nói gì, nhưng sau lưng hai bên đều không ưa nhau.

"Đ.m., thật là đáng đời." Có người nói, "Chỉ không biết bị thương đến độ nào, mau cuốn gói về quê luôn đi."

Vạn Côn đứng một lúc, rồi bỏ ra ngoài.

Giữa trưa thông tin của Vương Lực mới truyền về, gãy xương ống quyển, ít nhất 4 tháng mới có thể lành. Trần Lộ đến bên, nói với Vạn Côn: "Tôi nghe nói nó bị dọa chết khiếp, đến giờ vẫn chưa hoàn hồn." Vạn Côn đáp: "Kệ nó đi, lo làm việc."

Buổi chiều có người tra hỏi tình hình, nhưng bốn giờ sáng mà, một đám công nhân mệt như chó ngủ lăn quay, nào ai biết tình hình sao chớ. Hết thầy đều tôi không biết anh không biết, người lập biên bản bỏ đi mất.

Thật ra trong lòng cả đám đều rõ như gương, đây bảo đảm là có ai đó ghi sổ đen Vương Lực.

Ở một công trường trong thành phố tỉnh lẻ như thế này, chuyện gì cũng có thể xảy ra. Ngày thường Vương Lực vênh váo ta đây, lại giỏi vờ vịt, thích bắt nạt người mới đến, mấy cái đó mọi người đều thấy hết. Vương Lực ỷ mình được tay đốc công đưa vào, có chân trong hạng mục sớm, nhiều kinh nghiệm, luôn chèn ép người từ các vùng khác. Trừ người trong nhóm bọn họ giúp đỡ lẫn nhau, còn lại bao nhiêu đồng nghiệp khác đều căm ghét ngứa mắt. Mấy tay đốc công mở một cuộc họp nho nhỏ, thảo luận một hồi. Do dạo gần đây Huy Vận đang giám định những công trình xây dựng trong thành, hôm rồi có cả người xuống thị sát, mấy chuyện ẩu đả chốn công trường kiểu này ngàn vạn lần không thể xảy ra, cho dù có xảy ra, thì cũng phải coi như chưa từng xảy ra. Công trường bao trả mọi chi phí y tế, lại mua vé tàu, đưa hân về quê dưỡng thương, coi như đã tận nhân tận nghĩa. Thế là, đến chập tối, chuyện này đã được định tính thành "thức dậy đi tiểu không cẩn thận ngã gãy chân."

Buổi tối có người tới gói hành lý giùm Vương Lực, lại còn moi được ra hai chiếc mã tấu từ dưới gầm giường hẳn. Trần Lộ kể chuyện này cho Vạn Côn nghe, Vạn Côn cười gằn một tiếng, không phát biểu cảm tưởng.

"Đ.m. may mà ra tay trước, mẹ kiếp." Trần Lộ nói một cách hung hãn, "Sao tôi lại không nhân tiện đập luôn lên \$%!# của nó một phát chứ."

Vạn Côn liếc xéo anh ta: "VẬY thì hơi quá, có đụng đến mạng cũng không thể đụng đến gốc của mạng." Vừa nói vừa tự vỗ vỗ vào chỗ đó trên quần của mình.

Trần Lộ cười khẩy một tiếng, không thềm để ý đến cậu.

Vạn Côn vớ được chút may mắn, bao nhiêu phương án để đối phó sau khi sự việc phát sinh đều vút hết, vừa tan ca, trút được đồng phục là khoác ngay một bộ mới lên. Trần Lộ lấy cơm về xong, đến bên Vạn Côn. Anh ta đã một ngày một đêm không ngủ, mệt đừ đừ, nhưng nét phẫn khởi vẫn còn đọng lại trên mặt.

"Vừa nãy đốc Trương tìm tôi nói chuyện rồi, công việc ở Khu 1 hai mình sẽ làm! Mai chúng ta đi mua dụng cụ một chuyến, làm quen với công việc, đúng rồi, còn phải chào hỏi tay quản lý khu nhà một câu."

Sức chú ý của Vạn Côn còn đang tập trung ở một câu trong đó.

"Ngày mai đi mua?"

"Ừ, đốc Trương nói rồi, đã đưa chút tiền, ngày mai hai mình tới chỗ chợ công nhân, bên đó chuyên bán những thứ này."

Vạn Côn gật đầu, vỗ vỗ vai Trần Lộ, "Anh Trần, trăm sự nhờ anh ha."

Trần Lộ ngó ra, "Hả?"

"Đại hội thể thao của em đó." Vạn Côn nói, "Vốn đang định giả bộ cáo bệnh, nay khéo rồi."

Trần Lộ nhớ ra, cau mày, "Cậu thật sự muốn đi cái đại hội gì gì đó à?"

"Ừ." Vạn Côn lấy di động ra, dùng màn hình làm gương, vuốt vuốt đầu tóc.

Trần Lộ ngó cậu, "Cậu làm gì thế?"

Vạn Côn buông di động, đáp: "Tối nay em có việc, anh quên rồi à?"

"Cậu không mệt hả?" Trần Lộ ngó trái ngó phải, sau đó sáp đến bên tai, thì thầm: "Bây giờ hai bên thái dương của tôi đang phụt phụt, sao cậu không có chút phản ứng gì hết vậy."

"Em cũng mệt chứ." Giọng của Vạn Côn đúng là hơi uể oải, "Nhưng chịu thôi."

"Sao thế."

Vạn Côn mở màn ảnh của di động lên, lắc lắc, trên ấy vừa có một tin nhắn được gửi đến. Vạn Côn làm ra vẻ bất lực, đáp: "Anh xem này, phụ nữ ấy mà, đeo bám suốt."

Trần Lộ nheo mắt đọc, "Chíp Trắng....."

Vạn Côn đóng sập máy lại nhanh như chớp, "Lo ăn cơm của anh đi."

Trần Lộ thẳng lưng trở về chỗ ngồi, "VẬY TÔI MẶC KẼ CẬU, TÔI MUỐN ĐI NGỦ SỚM MỘT CHÚT, KHÔNG THÌ DÁM CHỪNG ĐỘT TỬ MỆ NÓ MẤT."

Vạn Côn nhận được tin nhắn của Hà Lệ Chân, vội vàng và vội miếng cơm vào miệng, sau đó quay về phòng lấy giỏ đựng cà men cơm ra, hôm nay giỏ rất nặng, vì bên trong có thêm quả tạ. Quả tạ này, cậu phải nhân giờ nghỉ trưa chạy tới một cửa hàng bán dụng cụ thể thao gần nhất mới thuê được về. Cửa hàng vốn chỉ bán chứ không cho thuê, nhưng quả tạ đó cũng đã bị dùng rất nhiều lần rồi, người chủ của cửa hàng đó dùng nó để chơi, muốn bán cũng khó bán, Vạn Côn nói ngon nói ngọt vài câu, bảo họ là cậu từ học viện thể thao, muốn luyện tập một chút, thế là mượn được nó về với giá 30 tệ một đêm.

Hà Lệ Chân vẫn đứng đợi cậu ở cổng công trường, Vạn Côn đến bên, cô cười cười với cậu, hỏi, "Tan ca rồi?"

"Ừ."

Hà Lệ Chân nhìn một hồi hơi nhú mày, "Sao quầng mắt của em thâm thế, không ngủ đủ hả? Có phải là không đủ thời gian nghỉ ngơi? Tăng ca à?"

"Không có." Vạn Côn đáp, nhắc cao giỏ xách trong tay lên một chút, "Tôi mượn được quả tạ rồi, đi thôi, tôi tìm chỗ dạy cô tập ném."

Hà Lệ Chân hơi lo lắng, "Nếu em mà mệt thì đừng tập nữa, dù sao thì tôi cũng ——"

"Ây da, đi thôi đi thôi." Vạn Côn sai bước đi trước, tiện thể tóm luôn tay của Hà Lệ Chân. Hà Lệ Chân bị cậu kéo, cùng cất bước trên lối đi của công trường.

Hà Lệ Chân rất ngại, cô muốn rút tay ra, nhưng bàn tay to lớn của Vạn Côn siết chặt cứng, cô không giãy ra được, sau nữa cô phát hiện, cô mà hơi dùng sức ở bàn tay đó, ngón cái của Vạn Côn sẽ cọ cọ nhẹ nhẹ, tựa như đang trấn an cô.

Hà Lệ Chân thôi không hó hé nữa, để mặc cho cậu nắm.

Cô cứ cúi đầu bước đi, căn bản chẳng ngược lên nhìn. Hể cô mà liếc Vạn Côn một cái thôi, thì sẽ trông ngay ra được rằng cậu hoàn toàn chỉ giả bộ bình tĩnh, rằng hàm thì đang cắn chặt, môi miệng mím thành một đường.

Tim gan Vạn Côn đã xoắn thành một nùi rồi.

Hà Lệ Chân vừa phó mặc, nhịp tim thỉnh thoảng của cậu cũng dần dần yên ổn lại.

Mắt cậu nhìn đường, đầu óc nằm hết ở tay.

Hà Lệ Chân đi một hồi, thấy Vạn Côn chợt dừng bước, cô tưởng là đã đến nơi, kết quả cậu quẹo đúng 1 vòng, dắt cô đi ngược về. Hà Lệ Chân hơi lầy làm lạ, ngược đầu nhìn cậu.

"Chưa tới?"

Vạn Côn tỉnh bơ đáp, "Chưa đâu."

Hà Lệ Chân chăm chú ngó cậu một hồi, bất chợt lên tiếng, "Đi lỗi rồi phải không."

Mặt Vạn Côn vẫn rất tỉnh, "Mới ăn cơm xong, đi bộ tập thể dục một chút."

"....."

Hà Lệ Chân quay đầu ngó đường, rồi chợt phì cười, Vạn Côn thoáng run, len lén liếc cô, Hà Lệ Chân biết cậu đang nhìn mình nhưng không quay đầu. Cô nhìn con đường trước mặt, vừa cười vừa bảo: "Ừ, tập thể dục một chút cũng tốt."

Vạn Côn bỗng hết căng thẳng, tay cũng không còn nắm chặt.

Bàn tay của cậu đã thả lỏng đến độ chỉ cần khẽ cựa quậy là có thể rút ra, nhưng Hà Lệ Chân vẫn để cậu nắm.

Giữa hai bàn tay có một kẽ hở rất nhỏ, chút gió thoảng qua, Hà Lệ Chân mới hay tay mình lạnh lạnh, là mồ hôi từ lòng bàn tay của Vạn Côn chạy qua.

Cô cảm thấy như cơn gió ấy bao là dịu dàng.

Thế là, hai bàn tay, từ giữ chặt, biến thành nắm tay, suốt một quãng đường đến khu đất trống cách công trường hai con phố.

Hà Lệ Chân chưa đến đây bao giờ, hỏi Vạn Côn: "Đây là đâu vậy?"

"Chỗ này hồi trước là một công viên." Cuối cùng Vạn Côn buông tay, đặt chiếc giỏ xuống một bên, nói tiếp: "Sau đó có công ty phát triển mua khu đất này, nói là định xây một khu thương mại. Kéo quá đang xây được 1 năm thì người chủ bị bắt, đất bỏ hoang."

Nơi đây chỉ có một ngọn đèn đường, trời sẩm tối, ánh đèn đường kéo bóng của hai người bọn họ ra thật dài.

Hà Lệ Chân ngó quanh, khu vực này trông vẫn rất khá, có cây cỏ, không khí trong lành một cách hiếm hoi.

"Quanh đây không có ai cả." Vạn Côn đặt đồ xuống, vừa nói vừa nhìn Hà Lệ Chân đang quan sát bốn bề. Hà Lệ Chân thoáng sửng sốt, nhớ đến chuyện ở khu mỏ đá, nói: "Không phải tôi ngó [chừng] người, tôi đang ngó phong cảnh.""

Vạn Côn cười một tiếng, nói: "Khu khí gió này có phong cảnh gì chứ." Cậu lấy quả tạ từ trong giỏ ra, cầm nó bằng 1 tay như cầm bowling, ngoắc lên ngoắc xuống hoạt động cổ tay.

Hà Lệ Chân ngạc nhiên nhìn cậu: "Quả tạ đó của em là đồ giả hả?"

Vạn Côn: "Thật hay giả thì chút nữa biết liền, tôi chạy một vòng với cô, làm nóng cơ thể trước, bây giờ trời lạnh rồi, đứng đứng 1 chỗ cảm lạnh."

Hà Lệ Chân nói: "Mới rồi đi bộ tới cơ mà."

"Nhắm nhò gì." Vạn Côn cởi áo khoác ra, bên trong là một chiếc áo ngắn tay màu xám bó khít người, cậu duỗi thẳng cánh tay, co duỗi vài lần, nói: "Để đồ ở đây được rồi, chạy một vòng xung quanh."

Hà Lệ Chân hỏi: "Em có lạnh không?"

"Đâu có đâu."

Vạn Côn dẫn Hà Lệ Chân chạy vài vòng, chạy cho đến lúc cả hai đều thở hơi tai.

Thể chất của Hà Lệ Chân tầm thường, vốn chạy đã không ra hồn, được vài vòng thì mệt thở hồng hộc. Vạn Côn cũng mệt, bởi vì bước chạy của Hà Lệ Chân quá sức ngắn, chạy 4-5 bước vẫn chưa bằng một bước của Vạn Côn, mà cậu thì cho rằng không nên chạy luôn bỏ mặc cô, thế là cứ nhích nhích từng tí một.

Đến vòng cuối cùng, bản thân Vạn Côn cảm thấy mình toàn là hoàn thành bằng bước nhảy.

Hà Lệ Chân chạy xong ngồi trên tảng đá nghỉ ngơi, Vạn Côn nói: "Để tôi đi mua nước cho."

Hà Lệ Chân nói: "Tôi.....tôi....." Cô vốn định bảo, hay là để tôi đi, nhưng hốt hển nói không ra hơi, Vạn Côn không đợi cô nói hết thì đã khuất dạng.

Hà Lệ Chân nhìn theo bóng lưng cậu, bước ra từ rặng cây u ám, tiến vào vào dòng người giữa lòng phố đầy ánh đèn như cầu vồng. Cậu ngó trái rồi ngó phải, tìm được một tiệm tạp hoá. Một phút sau, Vạn

Côn chạy về tay không, hơi hỗn hển, "Quên không hỏi cô uống gì, cô thích gì?"

Hà Lệ Chân đáp: "Nước suối được rồi."

"Được." Nói xong, lại chạy ngược đi.

Hà Lệ Chân ngó theo bóng cậu, khoé miệng bất giác mang nụ cười.

Cậu mạnh mẽ sinh động như thế, tựa như một thân cây.

Lại thêm một phút nữa, Vạn Côn ôm 4-5 bình nước chạy trở về, đưa cho Hà Lệ Chân.

Hà Lệ Chân đón lấy, phát hiện Vạn Côn đã vất nấp trước rồi. Đưa cho cô xong, Vạn Côn đặt những chai còn lại cạnh tảng đá, rồi cúi đầu lo tìm quả tạ để ở trong giỏ.

Sự mâu thuẫn trong cậu dạo trước đã tan biến, cô có thể cảm nhận được. Tuy xiềng xích cầm buộc vẫn còn, nhưng đôi cánh của cậu có thể nâng gánh nặng đó lên cùng. Cô không biết vì sao Vạn Côn có được biến đổi ấy, nhưng cô thật lòng thật dạ lấy làm vui mừng.

Giờ đây, cậu hoàn toàn, hoàn toàn thuộc về riêng cậu.

Hà Lệ Chân ngửa đầu uống nước.

Cậu mạnh mẽ sinh động như thế, tựa như một thân cây.

Cô hết lòng hết dạ giúp đỡ cậu, nâng niu cậu, nhưng không cầu mong cậu sẽ thuộc về mình. Hy vọng lớn nhất tự đáy lòng cô, là mong sao có một ngày, có thể nhìn thấy thân cây ấy vươn trở nhánh, rồi thậm chí đơm hoa.

hết chương 39

tác giả: Twentine

người dịch: idlehouse

Chương 40

Vạn Côn đưa quả tạ cho Hà Lệ Chân, nói: "Thử một chút đi."

"Được."

Hà Lệ Chân đón lấy quả tạ, ôn lại động tác của vận động viên trên TV, xoay mình, gập khuỷu tay, quăng đi.

Quả tạ vẽ một đường cung nặng nề trong không trung, sau chót rớt xuống chỗ cách cô 1 mét, lăn lông lốc vài vòng.

Vạn Côn: "..."

Hà Lệ Chân không biết mức trung bình cho ném tạ là bao xa, cảm thấy mình quăng vậy cũng tạm tạm, ngoái đầu hỏi Vạn Côn: "Được không?"

Vạn Côn đáp: "Cũng được."

Hà Lệ Chân cười một cái, chạy đi lượm quả tạ lên, muốn thử lần nữa, Vạn Côn nói: "Đưa tôi."

Cậu lấy quả tạ từ trong tay Hà Lệ Chân, ướm thử một chút, cũng xoay người, tay tung về phía trước, trông rất nhẹ nhàng, quả tạ liền bay vọt đi.

Hà Lệ Chân: "....."

Thì ra Vạn Côn cũng biết dạy theo phương pháp khuyến khích. Cô

hơi ngượng, nói: "Sức của em mạnh quá nhỉ."

"Mạnh là một, cách dùng sức là hai." Vạn Côn lượm quả tạ về lại, Hà Lệ Chân xắn tay áo lên, "Tôi ném thử một lần nữa xem."

"Không phải là ném, là đẩy." Vạn Côn sửa lại cho cô, "Không phải là ném quả tạ, cô có khoẻ hơn đi nữa cũng sẽ không ném được bao xa, mà là đẩy tới, giống vậy nè." Cậu vừa nói vừa làm mẫu cho cô xem, "Nhìn thấy tay tôi không, ngón cái và ngón út ở hai bên của quả tạ, cổ tay phải ngửa lên như thế này, quả tạ nằm trên ngón trỏ và ngón giữa."

Sắc trời tối mờ, nhìn không còn được rõ cho lắm, Hà Lệ Chân nhích lên một chút, đứng kế bên Vạn Côn, chăm chú nhìn tay của cậu. Vạn Côn lại bảo: "Tốt nhất là lòng bàn tay nên để trống."

"Để tôi thử một chút."

"Đ." Vạn Côn đưa quả tạ cho Hà Lệ Chân, Hà Lệ Chân làm theo như Vạn Côn bày, cầm quả tạ đâu ra đấy, "Thế nào?"

"Chắc cũng kiểu vậy." Vạn Côn ngó, không nhìn được nói thêm câu, "Sao tay cô nhỏ thế."

Hà Lệ Chân ngoái đầu đáp, "Cũng bình thường mà, đâu nhỏ nữa đâu."

"Ồ, còn dám so." Vạn Côn vươn cánh tay chop lấy cổ tay của Hà Lệ Chân nhanh như cắt, Hà Lệ Chân hoảng lên, cầm quả tạ không vững nữa. Vạn Côn chụp được quả tạ lúc nó rớt, sau đó thả xuống đất, kéo tay Hà Lệ Chân tới, đặt trên bàn tay của mình.

"Cô xem, có phải là rất nhỏ không."

Dưới ánh đèn đường yếu ớt, bàn tay của Hà Lệ Chân đặt trên bàn tay của Vạn Côn thật sự nhỏ tựa như của một đứa trẻ. Ban đầu Vạn

Côn định trêu Hà Lệ Chân cho vui, tiện thể kiểm chút xơ mủi, kết quả vừa ngó xuống, trông thấy bàn tay trắng trẻo mảnh mai, đầu móng tay sạch sẽ, cắt tỉa gọn ghẽ, đặt trên bàn tay thô sần của cậu, xúc cảm mịn màng biết bao, lại còn hơi rịn chút mồ hôi, mang lại cảm giác như đang đụng vào một miếng đậu hũ non.

Vạn Côn xao xuyết bồi hồi, không khỏi vuốt ve thêm mấy cái nữa.

Hà Lệ Chân bị cậu vuốt, toàn thân nổi hết da gà, cô quỳnh quáng rút tay về, Vạn Côn cũng không đòi co, chỉ là, khi Hà Lệ Chân rút tay ra rồi, tay của Vạn Côn vẫn để yên chỗ cũ, nét mặt cũng không thay đổi, tựa như đang nhắm nháp ôn lại.

Hà Lệ Chân cảm thấy cổ họng của cô lại thít chặt lần nữa.

Một chập sau, Vạn Côn quay đầu, giọng nói hơi trầm khàn, "Nào, tôi dạy cô tiếp nhé."

Hà Lệ Chân bước tới, Vạn Côn tiến lên đón, Hà Lệ Chân trừng mắt với cậu một cái, Vạn Côn lại lù đù lùi về chỗ.

"Em đừng có quậy nữa, nghe không hả."

"Được được được." Miệng thì nói được, người sụp qua một bên, "Tôi hơi mệt."

"....." Hà Lệ Chân hỏi, "Mệt rồi hả?" Nhớ ra cậu đã làm việc nguyên ngày ở công trường, bây giờ buổi tối còn phải chạy ra đây dạy cô ném tạ, rất lấy làm áy náy.

"Em qua bên kia ngồi một chút đi vậy." Hà Lệ Chân nói, "Để mình tôi tự tập một chút được rồi."

Vạn Côn: "Không ngồi."

"Vậy thế em muốn làm gì?"

Vạn Côn nhếch mép cười với Hà Lệ Chân, "Cô đến đây ôm tôi một cái."

Hà Lệ Chân lại đỏ mặt, lăm bằm, "Đừng quậy mà."

Vạn Côn không lên tiếng, Hà Lệ Chân ngược mắt, thấy Vạn Côn đang cúi đầu nghịch đầu ngón tay, cả người từ trên xuống dưới toả ra bầu khí "tôi vô cùng thất vọng."

Cô biết rõ cậu đang ăn vạ, đang làm bộ, nhưng vẫn không nhịn được, bước tới.

"Được, tôi ôm em một cái, em đừng quậy nữa." Vừa nói cô vừa giang tay ra định ôm cậu, nào ngờ Vạn Côn hành động nhanh nhẹn, khom người xuống, hai cánh tay gập lại, nâng lên, thoắt cái Hà Lệ Chân rời khỏi mặt đất.

Cô sợ hết hồn, la oai oái.

"Vạn Côn em làm gì thế hả!"

Vạn Côn cười ha hả, ôm Hà Lệ Chân xoay hai vòng tại chỗ, Hà Lệ Chân siết chặt vòng tay theo phản xạ, cánh tay ôm quanh chiếc cổ đang hơi ngược lên của cậu. Tóc của cậu vừa mới cắt xong, phần tóc ngắn phía sau ót nhón nhọn trên cằm tay cô, lại hơi nhoi nhói.

"Vạn Côn em thả tôi xuống!"

Vạn Côn xoay xong hai vòng, sảng khoái đặt Hà Lệ Chân xuống lại. Cô trừng mắt nhìn cậu, trên mặt cậu vẫn mang nét cười nhản nhở, có thấy ử dột thất vọng tẹo nào đâu.

"Em——" Hà Lệ Chân tức điên, bật ra một câu, "Sao em cứ suốt ngày xằng bậy thế!"

Nụ cười của Vạn Côn chợt cứng lại, "Cô giận hả?"

Hà Lệ Chân nhìn cậu, ánh mắt hiểm khi sắc bén, cô muốn hiểu rõ xem có thật là cậu đã ngừng rồi, hay là giống như ban nãy, giăng sẵn một cái bẫy để chờ cô nhảy vào, rồi chiếu tướng cô tiếp.

Chỉ trong một giây ngắn ngủi, cô đã nhìn ra được, Vạn Côn thật sự đang lo cô giận cậu.

Thấy được điều đó rồi, cơn giận đang bốc lên của Hà Lệ Chân cũng bị dập tắt mất.

Cô không nhin được bụng bảo dạ, cái tên Vạn Côn này, bây giờ cứ như một tên điên, ở bên hẵn trước tiên là phải luyện cho cơ tim thật tốt, không thì ai mà chịu nổi.

"Tôi không có giận." Hà Lệ Chân nói.

Vạn Côn đột ngột cười toét miệng, duỗi người ngáp một cái, quay đi lo lượm quả tạ.

Đẩy, đẩy, cứ như thế. Hà Lệ Chân ngó theo bóng lưng lững thững của cậu, không khỏi đảo mắt khinh bỉ.

Vừa thấy không sao rồi là lập tức lộ nguyên hình, không buồn giả bộ thêm một phút dư thừa nào.

Vạn Côn lượm được quả tạ về, đặt vào trong tay Hà Lệ Chân.

"Mới rồi tôi nói những gì cô đều nhớ hết chứ."

"Ừ."

"Nhớ thật à?"

Hà Lệ Chân lườm cậu một cái, đáp: "Đẩy chứ không ném tạ, ngón

cái ngón út hai bên quả tạ, cổ tay ngửa ra sau, quả tạ nằm trên ngón trỏ và ngón giữa."

Vạn Côn chớp chớp mắt: "Ơ nhớ thật rồi."

Hà Lệ Chân đảo mắt nhìn qua, "Em cũng đâu có nói nhiều nhận gì." Nói xong, giọng của cô dần dần nhỏ lại, không biết là đang nói với cậu hay là tự nói một mình, "Đầu óc toàn để ở chỗ khác."

Không có động tĩnh, Hà Lệ Chân quay qua, đụng ngay ánh mắt của Vạn Côn.

Cậu như đang đợi cô, trong mắt mang ý cười.

Tim Hà Lệ Chân run lên, lại rũ mí mắt.

"Cầm quả tạ, đứng cho đúng, chút nữa lúc vung tay thì chân trái đạp xuống đất."

Giọng của Vạn Côn thông thả, giảng giải kỹ lưỡng, Hà Lệ Chân không nói gì, đóng vai học sinh ngoan, lắng nghe rất nghiêm túc, làm theo lời cậu từng bước từng bước một, Vạn Côn đến đứng sau lưng cô, nói: "Đem trọng tâm của cơ thể chuyển đến bên phải ở phía trước, đặt ở chân phải....."

Hà Lệ Chân mãi chú ý đến lời hướng dẫn của Vạn Côn, bất chợt cảm nhận được hơi thở của cậu mỗi lúc một gần. Cậu đứng sau lưng cô, trông như một người khổng lồ.

Hà Lệ Chân hé miệng, nói không nên lời.

Vạn Côn chậm rãi cúi đầu, trong đêm tối, giác quan của con người trở nên thật mẫn cảm, cậu chỉ cần chạm vào một sợi tóc, Hà Lệ Chân đã có thể cảm nhận được vô cùng rõ ràng. Cậu dừng lại bên tai cô, Hà Lệ Chân nghe được hơi thở từ miệng cậu, tựa tựa như trò chơi nghe điện thoại thuở nhỏ bằng ly giấy, tiếng động bé cón con,

nghe kể bên tai, chấn động ở tim phổi.

"Sau đó chuyển trọng tâm qua chân trái, chân phải nương theo, xoay hông....."

Theo giọng nói trầm thấp của cậu, một bàn tay to lớn nhẹ nhàng đặt lên hông của Hà Lệ Chân. Hà Lệ Chân không nhận ra là bàn tay mình đang còn run run rất nhẹ. Vạn Côn dường như đã để ý thấy, cậu đưa một bàn tay lên bọc lấy cả bàn tay của Hà Lệ Chân lẫn quả tạ. Hơi thở cậu phả ra bắt đầu từ bên mang tai, xuôi theo đường cong của cổ cô, chạy mãi xuống.

Hà Lệ Chân không biết cảm giác hiện giờ rốt cuộc là lạnh, hay là nóng, cô chỉ có thể cảm thấy toàn thân tê dại.

Bàn tay đang nằm trên hông cô, chậm rãi quành ra phía trước, áp lên phía dưới bụng cô.

Môi miệng Hà Lệ Chân run lên, nói: "Sau đó thì sao, có thể đẩy quả tạ được chưa."

"Sau đó?" Chóp mũi của Vạn Côn nhẹ nhẹ chạm vào phần dưới của tai cô.

Đợi chờ trong cô quạnh, nguyện cầu trong bóng tối.

"Sau đó, tôi muốn hôn em....."

Cậu xoay người cô, Hà Lệ Chân không dám ngược đầu nhìn lên, giọng của Vạn Côn khản và thấp, "Nếu như em không ưng, hãy nói ngay bây giờ."

Ánh trăng dịu dàng khôn xiết, tiếc thay không chiếu xuyên qua được tầng tầng lớp lớp bụi bặm trên không trung, chỉ còn ngọn đèn đường cũ kỹ ở một góc nọ, toả xuống ánh sáng trắng trắng leo lét. Ánh điện trắng lạnh lẽo kia, nhìn hồi lâu, có khác bao nhiêu so với

ánh trăng?

Đợi chờ của Vạn Côn đã kết thúc.

"Không nói, tức là ưng rồi....." Lời cậu chưa dứt, chữ "rồi" đã vang lên giữa môi của hai người.

Chóp mũi của cậu rất cứng, nhưng môi miệng rất mềm. Gò má của cậu rất cứng, nhưng môi miệng rất mềm.

Linh hồn của cậu rất cứng, nhưng môi miệng của cậu rất mềm.

Nụ hôn của cậu không hề non nớt, nhưng không mang chút cảm giác bá chiếm nào, cậu chỉ đang hôn cô, một cách có ý nghĩa. Cậu khẽ cắn môi cô, nhâm nhi khoé môi cô, không ngừng cọ xát vào gò má của cô, hết trên lại dưới, triền miên không dứt. Hà Lệ Chân cảm thấy mặt mình đã bị cạ đến xon xót, nhưng trước khi cảm nhận được cái đau đó rõ ràng hơn, cô lại bị một làn hơi thở nóng bỏng áp lên.

Sau chót bọn họ đều hụt hơi. Vạn Côn ôm chặt Hà Lệ Chân, mặt của cậu dán lên một bên mặt của cô. Họ như đang hoà vào nhau.

Đầu óc Hà Lệ Chân trống rỗng, nghĩ không nổi, nói không nổi, làm không nổi.

"Cho tôi biết....." Nhịp thở của Vạn Côn vẫn hơi không đều, cậu đang nói bên tai cô, giọng điệu yên ổn làm sao, tựa như đang dẫn dắt người yêu cùng ôn lại kỷ niệm.

"Có phải là từ cái nhìn đầu tiên, ông đây đã lọt vào mắt em."

Hà Lệ Chân nhắm mắt, cô cũng muốn cúi đầu, nhưng trán của cô đang áp vào lồng ngực của Vạn Côn, Vạn Côn cảm nhận được động tĩnh nơi cô, không buông, cũng không siết chặt hơn.

"Tôi đã trông thấy." Giọng của Vạn Côn khản đi, lặng lẽ nói: "Lúc sau cùng em ngoái lại nhìn tôi, tôi đã trông thấy."

Hà Lệ Chân cúi đầu, không nói một lời, cơ thể lại hơi run lên.

Vạn Côn không nghe cô đáp lại, giọng càng khản hơn, cậu tựa như nhất định phải gặng hỏi cho bằng được kết quả, không ngừng lặp lại chứng cứ của mình. Cậu cảm thấy mình muốn có được câu trả lời, muốn cho cô cảm thụ được, cô đã từng đem đến cho cậu một cảm giác của định mệnh.

"Tôi đã trông thấy, tôi đã trông thấy em ngoái lại."

Hà Lệ Chân lắng nghe tiếng cậu thì thầm, đáy mắt nóng nóng, nước mắt không hề báo trước, cứ thế trào tuôn. Cô ngẩng đầu lên, nhìn gò má của cậu.

"Phải." Hà Lệ Chân rơi lệ, mắt của Vạn Côn cũng đỏ lên, nhưng cậu ráng nhịn không khóc. Hà Lệ Chân rút tay ra, nhẹ nhàng áp lên má cậu, "Từ cái nhìn đầu tiên, em đã để ý đến anh, khi ấy em nghĩ, anh còn trẻ như vậy, tại sao lại làm những việc đó."

Môi của Vạn Côn khẽ run rẩy, "Anh đã hết làm rồi, sau này cũng không làm nữa....." Cậu dùng ngón cái mơn man khuôn mặt cô, bảo: "Em khóc cái gì, không vui sao, hôm nay anh rất vui."

Hà Lệ Chân nói: "Sau đó, gặp lại anh, anh làm những việc sai trái, em rất giận, nhưng thấy anh chịu bao nhiêu khổ cực, em rất đau lòng." Cô khẽ vuốt ve khuôn mặt của cậu. Để tiện cho công việc, Vạn Côn đã cắt thành đầu đinh, những góc cạnh của khuôn mặt cậu càng thêm sắc nét, như được gọt bằng dao.

Cậu đã gầy đi rất nhiều.

Nước mắt của Hà Lệ Chân không ngừng rơi, cô không ngừng nhắm mắt.

"Thấy anh chịu bao nhiêu khổ cực, em rất đau lòng."

Vạn Côn không chịu nổi phải nhìn cô khóc, tựa như có thể khóc đến cả con người cô tan vỡ. Cậu ôm cô thật chặt, hít sâu một hơi, nói: "Anh không sợ cực, chỉ cần em cho anh một chút để nhưng nhớ, anh sẽ không sợ khổ." Cánh tay của cậu ôm càng chặt hơn, "Em hãy đợi anh."

Ở đời này Vạn Côn đã trông thấy rất nhiều người con gái khóc, nhưng chỉ có một người khiến cậu động lòng.

Cậu nghĩ, chắc là cậu sẽ ghi nhớ ngày hôm nay rất rõ.

Ghi nhớ những giọt nước mắt, chất chứa hết thủy bao dung và can đảm, nói lên hết thủy những kiên trì và yêu thương, của một người con gái.

hết chương 40

tác giả: Twentine

người dịch: idlehouse

Chương 41

Cứ như thế một hồi lâu, rồi họ mới buông nhau ra.

Hà Lệ Chân cúi nhìn mặt đất, trên mặt còn đọng nước mắt, trong đầu không ngừng nghĩ, nói là luyện ném tạ, kết quả luyện gì mà tới nước này luôn.

Vạn Côn nắm tay của Hà Lệ Chân, khẽ nói: "Muộn lắm rồi, để anh đưa em về."

Hà Lệ Chân nhìn cậu, "Ngày mai anh....."

"Anh sẽ đi." Vạn Côn đáp, "Anh đã nói với Hồ Phi rồi."

Hà Lệ Chân hỏi: "Anh muốn tham gia đại hội thể thao? Ghi danh môn nào rồi?"

Vạn Côn đáp: "Ghi danh chạy một trăm mét, hai trăm mét, và tiếp sức bốn trăm mét, năm nào anh cũng chạy mấy môn này." Nói đoạn, cậu nhếch mép cười bổ xung thêm: "Năm nào cũng về nhất."

Cậu thiếu niên mà bắt đầu huyênh hoang thì trông rất lão, khiến ai nhìn cũng không khỏi nhoen miệng cười.

"Vậy anh cố lên ha, đừng để đến mai xôi hỏng bỏng không, uống công chém gió."

Vạn Côn cười nham nhở, bảo: "Em giúp anh cố thể nào đây."

Hà Lệ Chân: "Anh muốn thế nào."

Vạn Côn chỉ chỉ mặt mình, bảo: "Hôn một cái."

Hà Lệ Chân: "Không phải là đã....." Nhớ đến cái màn nóng bỏng ban nãy, Hà Lệ Chân vẫn không khỏi đỏ mặt, nói không nên lời. Vạn Côn cảm thấy da mặt của Hà Lệ Chân chẳng khác gì văng đậu, mỏng te, chọt một chút là rách. Hôm nay cậu đã hài lòng mãn nguyện, không trêu cô thêm nữa, nói: "Thôi, không làm khó em, em mang cơm cho anh là được."

Hà Lệ Chân nhìn cậu, hỏi: "Anh muốn ăn gì?"

Vạn Côn đáp: "Bánh trứng đi."

Hà Lệ Chân bật cười, "Sao lại bánh trứng nữa."

"Có làm hay không?"

Hà Lệ Chân nhướn mày, hỏi: "Nếu không làm thì sao?"

Vạn Côn nhún vai, "Mặc em nói gì thì nói hiện giờ." Cậu tới bên kia nhặt chiếc áo khoác lên, nói tiếp: "Dù sao chắc chắn mai em sẽ làm mang tới."

"....." Hà Lệ Chân hơi bất mãn, "Có phải là anh cảm thấy em tốt tính, dễ bắt nạt không hả."

Vạn Côn cười hì hì, lục lọi gì đó trong túi xách, Hà Lệ Chân lại nói, "Anh phải kính trọng thầy cô, bất kể thế nào đi nữa, em cũng là cô giáo của anh, mọi thân phận khác đều đứng sau thân phận này, anh—đây là gì?" Hà Lệ Chân nói đến giữa chừng, ánh mắt bị cánh tay đang chìa ra của Vạn Côn thu hút. Đây là một phong bì, Hà Lệ Chân bật cười, nói: "Ồ, hoạ hoằn lắm anh mới quay về làm người văn minh đấy à, lại còn viết gì cho em nữa?"

Vạn Côn thoáng ngẩn mặt ra, sau đó cũng bật cười, "Em nghĩ gì đó hả, tiền."

"Tiền gì?" Hà Lệ Chân vẫn chưa kịp phản ứng thì Vạn Côn đã đặt phong bì vào tay cô, nói, "Thiếu em đó, ba ngàn tệ."

Nét thư thái trên mặt của Hà Lệ Chân tan biến ngay, cô mím môi không nói gì, dúm phong bì về lại, nhưng Vạn Côn đã bỏ tay vào túi mất tiêu, Hà Lệ Chân muốn đặt xuống cũng không có chỗ để đặt.

"Lấy lại đi."

Vạn Côn lẳng lẳng nói: "Vốn là thiếu em mà."

Hà Lệ Chân: "Em đã nói với bố anh rồi." Cô ngẩng đầu nhìn cậu, "Cũng đã nói với anh rồi, chỗ tiền này không cần trả lại."

Vạn Côn hỏi: "Làm của hồi môn à?"

Tay của Hà Lệ Chân thoáng run lên, vẻ mặt [ngghiêm túc] suýt nữa hồng hết, Vạn Côn ghé sát đến bên cô thì thầm: "Đừng gấp đến thế."

"Em nói này——!" Hà Lệ Chân nóng nảy muốn giậm chân đến nơi, "Em đang nói chuyện nghiêm túc với anh, anh có cách nào nghiêm túc một chút không!"

Vạn Côn đứng thẳng người, vẻ mặt thoải mái, cậu vừa nhìn mặt Hà Lệ Chân, giống như đang thưởng thức, vừa nói một cách rất bình tĩnh: "Chuyện nghiêm túc là: có nợ phải trả, chẳng có gì để nói nữa. Tiền trả lại cho em, nếu em không muốn, thì quyền góp cho trẻ em nghèo miền núi đi."

Hà Lệ Chân nhìn cậu chăm chú, "Trẻ em nghèo miền núi, trừ miền núi ra, tất cả còn lại anh đều hợp tiêu chuẩn, để em miễn cưỡng quyền góp cho anh cho đi."

Vạn Côn bị cô làm nghen 1 cục, vừa tự mắng bản thân mình kém cỏi, vừa cười ha ha nói: "VẬY cứ giữ làm tiền chợ là được, coi như anh gửi chỗ em."

Hà Lệ Chân thở dài một tiếng, nói, "Vạn Côn, bình thường em không có sở thích gì đặc biệt, không có việc gì cần đến tiền gấp rút, mà giữa chúng ta thì..... tóm lại là tiền này anh cứ cầm trước, việc cũ anh đã không làm nữa, lại vừa tới chỗ hiện giờ, chưa kiếm được bao nhiêu, cũng không kiếm được bao nhiêu, nếu để tháng sau người ta tìm anh đòi nợ thì biết làm sao."

Vạn Côn hoàn toàn không tập trung vào chuyện nợ tiền, cậu hỏi: "Giữa chúng ta thì thế nào?"

Hà Lệ Chân: "Anh nghiêm túc một chút đi."

"....." Vạn Côn nghiêm mặt lại, hai tay chống hông, nhìn qua một bên, sau đó lại quay đầu về, nói: "Em đừng lo, anh còn tiền cho tháng sau, hơn nữa....." Giọng của Vạn Côn trầm xuống, "Thiếu em khiến cho anh khó chịu hơn là thiếu bọn họ."

Hà Lệ Chân không nói gì, Vạn Côn ngẩng lên, hít vào một hơi, nói như để làm không khí dịu đi, "Được rồi, anh đưa em về, sáng mai thức dậy sớm làm cơm cho anh, tám giờ sáng anh sẽ đến trường."

Hà Lệ Chân hết cách, chỉ có thể cất phong bì vào trong túi xách của mình, hỏi: "Tám giờ anh có mặt ở trường, phía công trường có ổn không?"

"Yên tâm, đã nói xong hết rồi." Vạn Côn thu dọn đồ đạc một chút, sau đó quẳng giỏ ra phía sau lưng vắt lên vai, nói: "Đi, anh đưa em về, mai mấy giờ em tới?"

Hà Lệ Chân: "Em thì mấy giờ tới cũng được."

Vạn Côn và Hà Lệ Chân ra khỏi khu đất, Vạn Côn nắm tay Hà Lệ Chân, đã vô cùng tự nhiên.

"Vậy thì đến sớm một chút, sáu rưỡi nghe thế nào?"

Hà Lệ Chân ngạc nhiên: "Sớm vậy à?"

"Em muốn ngủ nướng?"

"Không..... anh dậy nổi hả?"

Vạn Côn cười cười, "Đương nhiên."

"Tối sớm vậy làm gì?"

Vạn Côn cúi đầu quay qua, liếc Hà Lệ Chân một cái: "Nói chuyện với em, chín giờ tập họp là phải lên khán đài ngồi, chán chết."

Hà Lệ Chân gật gù, "Được, vậy thì sáu rưỡi."

Cuối cùng thì Hà Lệ Chân không để Vạn Côn đưa cô về nhà, "Muộn lắm rồi, anh cũng về sớm một chút nghỉ ngơi đi, tự em về cũng được, con đường này có đèn đầy đủ, sẽ không có gì đâu."

Vạn Côn nói một câu mai gặp lại, rồi xoay người bỏ đi.

Dọc đường về, có lúc Hà Lệ Chân ngoái đầu nhìn, sau lưng chả có lấy một bóng người. Cô nhớ đến bao nhiêu trường hợp trong phim truyện, nam chính sẽ lặng lẽ bám theo nữ chính, bảo vệ cho nàng được an toàn, đưa nàng về đến tận nhà. Giờ đây xem ra rõ là một trò đùa.

Hà Lệ Chân cười lên một tiếng, rào bước về nhà.

Con người này, không nói rõ được là lạnh lùng hay là nồng nhiệt. Lúc muốn ở lại sẽ giữ đủ cách chây lì, lời ngon tiếng ngọt phát ớn

kiểu nào cũng nói được; lúc muốn đi thì dứt khoát cương quyết, xoay người, không ngoái đầu lấy một lần.

Sáng sớm hôm sau, Trần Lộ và Vạn Côn dậy cùng lúc. Nhờ ơn Vạn Côn, hôm nay Trần Lộ phải lãnh phần việc của 2 người, chọn đồ và vận chuyển đều phải tự mình gánh vác, thời gian rất eo hẹp, năm rưỡi sáng đã phải thức dậy. Lúc anh ta ra ngoài rửa mặt, Vạn Côn đã thay xong quần áo, bước theo ra.

Trần Lộ nhìn cậu, hỏi: "Này là đồng phục đó hả?"

"Ừ."

Trần Lộ: "Cậu thật sự là học sinh à?"

Vạn Côn không ngó anh ta, "Anh tưởng em đùa với anh à." Cậu rửa mặt xong xuôi, trao đổi một chút với Trần Lộ về những mặt hàng cần mua, rồi lại sửa ngân sách một chút.

"Đốc Trương đưa anh nhiều tiền?"

Trần Lộ hơi nhú mày: "Tám trăm, chắc chắn không đủ."

Vạn Côn nghĩ ngợi rồi nói: "Đưa nhiều đó đã khá lắm rồi, anh mua trước đi, ghi nợ, mai mốt hai mình chia đôi."

"Được."

Hà Lệ Chân cũng dậy rất sớm, trời vẫn còn tờ mờ đã mò ra khỏi giường làm bánh, sau đó xếp bánh trứng đã làm xong vào trong hộp giữ nhiệt để mang đi.

Lúc Hà Lệ Chân ra khỏi cửa là sáu giờ sáng, cô gửi cho Vạn Côn một tin nhắn, hỏi cậu đã dậy chưa, rất nhanh sau đó Vạn Côn gọi ngay lại.

"Em đã đi được tới đâu rồi, ra khỏi nhà chưa."

"Sớm vậy sao anh?" Hà Lệ Chân hỏi, "Em sắp tới rồi nhanh lắm, anh đợi em ở trong lớp là được."

Hà Lệ Chân tăng nhịp bước, đến con phố cuối cùng thì gần như chạy, chưa đến 10 phút đã kịp đến trường. Trước cổng trường, Vạn Côn tay đang hút túi, dựa vào bức tường của trạm bảo vệ.

Nghe thấy tiếng động, Vạn Côn ngược đầu lên, vừa lúc Hà Lệ Chân đến trước mặt cậu.

"Chả phải đã bảo anh đợi trong lớp sao, đứng ngoài này làm gì."

Vạn Côn cười đáp: "Như thế này không phải là tỏ ra rất có thành ý sao."

"....." Hà Lệ Chân hơi nhoẻn cười không để lại dấu vết, hỏi: "Ăn sáng chưa?"

"Dĩ nhiên là chưa ăn." Vạn Côn đáp một cách láu cá. "Đi nào, chúng ta vào trong lớp ăn."

Sáu giờ sáng, trong trường không có lấy một bóng người, Hà Lệ Chân và Vạn Côn bước vào dãy lầu khoa Toán, lúc lên đến lầu hai, Hà Lệ Chân thoáng do dự, nói: "Hay là, chúng ta tìm một phòng học khác, ngồi ngay trong lớp —"

"Được." Vạn Côn biết cô đang lo lắng điều gì, "Thế thì vào chỗ chúng ta đã từng xác định tình cảm."

Hà Lệ Chân suýt nữa bước hụt, "Cái gì mà chỗ xác định tình cảm."

"Cái phòng chứa đồ đó." Vạn Côn nắm lấy tay của cô, Hà Lệ Chân rút lại theo phản xạ, Vạn Côn kề sát mặt, ghé tai cô thì thầm: "Đâu có ai đâu, sợ gì."

Hà Lệ Chân rút tay ra, thì thào "Đang trong trường, anh đang hoảng một chút!"

Vạn Côn đứng thẳng người, "Rồi rồi rồi, nghe theo em được không hả."

Họ đến kho chứa đồ nằm ở góc quanh đối diện với chỗ văn phòng; đẩy cửa ra, bên trong vẫn y như lần trước lúc họ rời đi. Hà Lệ Chân đóng cửa xong, đặt cà men lên bàn.

Cô ngược mắt, Vạn Côn đã ngồi xuống một góc bàn, đang chống cặp chân dài xuống sàn rung đùi loạn lên. Không đợi cho Hà Lệ Chân lấy thức ăn ra, Vạn Côn đã tự tay hành động, bưng cà men lên, mở ra xong tán thưởng một hồi, sau đó nhắc đĩa bắt đầu ăn.

Hà Lệ Chân đứng một bên nhìn.

Hôm nay hiếm lắm cậu mới mặc một bộ đồng phục chỉnh tề. Đồng phục mùa thu của trường là một bộ đồ thể thao mang hai màu xanh lam và trắng, khoác lên người cậu, gọn sạch như ngọn gió trong làn ngày thu.

"Anh cho là....." Vạn Côn đang ăn bánh trứng, không buồn ngắt đầu mà cứ thế lên tiếng.

Hà Lệ Chân nhướn mày, "Hả?"

Giọng cậu đều đều: "Trông anh không tồi?"

"....."

Mặt Vạn Côn vẫn bình tĩnh, tranh thủ giữa lúc gắp bánh trứng ngược đầu lên, giao ánh mắt với Hà Lệ Chân. Hà Lệ Chân bối rối, không biết thế nào, dời ánh mắt đi.

Vừa dời ánh mắt xong cô đã hồi hận ngay, đấy không phải là nhận thua sao.

Y như rằng, Vạn Côn khẽ cười hai tiếng, không nói gì cả, tiếp tục ngấu nghiến ăn hết chỗ bánh trứng.

Bên ngoài từ từ sáng hẳn lên, dưới sân vận động cũng đã lục đục tụ tập không ít người. Dần dần đôi khi trong hành lang đã bắt đầu có người qua lại. Đám học trò đều rất phấn khởi, gọi nhau í ới, cười nói hỉ hả, tùm nãm tùm ba.

"Chắc sắp tập hợp tới nơi rồi." Hà Lệ Chân bảo, "Anh cũng xuống dưới đi."

Vạn Côn ăn uống đã no nê, biếng nhác đuổi người ra, khớp xương kêu nghe răng rắc, vừa giơ cánh tay lên liền che khuất một khoảng lớn của ánh nắng bên ngoài.

Hà Lệ Chân dặn, "Vớ lại, nếu anh gặp thầy Hồ, nhất định ——"

"Anh biết rồi." Vạn Côn đứng dậy, hoạt động một chút, "Em cứ yên tâm đi." Cậu ra đến cửa, nói như đùa: "Anh đã đối phó với ông bao nhiêu năm rồi."

"....."

Vạn Côn vặn cửa mở, nhớ đến điều gì đó, ngoái đầu dặn Hà Lệ Chân: "Hôm nay phải giữ cho đường dây di động luôn thông, anh sẽ gửi tin nhắn cho em đấy."

Hà Lệ Chân ừ một tiếng rất khẽ.

Vạn Côn: "Còn có gì muốn nói với anh không?"

Hà Lệ Chân thoáng mím môi, "Không có."

"Thật sự không có? Nghĩ cho kỹ xem." Vạn Côn nghiêng đầu nhìn cô, Hà Lệ Chân cảm thấy mặt mình hơi nóng lên, trước khi bản thân mình trở nên quần bách hơn, cô vội đầu hàng.

"Anh..... anh cố gắng nhé."

Vạn Côn khẽ cười với cô, "Trưa nay chờ anh ăn cơm chung."

Cậu đóng cửa, rời đi. Vạt áo trắng tung bay, hanh mát nhẹ nhàng.

Hà Lệ Chân quay về bên bàn, dọn từng tầng của chiếc cà men Vạn Côn đã ăn xong, cất vào giỏ. Cho đến khi đã thu xếp tươm tất hết thảy, cô vẫn có cảm giác mặt mình còn nóng ran.

hết chương 41

tác giả: Twentine

người dịch: idlehouse

Chương 42

Đại hội thể thao chính thức bắt đầu vào 9:30. Một tiếng trước đó sân vận động đã đầy người, mỗi lớp trên khán đài đều được trang hoàng, lớp 12-6 còn cột ngay một dải bong bóng. Đội ngũ tập hợp trong lớp lúc 9 giờ sáng, giáo viên chủ nhiệm phải theo lớp của mình, giáo viên các bộ môn thì tập hợp với nhau, ngồi ở một khoảng trống bên cạnh bậc sân khấu, nơi đó mới vừa được giăng lên một tấm bạt, phía dưới xếp ba hàng ghế.

Hà Lệ Chân thu dọn đồ xong xuôi, ra trước cổng trường đợi Bành Thiến. Hồi sáng Hà Lệ Chân tới quá sớm, cổng còn rất vắng vẻ, đến lúc 9 giờ, quanh cổng trường đầy các gánh hàng rong, Hà Lệ Chân đứng đợi trước một chỗ bán bóng bay, vừa xem vừa đợi. Chín giờ năm phút Bành Thiến mới tới, mặc một bộ đồ thể thao, Hà Lệ Chân nhìn cô ấy bảo, "Thật hiếm thấy đó."

Bành Thiến chạy tới nên đang thở phì phò, nói: "Cái, cái gì hiếm thấy."

"Hiếm thấy mang giày thể thao."

"Ha ha." Bành Thiến đi cùng với Hà Lệ Chân, hai người nói nói cười cười, tiến vào sân vận động. Người xướng ngôn viên đang còn kiểm tra microphone, âm thanh không phát ra, chỉ có tiếng rè rè của dòng điện.

Trên sân đội hình diễu hành đang bắt đầu vào vị trí.

Hà Lệ Chân và Bành Thiến đặt túi xách xuống ghế ngồi, sau đó đến

chỗ đội ngũ của giáo viên, chút nữa khi khai mạc thì đội ngũ giáo viên sẽ đi đầu.

Thật ra thì đại đa số trường cấp 3 trong Dương Thành chẳng có màn diễu hành như thế này, nhưng do ban lãnh đạo ở Trung Nhị khá cổ hủ, như thầy hiệu trưởng và chủ nhiệm Trường chẳng hạn, ngày nào cũng nhấn mạnh kỷ luật, đại hội thể thao thì bắt buộc phải có diễu hành, rồi còn phải chấm điểm.

Đội hình diễu hành của khối gồm có 30 người, bao nhiêu học sinh còn lại ngồi yên chỗ. Đội ngũ giáo viên đều là giáo viên các bộ môn, không có giáo viên chủ nhiệm. Bành Thiến vừa ngậm kẹo the vừa ngó lên chỗ khán đài, nói: "Ô, tớ thấy thầy Hồ rồi kìa." Cô ấy cười rộ lên, "Thầy Hồ mặc cái gì đây hả trời, như con châu chấu."

Hà Lệ Chân cũng ngó lên theo, Hồ Phi chơi nguyên chiếc áo thể thao màu xanh lá mạ, đúng là rất chói mắt.

Di động chợt rung lên, Hà Lệ Chân móc từ trong túi quần ra, có một tin nhắn chưa được đọc đến từ Vạn Côn.

"Nhìn gì thế?"

Tim Hà Lệ Chân lỡ nhịp, vừa ngược lên lại mắt đã trông thấy cậu. Cậu không tham gia diễu hành với học sinh, đang đứng hàng ở đầu tiên của khán đài, dựa vào tường, độ cao của bức tường bao vừa tầm để cậu gác hai cánh tay lên. Cậu lại còn mặc đồng phục, đứng rất thoải mái. Từ xa xa, đầu cậu hơi nghiêng qua một bên, nhìn về phía này. Hà Lệ Chân gần như có thể cảm nhận được nụ cười du dương của cậu.

"Sao thế?"

Hà Lệ Chân chợt hoàn hồn, Bành Thiến đang còn nhìn cô lấy làm lạ, Hà Lệ Chân vội vàng nói, "Không có gì."

"Vậy sao đứng ngây ra đó?"

"Thì....."

Tiếng rè của loa đình tai nhức óc, người điều khiển chương trình cuối cùng đã bắt đầu lên tiếng.

"Đội ngũ diễu hành của các khối chú ý, đội ngũ diễu hành của các khối chú ý! Mời mau chóng đến vị trí tập hợp ngay bây giờ, nghi thức khai mạc đại hội thể thao sắp sửa bắt đầu."

"Xì." Bành Thiến nghe xong phì cười, "Đi thôi, sắp bắt đầu rồi, tớ còn phải làm nóng thân thể nữa."

Đội ngũ tập hợp xong, lãnh đạo của nhà trường phát biểu như thường lệ.

"Chào các thầy cô và các em học sinh thân mến —!"

Ngừng.

Mọi người vỗ tay rào rào.

"Thu vàng tươi mát, hương lúa muôn phương! Giữa mùa thu hoạch dồi dào này, toàn thể thầy cô và học sinh ở Trung Nhị của Dương Thành, với một tấm lòng hân hoan, với một thái độ đầy phấn khởi, cùng nhau tụ tập dưới mái trường này, long trọng đón mừng đại hội thể thao mùa thu! Tôi xin kiến nghị chúng ta nhiệt liệt vỗ tay hoan hô buổi đại hội thể thao lần này, thể hiện lời khen chúc nồng nhiệt nhất—!"

Mọi người tiếp tục vỗ tay.

Thầy hiệu trưởng mở lời hết hơn 5 phút đồng hồ rồi mới kết thúc. Tiếng nhạc vang lên, đội ngũ diễu hành thất thủ tiến bước.

Cuộc diễu hành kết thúc rất nhanh chóng, mọi người giải tán ra khỏi sân vận động, quay về vị trí của lớp mình, chuẩn bị cho tiết mục đầu tiên.

Hiếm hoi lắm Hà Lệ Chân mới thấy hơi căng thẳng.

Tiết mục ném tạ của cô là tới chiều mới thi, cô căng thẳng dĩ nhiên là do tiết mục đầu tiên chạy đua 100m, Vạn Côn sắp ra sân.

Tiết mục nhảy cao của Bành Thiến cũng diễn ra cùng một lúc. Vừa ra khỏi đội diễu hành, Bành Thiến liền cởi áo khoác ra làm nóng thân thể, còn gọi Hà Lệ Chân đi theo cùng cô ấy để cổ vũ. Hà Lệ Chân bước theo Bành Thiến, tiện thể liếc lên phía khán đài. Phía trên đó toàn đầu người lúc nhúc, nhìn không rõ được gì cả. Hà Lệ Chân lại lấy di động ra, trên màn hình không có tin nhắn nào mới.

"Đi nào, Hà Lệ Chân!" Mới hơi lơ đãng, Bành Thiến đã bỏ cô rồi xa, cô ấy đang vẫy gọi, "Tới đây mau lên!"

"Ừ!" Hà Lệ Chân cất di động, chạy về phía Bành Thiến.

Vào lúc này, loa đang kêu: "Mời các vận động viên tham gia tiết mục 100m đến chỗ báo danh để báo danh — Mời các vận động viên tham gia tiết mục 100m đến chỗ báo danh để báo danh —"

Đầu óc Hà Lệ Chân bị nhồi nhét bởi đủ thứ âm thanh, chân rảo bước theo bóng Bành Thiến, đến trung tâm của sân vận động.

Giáo Viên không cần báo danh, cũng không cần số báo danh, tổng cộng cũng chỉ nhiều đó người, đấu một chút cho vui, bồi dưỡng tình thân. Nơi thi nhảy cao nằm ngay giữa trung tâm của sân vận động, Bành Thiến đến nơi đi quanh khu đã được rào lại vài vòng, Hà Lệ Chân đi chung với cô ấy.

"Tớ cảm chắc giải nhất cho coi." Bành Thiến quan sát sân xong, thì thầm với Hà Lệ Chân: "Mấy tay giáo viên khối lớp 11 hoàn toàn

không phải là đối thủ."

"Được được được, cậu cố gắng nhé."

Bành Thiến háo hức chuẩn bị thi đấu, Hà Lệ Chân ngoái đầu. Cách đó không xa, tám người đang đứng trên sân đua điền kinh 100m.

Nhóm đầu tiên là của khối lớp 10.

Hà Lệ Chân tính nhẩm một chút, chắc là Vạn Côn ở nhóm thứ năm.

Vận động viên chuẩn bị xuất phát, trọng tài cầm súng đứng lên ghế. Hà Lệ Chân nhận ra đó là Diêm Nhuệ Bình.

"Tất cả — chuẩn bị —"

"Pằng!"

Ngay sau khi tiếng súng vang lên, điều đầu tiên chấn động Hà Lệ Chân không phải là những vận động viên đã vọt chạy, mà là tiếng hò hét ầm ĩ vang động từ phía khán đài. Học sinh cấp ba giỏi nhất trong việc ầm ĩ và náo động, gào rống la hét, không rõ được là đang hét câu gì nữa.

Mười mấy giây đồng hồ, nhóm đầu tiên đã chạy xong.

Những người vừa chạy xong xúm lại đùa cợt xô đẩy nhau.

Hể đám trẻ vui đùa thì bầu trời tựa như cũng mát lạnh hẳn lên. Hà Lệ Chân mỉm cười, đến chỗ trống nhựa ngoài rìa, ngồi xuống.

Bành Thiến hoàn toàn không coi mấy tay giáo viên khối lớp 11 ra gì, ngay cú nhảy đầu tiên đã phủ đầu ra oai. Điều đáng nói không phải là cô ấy nhảy cao tới đâu, mà là phương pháp cô ấy nhảy.

Bành Thiến nhảy cao kiểu lưng qua xà.

Ở trên sân vận động, nữ sinh trong tiết mục nhảy cao hay có một cảnh y chang nhau — lấy đà, lấy đà, ngừng, nhấc cẳng, thất bại.

Trong môi trường rất ít khi gặp được một cú nhảy không bị ngắt quãng mà Bành Thiến chơi cho một cú nhảy lưng qua xà, thật vô cùng khiến mọi người chấn động, ngay cả tay giáo viên dạy môn thể dục đang ngồi một bên ghi thành tích cũng bật dậy.

"Chuyên nghiệp quá!"

Hà Lệ Chân cũng bị ngạc nhiên, Bành Thiến tới chỗ cô, Hà Lệ Chân vỗ tay đôm đốp.

Vẻ mặt của Bành Thiến tỉnh bơ, đợi đến khi mọi ánh mắt đều đã dời đi hướng khác thì lập tức kéo Hà Lệ Chân ngồi xuống, "Sao, ngẫu không?"

"Có phải cậu đã từng học môn này không hả, sao chuyên nghiệp thế."

"Hồi trước tớ là vận động viên cấp nhì quốc gia, chưa từng nói với cậu sao?"

"Chưa."

Bành Thiến cười: "Nói chung cậu cứ đợi tớ lấy giải nhất đi."

Hà Lệ Chân cười, nói, được.

Bỗng cô chợt như có linh tính, ngừng bật không nói nữa. Bành Thiến không để ý, vẫn đang phê bình từng giáo viên tiếp theo sau đó.

Hà Lệ Chân chậm chạp ngoái đầu. Trên sân vận động ngập người đi qua đi lại, ánh mắt cô vẫn cứ xuyên hết qua đám đông, nhìn thấy được Vạn Côn qua những kẻ hở.

Gió thu trong lành mát mẻ, cảnh này khiến cô nhớ đến lần gặp mặt cậu lúc ban đầu, cô bước vào lớp học, cách đám đông, trông thấy cậu. Hôm ấy ngoài cửa sổ cũng có cơn gió.

Khoé miệng Hà Lệ Chân hơi nhếch lên. Hình như cô vẫn nhớ được những sợi tóc của cậu bị gió thổi lay khi ấy. Bây giờ cậu đã cắt tóc, một mái tóc húi cua gọn gàng, gió có thổi cũng không lay được.

Ánh mắt của họ giao nhau, Vạn Côn cúi đầu, Hà Lệ Chân lấy di động của mình ra theo phản xạ.

Y như rằng, một phút sau, tin nhắn gửi đến. "Hãy nhìn."

Hai con chữ tựa như ngấm chứa một ý nghĩa khác trong nội dung của chúng, Hà Lệ Chân nhìn rồi lại nhìn cho đến khi không nhận ra chúng nữa. Khi cơn gió mát thoảng qua, cô ngửi thấy mùi nhựa của trường đua, lẳng lặng ngược đầu, trông theo bóng lưng cường tráng của cậu thiếu niên đang trong tư thế chạy đua.

Hãy nhìn.

Hãy nhìn.

Hà Lệ Chân tự nhủ mình đừng nghĩ nhiều quá, nhưng ý nghĩ của cô vẫn không khỏi phiêu diêu, cô luôn mang một cảm giác rất rõ rệt, dường như hai con chữ ấy không chỉ đang nói về một cuộc đua này.

Vạn Côn dẫn đầu với khoảng cách gần 10m, dễ dàng vượt ngang qua mức. Cậu dừng bước chân, ngoái đầu, mi gió.

Vẫn là tâm tính của một cậu thiếu niên. Cách Hà Lệ Chân không xa, đám học sinh trên khán đài đều bị lây nhiễm, hò hét ầm ĩ, tựa như muốn la cho sập trời.

"Ha ha." Bành Thiến vừa xem xong màn này, vừa cười vừa nói,

"Được lắm thằng ranh con, không tới thì thôi, tới một cái là high triet đế. Mi gió ai vậy không biết."

Cậu kiêu ngạo, cậu càn rỡ.

Trông cậu rất tự do.

Hà Lệ Chân không cười ra mặt, nhưng trong lòng cô đang cười. Cô cảm thấy rất tự hào, một niềm tự hào không sao che dấu được. Cô không biết cậu thiếu niên kiêu ngạo kia có thật sự thuộc về cô hay không, nhưng cậu là một bí mật nơi đáy lòng cô, điều này không ai có thể phủ nhận được.

Di động đổ chuông, lần này là một cuộc gọi.

Hà Lệ Chân bắt máy, "A lô?"

"Anh đợi em trên lầu."

Bành Thiến gọi Hà Lệ Chân: "Sắp đến lượt tớ nhảy rồi! Qua đây mau lên."

Hà Lệ Chân đứng dậy, nói: "Mình phải rời đi một chút, tí nữa quay về."

"Đi đâu nữa?"

"Quay về lớp lấy đồ một chút."

"Được được, đi ẹ về ẹ."

Hà Lệ Chân chỉ mang theo chiếc di động, cầm một chai nước, rời đi. Ra khỏi sân vận động là gần như lập tức thấy yên tĩnh hẳn. Hà Lệ Chân bước vào trong dãy lầu học, càng thêm yên ắng đến độ mỗi bước chân đều có tiếng vang.

Cô lên đến lầu ba, quẹo khúc cua, đẩy cửa căn phòng chứa đồ ra.

Vạn Côn đang xây lưng về phía cô, đứng trước cửa sổ, tay chống hai bên hông lo theo dõi các tiết mục thi đua. Nghe thấy tiếng động, cậu ngoái đầu, cười cười với Hà Lệ Chân, "Tới rồi hả? Anh muốn coi chung với em, ngồi xuống đây với anh."

Hà Lệ Chân đóng cửa xong đến bên cậu, không biết từ lúc nào Vạn Côn đã kê hai chiếc bàn bên bậu cửa sổ. Thấy cô tới gần, cậu nhích qua một chút cho cô vào.

Hà Lệ Chân và Vạn Côn ngồi sánh vai nhau trên bàn, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tiết mục 100m mét đã kết thúc, tiếp theo đó là 400m. Hà Lệ Chân nhìn những vận động viên đang chạy trên sân, hỏi: "Cứ ngồi ở đây có sao không, chẳng phải anh còn thi chạy 200m nữa sao?"

Vạn Côn ừ một tiếng, đáp: "Không sao, chạy 400m xong mới đến 200m, lúc đó xuống sau." Nói rồi quay qua nhìn Hà Lệ Chân, hỏi: "Em không muốn xem với anh?"

Hà Lệ Chân liếc qua, Vạn Côn vừa mới chạy xong, trên người vẫn chưa tan hết hơi nóng. Dưới ánh nắng, đường nét của cậu hơi mơ hồ.

Vạn Côn nhìn Hà Lệ Chân đến tựa như ngây người, rồi cậu khẽ nói bằng giọng rất thấp: "..... Anh rất muốn ngồi coi cùng em."

Khi nói những lời này, ánh mắt của cậu luôn đặt trên môi của cô, rồi người từ từ cúi xuống.

Nụ hôn của họ ngược sáng trong nắng, xuyên qua tiếng huyền nào của đám đông, rồi bay theo gió.

Từ nụ hôn của cậu, cô cảm nhận được rất nhiều.

Trong cơn mê, Hà Lệ Chân như xác định được một đáp án nào đó.

Khi này cô nghĩ, cô không biết cậu thiếu niên ấy có thật sự thuộc về cô hay không; giờ đây, cô cảm thấy như bản thân mình đã rõ.

hết chương 42

tác giả: Twentine

người dịch: idlehouse

Chương 43

Hà Lệ Chân không thấy mặt mình nóng sôi bằng mấy lần trước nữa, nhưng cũng không mát, khắp cơ thể từ trên xuống dưới như một bình nước ấm, vừa bị Vạn Côn tăng nhiệt, vừa bị nắng nung. Vạn Côn hôn cô xong, chớp mũi còn cọ vào mũi của cô một cái, cảm thấy không tồi, lại cọ thêm mấy cái nữa. Hà Lệ Chân ráng chịu đựng nhột, không cúi đầu tránh.

Vạn Côn Khẽ cười.

Cuối cùng Hà Lệ Chân cảm thấy mặt mình bắt đầu nóng bừng.

"Sao anh cứ thế này hoài....." Cô lí nhí.

Vạn Côn hỏi: "Cứ thế nào hoài?"

Hà Lệ Chân quay đầu đi, nhìn sân vận động ở bên ngoài, nói: "Có phải anh đã từng có rất nhiều bạn gái."

Vạn Côn hơi khựng lại, "Hả?"

Hà Lệ Chân: "Có cảm giác anh rất sành điệu đối với phụ nữ."

Vạn Côn cười cười, hỏi: "Tức là ý nói, em đã cho mình là bạn gái của anh?"

Hà Lệ Chân lại bị chiếu tướng, cứng hết lưỡi, vấn đề này rõ ràng phải là cậu bị ghen lời mới đúng.

Nét cười của Vạn Côn từ từ tan đi, cậu nói: "Đúng là anh đã từng có bạn gái, nhưng chỉ là chơi cho vui."

Hà Lệ Chân quay qua nhìn cậu, hỏi: "Vậy anh nghiêm túc với em sao?"

Vạn Côn nhìn vào mắt cô, lại như đang nhìn xuyên qua đôi mắt cô tìm về một nơi nào khác, đáp một cách rất mơ hồ: "Không phải nghiêm túc....."

Hà Lệ Chân hỏi: "Với em cũng là chơi cho vui?"

Giọng của Vạn Côn vẫn lẩm bẩm như nói một mình, "Không phải chỉ có nghiêm túc....." Nói rồi ánh mắt của cậu cuối cùng mới dừng lại trên đôi mắt cô, "Có lẽ em không biết con người của em đối với anh mang ý nghĩa gì."

Hà Lệ Chân hỏi: "Mang ý nghĩa gì cơ?"

Cô không ngừng gặng hỏi, sau chót Vạn Côn bại trận, nhưng cách cậu bại trận không giống với cách Hà Lệ Chân thua. Cậu sẽ không đỏ mặt, cũng không bối rối. Cách cậu bại trận sẽ là bắt đầu những nhéo, nhăn nhó, trò gì cũng sẽ giở hết ra.

"Đừng hỏi nữa mà." Vạn Côn nhếch một bên mép, ánh mắt rất ngây thơ vô tội.

Hà Lệ Chân bị cậu làm cho hết hồn: "Anh đang làm gì vậy hả?"

Vạn Côn vòng tay kéo Hà Lệ Chân kề sát vai mình. Khoảng cách rất gần, Hà Lệ Chân cảm nhận được cơ bắp mạnh mẽ của cậu, cô cảm nhận được bàn tay to rộng đang đặt ở trên vai cô đang không chỉ truyền đạt sức mạnh của nó mà thôi.

Vạn Côn không muốn trả lời câu hỏi, ánh mắt dõi theo trường đua trên sân vận động. Tiết mục điền kinh 400m của nữ sinh đã bắt đầu,

vài cô gái chạy mới được nửa đường đã chịu hết nổi, đi bộ thất thểu từng bước. Ban đầu Hà Lệ Chân ngó sườn mặt của cậu, sau đó thấy cậu đã cương quyết không nói gì nữa, cũng cười một tiếng, quay đầu nhìn ra ngoài.

Bờ vai cậu rất rộng, cơ bắp trên cánh tay nở nang, rất vừa vặn cho Hà Lệ Chân gối đầu lên, có thêm nắng chiếu từ bên ngoài vào, khiến cô bắt đầu mơ màng buồn ngủ.

Đúng lúc mí mắt cô đang từ từ rũ xuống, di động đồ chuông.

Hà Lệ Chân cho là Bành Thiến hồi cô, móc máy từ trong túi ra, thoát nhìn thấy cuộc gọi từ đâu tới, cả người dần dần ngồi thẳng dậy.

Vạn Côn liếc qua cô.

Hà Lệ Chân bắt máy.

"Thầy Lý ạ?"

"....."

"À, vâng, thế ạ, tôi cũng đã nghe nói rồi, có vẻ như mấy bữa nay tất cả mọi trường trung học trong thành đều mở đại hội thể thao."

"....."

"Thế à? Ngay bây giờ?"

"....."

"Được rồi, để tôi báo cho thầy Hồ một tiếng."

"....."

"Vâng, khi nào tới thì thầy gọi cho tôi."

Buông máy xuống, quay qua, Hà Lệ Chân bắt gặp một gương mặt đang không vui.

Vạn Côn vẫn đang liếc xéo cô, hỏi câu không nóng không lạnh: "Ai dạ."

Hà Lệ Chân đáp: "Thầy giáo dạy trường Dục Anh kể bên, anh không biết đâu."

"Thầy Lý?"

Hà Lệ Chân ngạc nhiên ngược đầu, "Sao anh biết thế?"

Vạn Côn hừ một tiếng bằng mũi không phải mũi, mắt không phải mắt, "Tên là Lý Thường Gia chứ gì."

"Ừ." Hà Lệ Chân đáp, "Anh chưa gặp qua mà phải không?"

"Sao lại chưa gặp qua?"

Vạn Côn liếc cô, rồi lại ngó đi chỗ khác, "Cái hôm đó đó."

"Hôm nào?"

"....." Hình như Vạn Côn không muốn trả lời, Hà Lệ Chân quan sát cậu, một hồi lâu sau mới chợt hiểu ra, "À, cái hôm đó."

Vạn Côn quay qua, quan sát vẻ mặt của Hà Lệ Chân — như cười như không, lại có vẻ như đang trêu cậu.

Vạn Côn tức giận hít sâu vào một hơi, ráng nhịn, ba giây sau mới nói: "Không được bắt nạt người ta như thế chứ."

Hà Lệ Chân ghi lại được một bàn, cười cười, nhét di động lại vào trong túi.

Vạn Côn hỏi bằng giọng chê ghét: "Cha đó muốn tới đây?"

"Ừ, lát nữa sẽ tới." Hà Lệ Chân lại nói, "Hôm nay Dục Anh cũng có đại hội thể thao."

"Chả không thi à?"

"Cơ thể thầy ấy không khoẻ, chắc là không thi nổi đâu."

Vạn Côn ngâm nga, "Èo uột nhỉ."

Hà Lệ Chân quay qua ngó cậu, nói: "So với anh thì đa số đều èo uột."

Vạn Côn cười hềnh hếch, lại bá vai kéo Hà Lệ Chân tới gần, cúi đầu ghé rì tai cô: "Như cậu đây mới gọi là đàn ông, sau này em sẽ biết chỗ tốt của nó."

Hà Lệ Chân hất cậu ra, "Đừng quậy."

Vạn Côn chấp hai tay sau lưng, nhìn cô đang cúi đầu gõ tin nhắn, nói: "Đừng đi gặp chả."

"Sao không gặp, người sắp sửa tới nơi rồi."

"Tìm lý do gì đó tránh đi."

"Lý do gì đây?"

"Thì nói em phải thi đấu, không rảnh."

"Thì thầy ấy tới xem em thi đấu mà."

"Em——"

Vạn Côn bị cô làm cho ghen hòng suýt trợn trừng mắt, nói sảng giọng: "Em cứ chọc tức anh!"

Hà Lệ Chân bật cười khanh khách, Vạn Côn trừng mắt, trông hơi ngốc.

Hà Lệ Chân vươn tay, vỗ nhẹ lên má cậu, rồi lại rút tay về.

Vạn Côn nhìn cô với vẻ mặt rầu rầu, lăm bằm, "Anh phiền cha đó."

"Tám sào cũng không với được tới, anh đi phiền người ta làm gì."

Vạn Côn thở dài, rút tay đưa về phía trước người, ngồi chúi về phía trước, "Em cứ làm bộ đi."

Hà Lệ Chân nói rất nhẹ nhàng: "Anh đừng nghĩ quá nhiều, em với thầy ấy không có quan hệ gì cả."

Vạn Côn xây mặt, "Vậy em mặc váy cho chả coi à?"

Hà Lệ Chân đáp: "Vì sao em mặc váy, anh không biết sao?"

"....."

Vạn Côn xì hơi, gập chân rút về, "Thôi, nói thế nào cũng là anh sai."

Trẻ to xác yêu đương chẳng khác gì tàu đi qua núi, lên lên xuống xuống, lúc vui lúc buồn. Hà Lệ Chân cảm thấy tim mình cũng bị cậu bóp tới bởi, nhũn nhèo ra rồi.

"Đừng nghĩ đến chuyện quá khứ nữa." Hà Lệ Chân vươn tay vuốt ve mái tóc của Vạn Côn. Tóc cậu đã cắt rất ngắn, những cọng tóc cứng cứng nhồn nhột đâm vào tay. Cô không biết trước đây khi tóc cậu còn dài, cảm giác khi vuốt lên nó sẽ như thế nào.

"Vô nghĩa." Hà Lệ Chân nói, "Đừng nghĩ về quá khứ, vô nghĩa."

Vạn Côn im lặng một hồi, quay đầu qua, nhìn Hà Lệ Chân chăm chú.

Hà Lệ Chân: "Hửm?"

Vạn Ba Tuổi: "Vẫn thấy chả phiền."

Hà Lệ Chân: "....."

Cuối cùng cô nhin hết nổi, phì cười. Vạn Côn hừ một tiếng, xuống khỏi mặt bàn. Hà Lệ Chân bảo: "Sắp đến giờ rồi, tiếp theo là 200m, anh mau xuống đi."

Vạn Côn yêu cầu: "Đưa anh xuống nhé?"

Hà Lệ Chân: "Đàng hoàng một chút đi, chạy cho thật tốt."

"Chạy về nhất có được thưởng gì không."

"Anh muốn được thưởng gì."

Vạn Côn liếc xéo cô, Hà Lệ Chân bị ánh mắt đó làm cho hơi hoảng:
"Nhìn gì thế?"

Vạn Côn nhìn đi chỗ khác, nhún vai, "Thôi, nếu anh chạy về nhất, tối nay hãy để anh tới nhà em."

Tim Hà Lệ Chân đập thành thành không ngớt, nói năng cũng không rõ ràng nữa, "Tới, tới nhà em? Tới nhà em làm gì?"

Vạn Côn nhìn cô lấy làm lạ, "Ăn cơm á."

"À à." Hà Lệ Chân mím môi, "Được, anh muốn ăn gì, tối em—" Cô nói đến đó, im luôn.

Không cần nói gì thêm nữa, có một số chuyện giữa nam và nữ, một

ánh mắt thôi đã hiểu, huống chi nụ cười tà ác của Vạn Côn rõ ràng
rành thế này.

Hà Lệ Chân bị cậu cười đến đơ cả người, rảo bước định đi ra, Vạn
Côn níu cổ tay cô, quay đầu cười nhản nhở: "Sao thế hả, ăn cơm
thôi mà. Hay là —" Vạn Côn hơi cúi đầu, "Em muốn làm gì khác?"

Hà Lệ Chân hất tay cậu ra.

"Vạn Côn, nói sao đi nữa, nơi đây vẫn là trường học, chúng ta.....
chúng ta đừng làm quá."

Làm sao Vạn Côn có thể dễ dàng bị cô hất ra, chỉ kéo nhẹ một cái,
cô đã bị ôm vào trong lòng. Vạn Côn ôm cô, hoặc có thể nói là khoá
cô, rồi cúi xuống đặt lên đỉnh đầu của cô một nụ hôn.

"Vạn Côn!"

Vạn Côn buông tay, đợi Hà Lệ Chân vùng vẫy xong, thì cậu đã ra
đến cửa. Lúc ra, cậu nhìn Hà Lệ Chân một lần, cười cười. Hà Lệ
Chân nào biết hiện giờ tóc tai mình đã rối bù, còn tròng mắt, trông
như sư tử.

Vạn Côn đi được 5 phút, Hà Lệ Chân mới bước ra.

Lý Thường Gia đã tới rồi.

Hà Lệ Chân nhận được cuộc gọi từ anh ta, đi thẳng tới cổng trường
để đón.

Lý Thường Gia cũng mặc một bộ đồ thể thao cho hợp cảnh, trông
thấy Hà Lệ Chân, vẫy vẫy tay, "Cô Hà!"

Hà Lệ Chân tới chào một tiếng, "Thầy đến nhanh thật."

"Thì chỉ đi vài bước thôi mà, dĩ nhiên nhanh rồi." Lý Thường Gia

theo Hà Lệ Chân vào trong sân vận động, "Nghe nói cô thi đấu?"

"Vâng, sao thầy biết được ạ?"

"Thầy Hồ nói với tôi mà." Lý Thường Gia liếc Hà Lệ Chân.

Hà Lệ Chân cười khỏ: "Thi là thi ném tạ, tôi cũng không biết mình sẽ ném được bao xa." Nói xong cô lập tức nhớ là đẩy tạ chứ không phải ném, nhưng cảm thấy đối với Lý Thường Gia, cũng không cần phải sửa lời làm gì.

"Quan trọng ở việc tham dự thôi." Lý Thường Gia vui vẻ nói, "Dù sao cũng chỉ chơi cho vui, miễn vui là được."

Đưa Lý Thường Gia vào đến sân vận động, 200m đã xong phần báo danh, vận động viên đã được chia thành nhóm, đưa ra đứng ở đầu khu vực 100m.

Hà Lệ Chân trông theo từ xa, Lý Thường Gia cũng nhìn theo cô, "Đây là đang đua bao nhiêu mét thế?"

"Dạ 200m"

"Có học sinh trong lớp cô hả?"

"Có ạ, lớp nào cũng có."

Bọn họ vừa nói vừa bước lên khán đài. Hồ Phi cũng biết Lý Thường Gia muốn tới, vừa thấy từ xa đã bắt đầu vẫy tay. Đại hội diễn ra đến giờ này cũng chẳng ai ngó ngang gì đến kỷ luật gì nữa, loạn xì ngầu trên khán đài, chỗ nào cũng thấy có học sinh xúm lại coi chạy đua, đứng tán dóc, hoặc đang ăn uống.

Chỗ của lớp 12-6, người đã đi hết hơn phân nửa, toàn lưu lại cặp sách và thức ăn vặt. Hồ Phi tìm cho họ chỗ trống để ngồi xuống chuyện trò.

Hồ Phi và Lý Thường Gia ngồi nói chuyện với nhau thì chả có gì khác ngoài chuyện dạy thêm. Lý Thường Gia tìm dịp hỏi Hà Lệ Chân: "À này, sau 1/10 là sẽ bắt đầu dạy nhé, đã chuẩn bị xong chưa."

Hà Lệ Chân đáp: "Vâng, nội dung dạy thêm tôi đã xem lại nhiều lần lắm rồi."

Lý Thường Gia cười bảo: "Cô Hà vô cùng nghiêm túc nhỉ."

Hà Lệ Chân hơi ngượng, "Cũng đâu....."

Dưới sân vang tiếng súng, reo hò dậy lên từ bốn phương, Hà Lệ Chân quay đầu, trong nhóm vận động viên ở xa xa, thoắt cái đã tìm ra Vạn Côn.

"Ồi, tên nhóc đó chạy nhanh phết nhỉ." Lý Thường Gia cũng đã trông thấy, nói một cách kinh ngạc.

Hồ Phi cũng đứng dậy, đầu mày nhú chặt, nhìn xuống trường đua. "Đúng là chạy rõ nhanh....."

Đến khi Vạn Côn vượt qua đích, đứng gần phía khán đài hơn một chút, Lý Thường Gia liền nhận ra cậu. Khoé mắt hơi quét về phía Hồ Phi, lời nói mang chút bối rối, "À, đây là cái tên Vạn Côn đó đó hả."

Hồ Phi ừ một tiếng.

Lý Thường Gia: "Đáng tiếc không đi lo chịu khó làm việc gì hay ho."

Vạn Côn bất chợt ngoái đầu, cậu mặc một chiếc áo ba lỗ rất mỏng của vận động viên, trên có dính một số báo danh, mặt quay về phía khán đài, vừa chạy giật lùi trên sân vận động, vừa giang rộng cánh tay.

Cánh tay của cậu bao dài rộng.

Gió lướt qua, dưới ánh nắng, động tác ấy như đang phô trương, lại giống như một cái ôm.

Hà Lệ Chân không nghe thấy Hồ Phi và Lý Thường Gia nói gì cả, điều trong lòng cô đang nghĩ, là Vạn Côn cả ngày phải tiêu hao nhiều sức lực như thế này, buổi tối cô nên nấu gì cho cậu ăn.

hết chương 43

tác giả: Twentine

người dịch: idlehouse

Chương 44

Màn thi ném tạ của Hà Lệ Chân thảm không ai nữ xem.

Tuy cô đã ôn hết tất cả mọi kỹ thuật và hướng dẫn của Vạn Côn trước khi dự thi, nhưng quả tạ ném ra vẫn chỉ bay được 3-4 mét. Lý Thường Gia luôn cổ vũ cho cô, cổ vũ đến độ cô hơi bị đỏ mặt, mong thà đừng có ai chứng kiến màn thi đua này của mình. May sao Vạn Côn không hề thấy được tiết mục ấy.

Vừa chuẩn bị tiết mục, Hà Lệ Chân đã lo tìm bóng dáng Vạn Côn, không tìm ra. Lúc ấy cô xuống sân cùng với Lý Thường Gia, cô cho là Vạn Côn sẽ thấy bọn họ đi chung với nhau nên không muốn lộ diện.

Nhưng đến lúc bắt đầu thi, Hà Lệ Chân vẫn không thấy Vạn Côn đâu, điều này hơi lạ.

Ném xong vòng thứ nhất, cô gửi một tin nhắn cho Vạn Côn, hỏi cậu đang núp chỗ nào, một hồi lâu sau Vạn Côn mới trả lời.

"Anh có việc phải đi một chút, tối anh sẽ tới thẳng nhà em."

Hà Lệ Chân thoáng sửng sốt, trả lời "được."

Vạn Côn đã về công trường.

Thi xong tiết mục 200m, cậu không còn gì để làm hôm nay nữa, chung kết chạy tiếp sức, 100m, và 200m đều diễn ra vào hôm sau. Vạn Côn hơi lo vụ ở chỗ công trường, gọi một cú điện thoại, Trần Lộ

nói đồ đạc đã mua xong, Vạn Côn nghĩ một chút, quyết định xế trưa chạy qua ngó một lần. Vật liệu để ráp màn cửa không nhiều nhận gì, chỉ là đốc Trương đã nói, công trường bên kia sẽ không cung cấp vật liệu, chỉ cho dùng dụng cụ. Trần Lộ mua một số màn cửa từ cửa hàng bán vật liệu xây dựng, chất giữa sàn phòng ngủ.

Lúc Vạn Côn về tới nơi, có vẻ như Trần Lộ đang còn tranh cãi gì với hai người đồng nghiệp.

"Mày không thể chỉ nghĩ đến bản thân chứ, mày làm như thế này người khác làm sao đi."

"Thì chỉ để tạm thôi mà."

"Cản đường nè, không thấy chỗ đã hẹp rồi sao."

"Vậy mày nói coi để đâu, nhiều thế này cơ mà."

"Tao đâu cần biết mày để đâu, miễn mày đừng để ngay bên giường bọn tao."

Vạn Côn đến gần, hỏi Trần Lộ "Sao vậy?"

Trần Lộ bức bối, ý chỉ đồng đồ dưới sàn, nói: "Bọn nó nói là vương vী, chẳng lẽ đem bỏ hết ra ngoài?"

Vạn Côn quay qua ngó, nhớ mặt hai người đang cãi nhau với Trần Lộ đều là đồng hương của Vương Lực, nhao cái hiểu liền.

Hiện giờ không phải giờ nghỉ ngơi, hai tên đó tới, rõ ràng là để kiểm chuyện. Trong phòng ngủ hiện giờ chỉ có bốn người bọn họ. Vạn Côn đến đứng trước mặt hai tên kia.

"Cho nhờ cái đi."

"Vấn đề ở đây không phải là cho nhờ hay không, mày kiểm chuyện

hả mày?" Một tên lên tiếng, tên kia cũng hùa theo, "Đúng rồi, mọi người làm việc cực nhọc cả ngày, về tới nơi còn bị mở đồ của mày vướng chân, có bực hay không."

Trần Lộ cau mày, "Vậy mày nói coi để đâu!"

Tên nọ trừng mắt, "Sao tao biết để đâu, đồ là của bọn bây, để đâu thì tự bây quyết định, thế nào đi nữa đây cũng là chỗ làm chung của cả đám, bọn bây cũng đừng để ảnh hưởng quá mức đến người khác chứ."

Trần Lộ trợn mắt trừng tên đó, "Tao đã ảnh hưởng đến ai?"

Tên đó cũng hết kiên nhẫn, "Dù sao mày cũng đừng để ở đây!"

"Mày——"

Trần Lộ sắp lên cơn, Vạn Côn giơ tay ngăn anh ta, "Ê, đừng."

Trần Lộ nhìn vào mắt Vạn Côn, rồi quay đầu đi. Vạn Côn lại tiến lên một bước, sắc mặt của cậu bình đạm, con ngươi liếc trái rồi lại liếc phải, sau cùng rơi xuống trên mặt tên nọ, nói:

"Đừng đang ở yên đi kiếm chuyện nha."

"Ý mày là gì? Bọn tao tự dưng kiếm chuyện?"

"Không thì sao?"

"Đ.m. mày thử nói lần nữa xem?"

Vạn Côn nhìn vào mắt hắn, ung dung nhẹ giọng thả từng chữ: "Đ.m. mày."

"*\$%#@——" Thoắt cái hai tên đều nổi điên.

Vốn là việc làm dễ kiếm ra tiền này của Vạn Côn và Trần Lộ đã khiến chúng nó đỏ con mắt, hơn nữa quan hệ giữa Trần Lộ và bọn đó không được tốt, muốn kiếm chuyện cũng không cần lý do. Tuy thế bọn chúng biết Trần Lộ không thuộc loại dễ trêu vào, xong lại vẫn không nhịn được, vẫn cứ chăm chăm muốn anh ta phải chịu thiệt một chút. Hai tên đó là công nhân lâu đời ở công trường, thuộc nhóm đồng hương lớn nhất trong công trình này, ai ngờ cái tên Vạn Côn tôm tép ngày thường bọn chúng chẳng buồn để mắt tới lại phách lối đến vậy.

Tên dẫn đầu đẩy Vạn Côn một cú, đối đầu với cậu, "Mày tưởng mày ngon?"

Trần Lộ lại tiến lên, Vạn Côn nắm lấy cổ tay của anh ta, mặt không chút thay đổi, khẽ bấm mạnh. Trần Lộ hơi lấy làm lạ, nhưng anh ta biết Vạn Côn nhất định đã liệu trước, cũng ráng nén giận.

Vạn Côn vừa cười lạnh vừa nhìn bọn chúng, "Dù sao cũng mạnh hơn hai đứa vô tích sự bọn mày."

Phen này Trần Lộ cũng kinh ngạc luôn. Trong ấn tượng của anh ta, Vạn Côn không giỏi đấu khẩu, xưa giờ toàn là ám toán, vậy mà lần này còn đi chửi người.

Mặt hai tên kia đều lồi hết gân xanh lên, tung một cước đá, Vạn Côn không tránh né, bị trúng ngay một đập, tên ở phía sau xông tới tung tiếp một cú đấm, Vạn Côn bị bọn chúng tấn lấn ra đất.

"Tao đánh chết mẹ mày, mày nói nữa xem——"

Trần Lộ hoàn toàn chết điếng, hiện giờ Vạn Côn chính là đang bị người ta đè dưới đất đánh, anh ta ngẩn ngơ mất hết ba giây sau mới kịp phản ứng, rút một cái ghế xếp ở kế bên giơ cao chực đập xuống.

Một giây trước khi anh ta giáng chiếc ghế xuống, ánh mắt của anh

ta và Vạn Côn thoáng giao nhau, Vạn Côn đang cố gắng bảo vệ những chỗ hiểm trên người, không nói gì với anh ta cả, nhưng chỉ một ánh mắt kia, đã khiến cho Trần Lộ ngừng tay triệt để.

Anh ta cảm nhận được, Vạn Côn như đang muốn anh ta đi làm một việc gì khác.

Nhanh như cắt, anh ta búng tỉnh ngộ, xông ra khỏi phòng, nhưng không gọi người tới, mà móc di động ra kêu cảnh sát.

Lúc cảnh sát xuống, mấy tay đốc công đều khiếp sợ. Đốc Trương chạy theo vào trong phòng ngủ, liền thấy Vạn Côn đang nằm dưới đất, hai kẻ bên cạnh đang đứng lóng ngóng không biết phải làm gì.

Đốc Trương điên tiết rống lên, "Các người làm gì thế hả—!"

Cảnh sát bước vào, "Tránh chỗ, chuyện gì đã xảy ra?"

Bốn người, thêm tay đốc Trương và một quản lý nhân sự ở khu công trình, đều đi theo cảnh sát.

Trong xe, cảnh sát hỏi Vạn Côn có sao không, có cần vào bệnh viện, Vạn Côn nói không sao. Đến đồn cảnh sát, mọi việc thành ra rất đơn giản, Vạn Côn và Trần Lộ cứ thế có sao nói vậy, hai tên kia cảm thấy sự việc hơi lớn, khẳng khẳng không thừa nhận.

"Bọn tôi không hề đụng vào nó!"

Cảnh sát đập bàn, "Không đụng vào anh ta thì đâu ra thương tích? Tự đánh mình à!?"

Hai tay công nhân thấy không xong, liền khai ra, lập đi lập lại lời Vạn Côn chửi bọn chúng.

"Chửi vậy ai mà chịu được thừa đồng chí cảnh sát!"

"Mắng anh vài câu anh đã đánh, thế thì nói thêm vài câu nữa có phải sẽ giết người luôn không?"

Lập biên bản hết hai tiếng đồng hồ, sau đó cảnh sát đánh giá Vạn Côn một phen, nói: "Ra toà hay là tự giải quyết?"

Đốc Trương nãy giờ không nói gì lập tức lên tiếng ngay lúc này, "Tự giải quyết tự giải quyết."

Vạn Côn khẽ nói: "Sao cũng được."

"Thế thì các anh tự thương lượng đi."

Cảnh sát đi rồi, còn lại vài người trong căn phòng, đốc Trương đứng dậy nói với bọn họ: "Các anh hay lắm, nha? Sênh một chút là ầm ĩ tới luôn đồn cảnh sát rồi. Tôi nói cho các anh biết, tốt nhất là các anh ráng chi đẹp rồi giải quyết nội bộ cho tôi, chuyện hôm nay mà để cho cảnh sát lập bản án, thì các anh đừng hòng đi làm nữa."

Vừa nhắc đến tiền, hai bên đều im re, hai tên công nhân kia nói với Vạn Côn: "Mày cũng không bị thương tích gì nghiêm trọng, đừng có tổng tiền người ta mà không biết ngượng."

Vạn Côn liếc bọn chúng một cái, nói: "Muốn công bằng thì tìm luật sư đi."

"Mày——" Tên công nhân liếc đốc Trương, đốc Trương trừng mắt với Vạn Côn, "Cậu đừng có nhảm nhí!" Người quản lý nhân sự ngồi bên cũng đứng lên: "Tôi nói cho các anh biết, hiện giờ Huy Vạn đang được bầu làm công trình ưu tú trong thành, sắp lớn sắp xuống đây rồi, tuyệt đối không thể để xảy ra sơ xuất gì, nếu mà các anh không nể mặt mũi như thế này, thì các anh thu dọn hành lí rút hết cho tôi."

Trần Lộ nhin sắp hết nổi, nhưng ngó Vạn Côn, cắn chặt răng, một lần nữa dẫn hết lời xuống.

Vạn Côn nói: "Chúng tôi không cần biết." Cậu lấy di động ra, bấm vài nút, một đoạn ghi âm vang lên, chính là tiếng đánh nhau lúc ban nãy, ngay từ lúc ban đầu bọn họ cãi nhau.

Nghe một hồi, mọi người đều nhận ra vấn đề. Trong đó không ghi được tiếng của Vạn Côn, đôi khi sẽ nghe thấy vài câu của Trần Lộ, toàn là kêu bọn kia cho nhờ một chút.

Khi đó Vạn Côn không nói gì sao? Dĩ nhiên là có nói, chỉ có điều giọng của cậu rất nhẹ nhàng, bị những tiếng động xung quanh át hết.

"Ôi trời ơi tao đệt, mày ——" Hai tên công nhân tức run lên, "Thằng ranh này—— mày thật gian hiểm, mày thật là gian hiểm!"

Vạn Côn không nói gì, gấp di động lại.

Không còn đường lui, hai tên công nhân kia trơ mắt nhìn nhau, giằng co nửa phút đồng hồ, cuối cùng chỉ có thể chửi một câu, "Mẹ kiếp, rồi rồi rồi, giải quyết nội bộ, mày muốn bao nhiêu."

Trần Lộ âm thầm thở phào.

Cánh tay trái của Vạn Côn vẫn luôn ôm lấy cánh tay phải, đầu tựa vào tường, nói: "Tao không đòi nhiều, một vạn."

Mấy người khác lại bị kinh ngạc.

Một vạn, trong tự điển của thương lượng giải quyết nội bộ, coi như thuộc hàng rẻ như bèo. Hai tên công nhân kia tuy không vui, nhưng cái giá đó dễ tiếp nhận hơn, gật đầu đồng ý.

Vạn Côn ôm cánh tay đứng dậy, nói: "Tiền cứ gửi vào sổ của tao, đốc Trương biết đấy, tao còn có việc, đi trước đây." Lúc đi ngang qua đốc Trương, cậu dừng bước, nói giọng chân thành: "Làm phiền chú rồi."

Trương Kiến Thiết ngây người dõi theo bóng của cậu ra khỏi cửa, mấy người còn lại nói: "Mẹ kiếp, tâm cơ thật."

Trương Kiến Thiết quay qua, nhìn hai tên công nhân đang đứng như trời trồng ở góc phòng. Công trường không lớn, mà bè đảng đánh nhau cứ chí choé, ông ta đã chán ghét đám người của Ngô Lập Quyền lắm rồi, thấy người của mình cho bọn chúng một vố, trong bụng hơi đắc ý.

"Thấy chưa, tôi đã không nói gì các anh rồi, làm việc thì lười biếng, ăn thì hơn ai hết, ráng sau này ngoan một chút nhá? Haizzz, khéo ghê! Lần nào sinh sự cũng là các anh, lần này thì hay rồi, đập trúng ngay mìn."

Trần Lộ theo Vạn Côn ra ngoài.

"Sao cậu không đòi thêm một chút?"

Vạn Côn đứng ở ngoài một hồi, trời đã nhá nhem tối. Giọng của cậu rất thấp, "Muốn nhiều sẽ trả rất chậm, cù cưa dám chừng đến sang năm còn chưa lấy được, giá như vậy là lấy được liền."

Trần Lộ liếc cậu, hỏi: "Khoan nói gì thêm, để tôi đưa cậu đi bệnh viện đi."

Vạn Côn không từ chối, Trần Lộ gọi xe taxi, tới bệnh viện gần đó khám, có vài nơi bị thương phần da thịt, cánh tay phải bị gãy xương.

"Mẹ kiếp!" Trần Lộ không nhịn được mắng một câu, "Cậu thật là cmn đòi quá ít, khám xong chuyến này chắc cậu chỉ được 6 ngàn là cao, cơ bản không bổ bị đòn."

Vạn Côn đã được băng bó, cánh tay phải ghim cố định, trông có vẻ mệt mỏi, ngồi trên ghế của bệnh viện nhắm mắt dưỡng thần.

"Tiền em cần....." Vạn Côn thông thả nói, "tiền tháng này, tiền tháng sau, 6 ngàn là đủ rồi."

Trần Lộ cảm thấy Vạn Côn có vẻ hơi bị lú lẫn rồi, "Nói cái gì đó hả."

Vạn Côn không đáp.

"Có điều....." Trần Lộ trầm ngâm một lúc, nói, "Cậu cũng thật là nhẫn tâm, nhẫn tâm với người khác, cũng nhẫn tâm với bản thân."

Vạn Côn đứng dậy, "Đi thôi."

"Chút nữa không phải còn truyền nước biển sao, cứ vậy mà đi à?"

Vạn Côn đã ra ngoài mất tiêu, để lại một câu nóng nảy, "Em muốn hút thuốc!"

Ra khỏi bệnh viện, Vạn Côn đứng ở quảng trường trước cổng bệnh viện hút một điếu thuốc, Trần Lộ vẫn đi với cậu.

"Mà cậu chuyên nghiệp thế, còn ghi âm lại nữa, tôi chưa từng thấy chiêu này bao giờ."

"Chưa thấy thì học."

Trần Lộ nói đùa: "Cậu tâm cơ đến thế, ban đêm có ngủ được không? Không bị rét?"

Vạn Côn quay qua, "Khốn."

"Nói thật nhá, nếu như chúng nó không đưa tiền, cậu định làm gì chúng nó?"

Vạn Côn gảy tàn thuốc, gió tung tro bụi bay lên không trung.

"Lấy tội đánh người gây thương tích, cho chúng nó ngồi một năm."

"....."

Trần Lộ im lặng hồi lâu, Vạn Côn cũng không lên tiếng. Điều thuốc đã được nhanh chóng hút hết. Đêm trở rét.

"Vạn Côn....." Trần Lộ nói, "Có lúc anh cảm thấy cậu rất biết nhịn, có lúc anh lại cảm thấy lòng dạ cậu nhỏ mọn kinh khủng. Trước đây anh cứ thấy cậu như một đứa trẻ to xác, miệng toàn nói những lời vớ vẩn, làm thì chẳng ra trò gì. Nhưng bây giờ, anh cảm thấy, lòng dạ cậu thật ngoan độc."

Vạn Côn quay qua, bên cạnh cậu là một bảng hiệu gắn bóng đèn rất lớn, trên mặt sơn tên của bệnh viện, còn có một chữ thập đỏ. Sau lưng cậu là con đường cái, hai bên đường cột đèn toả bóng vàng, ngựa xe giăng như mắc cửi.

"Đối với em, người chỉ chia ra thành hai loại." Vạn Côn lấy bàn tay giặt điều thuốc chỉ chỉ vào mình, "Người phe em bên này," Rồi lại chỉ về hướng bên kia đường, "hoặc phe đó."

"Phe em, em sẽ tốt với họ. Phe bên đó, em mặc kệ ai sống ai chết." Nói rồi cậu chột ngược mắt lên, nhìn Trần Lộ, hỏi: "Anh có tin số mệnh không?"

Số mệnh, đối với một tay làm công mà nói, nghe quá xa vời. Trần Lộ nghĩ một lúc, đáp: "Chắc không tin."

"Em tin." Giọng nói của Vạn Côn đều đều, nhưng Trần Lộ nghe nghe, cảm thấy từng con chữ đều mang sức nặng. "Trước đây, em cũng tràn trề năng lực trên người, nhưng em không dùng, bởi vì em không biết dùng cho lý do gì."

Trần Lộ hỏi: "Hiện giờ cậu đã biết?"

"Đã biết."

Chính đoạn đối thoại ấy, không nghe ra đầu đuôi, ngắn gọn đơn giản, chẳng một câu dư thừa. Thoạt nghe, như ngôn từ không diễn đạt được câu ý, không ăn khớp nhau. Nhưng Trần Lộ luôn mang cảm giác, hình như bất cứ vấn đề nào có liên quan đến Vạn Côn, đều đã có câu trả lời.

hết chương 44

tác giả: Twentine

người dịch: idlehouse

Chương 45

Quãng độ bốn giờ chiều, các tiết mục trong ngày đầu của đại hội thể thao đã xong, Lý Thường Gia muốn cùng đi ăn tối với Hà Lệ Chân, cô viện cớ có việc rồi ra về trước.

Hà Lệ Chân mặc một bộ đồ thể thao, ra khỏi trường học thì đi thẳng ra siêu thị, mua một đồng hồ, đem thả ở nhà trước, rồi lại chạy ra chợ thực phẩm mua thêm một mớ. Lúc về tới nhà chân đã muốn rụng. Hôm nay vốn đã thấm mệt, nhưng Hà Lệ Chân cảm thấy rất hào hứng. Về đến nhà, cô nhìn đồng hồ, đã chập choạng tối, thay quần áo, rửa rau nấu cơm. Hà Lệ Chân nấu một nồi canh sườn, cứ lo ngay ngáy không kịp giờ, ráng làm thật lẹ, nhưng cho đến tám rưỡi tối, lúc cô hồi hả nấu cho xong bữa cơm, Vạn Côn vẫn chưa thấy quay lại.

Hà Lệ Chân bắt đầu rảnh rồi, mặc nguyên tạp dề ngồi xuống một chỗ, lấy di động ra, trên ấy chẳng có gì cả. Cô biết Vạn Côn đã về lại công trường, bụng bảo dạ chắc cậu bị mắc kẹt việc gì đó, nên lại bỏ di động xuống. Đến chín giờ tối, cuối cùng Hà Lệ Chân không nhìn được nữa, vừa định lấy số điện thoại ra, ngoài cửa có tiếng động.

Vạn Côn còn chưa kịp gõ, chưa nói gì, Hà Lệ Chân đã như có linh tính, buông di động xuống chạy ra mở cửa. Bên ngoài trời đã tối om, vừa mở cửa ra, luồng gió rét hanh khô ùa vào. Ban đầu Hà Lệ Chân chưa để ý, mãi đến khi Vạn Côn bước vào trong mới phát hiện ra thương tích trên người cậu. Chỉ trong vòng một buổi chiều, trông cậu như vừa đi đánh giặc về, cằm và quanh cổ bầm xanh loang lổ, rồi thêm cánh tay phải bị bó bột, được cố định bởi một sợi dây, treo trước ngực.

Hà Lệ Chân ngây ngốc luôn rồi.

"Anh....." Cô gần như quên mất phải nói chuyện làm sao, "Sao anh....." Trên mặt của Vạn Côn bầm dập, trông cậu rất mệt, nhưng nét mặt vẫn thản nhiên, thậm chí còn cười cười với Hà Lệ Chân, bảo: "Anh còn chưa soi gương, không bị huỷ dung chứ."

Hà Lệ Chân mới nhớ ra lời muốn nói:

"Anh bị sao thế?"

Vạn Côn dùng tay trái đóng cửa, đáp: "Cái gì bị sao thế?"

Hà Lệ Chân trừng cậu, "Người, người của anh nè!?"

Vạn Côn đóng cửa xong rồi, quay qua nhìn Hà Lệ Chân. Cô đang mặc một chiếc tạp dề màu vàng nhạt, giống y như trước đây. Vạn Côn khẽ cười một tiếng, nói: "Thế này là thế nào, còn trừng mắt? Xù lông à?" Cậu đưa tay trái xoa xoa đầu Hà Lệ Chân, "Cơm nấu rồi hả?"

Hà Lệ Chân lùi ra sau một bước, nhú mào nhìn Vạn Côn, "Anh đừng đánh trống lảng, anh sao thế này? Mới có một buổi chiều, anh đã đi đâu thế? Anh đánh nhau với người ta hả?"

Vạn Côn đứng giữa căn phòng nhỏ, giọng nói hơi khà khà: "Anh đói lắm rồi mà....."

Hà Lệ Chân thở phì phì phò phò, đỏ mặt rớt rít, "Anh——"

Khổ nỗi Vạn Côn vẫn giữ yên bộ dạng "chả có gì cả," cứ thế mà ăn vạ, "Đói rồi mà....."

Bao nhiêu lo lắng của Hà Lệ Chân biến thành lửa giận, lấy một đôi đũa trong bếp ra, đập xuống bàn nói, "Ăn, ăn, ăn! Ăn cho chết luôn"

đi."

Vạn Côn cõil lên ghế, ngẩng đầu tiếp tục vô lại, "Cho anh thà đi, tay trái của anh không tiện dùng đũa."

"Anh nói cho em biết rốt cuộc là chuyện gì đi."

"Đâu gì đâu."

"Vạn Côn."

Vạn Côn ôm cái bát quay đầu nhìn cô, đáp: "Gặp phải chút sự cố, em đừng lo, đã giải quyết xong rồi."

Hà Lệ Chân nghiêm mặt nhìn cậu, "Anh đánh nhau với người ta."

Vạn Côn nhúc nhích cánh tay bị bó bột, nói: "Bị người ta đánh."

"Anh nói cho rõ."

Vạn Côn: "Thì ở chỗ công trường có đũa đến gây sự với anh và bạn anh, anh nói giúp vài câu, nó không ứng, thế là ulynh."

Hà Lệ Chân hơi mơ hồ, "Sao nói mới vài câu là đánh rồi, ở công trường không có mấy người quản lý sao, không có ai phụ trách sao, cứ để cho các anh đánh lộn?" Hà Lệ Chân nhìn đến cánh tay của cậu là mắt đỏ hết lên, không rõ đang giận hay đang đau lòng nữa. "Đây đâu phải là tùy tiện đánh chơi đúng không, đây là phải ra tay nặng lắm chứ."

Vạn Côn nói: "Cũng không nặng cho lắm."

Thật ra tối nay trên đường về Vạn Côn đã nghĩ kỹ rồi, cậu định bụng để cho Hà Lệ Chân xót cậu một chút, tiện cho cậu làm tới. Nhưng khi cậu nhìn thấy một bàn đầy thức ăn, nhìn thấy cô còn chưa kịp gỡ tạp dề ra, rồi sắc mặt trông cũng mệt mỏi không kém, có những

trò đùa cậu không đùa nổi.

"Anh thật sự không sao." Vạn Côn bảo, "Cánh tay chỉ do xui."

Hà Lệ Chân đứng lên từ ghế, vừa cời tạp dề ra vừa nói: "Không được, em muốn liên lạc với người phụ trách của các anh, em muốn hỏi cho rõ, em không tin những gì anh nói."

Vạn Côn bắt lấy cổ tay của Hà Lệ Chân, cảm nhận được tay cô đang khẽ run lên, cậu nói: "Thật sự không có gì, anh đã xử lý xong hết rồi."

"Anh xử lý xong hết rồi? Anh biết xử lý sự việc sao?" Hà Lệ Chân gần như đang cãi nhau với cậu, "Cách anh xử lý sự việc có phải là giải quyết bằng đánh lộn? Lần nào chẳng như vậy, ở nhà cũng đánh, trường cũng đánh, bây giờ tới công trường anh cũng vẫn đánh." Cô vừa nói vừa dùng tay chọc chọc vào vai của Vạn Côn, "Anh nói cho em biết đi có phải anh dư hơi quá, có phải anh cảm thấy mạng mình lớn, chăm sóc tốt cho bản thân thì sợ là mất mặt với đời có phải không?"

Vạn Côn lắng lắng nghe lời của Hà Lệ Chân, cô la xong xuôi, trong phòng vô cùng yên ắng, Vạn Côn xoay đầu nhìn cô.

"Nói xong rồi?"

Đã lâu lắm, Hà Lệ Chân chưa to tiếng với ai như vậy, la xong cũng có cảm giác không chân thật, nhìn nhìn Vạn Côn, không nói nên lời.

Vạn Côn đặt một đôi bát đĩa đến trước mặt cô, "Nói xong rồi thì ăn cơm thôi." Cánh tay trái của cậu có vẻ không được linh hoạt, một chiếc đĩa lăn xuống mặt bàn, cậu chặn lại, nhặt lên. "Hôm nay em đã mệt rồi." Cậu thông thả nói, "Mắng người mà cũng không ra hơi, ăn cơm cho xong rồi em tha hồ mắng."

"Không phải em đang mắng anh."

"Được, vậy thì ăn xong em tha hồ nói."

Hà Lệ Chân vẫn đứng một bên, Vạn Côn ngồi trên ghế nhìn cô, nhướn nhướn mày, "Qua đây đi chứ."

Hà Lệ Chân cảm thấy cô không cách nào làm gì cậu được.

Cô đến bên bàn, ngồi xuống, Vạn Côn nói: "Thế mới đúng, chiều nay thi đua thành tích ra sao rồi?"

Hà Lệ Chân buông đũa, sắc mặt sa sầm: "Anh đang trêu con nít sao?"

"Anh nói thế nào đi nữa cũng sai." Vạn Côn lấy muôi múc canh, trong đó có khúc sườn, có vẻ như cậu muốn vớt nó ra, nhưng dùng một tay không linh hoạt cho lắm, cậu liếc mắt nhìn Hà Lệ Chân vẫn đang tức giận, nói: "Giúp cái đi, anh rất muốn ăn nó."

Hà Lệ Chân dùng đũa gắp khúc xương ra cho cậu, cậu thả vào trong bát, rưới một chút tương, bắt đầu gặm chẳng lo giữ hình tượng gì cả.

Hà Lệ Chân cứ thế ngồi bên, không nói một câu, bất động, thậm chí không một biểu cảm.

Vạn Côn ăn đã ăn đời, từ từ ngưng.

Hai người đều nín thinh, căn phòng không một âm thanh, không một chút động tĩnh.

Vạn Côn buông thìa, giọng khẽ nói

"Xin lỗi."

"Em không nghe anh xin lỗi." Hà Lệ Chân nói, "Anh nói cho em biết

chuyện gì đã xảy ra."

"Thì như anh nói lúc nãy thôi."

"Anh nói dối." Hà Lệ Chân nhìn vào mắt của Vạn Côn, "Cho dù là không nói dối, anh cũng không nói hết thấy."

"Em hiểu anh đến vậy." Mặt của Vạn Côn không dấu được sự mệt mỏi, nhưng khoé miệng vẫn nhếch cười.

"Nếu mà anh nói là hiểu, vậy coi như là hiểu đi."

"Thế đã hiểu anh rồi," Vạn Côn ngược mắt nhìn Hà Lệ Chân, "thì chắc biết là anh sẽ nói hay không."

"Anh—"

Cậu nói đúng, cô hiểu cậu.

Hà Lệ Chân cúi đầu, Vạn Côn thấy cô đã buông tha, thở phào, cúi đầu tiếp tục ngẫu nhiên.

"Anh không muốn nói, em không ép anh." Hà Lệ Chân chịu thua, cô cầm đĩa lên, đặt xuống một đĩa thức ăn, thế mà nguyên một buổi chiều đói bụng chưa ăn, giờ đây lại chẳng có chút khẩu vị gì.

"Cơ mà đánh nhau mãi mãi sẽ không thật sự giải quyết được vấn đề, hiện giờ anh cảm thấy sức khỏe anh còn tốt, cảm thấy đánh lộn sẽ không thua, nhưng bất kể anh lợi hại cỡ nào, cơ thể con người đều rất mong manh. Thật sự gặp bất trắc, thì bất kể là người bị thương hay là kẻ gây thương tích, đến lúc đó sẽ đều đã muộn."

"Anh biết." Vạn Côn quay qua nói với Hà Lệ Chân: "Những gì em nói, anh biết."

Hà Lệ Chân nhìn cậu, gương mặt cậu dưới ánh đèn từ trên đỉnh đầu

chiếu xuống, trông hơi nặng nề. Hà Lệ Chân nhìn khoé mép của cậu bị rách một đường, vẫn còn vết máu nhàn nhạt; có lẽ cậu đã lấy tay lau đi.

Vạn Côn nắm lấy bàn tay đang cầm đũa của Hà Lệ Chân, nói: "Lần này thật sự là xui, anh sẽ không đánh nhau đâu."

Hà Lệ Chân nhướn mày.

"Trừ phi đứa nào kiếm chuyện với anh."

Hà Lệ Chân cúi đầu, buông đũa, nói: "Em rất sợ anh sẽ đi lệch hướng."

"Đã từng rồi."

Hà Lệ Chân quay qua nhìn, Vạn Côn gác khuỷu tay trên bàn, nghiêng đầu mang nụ cười trên mặt, "Và đã quay trở lại."

Nụ cười của cậu chứa chan tình ý, Hà Lệ Chân biết hết thảy. Cô còn biết, cậu vẫn đang nói dối, cậu vẫn giấu cô rất nhiều điều, bất kể cô lấy chuyện gì để uy hiếp cậu, gặng hỏi cậu, cậu sẽ vẫn không nói.

Hà Lệ Chân cảm thấy mình nên tức giận, nhưng trông cậu như thế này, trái lại cô phì cười.

"Vạn Côn, anh thật có thể làm người ta tức chết."

Vạn Côn toét miệng, nắm lấy tay của cô kéo một cái, lôi cô đến, cúi đầu hôn đánh chụt xuống cổ cô.

"Anh đáng giận vậy mà em vẫn thích anh như thế cơ."

Hà Lệ Chân không nhịn được, đập cho cậu một đập dưới gằm bàn, nào ngờ Vạn Côn phản ứng thần tốc, khép hai chân lại, chân của Hà Lệ Chân bị kẹt ở giữa, không sao rút ra được.

"Anh....." Hà Lệ Chân tức nghẹn, "Anh thật không biết xấu hổ."

Chân của Vạn Côn hơi ép mạnh hơn, phía trên thì nhìn không thấy, ung dung phát biểu: "Em còn chưa thấy lúc anh không biết xấu hổ hơn nữa đâu."

Hà Lệ Chân không lời thôi với cậu nữa, nghiêm mặt nói: "Anh đã đi bệnh viện chưa?"

Vạn Côn lắc lắc cánh tay phải của mình, "Chẳng lẽ anh tự bó nó?"

"Nghiêm trọng không anh?"

"Không nghiêm trọng, chỉ hơi hơi gãy một chút."

"Thế....." Hà Lệ Chân có bao nhiêu điều muốn nói, nhưng quan tâm thì dễ hoảng loạn, đến lúc cần, thì một câu hỏi cũng không xong.

Vạn Côn ăn xong bữa cơm như quân chết đói, nói: "Anh đi rửa mặt cái." Ở bệnh viện cậu uống một ít thuốc, giờ đây thấy hơi buồn ngủ, muốn cho tỉnh táo hơn một chút. Hà Lệ Chân trông ra được, nói: "Rửa đi, rửa xong đêm nay nghỉ lại ở đây."

Vạn Côn suýt vấp hai chân vào nhau mà ngã lăn ra đất, quay qua hỏi, "Em nói sao?"

"Anh đừng nghĩ lung tung!" Hà Lệ Chân nhú chặt mày, không hề biết mặt mình đã đỏ lên, "Anh như vậy làm sao mà ngủ được ở công trường, gặp chuyện gì nữa thì sao, đêm nay trễ quá rồi, anh ráng chịu khó ngủ đây một đêm đi, sáng mai thương lượng tiếp nên làm gì."

Có bánh vừa từ trên trời rơi xuống. Vạn Côn mơ màng ngây ngốc tiến vào trong buồng vệ sinh. Hôm nay, bao nhiêu đánh đấm, bao nhiêu tâm trạng lên xuống, đến lúc này, đều bốc thành khói trắng,

không ngừng xoay vòng xoay vòng trong đầu cậu, sau cùng tất cả đọng lại thành hình ảnh một chiếc quần chíp trắng nho nhỏ.

Vạn Côn đứng trước bồn rửa mặt soi kỹ mặt mình, cảm thấy tuy bầm mấy chỗ, nhưng tắt đèn đi rồi, chắc không ảnh hưởng gì lắm. Cậu còn kéo lưng quần của mình ra, nhìn vào trong một chút. Không tồi, cậu đang mặc một chiếc quần lót màu xám, rất xứng với cô. Tâm tình Vạn Côn hỗn loạn, quên hết bao nhiêu thương tích, không muốn để lỡ một phút nào, lấy một tay cởi sạch đồ bên trên, co giãn gân cốt một chút, sải bước tiến ra ngoài.

Sau đó cậu trông thấy Hà Lệ Chân đang trải chăn ngoài ghế sofa trong phòng khách.

Ngay lập tức, cậu có linh tính không hay cho lắm.

"Em đang làm gì vậy?"

Hà Lệ Chân ngoái đầu, thấy Vạn Côn ở trần liền bị căng thẳng, quay mặt đi tiếp tục trải chăn.

"Đâu làm gì đâu, trải chăn để tối nằm ngủ."

Linh tính đã biến thành sự thật, Vạn Côn không cam lòng, ráng cố làm mặt đáng thương, nói: "Anh bị thế này rồi mà em còn bắt anh ngủ sofa."

Hà Lệ Chân đáp: "Không phải anh ngủ, em ngủ, anh nghỉ ngơi ở phòng trong."

Vạn Côn đứng một hồi, thở dài thườn thượt, "Thôi đừng, em ngủ phòng trong đi."

"Không, anh—"

"Nếu không anh đi đây."

Hà Lệ Chân bị Vạn Côn đuổi lại vào trong phòng ngủ, cậu còn thuận tay đóng luôn cửa. Hà Lệ Chân ngó hồi lâu, quay đi rửa ráy vệ sinh.

Vạn Côn nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng tắm, ngồi trên ghế sofa, cặp chân dài gác lên bệ bếp.

Đùa gì chứ, cửa không có khoá, ông đây có chân, đêm còn dài, cơ man là cơ hội.

Mặt Vạn Côn vẫn treo nụ cười, suýt nữa ngân nga hát.

hết chương 45

tác giả: Twentine

người dịch: idlehouse

Chương 46

Hà Lệ Chân tắm xong, thay đồ bước ra, vừa lau tóc vừa nói: "Cánh tay này của anh có đung nước được không, mệt nguyên ngày rồi có muốn đi tắm một phát?"

Vạn Côn ngẫm nghĩ, nếu như ngày thường mà cậu đã mệt vậy rồi, tuyệt đối sẽ không đi tắm nữa, nhưng tình huống hôm nay đặc thù.

Vạn Côn ngó Hà Lệ Chân mở tủ lạnh lấy sữa chua. Cô chỉ đang khoác một bộ đồ mặc trong nhà bình thường, giống như chiếc tạp dề, cũng là màu vàng nhạt. Mới tắm xong, da dẻ của Hà Lệ Chân trông càng thêm trắng. Dưới ảnh hưởng của tâm lý đang xao động, Vạn Côn cảm thấy nhan sắc trước đây nom vô cùng tầm thường, dưới ánh đèn của tủ lạnh, sao lại trở nên duyên dáng đến vậy.

"Anh tắm phát cũng được." Vạn Côn nói.

Hà Lệ Chân đóng cửa tủ lạnh, "Cánh tay có ổn không, để em lấy giấy bọc nhựa bọc lại cho anh, lúc tắm thì anh ráng đừng để bị dính nước."

"Không cần phiền phức vậy đâu." Vạn Côn đi vào phòng trong, "Sẽ không dính đâu."

Hà Lệ Chân vẫn không yên tâm, dặn với theo, "Cẩn thận đừng chạm vào nước!"

Vạn Côn vào trong buồng tắm, trong ấy vẫn còn hơi nước nóng và mùi hương của dầu gội đầu. Cậu ngó quanh, hơi nước đọng trên

gương còn chưa tan đi, Vạn Côn lấy tay lau một phát, nhìn thấy mắt mình.

Quá mềm mại.

Thật sự quá mềm mại.

Vạn Côn nghĩ trong lòng. Người này, căn phòng này, cả nguyên căn nhà này, đều quá mềm mại, vượt xa mọi nhận thức của cậu, mềm mại đến khiến cho bản thân cậu cảm thấy mình nhũn như bùn, hoàn toàn không có một chút sức lực nào.

Cậu để chân trần đứng dưới vòi hoa sen, lòng bàn chân dính một sợi tóc, ngứa ngứa. Cậu hơi nghiêng người đưa phía bên phải ra ngoài, mở vòi nước lên, gội đầu sơ sơ trước, rồi lại rửa mặt.

Hà Lệ Chân ở ngoài dọn dẹp phòng bếp, rất nhanh Vạn Côn đã tắm xong, bước ra. Hà Lệ Chân ngoái đầu, trông thấy cái bọc cố định cánh tay của Vạn Côn đã ướt.

"Sao anh lại vẫn làm nó bị ướt rồi."

"Bên trong không sao."

"Làm sao anh biết bên trong không sao?" Hà Lệ Chân đi vào trong buồng, lấy máy sấy tóc ra, "Anh ngồi xuống số pha, tự mình sấy đi."

"Em sấy cho anh."

Hà Lệ Chân cầm điện, quay qua nhìn, Vạn Côn đã nằm ườn trên ghế số pha. Cậu vẫn đang ở trần, nằm phơi bụng sườn đên.

Hà Lệ Chân nhìn một lúc, vút máy sấy tới, Vạn Côn thẽ mà lại bị bất ngờ, may sao phản xạ của cậu nhanh nhẹn, hơi ngẩng ra xong là chụp được liền. Cậu ngửa cổ nhìn Hà Lệ Chân, "Vút gì đó hả."

Hà Lệ Chân lơ cậu, xoay người tiếp tục làm việc nhà. Vạn Côn bị ăn bơ, bấu môi, cánh tay ba hồi sầy ba hồi ngưng.

Tới lúc Hà Lệ Chân dọn dẹp xong xuôi, Vạn Côn cũng vừa sầy xong.

"Nghỉ ngơi sớm chút đi anh." Hà Lệ Chân nói, "Hôm nay cánh tay bị gầy thế này, chắc là mệt rồi." Vạn Côn cuộn dây điện của máy sầy bỏ qua bên, "Ừ."

"Vây....." Hà Lệ Chân chợt thấy dưới tình huống hiện giờ, nói gì đi nữa cũng không khỏi ngượng người, cô cúi đầu, nói đại một câu "Vây ngủ ngon nhé."

"Ừ ngủ ngon."

Hà Lệ Chân về phòng, đóng cửa lại. Vạn Côn ngồi trên ghế sofa, trên người là một tấm khăn trải giường Hà Lệ Chân để lại cho cậu.

"Tách" một tiếng nhẹ nhàng, đèn trong căn phòng tắt mất.

Bóng tối đến bất chợt, sự yên tĩnh đến bất chợt, Vạn Côn cảm thấy hơi thở của mình cũng theo đó mà nhẹ hơn.

Cậu lấy di động từ trong túi quần ra, nhìn giờ.

Sắp 11 giờ đêm rồi.

Di động còn hai vạch pin, Vạn Côn không có gì làm, chỉnh âm thanh của di động qua chế độ im lặng, tìm game chơi.

Rất nhanh chóng thì cạn pin.

Vạn Côn chơi một mạch đến khi di động báo hiệu sẽ tắt máy, vào lúc chót cậu liếc nhìn thời gian, một tiếng đồng hồ vừa trôi qua.

Cậu nín thở, buông trong yên ắng.

Hiện tại trong tay không còn thứ để phân tán thần trí, Vạn Côn cảm thấy ý nghĩ của mình mất sức lang thang. Những hình ảnh hương diễm đặc sắc giống như bị thả vô đầu sôi, xèo xèo ầm ỉ.

Ráng nhãn nhin thêm 10 phút nữa, cuối cùng cậu nhin hết nổi.

Vạn Côn rón rén giở chăn ra, sợ làm nên tiếng ồn, không mang giày, lưng như mèo, khẽ khàng di động trong bóng tối như một loài động vật hoạt động về đêm, mò đến bên cánh cửa phòng.

Cậu đặt tay lên nắm cửa, hít sâu vào một hơi, sau đó áp tai lên cánh cửa.

Buồng trong không một âm thanh.

Bàn tay của Vạn Côn cứ thế đặt trên nắm cửa, vặn thì không vặn, rút về cũng chẳng rút về.

Túng quẫn như chó.

Cậu cắn răng, tự mắng mình vài câu trong bụng, sau đó vặn một cái, khe khẽ đẩy cửa ra.

Cậu vừa đẩy cửa vừa khen thầm, chất lượng cánh cửa này không tồi, không hề tạo nên một tiếng động.

Trong buồng tối om, nhưng mắt của Vạn Côn đã sớm thích ứng với bóng tối, rõ ràng trong môi trường ánh sáng nhìn không ra 5 ngón tay trước mặt, mà còn trông ra được hình dáng của cái giường, và dĩ nhiên cả người ở trên giường.

Một dải nho nhỏ đùn lên. Cô gần như đang nằm nghiêng, ở giữa nhô cao hơn một chút, hai bên lại xuôi dần xuống, tựa như một con sóng nhỏ.

Vạn Côn trống ngực thình thình, bò được đến level này rồi, kích động mỗi lúc một căng thẳng, cậu xuôi theo chỗ cánh cửa lên vào, lần mò đến chân giường Hà Lệ Chân.

Tay cậu đặt xuống giường của Hà Lệ Chân, khăn giường mát lạnh, sờ lên thôi đã khiến người ta mơ tưởng vô biên.

Nếu nằm xuống đó ngủ thì cảm giác còn đến thế nào nữa.

Vạn Côn cười muốn ngoác mồm vì ý nghĩ của mình.

Đèn bật sáng.

Cái mặt cười ngu ngu của Vạn Côn còn chưa kịp thu lại.

Hà Lệ Chân không nói gì, cô chống nửa người, một tay vẫn còn đặt ở nút bật đèn đầu giường.

Vạn Côn cảm thấy một giòng nước lạnh lẽo chảy dài từ trên đầu xuống, ngay cả răng cũng muốn tê.

Trông Hà Lệ Chân có vẻ như không phải mới tỉnh giấc, hơn nữa còn có vẻ như chưa hề ngủ. Tại sao cô không ngủ? Câu hỏi này đột nhiên xẹt ngang qua đầu Vạn Côn, cậu thấy rằng càng tê dại.

"Anh làm gì đó?" Hà Lệ Chân bình tĩnh hỏi.

Hà Lệ Chân vừa lên tiếng xong, bầu không khí không đến nỗi quá căng thẳng đối với Vạn Côn nữa. Cậu há miệng, Hà Lệ Chân kiên nhẫn đợi.

"Anh mộng du." Vạn Côn từng nói láo đẽm không xuể, nhưng câu này vừa nói xong, hiếm hoi lắm mới thấy lưng mình nóng như phải bỏng.

Hà Lệ Chân nín thình một hồi, nói, "Anh, thật là cái gì cũng nói được

ha."

Vạn Côn không đáp, tròn mắt đảo xuống, lúc thì nhìn giường, lúc thì nhìn cô.

"Vây anh mộng du xong rồi, có thể quay về chỗ được chưa."

Vạn Côn vẫn không nói gì, cũng không nhìn Hà Lệ Chân, lăm bằm ừ một tiếng, tay thì vẫn luôn bám chặt lấy thành giường. Ánh mắt của Hà Lệ Chân rơi xuống trên bàn tay đó của cậu, hỏi: "Sao vẫn còn để ở đó?"

Vạn Côn: "Dính rồi."

"....."

Cuối cùng Vạn Côn mới ngược đầu, nụ cười nham nhở kia đã quay trở lại, cậu nhìn thẳng vào mặt Hà Lệ Chân như thế, trái lại Hà Lệ Chân thành người nhìn lảng đi.

"Mau về chỗ đi." Hà Lệ Chân khẽ nói.

"Không."

Vạn Côn chậm rãi đứng thẳng lưng, như một ngọn núi cao đội đất trời lên, che khuất toàn bộ ánh sáng của ngọn đèn đầu giường.

Cậu phủ người xuống, Hà Lệ Chân không có nơi để trốn tránh.

Hơi thở từ mũi cậu phả ra cổ của cô, Hà Lệ Chân không khỏi rụt cổ lại. Nếu như trước đây, thì cô tuyệt đối sẽ không sao trốn thoát, nhưng hiện giờ Vạn Côn hơi đuối, thêm cánh tay kia bị hạn chế, Hà Lệ Chân thoát được ra sau, định nhảy xuống khỏi giường.

Vạn Côn không thể để cô chạy thoát như thế được, cậu quỳ lên giường, bất chấp tư thế ra cái dạng gì, vươn tay trái ra, vớt chụp

cho bằng được một tay của Hà Lệ Chân ở phút chót, lôi trở về.

Hà Lệ Chân bị kéo về giường.

"Vạn Côn!" Cô cũng không dám la to, không biết là hiệu quả cách âm của căn nhà này ra sao, thím Trương nhà bên cạnh bị mất ngủ kinh niên, ngày nào cũng quá nửa đêm mới ngủ được.

Vạn Côn mặc kệ, đè lên Hà Lệ Chân.

"Em đừng giãy lung tung, tay của anh đang còn bị gãy đấy."

Lần này thì Hà Lệ Chân không trúng khổ nhục kế, thậm chí cô còn mạnh tay với cánh tay trái bó bột của cậu.

"Gãy thì tốt, sao hai cánh tay của anh không gãy luôn cho rồi."

Vạn Côn phì cười, vừa cười liền phả ra hơi nóng, Hà Lệ Chân mới nói xong chưa kịp ngậm miệng, làn hơi nóng kia bay thẳng vào miệng cô, đốt đến nỗi cô đỏ hết mặt.

"Được thôi, cho em cánh tay đấy, em muốn đánh cho gãy anh cũng sẽ không hé răng nói nửa lời." Vạn Côn vừa nói vừa cúi đầu hôn lên cổ của Hà Lệ Chân, "Chỗ nào cũng cho em hết....."

Hà Lệ Chân đang mặc đồ ngủ, hở cánh tay và cổ, cô có thể cảm giác được mồ hôi trên cánh tay của Vạn Côn, lúc cô tưởng tượng cả người cậu đều có một lớp mồ hôi lấm tấm như thế này bao phủ, rồi cứ thế dán lên người cô, Hà Lệ Chân thấy mình đầu óc mình không còn suy nghĩ nổi nữa.

Cánh tay trái của cậu gập lại bên tai của Hà Lệ Chân, không ngừng hôn cổ của cô. Hà Lệ Chân đẩy mạnh cậu một cái, Vạn Côn hơi chống người lên một chút xíu, giọng nói lạc đi.

".....Đuổi anh à?"

Giọng Hà Lệ Chân mang sự run rẩy, "Không phải là không được..... nhưng mà anh, anh đừng dọa người như thế....."

Vạn Côn cúi đầu, dán mặt lên mặt cô, "Tắt đèn đi em."

Bóng tối lại bao trùm.

Hà Lệ Chân cảm nhận được bàn tay của Vạn Côn vén áo ngủ của cô lên.

Bóng tối khiến cho hết thảy cảm quan đều nhạy bén hơn, Hà Lệ Chân có thể cảm nhận được cơ thể của cậu, do đang đổ mồ hôi, hơi dính dính, từng chút từng chút một, dán lên người cô, rồi lại tách ra. Cô thậm chí có thể cảm giác được những sợi lông ở phần bụng cậu, nhẹ nhẹ đâm đâm vào phía dưới bụng của cô. Cậu không ngừng hôn bên tai cô, ra sức hít hà, tựa như muốn ghi lại hết thảy mọi hương vị.

Chân của cậu giẫm lên hai bên thành giường, cậu bắt đầu căng cứng.

Cơ thể của Hà Lệ Chân run rẩy.

Vạn Côn giơ một ngón tay, gạt mớ tóc dài trên trán của cô ra, miệng gần như dán vào miệng cô, hỏi: "Sao em sợ đến thế?"

Hà Lệ Chân run quá, không nói ra được thành tiếng.

Vạn Côn buồn cười, "Làm gì mà như là mới lần đầu thế?"

Hà Lệ Chân quay đầu đi, mặt đỏ như tôm luộc.

Nụ cười của Vạn Côn nhạt dần, cậu chậm chạp ghé sát Hà Lệ Chân.

"Thật sự là lần đầu sao?"

Hà Lệ Chân không nói gì.

Ngón tay cái của Vạn Côn khẽ đẩy mặt của Hà Lệ Chân, khiến cô từ từ quay mặt qua nhìn thẳng vào mắt cậu.

Cậu khẽ hỏi: "Cô giáo, em là trinh nữ?"

Rốt cuộc Hà Lệ Chân chịu hết thấu, nghẹn đỏ bừng mặt, táng cho Vạn Côn một cú vào đầu, "Không được hả!"

Vạn Côn bất động rất lâu. Hà Lệ Chân tưởng cậu bị cô táng cho một phát ngu luôn rồi, lại đẩy đẩy cậu.

"Vạn Côn?"

Cậu bất chợt sụp xuống, nằm sõng soài trên người Hà Lệ Chân, đầu cúi gằm, vùi trước ngực cô. Sóng mũi của cậu cao, đậm khiến cho Hà Lệ Chân thấy rất nhột.

"Vạn Côn, anh làm gì thế?" Cô đặt tay lên đầu cậu, lay lay.

Cô cảm nhận được Vạn Côn đã mềm xù đi, bản thân cô hơi ngơ ngác khó hiểu.

"Này, Vạn Côn?"

Vạn Côn thở dài một hơi, lật qua một bên, nghiêng người ôm lấy Hà Lệ Chân, nói: "Ngủ đi."

Lần này Hà Lệ Chân ngơ luôn ra.

"Tại——" Tại sao không làm nữa? Câu này cô khó lòng nói ra được.

Vạn Côn hiểu ý của cô, nhắm mắt lại, tựa như là đang buồn ngủ lắm rồi, nói: "Bây giờ vẫn chưa phải lúc."

"Cái gì gọi là chưa phải lúc?"

Vạn Côn đặt một nụ hôn lên cổ của Hà Lệ Chân, đáp: "Em quý giá lắm."

"Vạn Côn, anh nói cho rõ ràng đi, trinh....." Hà Lệ Chân phải tự cổ vũ mọi hồi, rồi mới thì thầm nói, "Trinh nữ thì sao anh? Anh không muốn—"

"Không sao hết, không phải vấn đề của em." Vạn Côn ngắt lời cô, ôm chặt lấy cô, chặt thật chặt, "Là ông đây kém cỏi." Cậu vừa nói vừa ngóc đầu dậy, nhìn mặt cô trong bóng tối, thân dưới huých huých lên kiểu nửa đùa, "Hay là em đang nóng lòng đến vậy rồi?"

Hà Lệ Chân kéo chăn phủ đến đỉnh đầu, "Kệ xác anh....."

Vạn Côn ôm cô, nằm xuống lại.

Một lúc sau, Hà Lệ Chân nhớ ra chuyện, "Tay anh không sao chứ, anh như thế này là đè ngay lên nó, chúng ta đổi vị trí đi."

"Được thôi." Vạn Côn nói rồi vắt chân qua, tay cũng vòng qua ôm Hà Lệ Chân vào lòng cậu, sau đó trở mình, thế là Hà Lệ Chân đáp qua bên kia.

"Anh—" Hà Lệ Chân nằm ngay ngắn lại, đập vào cánh tay của Vạn Côn một cái, "Anh chả bao giờ đứng đắn được cả."

"Được mà." Phên này cánh tay cử động được của Vạn Côn ở dưới, cậu đưa tay ra, Hà Lệ Chân ngóc đầu lên theo phản xạ, cậu duỗi thẳng tay, Hà Lệ Chân lại đặt đầu xuống.

Cánh tay của cậu cường tráng mạnh khỏe, hâm hấp nhiệt của cơ thể, chờ cho Hà Lệ Chân gối xuống xong, Vạn Côn gập khuỷu tay, để cho cô và cậu càng dính sát vào nhau hơn.

Hà Lệ Chân thấy cả một thế giới tựa như trở nên yên ổn.

Vạn Côn nói ở trên đỉnh đầu cô: "Trong nhà có đàn ông thì khác hẳn, đúng không."

Điều này Hà Lệ Chân vốn chẳng buồn nghĩ đến, cô ngọ nguậy đầu, nằm cho ổn hơn một chút, rồi bảo, "Lo ngủ đi."

hết chương 46

tác giả: Twentine

người dịch: idlehouse

Nội dung từ **Chương 1** đến **Chương 46**

Truyện được tải từ [DTV EBOOK](#)

Userscript được viết bởi: lelinhtinh